Iubire sub acoperire

SHERRY THOMAS

Iubire sub acoperire

SHERRY THOMAS

Iubire sub acoperire

SHERRY THOMAS

SHERRY THOMAS

Iubire sub acoperire

A Conspiracy in Belgravia

Sherry Thomas

Alma®

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Iubire sub acoperire

Sherry Thomas

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Raluca Chiriac

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

ISBN 978-606-33-8567-4

ISBN EPUB 978-606-33-8861-3

Sherry Thomas

Iubire sub acoperire

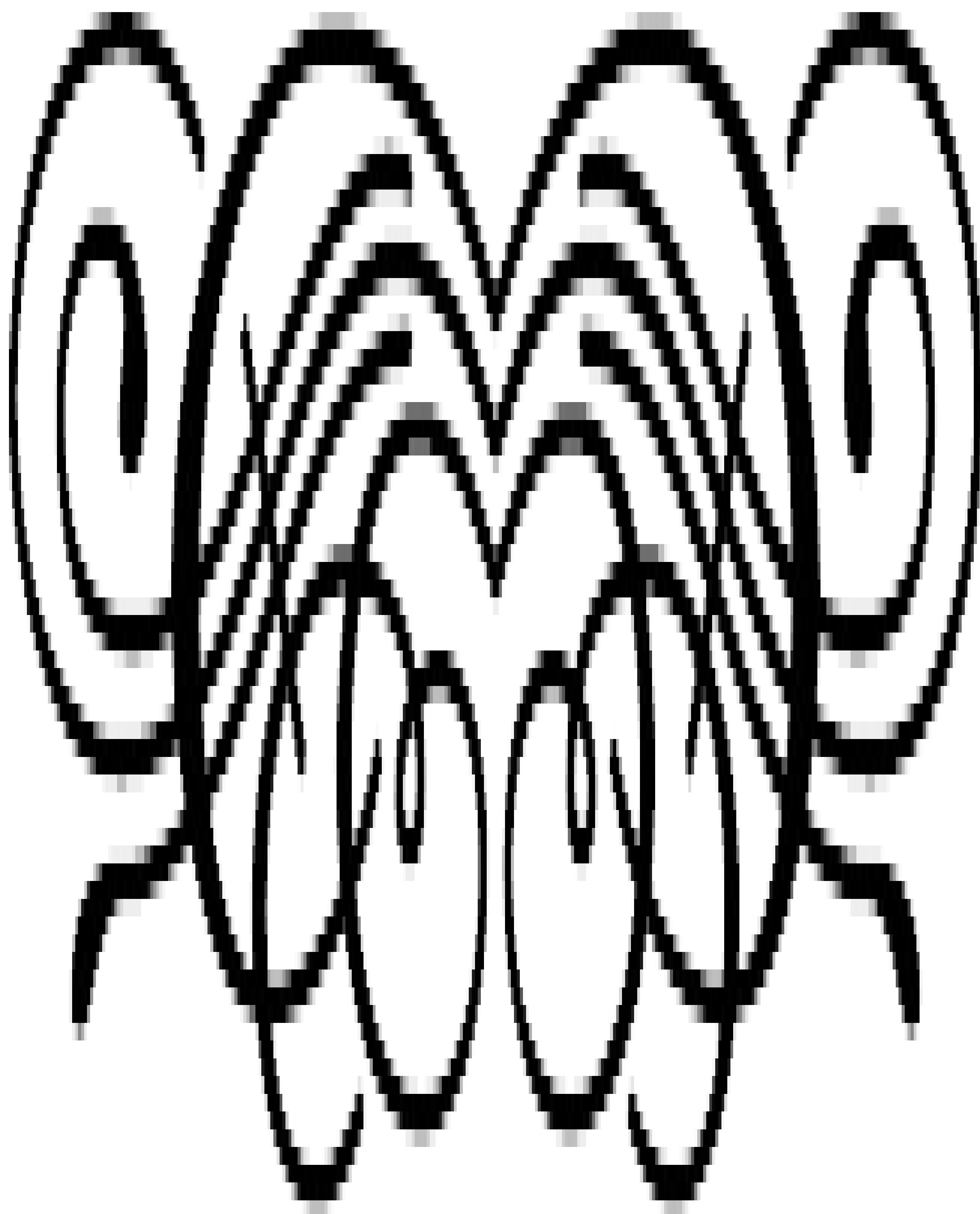
Traducere din limba engleză
Anamaria Halalai

LITERA
București

Pentru Kerry,

care a fost o adevărată susținătoare a acestor cărți

Prolog

„Slavă Domnului pentru o crimă atât de evidentă“.

Inspectorul Treadles nu a rostit acele cuvinte cu voce tare, fiindcă ar fi fost lipsit de respect față de persoana decedată. Dar cu siguranță că avusese acest gând în timp ce se îndrepta, cu sergentul MacDonald după el, spre casa în care fusese găsit cadavrul.

Față de neregulile epuizante găsite în cazul Sackville, o crimă obișnuită ar fi fost liniștitoare și tonică. Aștepta cu nerăbdare să adune indicii. Aștepta cu nerăbdare să interogheze martorii. Aștepta cu nerăbdare să întocmească un raport care să servească drept dovadă Coroanei.

Aștepta cu nerăbdare să se ocupe singur de fiecare aspect al muncii sale, fără a fi nevoit să apeleze la altcineva pentru ajutor.

Cartierul nu era interesant, străzile erau banale, iar despre case nu se putea spune nimic, atât erau de insipide. Inspectorului Treadles începea să îi placă tot mai mult acest caz, chiar dacă o voce îi șoptea în străfundul minții sale că doar la asta se pricepea: la lucruri absolut obișnuite. La cazurile care nu necesitau decât o muncă plictisitoare și dificilă.

A respins cu încrâncenare gândurile, care erau potrivite mai degrabă pentru nopțile când nu putea să adoarmă. În momentul de față, timpul și mintea lui se concentrau pe activitatea Departamentului de Investigații Criminale. Și avea să le arate superiorilor săi că, indiferent dacă Sherlock Holmes exista sau nu, el era un bărbat capabil și eficient, calități care erau atuuri pentru orice polițist.

– Acesta este locul, acolo în față, a spus sergentul MacDonald.

Se aflau pe o stradă care s-ar fi putut găsi oriunde în suburbiile care înconjurau Londra: macadam pe carosabil, clădiri de cărămidă maro, cu două și trei etaje, un chioșc de ziare la un capăt și o cârciumă la celălalt. Un jandarm fusese poziționat la locul crimei, în fața ușii. Pe măsură ce se apropiau, perdelele fluturau la casele din apropiere.

O birjă a trecut pe lângă el și s-a oprit, iar din ea a coborât un bărbat.

– Acesta este...? a murmurat sergentul MacDonald.

El era. Lordul Ingram, prietenul apropiat al inspectorului Treadles – un pic mai puțin apropiat în aceste zile, probabil, având în vedere asocierea sa cu „Sherlock Holmes“.

Lordul Ingram era lângă birjă și ajuta o doamnă să coboare. Nu, nu o doamnă, ci o femeie decăzută, una care nu părea absolut deloc timidă nici cu privire la trecutul, nici la prezentul ei.

L-au văzut pe Treadles, au schimbat o privire între ei și au venit spre el.

– Domnule inspector, domnule sergent, ce întâlnire neașteptată, a spus lordul Ingram. Sunt ceva probleme pe aici?

Treadles a observat că prietenul său era mai puțin deschis decât de obicei atunci când l-a salutat. Să fi citit tensiunea din fălcile încleștate ale lui Treadles și să fi dedus stinghereala sa din pricina prezenței domnișoarei Charlotte Holmes? Era firesc ca, în calitate de prieten al amândurora, să fie stingher. Dar Treadles nu se putea abține să nu se simtă lezat, știind în adâncul sufletului că lordul Ingram ar fi ales-o pe domnișoara Holmes în locul lui în orice moment.

– Mă tem că nu am voie să discut chestiuni legate de munca de polițist, a spus el, urându-și rigiditatea din voce.

Un bărbat înalt, cu fața roșie, a ieșit din casă.

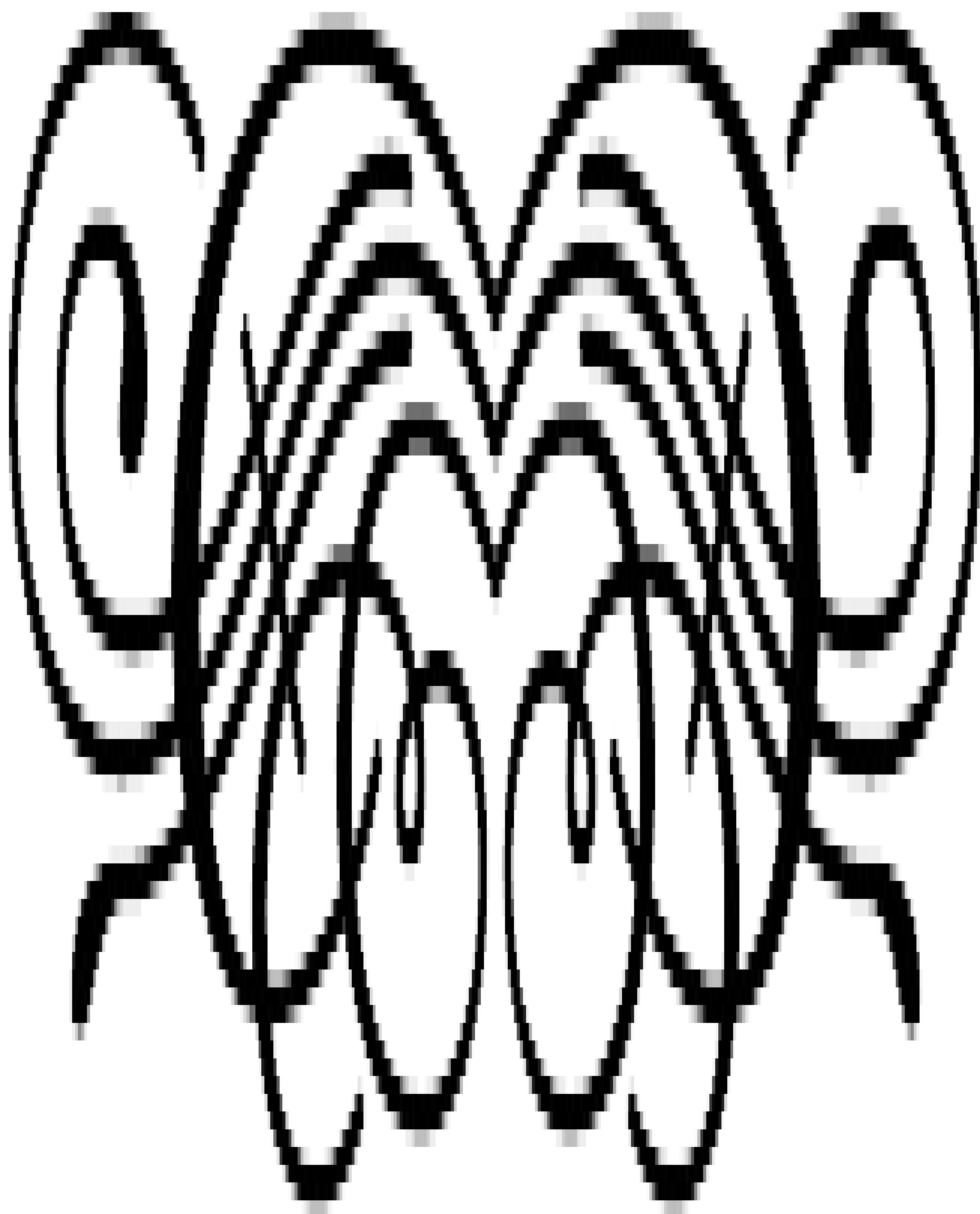
– Ah, inspectore Treadles, a spus el cu o voce sonoră. Ați ajuns. Cadavrul este înăuntru și nu arată deloc bine.

– Nu vă rețin de la treabă, a zis lordul Ingram și a dat din cap. Domnule inspector, domnule sergent, o zi bună!

El și domnișoara Holmes s-au întors la trăsură și au plecat. Inspectorul Treadles s-a uitat după ei. Habar nu avea cum de aflaseră de crimă, când el însuși fusese informat cu mai puțin de o oră în urmă, dar avea o presimțire că implicarea lor în această chestiune era abia la început.

Iar presimțirea nu i-a plăcut defel.

Capitolul 1

Duminică

Cu șase zile înainte...

Aceasta este o relatare despre un om remarcabil, numit Sherlock Holmes.

Nu, nu, introducerea e prea banală. Domnișoara Olivia Holmes a tăiat rândul cu o linie.

Permiteți-mi să vă spun o poveste despre suferință și răzbunare.

Mai bine, poate. Cel puțin un pic mai interesantă.

Povestea noastră începe cu zeci de ani în urmă, într-un paroxism de violență și trădare. Lăsați-vă mintea să facă un salt peste freamătul oceanului Atlantic, în imensitatea Lumii Noi. Treceți pe lângă orașele de pe coasta de est a continentului, pe lângă fermele și gospodăriile din regiunile sale centrale, care sunt mai blânde. Acum ați ajuns la marginea frontierei. Tărâmul care se deschide înainte este aspru; supraviețuirea incertă. Dar ați mers prea departe. Nu aveți de ales decât să continuați.

Livia și-a lovit buza de jos cu capătul stiloului. Acesta era un început destul de bun, după părerea ei. Cadrul era clar. Propozițiile erau puternice. Iar când a citit totul cu voce tare – așa cum ar trebui citite toate poveștile bune – a detectat o cadență plăcută a silabelor.

Era oare posibil să reușească să compună o poveste captivantă inspirată de isprăvile surorii sale, Charlotte?

Cu o zi înainte, Charlotte o asigurase că era pe deplin demnă de această sarcină. Livia nu reușise să pună pleoapă peste pleoapă. În timp ce privise tavanul întunecat, povestea îi apăruse în crâmpeie: o oază plină de iarbă, înconjurată de munți, într-un peisaj arid și ostil, un convoi de căruțe încărcat cu familii obosite, dar pline de speranță, care se îndreptau spre California, un masacru ce fierbea în inimile miliției din Utah, ai cărei reprezentanți se temeau de persecuții și îi detestau pe străini.

Dacă reușea să dea naștere poveștii, aceasta ar fi putut foarte bine să ajungă într-

o publicație respectată și citită la scară largă. Cât de îmbucurător ar fi ca, din colțul ei neglijat în orice salon din înalta societate, să-i audă discutând despre narațiunea ei cu admirație uimită pe acei oaspeți care nu o băgaseră niciodată în seamă.

Livia și-a imaginat satisfacția caldă pe care o va simți, un sentiment de bunăstare confortabil și durabil.

A mușcat dintr-o bucată de bacon și a consultat broșura de călătorie pe care o împrumutase de la biblioteca ambulantă. Era absolut necesar să facă o descriere corectă a statului Utah. Inexactitățile venite din partea cronicarului lui Sherlock Holmes ar fi putut afecta părerea cititorilor despre marele detectiv, iar ea nu trebuia să lase să se întâmple asta.

Problema era că nici ea nu putea să zugrăvească un tablou prea complet, deoarece nici măcar broșura nu oferea decât informații fragmentate. Va fi nevoită să fie imprecisă în ceea ce privește locul exact în care avea să se petreacă acțiunea, improvizând cumva unul sau două paragrafe descriptive, și apoi să se concentreze asupra faptelor personajelor sale.

Doar că nu știa încă cine ar trebui să fie acele personaje. Victima va fi o fată – asta era clar. Dar cum rămâne cu posibilul răzbunător care va apărea zeci de ani mai târziu pentru a-i pedepsi pe vinovați? Ar fi acea persoană o femeie sau un bărbat? Și acei vinovați, cine erau ei?

Potrivit domnului Mark Twain, a cărui relatare a masacrului de la Mountain Meadows i-a dat prima dată ideea unei povești de răzbunare, nouă bărbați fuseseră acuzați ulterior, dar numai unul judecat în fața unei instanțe. Cei care scăpaseră de justiție, desigur, fuseseră ținte bune pentru un răzbunător vigilent. Însă opt ținte ar fi fost prea multe – două sau trei i se părea mai rezonabil.

Asta însemna că trebuia să reducă și amploarea masacrului pentru a ține cont de numărul mai mic de ucigași? Sau ar fi fost în regulă să spună că mai mulți dintre ei fuseseră pedepsiți în mod legal? Conform documentelor, doar copiii mai mici de șapte ani fuseseră cruțați și luați în primire de familiile din apropiere. Dacă răzbunătorul ei ar fi fost unul dintre acei copii, acest lucru ar fi complicat și mai mult povestea. Era oare posibil ca un copil mai mare, poate un adolescent, să se fi târât în timpul nopții și să fi scăpat?

Livia și-a frecat tâmplele. Acum își amintea de ce nu trecea niciodată mai

departe de câteva pagini când scria o poveste: erau prea multe decizii de luat. Adesea își dorea ca viața ei să nu fie atât de limitată, să poată face mai multe alegeri pe cont propriu. Dar, uitându-se la foaia de hârtie din fața ei, încă în mare parte goală, și-a amintit că nu era deloc așa. Charlotte era cea care voia să-și ia propriile decizii. Ea, Livia, voia doar ca lumea să îi fie servită pe un platou, tăiată la dimensiunea unei mușcături și asezonată exact după placul ei.

O menajeră a intrat în salonul de mic dejun. Livia și-a închis carnetul cu zgomot. Dar menajera nu a făcut decât să lase pe masă o copie intactă a ziarului și să plece în tăcere.

Livia a înjurat în sinea ei. De ce era mereu atât de temătoare? De ce nu putea fi calmă și maiestuoasă?

A întins mâna după ziar. Mai exact, după micile anunțuri de la sfârșitul ziarului. Îi plăceau mai ales cele codificate, mesaje secrete între iubiți care nu îndrăzneau să comunice deschis.

Codurile pe care le foloseau tindeau să fie simple înlocuiri de litere, adesea nu mai complicate decât mutarea întregului alfabet peste o literă. Unii aspirau la un pic de sofisticare. De exemplu, o serie de anunțuri care începuseră cu câteva zile în urmă mai făcuseră un pas în plus, transformând literele deja înlocuite cu numere, în funcție de locul pe care îl ocupau în alfabet.

Acestea fuseseră niște mesaje destul de dureroase din partea unui iubit părăsit, care încerca descurajat, dar în același timp încăpățânat, să obțină un răspuns de la iubita lui necredincioasă.

Sau cel puțin așa interpretase Livia mesajele. Ea nu credea că expeditorul va primi răspunsul sperat, dar nu se putea abține să nu verifice în fiecare dimineață dacă transmisiunile neîmpărtășite erau încă în desfășurare.

Era cât pe ce să nu observe pseudonimul surorii sale. Dar ceva o făcuse să se uite înapoi la coloanele pe care le sărise.

Zgomote ciudate în pod?

Există întotdeauna Sherlock Holmes.

În luna iunie a acestui an, moartea onorabilului Harrington Sackville l-a adus în atenție pe un anume domn Sherlock Holmes, autointitulat consultant al Poliției Metropolitane. De atunci, domnul Holmes și-a pus serviciile la dispoziția publicului. Ceea ce duce la întrebarea cea mai rezonabilă: ce a făcut mai exact pentru omul de pe stradă sau, dacă e să spunem așa, pentru doamna din salon?

Un domn, domnul S..., a declarat că domnul Holmes l-a ajutat să descifreze indiciile primite de la iubita sa, cu privire la cadoul de ziua ei. O doamnă, doamna O..., a susținut că domnul Holmes i-a găsit inelul pierdut. Un trio de surori în vârstă a declarat că el le-a liniștit cu privire la zgomotele misterioase care se auzeau din pod și care nu proveneau de la spirite ce comunicau prin codul Morse, ci de la insecte care sapă în lemn și care își văd de rutina lor zilnică.

Când a fost întrebat despre caracterul preponderent domestic al consultațiilor private ale domnului Holmes, un polițist de la Scotland Yard a răspuns: „Modul în care Sherlock Holmes alege să își petreacă timpul nu este treaba Poliției Metropolitane“. Același polițist a refuzat să comenteze dacă Scotland Yard va solicita asistența domnului Holmes în viitor. A declarat însă că sfatul său nu este necesar în nici unul dintre cazurile aflate pe rol.

După o apariție incitantă pe scenă, marea promisiune reprezentată de Sherlock Holmes s-a estompat deja în descoperirea monotonă a unor curiozități casnice? A unor crime furtunoase la adresa ciclului de viață al carilor de lemn?

Doar timpul ne va spune.

*

– Oh, ce aiureli! a exclamat Penelope Redmayne, când a terminat de citit cu voce tare articolul din ziar.

– Sunt de acord, a spus mătușa ei, doamna John Watson, stăpâna casei.

Au privit amândouă spre cea de-a treia ocupantă a mesei, o tânără de vreo douăzeci și ceva de ani. Purta o rochie de zi de culoare roz-închis, cu un guler cu

volane din dantelă albă, ajurată și apretată, care îi punea perfect în valoare buclele blonde strălucitoare, ochii mari și albaștri și buzele generoase. Aceeași dantelă, în trei rânduri, îi cădea și de la manșete, ale căror margini se atingeau ușor de fața de masă în timp ce fata întindea un strat de unt pe o brioșă proaspăt coaptă.

O făcea cu mare concentrare. Domnișoara Charlotte Holmes, realizase doamna Watson încă de la început, își lua mâncarea în serios. De fapt, având în vedere forma ei plăcută și plinuță, dar și sugestia unei a doua bărbii – trăsăturile ei erau frumoase, dar fața ei nu ar fi fost niciodată lăudată pentru structura osoasă – s-ar fi putut presupune cu ușurință că domnișoara Holmes nu se gândea la nimic altceva decât la mâncarea ei.

Domnișoara Holmes a luat o îmbucătură din brioșă, cu o expresie intensă de plăcere. Dar când a vorbit, vocea ei a fost rece și măsurată.

– Mi-a plăcut articolul. Sincronizarea este bună – nu va fi nevoie să cheltuim pe publicitate în această perioadă de două săptămâni. Și, sinceră să fiu, imboldul scriitorului nu este mai puțin avantajos pentru interesele noastre. Curiozitățile casnice sunt coloana vertebrală a întreprinderii noastre. Probabil că există un număr de bărbați pe stradă – și de doamne în salon – care au decis să nu-l consulte pe Sherlock Holmes pentru că îl cunosc în principal ca pe cineva care consiliază Scotland Yard în cazul crimelor. Acum, după ce au înțeles că Holmes este fericit să ajute în cazul ciudățeniilor domestice, este cu atât mai probabil să-i ceară ajutorul.

S-a uitat în jos la brioșă, ca și cum s-ar fi gândit dacă să o acopere cu și mai mult unt. Doamnei Watson i-a venit în minte termenul de număr maxim tolerabil de bărbii. Prima dată se ivise când se așezaseră împreună la masă, fiind punctul de referință necesar pentru a constata dacă domnișoara Holmes mânca așa cum dorea sau ceda în fața necesității lamentabile de a-și stăpâni apetitul.

Cu un regret vizibil, domnișoara Holmes a lăsat jos cuțitul pentru unt.

– În plus, am o părere foarte bună despre descoperirea curiozităților familiale. Sunt bine remunerate și nu pun pe nimeni în pericol.

–Chiar că da! a comentat Penelope veselă.

– Tot nu-mi place tonul răutăcios al articolului, și-a apăsat doamna Watson

buzele.

– Atunci, ar trebui să te bucuri că scriitorul nu știe care este sexul real al lui Sherlock Holmes, mătușă Jo, a bătut Penelope cu degetul în foaia ofensatoare. În mod clar, vrea să sugereze că geniul lui Sherlock Holmes a fost secătuit de problemele cotidiene ale londonezilor. Imaginați-vă dacă ar afla că Sherlock Holmes nu este decât o femeie care se ocupă cu liniștirea văduvelor bătrâne. Dumnezeule, l-ar anula cu totul pe sus-numitul geniu.

Domnișoara Holmes a luat o mică mușcătură din brioșa ei. La o altă femeie tânără acest gest ar putea fi interpretat drept un comportament delicat, dar doamna Watson bănuia că domnișoara Holmes încerca doar să prelungească plăcerea unei singure brioșe, din moment ce nu se va mai răsfăța cu încă una.

– Nu suntem în nici un pericol în acest sens, a spus ea. Chiar dacă aș sta în mijlocul lui Trafalgar Square și aș rezolva problemele pe loc, va exista un segment important al populației care va crede că mi se furnizează răspunsuri prin mijloace secrete. Și de către bărbați, desigur.

– Dar nu-ți dorești să ți se recunoască meritele pentru realizările tale? a întrebat Penelope.

Domnișoara Holmes mai luă încă o mușcătură mică din brioșa ei.

– Am vrut doar să-mi folosesc abilitățile – și să fiu remunerată respectabil pentru munca mea.

Calmul ei ar fi putut fi interpretat drept o maturitate lăudabilă, pentru cineva ale cărui circumstanțe se schimbaseră mult în ultima vreme. Dar domnișoara Holmes nu era nici ea predispusă la genul de emoții care se manifestă în mod neașteptat, pe care cei mai mulți oameni fie le considerau de la sine înțelese, fie le reprimau din obișnuință.

De fapt, uneori, doamna Watson avea impresia că domnișoara Holmes examina o situație tot așa cum o croitoreasă ar fi luat măsura un client, iar apoi arunca un ochi peste un catalog de răspunsuri, la fel cum croitoreasa ar fi examinat sulurile de mătase și de catifea.

Nu era vorba atât de mult despre calcul, cât despre... Cea mai apropiată analogie la care se putea gândi doamna Watson era aceea a unui străin care nu învățase

engleza decât la o vârstă înaintată. Prin perseverență și multă practică, străinul ajunsese să stăpânească destul de bine sintaxa, gramatica și vocabularul acestei amestecături de limbă. Dar o conversație ar fi fost întotdeauna o încercare dificilă, cu toate expresiile și ciudățeniile de utilizare care abia așteptau să îl prindă în ambuscadă pe vorbitorul venetic.

– Domnișoară Holmes, a spus Penelope, aplecându-se înainte cu nerăbdare, având în vedere că urmează să aveți mai mulți clienți, ați fi dispusă să-mi folosiți serviciile în vara aceasta? Aș fi încântată să le arăt oamenilor drumul până în salonul de pe Upper Baker Street și să aduc tava cu ceai. Nici eu nu disprețuiesc deloc misterele domestice și ciudățeniile cotidiene.

Doamna Watson a tras aer în piept. Și-ar fi dorit ca Penelope să o fi întrebat mai întâi pe ea înainte de a-i adresa întrebarea direct domnișoarei Holmes. Dar, mai ales, afacerea lui Sherlock Holmes nu o constituiau doar misterele domestice și ciudățeniile cotidiene: cazul recent al doamnei Marbleton, de exemplu: era suficient să spunem că nu implica bătrâne derutate de zgomotele din pod.

– Și, bineînțeles, adevărata mea ambiție este să o joc pe sora lui Sherlock Holmes, a continuat Penelope. Chiar dacă nu am apărut pe scenă în mod profesionist, mătușa mea poate depune mărturie că am regizat pentru ea spectacole în camera copiilor și că am fost o Julieta convingătoare. Și o Lady Macbeth și mai bună.

Domnișoara Holmes a aruncat o privire în direcția doamnei Watson.

– Doamna Watson se ocupă de repartizarea sarcinilor. Sunt sigură că vă va anunța dacă vom avea nevoie de o asistentă pe Upper Baker Street.

– Aha, mi-ai ghicit planul. Speram să evit restricțiile mătușii. Penelope i-a zâmbit obraznic doamnei Watson. Dar acum văd că trebuie să dărâm un munte cu un singur polonic de supă. E un lucru bun că am un temperament făcut pentru sarcini herculeene. Fără să mai aștepte ca doamna Watson să răspundă, s-a ridicat. Mai bine m-aș duce să mă schimb în rochia de plimbare. Va trebui să ne grăbim dacă vrem să ne facem exercițiile zilnice înainte să plouă din nou.

Rămasă singură la masă, domnișoara Holmes a continuat să ciugulească în timp ce doamna Watson își sorbea ceașca de ceai. Se simțea neliniștită. În această dimineață sosise o notă de la lordul Ingram, care o anunța că domnișoara Holmes descoperise încercarealor de înșelăciune – și anume că doamna Watson nu

dăduse întâmplător peste o domnișoară Holmes exilată, ci fusese însărcinată de lordul Ingram să o ajute pe această tânără femeie aflată în nevoie.

Însă domnișoara Holmes nu spusese nimic despre asta și nici lordul Ingram nu se așteptase să o facă.

Nu cred că ne poartă pică, cel puțin nu-ți poartă pică ție. Dar i-am simțit dezamăgirea. Evitase dezastrul datorită persoanei pe care o cunoștea înainte de a cădea în dizgrație, și nu pentru că viața se dovedise a fi fundamental mai blândă decât presupusese.

Doamna Watson nu o știa pe domnișoara Holmes de când o cunoștea lordul Ingram – nu reușise să-i simtă nici furia și nici dezamăgirea. Iar acest lucru o făcea să fie neliniștită. Îi purta o mare stimă domnișoarei Holmes și nu voia să o înstrăineze, nici măcar neintenționat.

Dar cum să abordeze subiectul? Cum să o asigure pe domnișoara Holmes că afecțiunea și camaraderia ei erau autentice, fără să pară că protestează prea mult?

Domnișoara Holmes și-a terminat brioșa – și tot ce mai avea în farfurie.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă, a spus ea cu atitudinea ei obișnuită, mă voi schimba și eu și mă voi pregăti pentru plimbarea noastră.

– Ai văzut articolul din ziar despre Sherlock Holmes? a întrebat soția inspectorului Treadles în timp ce îi aranja cravata.

Îl văzuse.

– Nu, cred că mi-a scăpat. Ce scria?

Alice a strâns din buze.

– Nimic care să merite să fie citit, de fapt. Destul de răutăcios în legătură cu clienții lui obișnuiți – și clientele lui la fel de obișnuite – și cu problemele lor mai puțin șocante. Nu ar trebui să fie de la sine înțeles că publicul larg nu ar trebui să se amestece în problemele legate de criminalitate?

A mângâiat nodul terminat și l-a privit cu ochii ei mai mult verzi decât căprui.

– Iar polițistul de la Yard, care a dat declarația, nu se prezintă mai bine. Ai putea crede că Scotland Yard ar trebui să fie puțin mai recunoscător.

El fusese polițistul care dăduse declarația laconică. Faptul că ea nu știa acest lucru nu făcea decât să-i facă remarca mai tăioasă.

– Ce altceva ar putea spune cineva de la Scotland Yard în afară de adevărul gol-goluț și evident?

Oare sunase defensiv? Sau mai defensiv decât ar fi trebuit să fie?

Privirea ei era curioasă, nedumerită și... era oare posibil? Exista în ea o urmă de suspiciune, oricât de mică?

– Cred că îi voi scrie domnișoarei Holmes și îi voi spune că eu cred că articolul este o prostie.

„Nu, nu o să-i scrii.“

Și-a înghițit cuvintele.

„La sfârșitul întâlnirii noastre știam că nu o voi mai desconsidera niciodată“, îi mărturisise el soției sale la scurt timp după ce o întâlnise pentru prima dată pe domnișoara Holmes. Însă nu-i spusese niciodată lui Alice adevărul – că nu existase nici un Sherlock Holmes vreodată, ci doar o femeie cu o minte strălucită.

O femeie care nu mai era acceptată în societatea elegantă.

Dar de ce să fie atât de crud? De ce să nu o lase pe Alice să se bucure de iluzia marelui detectiv consultant, care își demonstrează abilitățile deductive de pe patul de boală, înconjurat cu tandrețe de o mulțime de femei îngrijorate?

Ea i-a cuprins fața.

– S-a întâmplat ceva?

Cu doar câteva săptămâni în urmă se crezuse cel mai norocos dintre bărbați. Era în grațiile superiorilor săi, avea respectul subordonaților săi și dragostea celei mai perfecte femei aflate în viață. Ca să nu mai vorbim despre acea linie directă

de transmisie către Sherlock Holmes – o binecuvântare magnifică pentru cariera sa.

Cu siguranță, Dumnezeu alesese să nu-i dăruiască copii. Cu toate acestea, el fusese plin de recunoștință pentru tot ceea ce primise. Și apoi, Sherlock Holmes se dovedise a fi o femeie cu moravuri slabe și fără remușcări. Iar Alice, Alice anunțase că aspiră la conducerea companiei Cousins Manufacturing, marea firmă industrială care fusese munca de o viață a tatălui ei.

Treadles nu s-ar fi gândit niciodată. Era inteligentă și citită, ca să nu mai vorbim despre cât era de competentă și de organizată. Dar ambițioasă? Ambițioasă mult peste ceea ce îi era dat să facă?

Bineînțeles că nu exista nici un pericol ca ea să conducă Cousins Manufacturing – fusese sinceră în legătură cu refuzul tatălui ei de a o lua în considerare pentru această afacere. Și, în orice caz, firma era acum în mâinile fratelui ei.

Cu toate acestea, revelația ei îl făcuse să treacă prin diferite stadii de șoc, de angoasă și durere. „De ce vrei lucruri pe care nu ți le pot oferi? De ce trebuie să-ți dorești putere și realizări nefirești pentru o femeie? Și, în cele din urmă, nu ești tu cea care am crezut că ești, cea pe care am iubit-o și respectat-o?“

– Bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic, a spus el, după o întârziere poate cu o fracțiune de secundă prea mare. De ce mă întrebi?

Ei i-a tremurat un colț al buzei inferioare, ca și cum s-ar fi întrebat dacă să spună ceva. – Ai fost puțin distras în ultima vreme.

– Uneori mă întorc de la serviciu puțin cam obosit.

L-a mai studiat o clipă, apoi a zâmbit și l-a sărutat pe obraz.

– În acest caz, vom face din acest Sabat o adevărată zi de odihnă.

Nu putea fi sigur dacă ea îl credea sau dacă alegea să lase totul baltă pentru moment.

S-a îndreptat spre măsuța ei de toaletă și și-a pus pălăria de duminică, un obiect confecționat elaborat, la fel de complex din punct de vedere arhitectural ca o

catedrală gotică.

– Oh, era să uit. A venit un bilet de la Eleanor în timp ce erai în baie. Barnaby nu se simte bine. Ne roagă să amânăm cina de duminică pentru săptămâna viitoare.

Barnaby Cousins, cel care se afla în prezent la conducerea Cousins Manufacturing, și soția sa, Eleanor, erau două dintre persoanele pe care Treadles le agrea cel mai puțin. Iar sentimentul era reciproc. Cât timp domnul Mortimer Cousins, stimabilul său socru decedat, fusese în viață, întreaga familie se întâlnise în fiecare săptămână, după biserică, pentru cina de duminică. După moartea acestuia, cinele comune de duminică deveniseră din ce în ce mai puțin frecvente, o dată la două săptămâni, o dată pe lună, iar acum, o dată la două luni.

– O să ne întâlnim trimestrial de acum înainte?

Pe Treadles nu îl deranja să nu-i vadă, totuși aceasta era o insultă.

Alice și-a strecurat un ac lung prin calota pălăriei; ochii ei i-au întâlnit pe ai lui în oglindă.

– Acesta a fost și primul meu gând. Dar când au mai vrut să renunțe la cinele de duminică, au spus întotdeauna că Eleanor nu se simțea bine. E pentru prima dată când Barnaby a fost distribuit în acest rol, iar o parte din mine se întreabă dacă nu cumva este adevărat, dacă nu cumva este într-adevăr bolnav.

– Doar n-o să mă târăști acum să merg la el, nu-i așa? a zis Treadles și și-a tras haina pe el.

– Nu, dar s-ar putea diseară. Ea i-a zâmbit din nou. Pune-ți picioarele pe canapea și bucură-te de ziua ta liberă, inspectore!

Charlotte Holmes stătea în fața ferestrei din camera ei și privea verdeața din Regent’s Park, de peste drum. O ceață blândă plutea peste lac, care era abia vizibil dincolo de o colonadă de copaci maturi, încărcați de ploaie și de frunziș.

Îi plăcea o ploaie bună de iarnă, dar se bucura aproape la fel de mult de o ploaie de vară – asta atunci când avea un acoperiș adecvat deasupra capului și nu avea nici o grijă urgentă în legătură cu pierderea acoperișului respectiv.

Era ciudat să realizeze acest lucru, dar se afla într-o reședință de oraș mai

frumoasă decât oricare alta în care locuise vreodată.

Tatăl ei, sir Henry Holmes, care era baronet, deținuse cândva o casă în Londra. Dar aceasta fusese vândută cu mult înainte ca Charlotte să participe la primul ei sezon. În fiecare an, mama lui Charlotte, Lady Holmes, deplângea această pierdere. O, cât de bine ar fi fost să ajungă la propria lor casă, în loc de o proprietate închiriată!

Casele pe care le închiriau se aflau în zone mai la modă ale orașului decât cea în care locuia doamna Watson, dar asta le făcea scumpe – și nu erau niciodată suficient de mari pentru nevoile doamnei Holmes. Nici nu se punea problema unei cine pentru mai mult de șaisprezece persoane, iar balurile adevărate erau doar fantezii. Cel mai bun lucru pe care îl puteau face era să împingă toată mobila afară din salon și să se roage ca domnii care îndrăzneau să danseze valsul să fie suficient de îndemânatici pentru a nu-și lovi partenerele de alți oaspeți.

Acele case nu ofereau priveliști frumoase sau cele mai recente progrese în domeniul instalațiilor sanitare. Și, cu siguranță, nici electricitatea cu care încă se obișnuia încet-încet. Părinții ei nu angajaseră niciodată o bucătăreasă la fel de bună ca madame Gascoigne sau un majordom la fel de eficient ca domnul Mears. De fapt, ea nu avusese niciodată o cameră numai pentru ea.

Charlotte avea senzația neliniștitoare că nu merita un asemenea noroc – sau, cel puțin, că nu-l câștigase. Și nu știa cum să se împace cu faptul că sămânța acestui noroc fusese sădită de lordul Ingram, al cărui ajutor nu-l ceruse nici măcar în cel mai disperat moment al ei, pentru că nu voise să-i fie datoare.

Dar acum îi era, întotdeauna și pentru totdeauna.

Ploaia începuse abia după ce se întorseseră de la plimbarea lor, în timpul căreia domnișoara Penelope Redmayne lucrase cu o veselie neclintită la rezistența doamnei Watson. Doamna Watson rămăsese însă neclintită. Charlotte își păstrase – fără nici un efort, trebuie spus – întreaga neutralitate.

În acest moment, doamna Watson se bucura de un răgaz în fața rugăminților hotărâte ale domnișoarei Redmayne – doamnele erau la biserică. Charlotte nu mai fusese la biserică de când fugise de acasă. Probabil că Dumnezeu nu s-ar fi supărat dacă ar fi pășit în casa Lui – Iisus se asociase voluntar cu femei cu reputație mai puțin impecabilă – dar adepții Lui aveau tendința de a fi mai puțin mărinimoși.

În orice caz, ea mai avea o întâlnire, una pe care nu i-o menționase doamnei Watson.

Cu umbrela în mână, s-a îndreptat spre Upper Baker Street, numărul 18. Casa aparținea doamnei Watson și era închiriată de obicei cuiva. Însă recent fusese transformată în locuință pentru personajul fictiv Sherlock Holmes, care era țintuit la pat de o boală misterioasă ce îl împiedica să comunice prin mijloace obișnuite, lăsând-o pe sora sa ca oracol cu care clienții săi trebuiau să se consulte, pentru a obține marile și grozavele sale intuiții.

În mod normal, Charlotte juca rolul surorii, deși doamna Watson juca și ea ocazional acest rol.

Salonul de pe Upper Baker Street, numărul 18, avea dimensiuni bune și era mobilat cu scaune confortabile, grupate în jurul șemineului. În aer se simțea un miros de whisky și de tutun, suficient pentru a sugera o prezență masculină, dar nu atât de mult încât să te facă să te gândești la o cârciumă. Exista, de asemenea, mirosul de convalescență, de camfor și de ulei de in. Și, plutind cu seninătate deasupra tuturor, parfumul de flori, grație buchetului proaspăt care se afla mereu pe scaunul bovindoului.

La ora unsprezece fix, soneria a sunat – lordul Bancroft, ca și fratele său, era de o punctualitate rafinată, una dintre puținele trăsături pe care le aveau în comun.

– Arătați bine, domnișoară Holmes, a spus el pe un ton oarecum surprins, în timp ce se așeza pe scaunul oferit.

Charlotte programase ca ceainicul să fiarbă deasupra lămpii cu alcool pentru sosirea lui. Acum încălzea un ibric și punea la infuzat două linguri de frunze de Ceylon de primă clasă.

– Multumesc, domnule.

În unele privințe, bărbatul se afla la polul opus al fratelui său. În timp ce lordul Ingram era chipeș și atrăgător, lordul Bancroft era lipsit de orice charismă. Dar, în loc să fie ușor de uitat, consensul general era că cei care stăteau lângă el la diferitele ocazii sociale ieșeau din acestea ca niște biete umbre a ceea ce fuseseră odinioară.

Caracterul său „anost“ consta într-o lipsă de căldură unică, o perseverență

socială tenace și o cultivare intensă a scepticismului. Livia îi fusese o dată parteneră la cină. Fusese nevoită să răspundă ore în șir la întrebări, pornind de la educația practic inexistentă a fetelor Holmes, la toate amănuntele unor alegeri parlamentare din cartierul lor rural, în urma încercării nereușite a tatălui lor de a candida. Lordul Bancroft îi ceruse să ofere sursa fiecărei informații și să își justifice fiecare opinie, în timp ce el făcea pe avocatul diavolului și o întreba de ce nu credea în exact opusul părerilor ei.

Livia, care suferea deja de lipsă de încredere, venise acasă în lacrimi, convinsă că e stecea mai proastă și mai ignorantă creatură în viață.

Comportamentul său social nu provenea din răutate, ci din obligație, așa cum o înțelegea el – trebuia să menții conversația la masă și așa făcea. Dar nu avea prea multe interese și nici hobby-uri, nu voia să informeze pe nimeni despre ceea ce ar fi trebuit să afle din cărți și ziare și, bineînțeles, nu avea cum să povestească unor simple debutante despre activitatea clandestină pe care o făcea în numele Coroanei.

Așa că punea întrebări celor cu care socializa, bărbați și femei deopotrivă. Charlotte îi auzise pe domni înjurând urât după o întâlnire cu el, pentru că îi interogase cu privire la felul în care își gestionau proprietatea, prieteniile și caii, iar ei ieșiseră de acolo simțindu-se la fel de imaturi și de incompetenți precum se simțise Livia.

Charlotte, pe de altă parte, se înțelegea bine cu lordul Bancroft. Își verifica faptele și nu era deosebit de atașată de opiniile sale – opiniile, prin însăși natura lor, erau supuse schimbării. Neavând nici dorința de a mulțumi, nici nevoia de a impresiona, îi răspundea la întrebări atât timp cât el avea întrebări de pus, iar când el nu mai avea întrebări, era fericită să mănânce în tăcere.

Așa cum făcea și acum, ciugulind o felie extraordinară de tort, în timp ce lordul Bancroft se uita prin salon.

– Un loc plăcut, a spus el, după un timp. Și un tort foarte bun.

– Mulțumesc! a spus ea.

Mulți oameni, în special femeile, observase ea, răspundeau la un compliment explicând ce au făcut – sau ce nu au făcut – pentru a-l merita. Dar cu lordul Bancroft, răspunsurile simple, fără înflorituri, erau cele mai indicate, cu excepția

cazului în care cineva era gata să verifice proveniența scaunelor cuiva prin prezentarea unor declarații sub jurământ de la tâmplari și tapițeri morți de mult – sau să recunoască faptul că respectivele scaune erau reproduceri ieftine, fabricate în Leeds.

Deși, în acest caz, a fost pe jumătate tentată să spună ceva despre prăjitura care merita toate laudele. A atins partea laterală a ceainicului, măsurând temperatura infuziei din el.

– Ați vrut să-l vedeți pe Sherlock Holmes în legătură cu ceva anume, milord?

– Asta am scris în biletul meu? Nu, am venit să te văd pe dumneata, domnișoară Holmes.

Cu o seară înainte, în timp ce-i transmitea mesajul lordului Bancroft, lordul Ingram spusese, pe jumătate sub formă de glumă: „Întotdeauna m-am temut că va veni această zi. Că Bancroft te va descoperi pentru mintea ta“.

Charlotte, pe de altă parte, nu fusese la fel de optimistă. Lordul Bancroft obișnuia să-și rezolve singur problemele. Avea mult mai multe resurse decât inspectorul Treadles. Și, cel mai probabil, rareori se gândea la femei ca fiind utile în afara funcțiilor lor biologice.

Tonul lui, un amestec ciudat de insistență și ezitare, i-a întărit și mai mult suspiciunile. Dar ea nu a făcut altceva decât să își încrucișeze mâinile în poală.

– Ah?

– Cu toții am fost consternați când ai plecat de acasă, a început el. A fost liniștitor să aflăm că ai aterizat în picioare.

El s-a uitat la ea; ea i-a turnat o ceașcă de ceai.

– Îl preferi negru, dacă îmi amintesc bine.

– Da.

A adăugat frișcă și zahăr la propriul ceai, în timp ce-l privea cu obișnuita ei lipsă de expresie pe chip, care era aproape întotdeauna interpretată greșit, ca o privire drăgălașă, plină de speranță.

El a luat o înghițitură.

Dar, desigur, situația este încă foarte imprevizibilă.

Ea a rămas tăcută, amestecând în ceai.

– Ash mi-a spus că ai fost la casa de lângă Portman Square.

Apropiații îi spuneau lordului Ingram Ash. De curând, când casa de pe Upper Baker Street, numărul 18, suferise o spargere, se întâlniseră împreună cu inspectorul Treadles în casa la care se referea lordul Bancroft.

– Da, așa e.

– Mi-a mai spus și că ți-ai făcut o impresie bună despre ea.

Locul se lăuda cu cel mai... exuberant interior pe care îl întâlnise vreodată, o combinație de cromatică orbitoare și abandon voluntar – și i-ar fi plăcut suficient de tare dacă numărul de perne portocalii și albastre ar fi fost redus la jumătate.

– Erau multe de admirat în ceea ce privește decorul.

Era ca o grădină zoologică ostentativă, iar ei îi plăceau grădinile zoologice ostentative.

– Am sperat cândva că vom locui acolo ca soț și soție.

„Și uite-așa începe.“ Îi va propune acum să locuiască acolo ca soț și soție.

– Încă mai sper acest lucru, a continuat el.

Ceașca ei de ceai s-a oprit în drum spre buze. De fapt, a fost nevoită să o lase jos cu totul. Oare îl auzise bine?

– Milord, eu nu mai sunt eligibilă.

– Nu mai ești bine-venită în societate, dar cum ești sănătoasă la minte, biserica nu poate avea nici un motiv să te considere neeligibilă pentru căsătorie.

„Căsătorie.“ Nu era ușor să o surprinzi pe Charlotte, dar lordul Bancroft se apropia periculos de mult de a o uimi.

– Sunteți foarte amabil. Cu toate acestea, sunt în continuare nepotrivită pentru căsătorie.

– Dar tu nu ești nepotrivită pentru mine. Aș fi fericit să nu mai fiu invitat nicăieri – tu ai fi o scuză bună. Aș vrea să nu mă mai complac niciodată în discuții mărunte – am impresia că și tu împărtășești acest sentiment. Iar eu voi fi ocupat și voi fi departe de casă foarte mult – nu este ceva ce caută majoritatea mireselor la un mire, dar pentru tine ar conta ca o atracție în plus, fără îndoială.

Oricare ar fi fost defectele lui, era un om inteligent și cinstit.

– Nu sunt un om bogat, dar pot să întrețin confortabil o soție. Căsătorindu-te cu mine, nu-ți vei reabilita complet reputația. Dar, cel puțin, vei fi primită din nou de familia ta. Asta trebuie să însemne ceva.

Ea nu credea în recunoștința pentru cererile în căsătorie – bărbații nu se ofereau din mărinimie. Chiar și așa, se simțea înclinată să ia în considerare această uniune, mai degrabă din motive sentimentale decât raționale în acest moment.

Cu o mică scuturare din cap, a revenit înapoi la realitate.

– Sunt onorată de gestul dumitale, domnule. Dar înțeleg că îmi ceri să renunț la prietenia mea cu doamna Watson, precum și la practica mea ca Sherlock Holmes.

– Nu va fi necesar să renunțăm la doamna Watson. A fost o cunoștință a tatălui meu. Ash este în relații excelente cu ea și chiar și eu m-am intersectat cu ea ocazional. Mi se pare o femeie cu bun simț, nu una care să vă exploateze poziția pentru a o promova pe a ei. Nu văd de ce nu ați putea să păstrați legătura în viitor, cu condiția să o faceți discret. În ceea ce privește afacerea cu Sherlock Holmes, am înțeles că doamna Watson a investit în această afacere. Dacă consideri că nu a fost recompensată suficient pentru această investiție inițială, voi fi mai mult decât fericit să o despăgubesc, ca parte a înțelegerii noastre matrimoniale.

Cu alte cuvinte, ea urma să nu mai fie Sherlock Holmes, detectiv consultant.

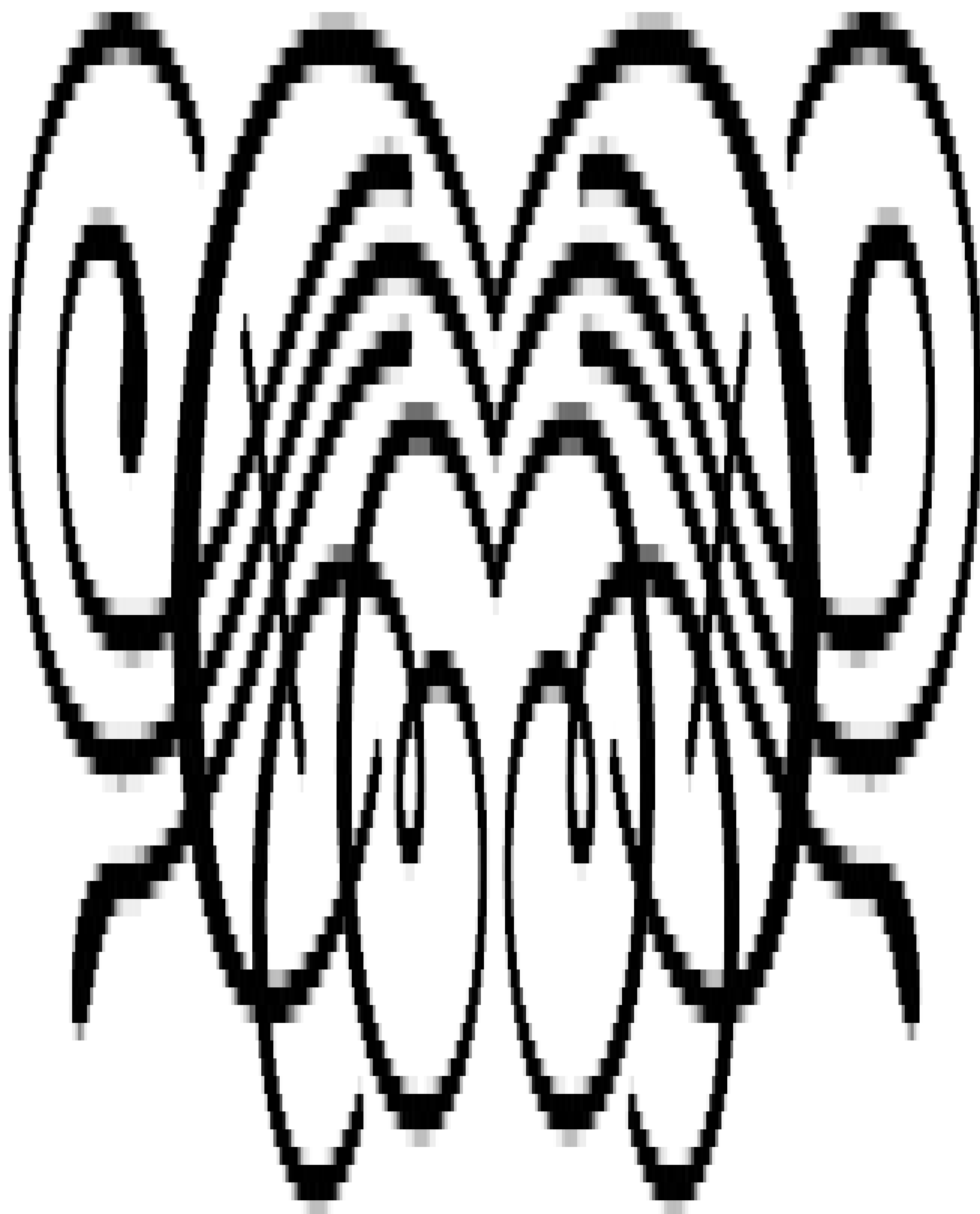
– Vă mulțumesc călduros, milord, pentru onoarea de a...

El a ridicat un deget, întârziind partea cu „nu, mulțumesc“ a răspunsului ei.

– Cu toate acestea, având în vedere că efortul mental îți face plăcere, voi fi fericit să îți ofer exercițiile de care ai nevoie. La urma urmei, mă întâlnesc cu ele în mod regulat. A deschis un portofoliu de piele pe care îl adusese, a extras un dosar subțire și i l-a pus în față. Acestea nu reprezintă decât o mică parte din obiectele care ajung pe biroul meu. Te rog să le examinezi pe îndelete.

Și cu aceasta, s-a ridicat și a ieșit din încăpere.

Capitolul 2

Charlotte și Livia Holmes abordau viața în mod foarte diferit.

Livia privea totul prin prisma complicațiilor, reale și imaginare. De la locul unde să se așeze la un ceai până la întrebarea dacă ar trebui să-i spună ceva gazdei în cazul în care la masa ei lipsea o furculiță, imaginația ei lugubră și abundentă furniza întotdeauna scenarii în care comitea un pas greșit fatal, care îi distrugea orice șansă de a avea o viață fericită și sigură. Pentru ea, fiecare alegere era o agonie, fiecare săptămână, șapte zile de nisipuri mișcătoare și mlaștini.

Charlotte recurgea rar la imaginație – observația dădea rezultate mult mai bune. Și în timp ce lumea era alcătuită din nenumărate părți mobile, în viața ei personală nu vedea nici un motiv pentru care deciziile nu ar trebui să fie simple, mai ales că majoritatea alegerilor erau binare: mai mult unt pe brioșă sau nu, să fugă de acasă sau nu, să accepte sau nu oferta de căsătorie a unui bărbat.

Nu neapărat ușor, dar simplu.

Dar propunerea lordului Bancroft... Se simțea ca un student ocazional la matematică, ce se confruntă pentru prima dată cu geometria neeuclidiană.

Căsătoria aceasta ar fi o binecuvântare pentru familia ei. Poate că părinții ei erau indivizi cu defecte profunde, care nu ar fi fost mulțumiți indiferent de situație, dar continuarea statutului ei de proscrisă le sporise cu siguranță nefericirea, atât acum, cât și pe termen lung. Țineau cu disperare la imaginea lor de superioritate – și, oricât de superficială ar fi fost o imagine, pentru ei rămânea infinit mai bună decât să fie văzuți așa cum erau ei cu adevărat: doi oameni de vârstă mijlocie, mai puțin realizați, într-o căsnicie lipsită de dragoste, cu banii pe sfârșite și fără nici un copil pe care să se poată baza pentru confort și ajutor.

Henrietta, sora mai mare a familiei Holmes, se distanțase de ei aproape înainte de a se întoarce din luna de miere. Bernadine, a doua soră mai mare, nu fusese niciodată capabilă să aibă grijă de ea însăși. Livia își disprețuia ambii părinți. Iar Charlotte, bineînțeles, dăduse cea mai mare lovitură, o cădere în dizgrație senzațională și plină de desfrâu.

În cazul în care Charlotte ar fi fost respectată din nou, chiar și parțial, părinții ei ar fi putut să umble iarăși cu capul sus – sau cel puțin fără a se rușina în exces.

Și nu era vorba doar despre părinții ei. Infamia lui Charlotte afectase șansele Liviei la o căsnicie bună. Livia își bătuse joc de această idee, declarându-se pe sine cel mai mare obstacol în calea căsătoriei cu care se va confrunta vreodată. Dar Charlotte nu putea fi atât de indiferentă în această privință.

În plus, dacă s-ar căsători cu lordul Bancroft, atunci ar putea să-i ofere adăpost Liviei, care nu ar mai trebui să se confrunte zilnic cu batjocura părinților lor. Și lui Bernadine, de asemenea, dacă ar fi fost posibil – nu-și putea imagina că atmosfera de acasă era propice bunăstării acesteia.

Pe de altă parte, căsătoria cu lordul Bancroft ar transforma-o în cumnata lordului Ingram, o situație atât de încâlcită, încât chiar și imaginația Liviei s-ar putea da bătută în fața ramificațiilor. Ca să nu mai vorbim despre faptul că, în mod clar, el îi cerea să renunțe la afacerea ei aflată încă la început, iar ea era destul de atașată de venitul pe care îl genera.

A mai mușcat din altă felie de tort, apetitul ei pentru o consolare bogată, garnisită cu cremă de unt, fiind și mai mare atunci când se confrunta cu dileme greu de rezolvat.

Să presupunem că l-ar convinge pe lordul Bancroft să îi dea cinci sute de lire pe an... Ar avea un venit independent – suficient pentru a avea grijă de Livia și Bernadine. Ar putea să o vadă în continuare pe doamna Watson. Și dacă el se va dovedi într-adevăr un izvor de cazuri intrigante și interesante...

A luat dosarul pe care l-a lăsat în urmă.

Acesta conținea șase plicuri. A desigilat primul plic și a scos o foaie de hârtie.

În 18..., domnul W., un tânăr văduv, a cărui soție murise la naștere, a călătorit în India pentru a ocupa un post de funcționar public în regiunea Madras. La câteva săptămâni după sosirea sa, a participat la un ceai de după-amiază. Fiind imposibil de cald, deși sosise sezonul ploios și temperaturile erau mai scăzute decât ar fi fost în mod normal, s-a așezat pe verandă și a închis ochii pentru a trage un pui de somn.

Petrecerea s-a încheiat. În timp ce familia se îmbrăca pentru cină, o servitoare a informat-o pe stăpână că un sahib se afla încă pe verandă, dormind. Stăpâna casei s-a dus să-l trezească și, spre marea ei uimire, l-a găsit mort.

Domnul W. nu avea nici o legătură cu puterea, cu prestigiul sau cu averea. El nu deținea nici o poziție în care îndepărtarea sa sau cooperarea sa, de altfel, să fi oferit cuiva vreun avantaj notabil. Iar în viața sa personală se știa că fusese timid și că nu avusese probleme; fără tendințe criminale sau aventuri nechibzuite.

Cum și de ce a murit domnul W.?

India. Musonul. Răspunsul părea mult prea evident.

Charlotte a căutat mai departe în plic și a găsit o fâșie de hârtie împăturită, pe care scria Indiciu pe exterior și un plic mai mic pe care scria Răspuns.

Indiciul suna astfel: Moartea domnului W. a fost declarată un accident.

Ei bine, asta rezolva totul. A deschis plicul cu răspunsul.

Medicul care a examinat corpul domnului W. a găsit urme de înțepături pe încheietura mâinii acestuia. Cobrele comune, șerpi foarte veninoși indigeni din India, intră uneori în locuințe pentru a sta pe uscat în timpul lunilor musonice. Domnul W. nu a fost primul, și nu ar fi nici ultimul, care să fie mușcat în somn și să nu se mai trezească niciodată.

Mușcătură de șarpe, așa cum credea ea. A studiat foile de hârtie și cuvintele dactilografiate. Cazul poate că era vechi, dar construcția de caz de tip puzzle era recentă. Și era făcută cu meticulozitate.

Nu de Bancroft, evident – era prea ocupat pentru asta. Atunci, un secretar, unul cu acces la arhive. Care fuseseră instrucțiunile lui Bancroft: „Deschide și ia primele dosare“?

A clătinat din cap. Era nedreaptă. Bancroft se ocupa de viața reală, iar viața reală rareori crea puzzle-uri deosebit de intrigante. Ca să nu mai vorbim despre faptul că o construcție de puzzle-uri era o artă. Un subaltern care nu avea nici o experiență anterioară în această artă – și care nu o cunoscuse niciodată pe Charlotte Holmes – ar putea foarte bine să considere cazul domnului W., așa cum fusese prezentat, o enigmă de primă clasă.

A deschis următorul plic.

În ultima duminică din ianuarie 18..., familia S. nu a participat la slujba de la biserică. Domnul S. era muncitor, iar doamna S. era casnică și se ocupa de spălat. Erau săraci, dar evlavioși. Vecinii au bătut la ușa lor după slujbă, îngrijorați că ar fi putut fi bolnavi. Nimeni nu a răspuns.

Când vecinii au intrat, în sfârșit, în locuință, au găsit întreaga familie – soț, soție și cei trei copii – morți în paturile lor.

Care a fost cauza decesului?

Unde era familia S...? Dacă ar fi fost în Anglia, Charlotte ar fi ezitat mai mult timp, dar dacă ar fi locuit pe continent...

Acest caz venea și cu un indiciu, pe care scria: Familia S. a locuit în Minden, Germania.

„Pun pariu că au murit din cauza otrăvirii cu monoxid de carbon.“

Incidentul a avut loc într-o căsuță, care se întâmpla să fie ultima casă dintr-un șir de căsuțe, situată chiar deasupra unui puț minier dezafectat. Toți cei cinci membri ai gospodăriei, împreună cu două pisici și cu o pasăre cântătoare în colivie, au murit peste noapte. În căsuța de vizavi, de asemenea o casă aflată la capăt, ocupanții s-au îmbolnăvit și ei; totodată, și-au pierdut animalele de companie în acea noapte, deși oamenii și-au revenit în cele din urmă.

Teoria este că gazele nocive din puțul minei s-au infiltrat în sus prin podelele murdare ale pivnițelor. Pivnițele erau prevăzute cu uși care se deschideau spre exterior, dar, în cazul ambelor case, acestea rămăseseră închise în săptămânile precedente – era iarnă, iar familiile nu doreau ca aerul rece să pătrundă în casă. Vecinii, atunci când au fost interogați, și-au amintit că membrii ambelor familii se plânseseră de dureri de cap și de greață de ceva vreme. Întâmplarea a ajuns apoi să fie privită ca o chestiune de noroc. Condiții similare, pericole similare. O familie s-a sufocat, cealaltă a supraviețuit.

Charlotte s-ar fi gândit că lucrurile se datorau pur și simplu ventilației insuficiente a sobei – compoziția cărbunelui de pe continent făcea ca acesta să emită mai degrabă monoxid de carbon, ca produs secundar al unei combustii ventilate insuficient.

Deci... puțin mai interesant, dar nu foarte stimulativ.

Avea următorul plic în mână, dar s-a silit să-l lase jos. Erau doar șase plicuri. Nu avea rost să le termine pe toate deodată.

În schimb, s-a îndreptat spre bovindou și a luat volumul subțirel care se afla pe scaunul de lângă fereastră. O vară printre ruine romane, povestea domnului Ingram despre zilele de adolescență petrecute explorând rămășițele unei vile romane de pe proprietatea unchiului său. Acesta conținea o referință indirectă la primul lor sărut, dar nu era singurul indiciu al prezenței ei.

Era, spre exemplu, și acest pasaj special:

Într-o zi, am dezgropat un obiect din piatră, cu un diametru de aproape un metru și o grosime de zece centimetri, perfect circular, cu excepția unei protuberanțe care părea a fi un mâner, doar că era mult prea scurt.

Curățarea murdăriei încrustate de pe suprafața obiectului a dezvăluit o canelură care fusese gravată în jurul circumferinței acestui disc mare, direct în centrul protuberanței. Nu era, deci, o piatră de moară, așa cum am presupus inițial.

Funcția artefactului m-a nedumerit până când cineva mai citit a venit cu o copie după Istoria ecleziastică a lui Beda[1] și a indicat referințe ale podgoriilor in vremurile de demult. Era o presă de struguri, iar protuberanța era gura prin care sucul de struguri curgea într-un recipient.

– Struguri? se încruntase el. Aici?

Ea îi arătase paragraful exact în care Beda Venerabilul descria vița-de-vie care creștea în diferite locuri din Marea Britanie.

– Ce s-a întâmplat cu toate acele podgorii?

– Poate că temperatura sau solul s-au dovedit a fi nepotrivite. Poate că ciuma i-a exterminat pe toți cei care știau cum să lucreze vița-de-vie. Sau poate că vinurile franțuzești erau pur și simplu mai bune și mai ieftine și a fost logic să se dezrădăcineze vița-de-vie și să se cultive ceva mai profitabil.

El a rămas tăcut pentru o perioadă de timp.

– Nașul meu deține câteva podgorii în Bordeaux. Le-am vizitat. Ar fi greu de imaginat acel peisaj aici.

– Ai frecventat vreo patiserie cât ai fost în Franța?

– Nu cred – nu-mi plac dulciurile. El s-a uitat la ea. Îți place patiseria franceză?

– Îmi place descrierea lor. Dar nu am mâncat niciodată croasant, mille-feuilles sau profiterol.

– Tot nu le-ai fi gustat, nici dacă aș fi vizitat fiecare patiserie din Paris în parte.

– Dar cel puțin ai fi putut să le descrii.

– Am mâncat croasante. Nu sunt rele. Dar nu-mi amintesc nimic deosebit la ele.

Ea suspinase și își luase din nou cartea.

Dar, două zile mai târziu, a intrat în camera ei și a găsit o cutie cu croasante, mille-feuilles și profiterol.

Nici unul dintre ei nu a menționat vreodată produsele de patiserie, dar acesta era următorul paragraf din relatare:

Nu mă interesase prea mult să citesc, preferând sportul și aspectele mai degrabă fizice ale săpăturilor. Dar în acel moment mi-am dat seama că ignoranța nu-mi va fi de folos și că, dacă doream să continui cu cercetarea arheologică, trebuia să studiez istoria aflată pe rafturile bibliotecilor, pe lângă cea evidențiată de obiectele lăsate în urmă de cei plecați de mult timp.

A închis cartea încet.

Nu, nu-și dorea să se fi căsătorit cu el – la urma urmei, nu era potrivită pentru căsătorie, dar își dorea ca el să nu se fi căsătorit cu altcineva.

Să nu se fi căsătorit cu fosta Alexandra Greville.

S-a auzit clopotul de la ușă. Charlotte a ridicat capul. Doamna Watson și domnișoara Redmayne nu se întorseseră încă de la biserică. Lordul Bancroft nu uitase nimic. Iar ea însăși nu avea alți clienți programați pentru acea zi. Cine

putea fi?

Un curier stătea în pragul ușii, cu un plic în mână. Acesta și-a înclinat respectuos capul.

– Am o scrisoare pentru domnul Sherlock Holmes.

– O să i-o duc eu.

Curierul și-a tras șapca și a plecat.

Plicul avea o greutate și un material cunoscute, hârtia de in era fragilă, dar rezistentă. Charlotte a recunoscut, de asemenea, mașina de scris care fusese responsabilă pentru numele și adresa de pe față. Mașinile de scris, în special cele care erau folosite de ceva timp, produceau scrisori aproape la fel de ușor de identificat precum cele scrise de mână.

Lordul Ingram. Vorbiseră personal doar cu o seară înainte. Ce l-ar fi putut determina să trimită o scrisoare prin curier, atât de repede după aceea?

Dragă domnule Holmes,

Îmi cer scuze că vă întrerup ziua de odihnă, dar am nevoie disperată de ajutor. Vă rog să mă primiți în această după-amiază la ora patru.

Doamna Finch

Scrisul de mână de pe bilet nu era al lordului Ingram. Și nici nu era unul dintre textele pe care el, un caligraf desăvârșit, care o învățase pe Charlotte tot ce știa despre falsificarea caligrafiei, le crease.

A simțit fiori pe șira spinării. Mai era cineva în casa lordului Ingram care ar fi putut folosi în mod legitim mașina de scris din biroul său și plicurile comandate de la cel mai bun papetar din Londra.

Soția lui.

– Tată, ai dansat vreodată toată noaptea? a întrebat Lucinda, fiica lordului Ingram.

Lordul Ingram a zâmbit, amuzat de întrebarea ei.

– Nu. Am dansat jumătate de noapte, dar niciodată toată noaptea.

Erau în camera copilului, se întorseseră de la biserică și urmau să ia împreună cina de duminică. Carlisle, fiul său mai mic, se juca plin de concentrare cu o cutie plină de cuburi de lemn. Lucindei îi plăceau cuburile la fel de mult ca și lui Carlisle, dar deocamdată nu terminase cu plantele ei.

Ghivecele mici de teracotă se înghesuiau pe pervazurile celor trei ferestre ale pepinierei, conținând o duzină de răsaduri diferite. Lucinda le observase în ultima săptămână, măsurându-le înălțimea, numărând frunzele și făcând desene în caietul ei, pentru a recunoaște mai bine plantele în diferite stadii de creștere.

Ea a notat numărul de frunze pentru un răsad de floarea-soarelui.

– De ce nu ai dansat toată noaptea?

– Pentru că dansurile și balurile de obicei nu durează atât de mult. La ora trei dimineața, majoritatea oamenilor vor să fie în pat, chiar și cei cărora le place să danseze.

Lucinda a numărat frunzele unui alt răsad de floarea-soarelui, ultimul dintre subiecții experimentului ei.

– Vreau să încerc să dansez toată noaptea. Domnișoara Yarmouth a spus că aș putea, de îndată ce mă voi căsători. A spus că pot face tot ce vreau după ce mă voi căsători, dar mama a spus că sunt numai prostii.

Trecuse mult timp de când lordul Ingram nu-și mai întrebase soția ce părere are despre căsătorie, fie în general, fie în particular.

– Vei putea să faci mai mult din ceea ce îți dorești când vei fi mai în vârstă, indiferent dacă ești căsătorită sau nu.

– Domnișoara Yarmouth a spus că mă pot căsători la șaisprezece ani. Mama a spus că nu mă va lăsa. A spus că va vorbi cu domnișoara Yarmouth. Lucinda și-a ridicat privirea, îngrijorată. O va concedia pe domnișoara Yarmouth?

Lordul Ingram a udat ultima sământă – aceasta era sarcina lui ca „asistent

principal“, așa cum îl numise ea.

– Nu cred. Dar ideea domnișoarei Yarmouth despre căsătorie... Nu cunosc pe nimeni altcineva care să considere căsnicia drept libertate nelimitată.

– Mama a spus că s-ar putea să nu-mi placă. Și că nu voi putea să mă dezic de căsătorie.

Cine ar fi dat mai degrabă înapoi din căsnicia lor, lordul sau Lady Ingram? Până în acest moment, lordul Ingram nu reușise niciodată să se decidă asupra unui răspuns. Acum știa că soția lui era aceea, însă doar la milimetru.

– În mod sigur, nu este ușor să divorțezi.

O anulare i-ar face pe copiii săi nelegitimi. Și chiar dacă ar fi avut motive pentru divorț, acesta era un proces năucitor de scandalos și dăunător.

Lucinda și-a închis caietul.

– De ce gândesc mama și domnișoara Yarmouth atât de diferit despre același lucru?

– Este ca și sparanghelul. Tu nu te poți sătura de el, iar Carlisle abia dacă se atinge de al lui. Nimic nu este la fel pentru toată lumea.

– Dar tu? Ce părere ai despre asta?

Se așteptase la întrebare. Spre asta se îndreptase inevitabil conversația. Cu toate acestea, a tresărit în sinea lui.

A lăsat deoparte stropitoarea, s-a așezat în genunchi și și-a pus mâinile pe umerii fiicei sale.

– Cred că este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Știi de ce?

Ea a clătinat din cap.

– Pentru că mi te-a adus pe tine și pe fratele tău. Apoi, el i-a sărutat fruntea. Acum, hai să mâncăm! Am auzit că vom avea din nou sparanghel.

– A intervenit ceva, a spus domnișoara Holmes în timp ce își punea o porție

generoasă din bolul de puding cu fructe și gelatină aflat în centrul mesei.

Vorbiseră despre prietenele lui Penelope de la facultatea de medicină, care urmau să sosească în curând la Londra. Penelope intenționa să organizeze un tur al regiunilor muntoase din Scoția. În timp ce îi asculta ideile, doamna Watson se gândea dacă nu ar trebui să facă unele schimbări în încăperile publice ale casei. Erau atât de sumbre, pline de nuanțe de albastru-închis și maro lipsit de orice sclipire. De fapt, funinginea din Londra făcea ca totul să devină întunecat și murdar în timp. Dar poate că un tapet nou, cu desene cu frunze pe un fundal cu nuanțe de piatră ar putea servi drept compromis?

Anunțul domnișoarei Holmes a smuls-o din această reverie plăcută de culori și modele.

– Ce anume?

Domnișoara Holmes a băgat în gură o afină cu cremă de frișcă.

– La ora patru va veni un nou client, care mă cunoaște. Am o bănuială că ar putea să o cunoască din vedere și pe doamna Watson, chiar dacă nu au fost niciodată prezentate oficial. Așa că domnișoara Redmayne, cu condiția să poată păstra un secret, va trebui să preia rolul surorii lui Sherlock Holmes.

Lingura de desert a lui Penelope a rămas plutind deasupra propriei porții de puding. I-a aruncat o privire doamnei Watson. Ajunseseră într-un punct mort în ceea ce privește rolul pe care Penelope putea să și-l asume față de Sherlock Holmes. Cererea domnișoarei Holmes deblocase situația.

Doamna Watson s-a alarmat și mai mult. Domnișoara Holmes nu ar fi renunțat la neutralitatea ei decât dacă s-ar fi întâmplat ceva extraordinar.

– Credeam că nu avem întâlniri pentru ziua de azi. Cine este acest client?

– Lady Ingram, a spus domnișoara Holmes.

Pe un ton calm.

Doamna Watson a mai schimbat o privire cu Penelope, care acum rămăsese cu gura căscată de uimire.

Cu trei ani în urmă, în timpul pauzei de la Savoy Theatre, lordul Ingram venise în loja doamnei Watson pentru a-și prezenta omagiile. În timp ce el se afla pe punctul de a pleca, ochii ei s-au oprit întâmplător în sală asupra domnișoarei Holmes, care se îndrepta spre propriul scaun.

– *Ah, uitați-vă la tânăra aceea în roz moiré*[2]*, exclamase doamna Watson. Cred că este cea mai drăguță fată prezentă în seara asta.*

Lordul Ingram a aruncat o privire în jos.

– Aceasta este Charlotte Holmes, cea mai excentrică prezență în această seară.

Doamna Watson fusese neîncrezătoare.

– Această tânără drăguță? Sunteți sigur, domnule?

Prietenul ei zâmbise ușor.

– Sunt foarte sigur, doamnă.

Luminile electrice ale teatrului au început să se stingă treptat, fiindcă următorul act era pe cale să înceapă. Lordul Ingram a plecat la locul său. Dar doamna Watson și-a amintit acel zâmbet, un zâmbet afectuos care spunea: „Câte povești aș putea spune!“ Fără îndoială că poveștile ar fi fost încântătoare; cu toate acestea, doamna Watson s-a simțit ciudat de abătută pentru tot restul serii.

Abia a doua zi a fost capabilă să explice de ce fusese atât de afectată. În acel zâmbet se simțea o nostalgie care se apropia de regret.

Doamna Watson nu o mai adusese din nou în discuție pe domnișoara Charlotte Holmes. Nici lordul Ingram, până când venise să o vadă în seara nefericitului „incident“ al domnișoarei Holmes și îi ceruse ajutorul.

Doamna Watson a știut atunci că instinctele ei fuseseră corecte cu ani în urmă. Nu se îndoia că domnișoara Holmes îi împărtășea sentimentele lordului Ingram. Când acești doi tineri se aflau singuri în aceeași cameră, în ciuda rezervei lor, sau poate din cauza ei, tensiunea era reală. Doamna Watson, aflată în camera alăturată, prefăcându-se că are grijă de inexistentul Sherlock Holmes, plecase în grabă, cu fața înroșită de căldura latentă a dorințelor lor neîmpărtășite.

Și atunci, cum de reușea domnișoara Holmes să pronunțe numele lui Lady Ingram cu atâta ușurință, cu atâta dezinvoltură aproape? Chiar și doamna Watson, care nu se considera lipsită de generozitate în spirit, nu putea să vorbească și nici măcar să se gândească la acea femeie fără o urmă de ostilitate.

Dar nu aceasta a fost întrebarea pe care i-a pus-o domnișoarei Holmes.

– Lady Ingram nu realizează că dumneata ești Sherlock Holmes?

– Se pare că nu.

– A spus în scrisoare de ce ar dori o întâlnire?

Domnișoara Holmes a dezgropat o jumătate de căpșună din adâncurile decadente ale pudingului ei.

– Nu, doar că avea nevoie urgentă de una.

– Și a trimis-o pe Upper Baker Street? De unde știa adresa?

– Eu cred că prin intermediul domnului Shrewsbury. Am aflat de curând că misterul din spatele morții mamei sale a fost rezolvat; el le-a spus anumitor persoane că a fost să-l vadă pe Sherlock Holmes. Lui Lady Ingram nu i-ar fi fost greu să afle adresa de la el fără să dezvăluie că o dorea pentru ea.

S-a așternut liniștea. Penelope a clipit încet, ca și când nu i-ar fi venit să creadă ceea ce auzise.

Domnișoara Holmes mânca cu mare solemnitate și concentrare, părând că vedea pentru prima dată acest desert atât de familiar. Doamna Watson a luat înghițitură după înghițitură de apă, încercând să se convingă că ar trebui să aibă încredere în decizia pe care domnișoara Holmes o luase deja.

La urma urmei, acea minte extraordinară era de obicei aliată cu mult bun-simț și pragmatism.

– Nu mă pot abține să nu simt că nu ar trebui să o vedem pe Lady Ingram, s-a auzit afirmând cu emfază. Ea ne cunoaște și noi o cunoaștem, sau cel puțin domnișoara Holmes o cunoaște. Dacă avea o problemă pe care dorea să o știe domnișoara Holmes, i-ar fi spus domnișoarei Holmes. În schimb, a ales să aibă

încredere într-un străin. Nu ar trebui să ne spună asta că ea ține la anonimatul ei în această problemă? Și dacă preocuparea ei are legătură cu lordul Ingram? Oare încrederea pe care i-o datorăm depășește îndatoririle noastre de prietenie față de el? Și dacă aflăm ceva ce el ar vrea, ba chiar merită să știe? Mai rău, dacă dezvăluirea soției sale s-ar dovedi problematică și el ar rămâne într-o stare de ignoranță?

Domnișoara Holmes nu-și schimbase atitudinea imperturbabilă, însă Penelope s-a uitat la doamna Watson cu și mai multă îngrijorare. Doamna Watson și-a dat seama că vocea îi crescuse cu mai bine de jumătate de octavă. Că, în loc să formuleze obiecții argumentate cu calm, se lăsase purtată de un curent de consternare justificată.

Timp de un minut, toată lumea a fost preocupată să mănânce. Apoi, domnișoara Holmes a lăsat lingura jos.

– Cerând o întâlnire cu Sherlock Holmes, Lady Ingram m-a informat deja, deși fără să vrea, că are o problemă. Știind ceea ce știu despre ea, am o idee destul de clară despre natura problemei. Este suficient să spun că nu îl implică pe lordul Ingram, cu excepția faptului că este soția lui și că orice problemă a ei ar trebui să îl privească și pe el. În plus, punându-și speranța în Sherlock Holmes, Lady Ingram arată clar că nu are pe nimeni altcineva la care să apeleze. Nu în acest moment. Nu cu această problemă. Dacă nu o ajutăm noi, nimeni nu o va face. Din considerente pur umanitare, ar fi o cruzime să o refuzăm. În ceea ce privește răspunsurile pe care i le datorăm lordului Ingram, din moment ce problema ei nu are legătură cu el decât în mod indirect, nu ar fi un compromis moral să-i păstrăm încrederea.

Domnișoara Holmes și-a coborât momentan privirea.

– Lordul Ingram este prietenul și binefăcătorul meu. Nu-i doresc decât succes și fericire. Dar soția înstrăinată a prietenului meu nu este dușmanul meu. Dacă ar fi fost o străină care bătea la ușa lui Sherlock Holmes, i s-ar fi refuzat ajutorul la nevoie?

Din păcate, Lady Ingram nu era o străină. Și, acceptând-o în calitate de clientă, ar fi devenit niște intruse într-o uniune deja nefericită. Oricât de mult ar fi admirat poziția de principiu a domnișoarei Holmes, aceea de a nu abandona pe nimeni aflat în nevoie, doamna Watson nu-și putea imagina nici un scenariu în

care să ajungă să facă mai mult bine decât rău.

Dar nu știa cum să o facă pe domnișoara Holmes să se răzgândească fără o invocare draconică a autorității, de genul: „Eu finanțez această operațiune, deci cuvântul meu este lege!“ Nu se vedea acționând într-o manieră atât de neglijentă, cu siguranță nu a doua zi după ce tânăra aflase că doamna Watson o ajutase pentru prima dată la îndemnul lordului Ingram. În orice caz, doamna Watson a ținut să o asigure că parteneriatul lor – și prietenia – erau autentice, o expresie a respectului și afecțiunii reciproce.

Doamna Watson a oftat.

Domnișoara Holmes trebuie să fi simțit că a capitulat. Și-a luat lingura, a adunat ultima bucățică din castron și a mâncat-o cu amestecul ei caracteristic de lăcomie și melancolie.

Acum i se adresă lui Penelope.

– Am încredere în discreția doamnei Watson. Pot să contez și pe dumneata, domnișoară Redmayne, să abții să abordezi acest subiect cu cineva din afara companiei prezente?

Penelope, spre cinstea ei, nu a răspuns imediat. S-a gândit un timp.

– Nu cred că am mai făcut astfel de promisiuni până acum, dar acum încep să înțeleg de ce mătușa Jo nu vrea să mă implic prea mult în afacerile lui Sherlock Holmes. Chiar și atunci când nu există un pericol real, chestiunile care sunt aduse în atenția celor din Upper Baker Street pot fi provocatoare din punct de vedere etic. S-a mai gândit o clipă. Dar se pare că astăzi sunt destinată să joc un rol și vă promit că nimic din ceea ce aflu nu va fi repetat nimănui din afara acestei încăperi.

– Mulțumesc, domnișoară Redmayne, a spus domnișoara Holmes. În cazul acesta, suntem pregătiți pentru Lady Ingram.

– Scuzați-mă, domnișoară, dar aceasta este a dumneavoastră?

Livia și-a ridicat privirea. În fața ei se afla un tânăr care îi întindea o carte.

Ploaia se oprise de ceva vreme. Norii, în loc să rămână groși și posaci, se

risipiseră. Iar tânărul, încadrat de copacii proaspăt spălați și de un cer suficient de albastru, părea la fel de vesel ca orice după-amiază de vară pe care o cunoscuse vreodată.

Pe Livia nu o deranjau oamenii veseli, atât timp cât nu-i spuneau ei să se înveselească, ceea ce, din păcate, făceau de cele mai multe ori. Și, probabil, o considerau irascibilă și nerecunoscătoare atunci când nu profita de ocazia de a ieși din carapacea ei.

A aruncat o privire la cartea pe care i-o oferea. Femeia în alb. Ce ciudat, luase titlul acela de la biblioteca mobilă cu două zile în urmă. O cărase chiar și în parc, în cazul în care cealaltă carte pe care o adusese se dovedea a fi mai puțin captivantă.

Dar exemplarul ei era în siguranță în geantă, nu-i așa?

Și-a pipăit geanta, care era, ei bine, nu chiar goală, dar cu siguranță lipsită de romane groase.

– Ah, da, cred că este a mea. Dar habar n-am cum am pierdut-o.

Cu siguranță, ar fi trebuit să fie în geanta ei în tot acest timp – nimic altceva nu părea să fi fugit de acolo.

– Nici o problemă, domnișoară. Tânărul i-a înmânat cartea. O alegere excelentă de lectură, dacă îmi permiteți să spun așa.

Livia a uitat cu totul de felul în care Femeia în alb dispăruse ca prin minune.

– Credeți, domnule?

Era sigură de foarte puține lucruri în viață. Iar unul dintre acestea se întâmpla să fie genul de cărți care îi plăceau, dintre care nici una, din păcate, nu se îmbunătățise câtuși de puțin. Charlotte putea cel puțin să-și apere alegerea lecturii ca fiind enciclopedică; Livia, ei bine, tot ce-și dorea Livia era o perioadă mare de timp departe de propria ei viață. Iar ea era înconjurată de oameni care dezaprobau astfel de idei.

O alegere excelentă de lectură au fost niște cuvinte pe care nu le auzise niciodată rostite în direcția ei, în ceea ce privește alegerile ei de lectură.

– Ah, da, a zâmbit el. Barba stufoasă făcea dificilă aprecierea vârstei sale. Ar fi putut avea între douăzeci și doi și treizeci și doi de ani. Colțurile ochilor i se încrețeau, dar în rest pielea îi era netedă și fără riduri. Am citit-o cu ceva timp în urmă. M-am așezat și nu m-am mai ridicat până nu am terminat-o.

– Sună promițător.

– Bineînțeles că m-am așezat pe la ora nouă seara, vedeți, și intenționam să citesc doar pentru o scurtă vreme înainte de culcare. Dar când mi-am dat seama, era dimineață. Și a trebuit să mă pregătesc pentru ziua următoare!

– O, Doamne!

– Știu, dar nu regret. Nimic nu se compară cu plăcerea unei cărți care te trage de mânecă și nu te lasă până la Sfârșit. Dumnezeu ne dă o singură viață. Dar cu cărți bune, putem trăi o sută, chiar o mie de vieți în timpul care ne este alocat pe acest pământ.

Livia nu era înclinată să simtă astfel de lucruri, dar ar fi putut să-l sărute pe tânăr pentru sentimentele pe care le exprimase atât de elocvent.

– Și atunci, cum rămâne cu aceasta? I-a arătat cu nerăbdare cartea din poală, pe care abia o începuse. Este de același autor.

– Piatra Lunii? Mi-a plăcut, dar nu m-ar fi ținut treaz toată noaptea. Trebuie ca ea să-i fi părut dezamăgită, pentru că el a ridicat un deget. Cu toate acestea, un bun prieten al meu preferă Piatra Lunii în locul Femeii în alb.

– Ah, ce noroc că știi pe cineva care se bucură de aceleași cărți ca și tine! Tatăl meu citește doar istorie, iar sora mea doar lucruri care transmit cunoștințe. Am bătut-o la cap mult timp să citească Jane Eyre, și a citit-o în cele din urmă, dar nu cred că i-a păsat prea mult.

Charlotte nu prea avea nevoie de ficțiune. Prefera să nu aibă de-a face cu oamenii, reali sau imaginari, dacă nu era nevoie. Livia, pe de altă parte, prefera în mod activ personajele literare în locul cunoscuților din viața reală: Tom Sawyer rămânea veșnic tânăr, Viola își păstra întotdeauna curajul, iar domnul Darcy nu se putea dovedi niciodată un ipocrit care să fie și dezamăgitor în pat.

– Ei bine, eu cred că Jane Eyre a fost splendidă, a spus tânărul. Ce spirit

neîmblânzit în domnișoara noastră Eyre. Și totul s-a terminat cu bine pentru ea!

– Exact. I-am spus surorii mele că trebuie să fie mai recunoscătoare că există o astfel de carte. Atât de multe romane prezintă fie femei stupide, care fac alegeri proaste și apoi se sinucid când totul se duce de râpă, fie supun femei virtuoase unor nenorociri grozave, iar apoi, ca să adauge o insultă și mai mare, le pun să moară oricum de tuberculoză.

El a râs. Avea sprâncene vii și ochi calzi și întunecați.

– Doamne, nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai perfectă dreptate.

Livia n-a putut decât să se bucure că era deja așezată – altfel, i s-ar fi înmuiat genunchii. Nimeni, dar chiar nimeni, nu îi spusese niciodată că are „perfectă dreptate“.

În legătură cu orice.

Și senzația aceasta care îi străbătea toate terminațiile nervoase, ca și cum ar fi devenit solidă și ar fi existat cu adevărat pentru prima dată, de parcă până acum ar fi fost doar o apariție, plutind în umbră, ca o simplă pâlpâire în soare.

De la celălalt capăt al băncii, mama ei a pufnit.

Lady Holmes și Livia veniseră împreună în parc. Lady Holmes, cu înclinația ei pentru laudanum mai pronunțată ca niciodată în urma scandalului lui Charlotte, alunecase repede într-un somn cu fălcile deschise, cu obrajii lăsați, cu umbrela de soare trăgând din greu spre dreapta, ca vela de la prova unui vas răsturnat.

„Nu te trezi. Nu te trezi!“

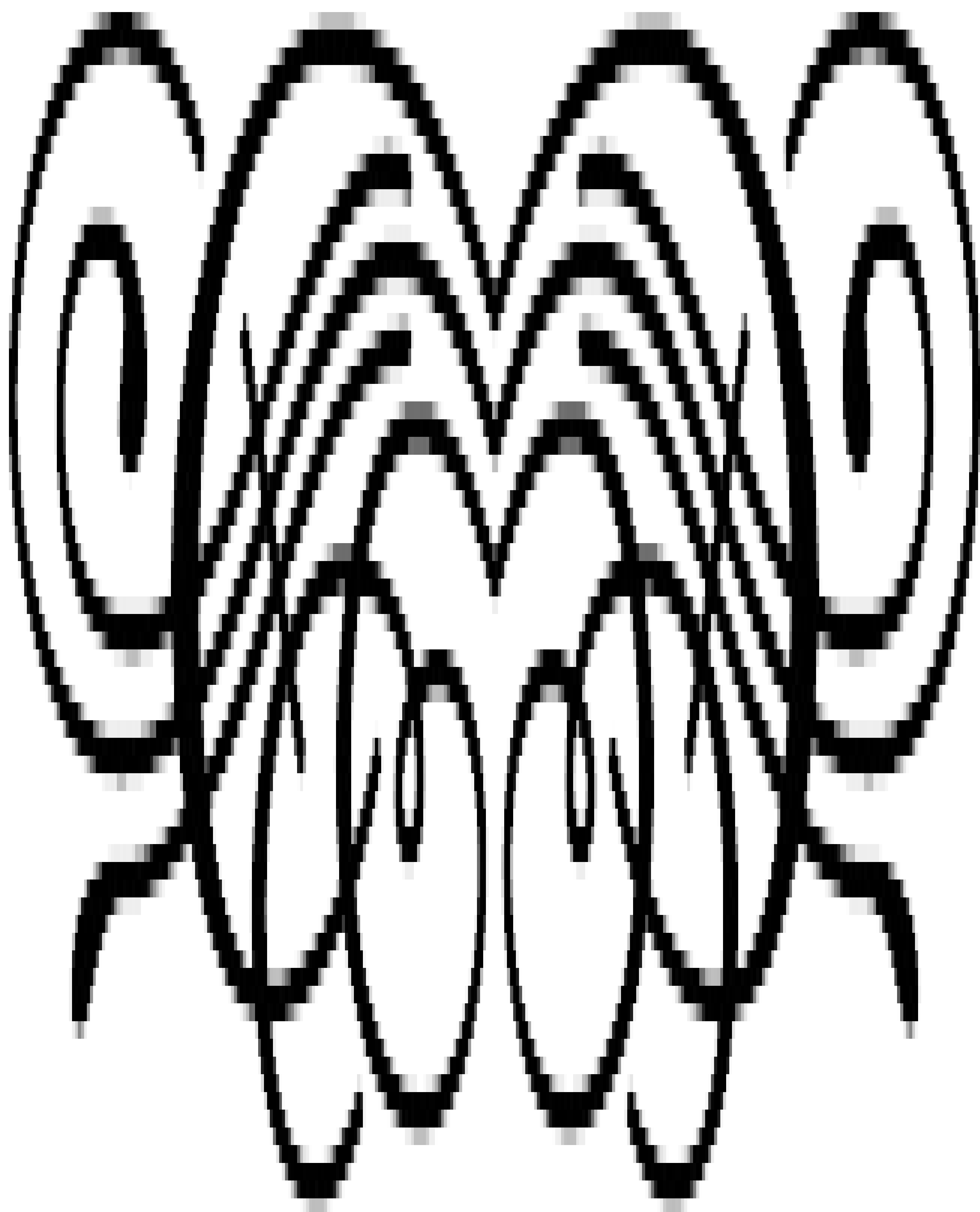
Lady Holmes a pufnit din nou și a scos câteva răsuflări agitate. Apoi, întreaga ei persoană s-a prăbușit și mai mult. Livia a expirat ușurată că fusese scutită de suspiciunile mamei sale, încântată că nu-l va alunga pe tânăr cu nemulțumirile ei.

– Nu trebuie să vă mai rețin, domnișoară, a spus el, înclinând capul. Sper că vă plac ambele cărți ale domnului Collins. Vă doresc o după-amiază foarte bună!

Beda Venerabilul a fost un călugăr benedictin din Anglia, venerat ca sfânt, dar și un cărturar cu vederi multilaterale, unul dintre cei mai învățați oameni din Europa Evului Mediu. (N. red.)

Material textil, de obicei mătase, cu un imprimeu ondulat (în limba franceză în original) (n. red.)

Capitolul 3

Doamna Watson nu era mândră de ea însăși.

Ea și Lady Ingram nu făcuseră niciodată cunoștință, dar doamna Watson, asemenea domnișoarei Holmes, bănuia că Lady Ingram știa de existența ei și că o putea recunoaște la prima vedere. Prin urmare, nu avea nici un motiv să se afle în apropierea numărului 18 de pe Upper Baker Street în timpul vizitei acesteia.

Mai ales că ea fusese cea care protestase că ele nu ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu problema lui Lady Ingram.

Și totuși, iat-o aici, exact unde nu avea ce căuta, rearanjând cărțile de pe rafturi și umflând pernele care erau deja destul de umflate, în timp ce domnișoara Holmes revizuia camera obscură.

O cameră obscură era de obicei o cutie cu un orificiu la un capăt, care permitea intrarea luminii și care era redată sub forma unei imagini inversate și răsturnate. Atunci când imaginea din cutie cădea pe un material sensibil la lumină, aveai fotografia.

Aici, întreaga încăpere a lui „Sherlock“ fusese transformată într-o cameră obscură. Peretele opus ușii fusese vopsit într-un alb gros, iar fereastra fusese dotată cu două seturi de jaluzele negre, în plus față de perdelele deja instalate, pentru a bloca toată lumina din exterior. O deschizătură de mărimea unei monede de o guinee era amplasată în centrul unei rame rotunde care, deși era făcută pentru o imagine cu diametrul de un centimetru și jumătate, avea la rândul ei o lățime de cel puțin cincisprezece centimetri și era atât de ornamentată și de protuberantă, încât nimeni nu acorda niciodată atenție imaginii pe care aparent o afișa.

Cadrul era unul dintr-un grup de șase, pentru a reduce șansele ca acesta să fie observat. Deși domnișoara Holmes nu fusese niciodată deosebit de îngrijorată de acest lucru. Ea subliniase că și clienții lor știau deja că erau observați de cineva din camera alăturată, așa că nu prea puteau protesta că pentru respectiva observație fusese concepută o metodă discretă.

Penelope se afla încă în cealaltă casă, pregătindu-se. Doamna Watson s-a gândit dacă să profite de absența ei și să-i pună câteva întrebări.

Întorcându-se în salon, domnișoara Holmes i-a rezolvat însă dilema.

– Nu sunteți convinsă, doamnă Watson, că nutresc suficientă bunăvoință față de Lady Ingram pentru a dori cu adevărat să o ajut.

În seara în care doamna Watson îi oferise domnișoarei Holmes postul de însoțitoare, domnișoara Holmes fusese șocată că femeia mai în vârstă încă dorea să-și petreacă timpul cu ea după ce domnișoara Holmes scosese în evidență nu numai faptele din viața doamnei Watson, ci și cel mai bine păzit secret al inimii sale. Domnișoara Holmes fusese sigură că nimeni nu-și dorea să fie în preajma cuiva care putea să vadă atât de limpede prin acestea.

Doamna Watson realizase cu întârziere că domnișoara Holmes se abținuse de atunci să-și exerseze puterile de deducție asupra doamnei Watson. Până în acest moment.

– Poate că ar fi mai corect să spun că nu sunt sigură că eu nutresc suficientă bunăvoință față de ea, pentru orice scop filantropic.

Domnișoara Holmes a împins scaunul care urma să-i fie oferit lui Lady Ingram la câțiva metri mai departe de gaura de ac.

– Nu simt nici o animozitate față de ea.

„Dar ea este ceea ce stă între tine și bărbatul pe care îl iubești. Între tine și fericire.“

– Mi-ar fi greu să ating o asemenea echidistanță. Ea este soția unui tânăr pe care îl ador și îl admir, dar pe care ea nu l-a făcut fericit.

– S-ar putea spune, de asemenea, că el este cel care nu a făcut-o fericită, a spus domnișoara Holmes, mutând scaunul pentru sora lui „Sherlock“ la o distanță corespunzătoare.

Doamna Watson a clipit. Exista corectitudine și exista corectitudine de înaltă ținută, dar apărarea domnișoarei Holmes pentru Lady Ingram trecuse pe lângă ambele și aterizase direct într-o comparație falsă.

– S-a măritat cu el pentru banii lui.

– Pentru o femeie crescută pentru a fi pur decorativă, căsătoria este mijlocul ei de trai. Dacă Lady Ingram nu s-ar fi măritat pentru bani, ar fi fost o proastă.

Doamna Watson s-a holbat fix la domnișoara Holmes, care a zâmbit puțin.

– Vă cer scuze, doamnă. Sora mea, Livia, mi-a spus în repetate rânduri cât de inutilă sunt atunci când dorește să se războiască cu cineva. În loc să mă transform în ecoul sentimentelor ei, analizez situația din perspective diferite.

Au mutat împreună masa de ceai.

– Deci, chiar nu o disprețuiești pe Lady Ingram?

Doamnei Watson încă îi venea greu să creadă. Sau poate că domnișoara Holmes se simțea vinovată față de Lady Ingram, pentru că domnișoara Holmes era acum obiectul afecțiunii lordului Ingram?

– Pentru că face alegeri raționale pentru ea însăși? Nu, nu o disprețuiesc. Nu o aplaud, dar nu consider că decizia ei de a se căsători cu cel mai bogat bărbat interesat de ea este condamnabilă.

– Chiar dacă...

Ușa de la parter s-a deschis. Penelope sosise pentru a juca rolul de soră a lui Sherlock Holmes.

– Chiar dacă alegerea ei rațională nu a dus la fericirea maritală a lordului Ingram? a terminat domnișoara Holmes întrebarea doamnei Watson, în timp ce Penelope urca treptele sărind. Să nu uităm că el nu este lipsit de vină în această chestiune.

Înainte ca doamna Watson să poată protesta că purtarea lordului Ingram fusese întotdeauna ireproșabilă, Penelope a intrat în salon.

Lady Ingram era puțin mai în vârstă decât domnișoara Holmes.

De fapt, doamna Watson cunoștea vârsta exactă a femeii, deoarece soțul ei organizase cândva baluri extravagante în cinstea zilelor ei de naștere.

Încă o mai făcea. Lordul Ingram nu era genul de om care să-și renege public

soția, fie prin gesturi deliberate, fie prin absența deliberată a altor gesturi.

Balul din acest an urma să aibă loc în curând, fiind ultimul eveniment major al sezonului. Dar doamna Watson nu a mai trimis buchete anonime în cinstea acestei ocazii. Și nici nu l-a întrebat pe lordul Ingram dacă îi mai făcea soției sale cadouri somptuoase.

Lady Ingram era încă o femeie remarcabil de frumoasă. Dar doamna Watson își amintea de o vreme când fusese de o frumusețe răvășitoare, cu o piele luminoasă, ochi mari, cu un semn de frumusețe perfect plasat în colțul gurii și un zâmbet care transmitea doar o urmă de vulnerabilitate – tristețea inocentului care descoperă că lumea este un loc profund lipsit de inimă.

Nu era de mirare că lordul Ingram se îndrăgostise nebunește de ea. Se născuse cu o fire de om protector, iar ea îi trezise până și ultimul instinct de protecție.

Timpul nu-i lăsase urme adânci – la doar câteva săptămâni de la împlinirea vârstei de 26 de ani, nu îmbătrânise aproape deloc. Dar fața ei se schimbase: buzele i se subțiaseră, tenul își pierduse din strălucire, iar maxilarul îi era mai pătrat și mai proeminent. Și nu semăna atât de mult cu ea însăși atunci când era mai tânără, cât mai degrabă cu o soră mai puțin răpitoare.

Sau cel puțin așa părea când o priveai invers.

Imaginea ei inversată de pe perete, aproape în mărime naturală, dar nu chiar – mișcându-se, vorbind –, o făcea pe doamna Watson să se simtă ca într-un vis neplăcut.

În salon, Penelope o întâmpinase plină de efuziune – fata era o actriță mai bună decât o crezuse doamna Watson. Lady Ingram s-a așezat, destul de rigidă, pe locul care îi fusese indicat. Acea lipsă de suplețe rezulta din nașterea copilului ei mai mic, o durere de spate care nu dispăruse niciodată complet.

– Nu doriți să gustați o bucată din prăjitura aceasta, doamnă Finch? i s-a adresat Penelope lui Lady Ingram, folosindu-i pseudonimul. Este foarte bună.

– Mulțumesc, domnișoară Holmes. Nu am nevoie de nimic, a răspuns interlocutoarea ei.

Măcar vocea își păstrase frumusețea inițială, un contralto dulce, cu o notă de

răgușeală.

Au avut loc câteva discuții despre vreme. Apoi Penelope, cu imaginea ei întoarsă, de asemenea, cu susul în jos, o parte din fustă aproape invizibilă pe lemnul pătat de culoare închisă al patului, a lăsat jos ceașca de ceai și și-a încrucișat mâinile în poală.

– Ați scris direct la această adresă, doamnă Finch. Ar trebui să presupunem că ați vorbit deja cu cineva care a avut de-a face cu Sherlock?

– Așa este.

– Pot să presupun, de asemenea, că știți care este situația sănătății fratelui meu?

– Da.

– Vreți să vă asigurați că, în ciuda handicapului său fizic, capacitatea sa mintală este intactă?

Interlocutoarea lor a ezitat.

– Acesta este un da, atunci, a spus Penelope fără să aștepte răspunsul ei.

Doamnele au ridicat jaluzelele negre de la fereastră în grabă și au îndepărtat covorul care fusese împins în partea de jos a ușii pentru a împiedica lumina care ar fi putut pătrunde prin crăpătură. Penelope a bătut la ușă și, după ce doamna Watson a rostit un „intră“ cu un accent puternic de Yorkshire, a intrat, a luat un caiet și s-a întors în salon.

Întoarsă la locul ei, și-a luat un minut pentru a răsfoi ceea ce fusese scris în caiet, dându-le timp doamnei Watson și domnișoarei Holmes să blocheze din nou toată lumina din încăpere.

Imaginile de pe perete, cu Penelope citind cu mare concentrare și Lady Ingram sorbind nesigură din ceaiul ei, au revenit treptat.

– Fratele meu vă mulțumește pentru încrederea acordată, a spus Penelope în cele din urmă. Ați venit pentru o chestiune delicată și ar dori să vă asigure, doamnă Finch, că orice cuvânt rostit în această incintă va fi păstrat cu cea mai strictă confidențialitate.

Lady Ingram nu își găsea locul.

– Mulțumesc!

– Fratele meu crede că se poate spune că vă trageți dintr-o familie foarte respectabilă. Dar acest respect nu a fost întotdeauna însoțit de un venit la fel de solid. De fapt, el riscă să spună că părinții dumneavoastră se aflau adesea în dificultate financiară. Dar v-ați căsătorit bine, iar de atunci ați cunoscut doar liniște și stabilitate.

O Lady Ingram stând cu capul în jos s-a ridicat cu iuțeală de pe scaun, iar capul i-a alunecat pe lângă plintă până la podea.

– Domnul Holmes știe cine sunt eu?

– Reacția dumneavoastră nu este o reacție neobișnuită pentru puterea de deducție a lui Sherlock, a răspuns Penelope cu calm. El este capabil să perceapă foarte multe lucruri în baza ținutei dumneavoastră. Rochia pe care o purtați este de la casa Worth – manopera este impecabilă. O femeie căsătorită, care are o garderobă de la domnul Worth, are fie buzunare proprii adânci, fie bani mulți de cheltuială de la soțul ei. De asemenea, rochia datează de acum două sezoane, iar de atunci a fost modificată pentru a ține pasul cu capriciile modei. Pălăria dumneavoastră este însă din acest sezon, de la madame Claudette, de asemenea, o firmă de primă mână. Ceea ce ne spune că nu ați devenit mai puțin înstărită, ci că încă vă păstrați obiceiurile mai cumpătate pe care le-ați dezvoltat în casa părinților, acelea de a modifica hainele în loc să scăpați de ele în totalitate la sfârșitul unui sezon.

Lady Ingram s-a așezat încet.

– Înțeleg.

– Având în vedere cumpătarea dumneavoastră personală, putem presupune că nu ați venit la Sherlock pentru o chestiune legată de bani. Dacă ar fi fost o problemă legată de copii sau de gospodăria dumneavoastră, nu ați fi trimis o scrisoare fără adresă de retur. Este clar că nu doriți ca vreun aspect referitor la această problemă să ajungă la domiciliul dumneavoastră. Asta implică o problemă care, dacă va fi cunoscută la scară largă, ar putea provoca cel puțin jenă. Posibil ceva mai rău. Ceea ce ne lasă două posibilități. Fie simțiți o anumită teamă în legătură cu soțul dumneavoastră, fie sunteți aici pentru a-l vedea pe Sherlock în legătură

cu un bărbat care nu este soțul dumneavoastră.

Degetele doamnei Watson se înfipseră în mânerele scaunului ei. Domnișoara Holmes spusese deja mai devreme că nu va fi vorba despre lordul Ingram, ceea ce însemna...

Lady Ingram își mușcă buza inferioară.

– Sunt surprinsă că domnul Holmes nu a spus exact motivul pentru care mă aflu aici.

– Sherlock dorește doar să aveți încredere în capacitatea lui, doamnă Finch, nu să vă spună de ce ați venit să-l vedeți.

Dacă doamna Watson ar fi primit-o pe Lady Ingram și ar fi rostit exact această frază, nu s-ar fi putut opri ca vorbele ei să nu fie pline de judecată. Penelope, care îl adora la fel de mult pe lordul Ingram, reușise cumva să pară doar liniștitoare și plină de naturalețe.

– Foarte bine, atunci, a spus Lady Ingram, respirând adânc. Am venit să mă consult cu domnul Holmes în legătură cu un bărbat, iar acel bărbat nu este soțul meu.

Alături de doamna Watson, domnișoara Holmes a luat o felie de prăjitură cu prune și a mușcat din ea. Doamna Watson s-a uitat fix la ea. Lady Ingram ar putea dezvălui informații care i-ar da lordului Ingram motive de divorț. Dacă ar fi fost un om liber, s-ar fi putut căsători cu domnișoara Holmes. Cu toate astea, domnișoara Holmes părea mult mai interesată de tort.

– După cum a dedus domnul Holmes, sunt căsătorită în mod avantajos, a spus Lady Ingram. Acesta este consensul și nu veți găsi nici un dezacord din partea mea în această privință. Origine bună, bogăție și statut bun – soțul meu le posedă pe toate din belșug. Dar... poate ar trebui să vă spun ceva despre copilăria mea. Domnul Holmes are din nou dreptate aici. Părinții mei s-au aflat într-o situație financiară precară. Nu ne puteam permite nimic. Și totuși, datorită numelui nostru, pentru că eram descendenți ai unei familii ilustre, trebuia să păstrăm mereu aparențele. Am doi frați mai mici. De când mă știu, a fost de datoria mea să mă căsătoresc bine, pentru ca ei să nu treacă prin viață sub același jug al lipsurilor. Dar am sperat la un miracol. Că ne vom trezi, din senin, beneficiari ai unei înțelegeri generoase din partea unei rude îndepărtate de care nu auzisem

niciodată. Nu pentru că eram o romantică și disprețuiam ideea de a mă căsători pentru bani, ci pentru că eram deja îndrăgostită.

Doamna Watson a tras aer în piept. Domnișoara Holmes continua să se înfrupte din prăjitura cu prune, ca și cum în salonul lor ar fi stat o bătrânică ce nu-și găsea papucii preferați.

– Era sărac, ca să nu mai spun că era nelegitim, a continuat Lady Ingram, vocea ei devenind mai blândă, mai visătoare. Dar era bun, dulce și însorit ca temperament și aprecia orice picătură de noroc care îi ieșea în cale. Ne-am cunoscut când era ucenic contabil. Ambiția lui era să fie contabil la Londra, să aibă suficient succes pentru a-și putea întreține confortabil o soție și o familie. O viață simplă, asta era tot ce-și dorea. Și mi s-a părut imposibil de atrăgător. Foarte puține lucruri din viața mea nu erau prefăcute. A oferi o cină însemna că restul lunii trăiam cu pâine și supă subțire. Încă o bijuterie a mamei mele trebuia să se transforme într-una falsă pentru ca tata să poată avea o haină nouă. Într-un an am fost atât de lipsiți de fonduri, încât ne-am închiriat casa și am locuit într-o cocioabă, în timp ce le spuneam tuturor că am plecat într-o excursie în sudul Franței și în Italia. Am tânjit după viața onestă, fără complicații, pe care și-o imaginase pentru el însuși. Cât de minunat ar fi fost să trăim ca noi înșine, niște nulități complete care nu-și doreau decât adăpostul pe care îl găseam unul în celălalt. Dar, bineînțeles, părinții mei au fost împotrivă. Tatăl meu a spus că nu va mai putea niciodată să țină capul sus dacă se va afla că fiica lui s-a căsătorit cu un bastard. Mama a fost îngrozită că aș putea fi atât de egoistă încât să-mi las frații să sufere, când puteam să le asigur un viitor mult mai bun. Eram amărâtă. Iubitul meu era... El și-a cerut scuze. A spus că a știut întotdeauna că era un vis inutil și că nu ar fi trebuit să-și dea voie niciodată să spere, indiferent pentru cât de puțin timp.

În ciuda ei înseși, doamna Watson a simțit un fior de simpatie. Ea, cu trecutul ei de scenă, fusese o candidată neobișnuită pentru căsătorie. Dar soțul ei fusese ultimul membru supraviețuitor al familiei sale apropiate. Ce s-ar fi întâmplat dacă părinții lui ar mai fi trăit? Ar fi fost supărați de alegerea lui? Dacă ar fi avut frați și surori care s-ar fi simțit jigniți de faptul că aducea o astfel de femeie în familie? Ar fi făcut din căsătoria lor o alegere chinuitoare, iar el fusese un bărbat cu un venit independent, nu o tânără educată de la naștere să se supună voinței familiei.

Lady Ingram a rămas o vreme tăcută.

– În orice caz, șase luni mai târziu eram la Londra pentru primul meu sezon. Încă vreo câteva luni și eram căsătorită. Înainte de nuntă, am convenit că, după ce voi deveni soția altui bărbat, nu ne vom mai întâlni și nu ne vom mai scrie unul altuia. I-am spus, de asemenea, că nu voi aștepta vești de la el, deoarece a face acest lucru ar fi fost... Nu credeam că soțul meu va fi foarte încântat să afle că urmăresc îndeaproape ceea ce făcea un fost iubit. Dar am stabilit ceva. În fiecare an, în duminica dinaintea zilei sale de naștere, la ora trei după-amiaza, să ne plimbăm amândoi pe lângă Albert Memorial. Și așa știam că cealaltă persoană este încă în viață și că se simte suficient de bine și este sănătoasă.

Cam atât despre speranța doamnei Watson că Lady Ingram îi va da soțului ei motive de divorț. Dacă asta era tot ce făcuse Lady Ingram, ar fi fost nevoie de cineva care să fie un moralizator mult mai zgomotos decât doamna Watson pentru a-i condamna comportamentul – cel puțin în ceea ce privește acest „fost iubit“.

– Am respectat cu strictețe acordul nostru. O dată pe an treceam unul pe lângă celălalt în fața memorialului, făcându-ne doar un semn din cap. Lady Ingram și-a împletit degetele. Gâtul ei s-a mișcat. Anul acesta nu a fost acolo.

Mâna doamnei Watson a ajuns până în dreptul propriului gât. Domnișoara Holmes a mai ronțăit puțin din prăjitura ei.

– Dacă, din anumite motive, unul dintre noi sau amândoi nu puteam ajunge, înțelegerea prevedea să publicăm un anunț în Times. În fiecare an, în săptămânile premergătoare, citesc întotdeauna cu mare atenție anunțurile și păstrez ziarele, în cazul în care îmi scapă ceva. De îndată ce am ajuns acasă în acea zi, m-am uitat din nou prin toate ziarele. Nimic. Habar nu aveam ce să fac. Au trecut mai bine de șase ani de când am vorbit ultima dată cu el. Nu știu unde locuiește sau cu ce se ocupă. Nu știu dacă este încă burlac sau dacă este căsătorit și are copii. Am publicat anunțuri în ziare, dar nu am primit nici un răspuns. Mă frământă gânduri îngrozitoare, întrebându-mă dacă... nu mai este, dar nu mă pot hotărî să mă duc la Oficiul General de Evidență a Persoanelor să caut un certificat de deces. Bineînțeles, explicația mult mai probabilă este că a depășit pragul de îndrăgostire tinerească – de fapt, în fiecare an eram surprinsă să îl văd. Dar nu e ca și cum s-ar teme de reproșuri din partea mea dacă ar declara că nu dorește să mă mai vadă. De fapt, ar fi ceva firesc dacă a întâlnit pe altcineva.

– Dar faptul că nu a trimis nici un cuvânt v-a îngrijorat, a spus Penelope.

– Nu-i stă în fire să încalce o promisiune permanentă într-un mod atât de brusc. Lady Ingram și-a atins broșa de la gât, ca și cum ar fi căutat să își ia puterea din ea. Și apoi am văzut articolul despre domnul Holmes în ziare. Credeam că este consultat doar în cazuri criminale notorii. Dar articolul arăta clar că ne-ar fi ajutat și pe noi, cei cu probleme mai puțin senzaționale.

– O problemă este o problemă. Fratele meu nu refuză clienții pentru că problemele lor nu ating un prag de notorietate sau de senzațional. Penelope i-a întins lui Lady Ingram o farfurie cu lipeste, dacă v-am înțeles bine, ați dori ca noi să investigăm dispariția acestui domn.

– Da. Deja bănuiesc ce e mai rău. Așa că nimic din ceea ce veți afla nu mă va șoca. Dar vreau să știu cu certitudine dacă a decedat pe neașteptate, dacă s-a căsătorit și nu mai dorește să continue întâlnirile noastre, dacă a fost închis sau trimis în străinătate etc.

– Pentru a face asta, va trebui să știm cât mai multe despre el, a spus Penelope cu hotărâre. Numele lui, pentru început. Ultimul său domiciliu cunoscut. Numele angajatorilor, ale proprietarilor, ale prietenilor. Nu omiteți nimic.

Lady Ingram a închis ochii pentru scurt timp.

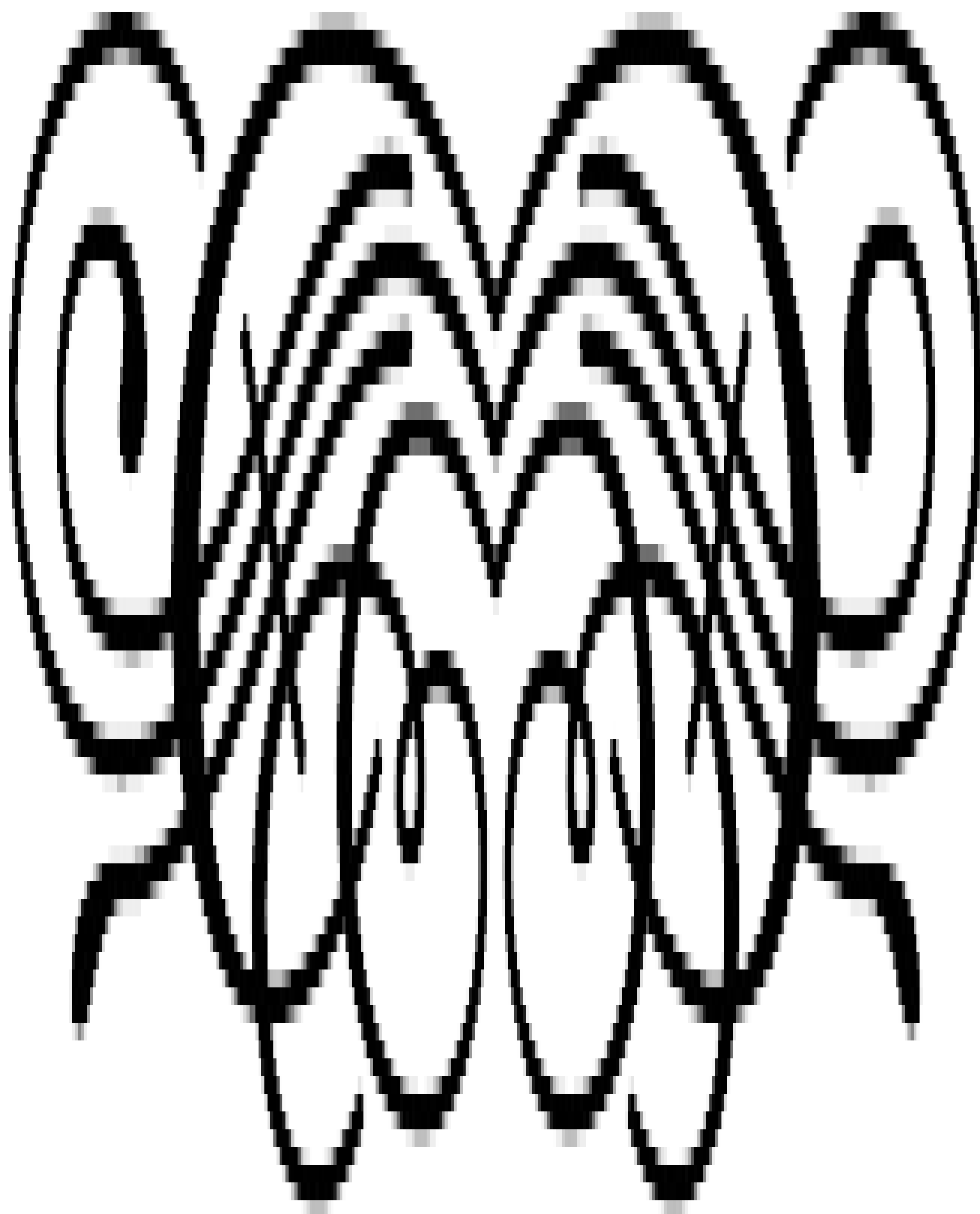
– Numele lui este Myron Finch.

Numele nu însemna nimic pentru doamna Watson, dar domnișoara Holmes a rămas nemișcată, cu o felie de prăjitură cu prune oprită la jumătatea drumului spre buze. La o altă femeie, doamna Watson ar fi putut să nu observe o asemenea pauză. Dar pentru domnișoara Holmes, aceasta era o reacție de proporții seismice, am putea spune. În salon, Lady Ingram a revărsat un torent de informații despre Myron Finch. În dormitor, doamna Watson a scris pe o bucată de hârtie: L-ați cunoscut pe acest bărbat, domnișoară Holmes. Cine este?

Domnișoara Holmes a analizat biletul. Pentru un moment îndelungat, doamna Watson a avut impresia că voia să dea întrebarea la o parte, dar apoi a desfăcut un stilou și i-a răspuns.

Domnul Finch este fratele meu.

Capitolul 4

– Nu mi-a plăcut prea mult de ea, a spus domnișoara Redmayne. Dar acum îmi pare rău pentru ea.

Lady Ingram plecase, lăsând în urmă doar o adiere de parfum, din esențe de floare de portocal și de gardenia.

Doamna Watson a oftat.

– Părinții ei nu ar fi trebuit să-i ceară să se căsătorească pentru bani, mai degrabă decât din dragoste.

Ele erau niște ființe cu inima blândă. Charlotte, pe de altă parte, era aproape la fel de lentă în a simpatiza, pe cât era în a condamna. Nu o disprețuia pe Lady Ingram pentru că avusese grijă de ea însăși în privința căsniciei, dar nici nu avea o părere mai bună despre femeie după povestea ei încărcată de suferință și de regret. La urma urmei, acestea nu schimbau nimic din ceea ce făcuse ulterior.

– Sunt sigură că părinții ei ar fi preferat ca ea să se căsătorească atât din dragoste, cât și pentru bani, a spus ea de la fereastră, privind cum se îndepărtează trăsura închiriată de Lady Ingram. Dar, în caz contrar, banii sunt mai buni decât dragostea. Banii nu se transformă în plictiseală și regret, așa cum se întâmplă adesea cu sentimentele romantice.

– Vreți să spuneți că nu le reproșați nimic părinților ei? a întrebat domnișoara Redmayne.

– Având în vedere că mariajul reprezenta singura ei cale spre o mai mare bogăție și respect, au acționat în singurul mod logic. Dacă ar fi sfidat norma și i-ar fi dat binecuvântarea lor, ei ar fi fost trași la răspundere de toată lumea, inclusiv de Lady Ingram însăși, în cazul în care căsătoria ei cu domnul Finch s-ar fi dovedit mai puțin reușită.

Dar chiar dacă ea s-ar fi căsătorit cu domnul Finch, ar mai fi contat asta pentru lordul Ingram?

În acei ani, imediat după ce a aflat că nu era al patrulea fiu al răposatului duce de Wycliffe, ci produsul unei aventuri între ducesă și unul dintre cei mai proeminenți bancheri din țară, el fusese foarte preocupat să-și dovedească

respectabilitatea. Tot s-ar fi căsătorit cu cineva – nimic nu făcea un bărbat la fel de respectabil precum a avea o soție și copii.

Deci, în cele din urmă, nimic din toate acestea nu conta pentru Charlotte.

– Domnișoară Holmes, sunteți cel mai puțin romantic suflet pe care l-am întâlnit vreodată, iar asta îmi place, a declarat domnișoara Redmayne. În clipa următoare a sărit în sus. O, Doamne, uite cât e ceasul! Trebuie să ne întâlnim cu doamnele de Blois și eu nici măcar nu am deschis cartea pe care mi-au dat-o pentru călătoria mea de la Paris spre casă. Mai bine arunc o privire repede, în caz că mă întreabă despre ea în seara asta.

A luat-o la fugă. Doamna Watson și Charlotte au urmat-o, într-un ritm mai liniștit, ieșind de la numărul 18, de pe Upper Baker Street. Nu erau îmbrăcate pentru mersul pe jos, dar Charlotte nu a protestat când doamna Watson, în loc să meargă acasă, la doi pași de biroul lui Sherlock Holmes, a ocolit propria ușă din față și s-a îndreptat spre Regent’s Park, pe partea cealaltă a străzii.

Doamna Watson nu a pus nici o întrebare până când nu au ajuns pe marginea lacului Boating, lângă o salcie plângătoare mare.

– Ați menționat odată un frate vitreg nelegitim, domnișoară Holmes. E același domn Finch?

Charlotte a întins mâna și a atins o creangă. Soarele apăruse de ceva vreme, dar frunzele fin zimțate erau încă umede de la ploile anterioare.

– Este puțin probabil să existe mai mult de un bărbat nelegitim pe nume Myron Finch care să lucreze în calitate de contabil la Londra.

– Nu ai spus niciodată de ce ai ales să nu-i ceri ajutorul când te-ai aflat într-o situație disperată.

O adiere de vânt se răsfrângea asupra lacului. Salcia se legăna, mișcarea frunzelor sale fiind la fel de sinuoasă ca aceea a unei femei care își scutură părul în fața unui iubit.

– În primul rând, nu am vrut să sar din întreținerea unui bărbat în a altuia. Ca să nu mai vorbim despre... Nu aveam încredere că nu-l va căuta imediat pe tatăl meu și nu-i va spune unde mă aflu.

– A existat o relație între tată și fiu?

– Nu cred. Dar a trimis o scrisoare la scurt timp după ce am ajuns la Londra pentru sezon.

Se întâmplase ca sir Henry să fie plecat în acea zi. Livia și Charlotte aveau o întâlnire obișnuită pentru a-i răscoli biroul și a-i citi toate scrisorile ori de câte ori aveau o fereastră de timp potrivită. Sir Henry și Lady Holmes alegeau adesea să nu le spună copiilor lor, sau să își spună unul altuia, adevărul despre o anumită situație. Cele două fiice mai tinere ale lor își băgau nasul peste tot pentru a nu rămâne neinformate.

– În scrisoarea sa, domnul Finch își exprima recunoștința pentru sprijinul pe care tatăl meu i l-a acordat de-a lungul anilor. El afirma că acum era angajat în profesia de contabil la Londra, trăind în locuințe demne de un gentleman, cu perspective de succes mai mari în viitor. Nu a solicitat nici o intimitate și nu a oferit nici un indiciu că ar fi dorit să-l viziteze pe tatăl meu sau invers. Dar faptul că i-a scris a fost șocant, mai ales pentru sora mea, care nu a considerat că era nici discret, nici elegant. Am rămas cu sentimentul că domnul Finch nu se opunea deloc unei relații cordiale cu tatăl meu. Și acesta a fost motivul pentru care nu m-am dus la el, în afară de faptul că nu am vrut să-l împovărez și nu vreau să mă împovărez cu un frate care ar putea fi băgăcios.

Doamna Watson și-a încruntat fruntea, apoi a anulat rapid mișcarea. Charlotte a zâmbit în sinea ei. Doamna Watson nu se grăbea să își mărească numărul de riduri, chiar dacă soțul ei murise de mult și nu mai trebuia să se îngrijoreze că părea prea bătrână lângă un bărbat cu unsprezece ani mai tânăr.

– Îți faci griji pentru el, pentru fratele tău? a întrebat ea.

Charlotte a ezitat. Era îngrijorată? Nu se gândise la așa ceva, și totuși întrebarea i se părea neașteptat de grea.

– Așa cum a spus Lady Ingram, este mult mai probabil ca el să nu mai dorească să o vadă decât să fi căzut victimă unui incident sau unei nenorociri, a răspuns ea. Așa că nu, nu sunt îngrijorată în ceea ce-l privește. Dar încep să fiu curioasă. Foarte curioasă.

Surorile de Blois erau două studente pe care Penelope le cunoscuse la facultatea de medicină. Cea mai în vârstă, doamna de Blois, rămăsese văduvă la vârsta de

21 de ani. În loc să își propună să se recăsătorească, ea a decis să se ocupe de educație. Cealaltă, domnișoara de Blois, era verișoara răposatului soț al doamnei de Blois. Inspirată de exemplul doamnei de Blois, a urmat-o pe prima la facultatea de medicină.

Erau elegante, cu opinii și franțuzoaice până în măduva oaselor. Doamnei Watson i-a făcut plăcere să le cunoască, dar era evident că tinerele doreau să se bucure de propria lor companie. Doamna de Blois a promis că va acționa ca o însoțitoare severă și o va aduce pe Penelope acasă la o oră cât mai potrivită; doamna Watson și domnișoara Holmes le-au urat seară bună și au ieșit din hotel.

Doamna Watson se pregătea să urce în trăsura care o aștepta, când domnișoara Holmes a spus:

– Știu un loc după colț, o ceainărie minunată în care nu mi-am permis să intru ultima dată când am fost în zonă.

Doamna Watson a privit-o surprinsă. Dar era abia trecut de șase și jumătate, soarele era încă sus pe cer, iar ele nu aveau alte treburi urgente.

– Atunci, să ne mutăm cu discuțiile acolo.

Ea și domnișoara Holmes se întâlniseră pentru prima dată la o ceainărie din apropierea Oficiului General al Poștei, un loc fără pretenții, unde funcționarii hărțuiți puteau să înfulece o farfurie de omletă înainte de a pleca acasă. Această ceainărie din St. James era un local mult mai sofisticat, amintindu-i doamnei Watson de patiseriile pariziene elegante, cu pereți din oglinzi, unde ea și Penelope se răsfățaseră cu cafea cu lapte și cu felii de tartă cu mere când o vizitase pe fată, toamna trecută.

Și trebuie să aibă un patiser francez la fața locului, pentru că aveau oferte similare în vitrinele mari, din sticlă. Doamna Watson a comandat o tartă mică, cu pere; domnișoara Holmes a luat o farfurie întreagă de preparate în miniatură.

– Nașul lordului Ingram avea un patiser în slujba lui, a spus doamna Watson. Imaginați-vă asta! Ce lux!

– Ah, mi-am imaginat de multe ori, doamnă.

Domnișoara Holmes ceruse în cele din urmă ceai negru – poate pentru a se

potrivi mai bine cu gustul produselor de patiserie. Sau poate pentru că trebuia să plătească penitența pentru toate acele delicatese pariziene, renunțând la extra zahăr și smântână.

– Oricum, a continuat ea, domnul Finch locuiește într-o pensiune de pe această stradă.

Doamna Watson a tresărit – și i s-a reamintit cu tărie că, deși domnișoara Holmes putea uneori să aibă stomacul pe primul loc în minte, ea nu trebuia să presupună niciodată, nici măcar pentru o secundă, că acesta era singurul lucru la care se gândea.

– Am trecut de ea?

Zona era bogată în cârciumi potrivite pentru burlacii cu un venit decent. Unele dintre aceste stabilimente stăteau față în față cu hoteluri de familie, cum ar fi cel de pe Jermyn Street, care le găzduia pe surorile Bloises; altele erau situate pe străzi mai liniștite, care la prima vedere nu puteau fi deosebite de locuințele private.

– Nu, e la celălalt capăt al străzii. Are ușa din față neagră, ornamente albe la ferestre, exterior din piatră albă și stuc – la fel ca vecinii. O să v-o arăt când plecăm.

Chelnerița lor a sosit cu ceai și ispite.

– Mai doriți și altceva, doamnă, domnișoară?

– Mulțumesc pentru serviciul prompt, a spus domnișoara Holmes, strecurând discret o monedă în mâna chelneriței. Aveți un minut?

– Bineînțeles, domnișoară.

– Noi suntem din Dartmouth și nu știm prea multe despre Londra. Dar fratele meu este arhitect și spune că, pentru un gentleman de profesia lui, nu există alt loc decât Londra. Așa că am venit să căutăm un loc frumos pentru el, cu oameni buni în apropiere, în speranța că nu se va încurca cu cine nu trebuie.

– Ah, atunci vă referiți la pensiunea doamnei Woods, a spus chelnerița lor. Este chiar în josul străzii. Nu am fost niciodată înăuntru, dar doamna Woods are grijă

de ei acolo și este foarte mândră de domnii ei. Bătrânul doctor Vickery vine aici din când în când să mănânce ceva. Este un bărbat încântător. Are camere la primul etaj de ani buni, de când i-a murit soția. Doamna Woods le gătește și le spală rufele. E mult mai ușor pentru un bărbat în felul ăsta.

– La capătul străzii, zici?

– Penultima clădire, dacă mergi pe acolo, pe partea de nord. Dar nici n-ai zice dacă te uiți la ea, atât de frumos arată.

– Ah, asta sună din ce în ce mai bine. Cum putem solicita un loc? Vom putea să vorbim cu această doamnă Woods și să vedem cu ochii noștri clădirea?

– Asta nu știu, domnișoară. Știu însă că va trebui să aveți noroc să intrați. Doamna Woods nu are prea des camere de închiriat. O dată a spus că domnii ei pleacă doar atunci când se căsătoresc sau mor – și nu par dispuși să facă nici una, nici alta!

Au râs toate de asta.

– Păcat. Locul pare perfect pentru fratele meu.

– Ah, nu-ți face griji. Sunt o mulțime de locuri bune în apropiere. Dar doamna Woods conduce o afacere foarte bine organizată.

– Știți cumva cât costă două camere?

– Depinde. Casa nu este împărțită la fel. Locuința doctorului Vickery are trei camere și o baie privată și am auzit de la fetele doamnei Woods că el plătește două lire și unsprezece șilingi pe săptămână. Probabil că fratele dumneavoastră poate obține două camere la etajul doi pentru jumătate din această sumă.

– Pare rezonabil. Au existat recent locuri libere?

În pensiuni precum cea a doamnei Woods, facturile se achitau de obicei săptămânal. Dacă Myron Finch dispăruse încă din duminica precedentă, așa cum credea Lady Ingram, până acum doamna Woods ar fi presupus că el părăsise localul.

– Nu, nu cred că a avut vreun loc liber recent.

Asta însemna că nu lipsea, sau doamna Woods era atât de subtilă în metodele ei de publicitate? Rezidențele „superioare“ erau mai tăcute în privința camerelor de închiriat, preferând să păstreze un aer de indisponibilitate pentru public.

Chelnerița a plecat să se ocupe de alți clienți. Doamna Watson a lăsat-o pe domnișoara Holmes să se bucure două minute neîntrerupt de eclerul ei în miniatură înainte de a sugera:

– Ați putea, pur și simplu, să-l vizitați. Sunteți sora lui până la urmă.

– Aș prefera să nu fac publică implicarea mea. Cel mai probabil a apărut ceva neprevăzut. Când condițiile se vor schimba și domnul Finch va putea din nou să o contacteze pe Lady Ingram, s-ar putea să interacționeze într-o măsură mai mare decât au făcut-o de foarte mult timp. Eu nu doresc să se afle că Charlotte Holmes l-a vizitat pe Myron Finch imediat după ce Lady Ingram l-a vizitat pe Sherlock Holmes. Asta ar putea fi suficient pentru ca ea să pună lucrurile cap la cap.

– Ce vom face, atunci?

Domnișoara Holmes a privit o tartă mică, în formă de barcă, umplută cu o spumă lucioasă și întunecată, ultima delicatesă rămasă pe farfurie.

– Credeți că e posibil ca domnul Mears să se fi întors deja?

Servitorii aveau duminicile libere sau, în orice caz, orele de după biserică. Unii angajatori preferau ca aceștia să fie plecați de acasă dacă nu prestau un serviciu efectiv. Doamna Watson le dădea angajaților săi libertatea de a ieși și de a se bucura de oraș sau de a rămâne în casă și de a-și petrece timpul citind în pat sau socializând în salonul servitorilor.

Doamna Watson îl cunoscuse pe domnul Mears, majordomul ei, pe vremea când lucra la teatru și, deși lucrase mai mult în spatele scenei, jucase și el într-o serie de producții.

Până când au ajuns acasă, domnul Mears se întorsese într-adevăr din excursia sa la Kensington Gardens, unde petrecuse o după-amiază plăcută, desenând fântânile de la capătul lacului de agrement.

Împreună, au hotărât că ar trebui să preia rolul domnului Gillespie, avocatul lui

sir Henry, care îl vizitează pe domnul Finch pentru a se interesa dacă acesta din urmă a primit vești de la sora sa vitregă rătăcită. După o repetiție scurtă, dar intensă, domnul Mears, care acum purta o pereche de ochelari cu rame de sârmă, plecase pentru spectacolul său programat, înțelegând că acest lucru trebuia să rămână strict confidențial.

În salon s-a făcut liniște. Doamna Watson se simțea conștientă de sine. Mai devreme, pe șemineu, pe rafturile de prezentare și pe mesele de ocazie fuseseră expuse fotografii cu ea în diferite costume de scenă. Acestea fuseseră puse atunci când realizase că domnișoara Holmes urma să afle în curând unde locuiește – și că ar fi fost bine ca ea să potrivească realitățile casei sale cu descrierea din povestea pe care i-o spusese tinerei: că nu putea găsi o însoțitoare pentru doamne, deoarece candidatele respectabile aruncau o singură privire la acele fotografii de scenă și fugeau.

Dar, desigur, a trebuit să le dea jos când se întorsese Penelope. Biata fată nu-i văzuse niciodată pe majoritatea dintre ei – tinerii aveau o remarcabilă lipsă de interes față de viețile celor mai în vârstă, preferând ca aceștia să fie precum pereții unei case: susțineau acoperișul și țineau la distanță lucrurile străine, dar în rest erau complet de ignorat.

Absența fotografiilor a subliniat faptul că, desigur, domnișoarei Holmes nu i se spusese de la început adevărul despre implicarea doamnei Watson în viața ei. Încă nu i se spusese mare lucru, deși, fără îndoială, dedusese deja și ultimul detaliu.

Era posibil ca ea să fi fost supărată pe lordul Ingram? De aceea se hotărâse să o ajute pe soția lui? Doamna Watson nu i-ar fi atribuit niciodată răutate domnișoarei Holmes, dar uneori furia, mai ales aceea nerecunoscută, se infiltra printre celelalte decizii. Toate celelalte decizii.

– Dau un bănuț pentru gândurile dumneavoastră, domnișoară Holmes, s-a auzit spunând.

Domnișoara Holmes, care stătea la fereastră și privea spre parc, s-a întors pe jumătate.

– Mă gândeam la sistemul de împărțire a teritoriului între comercianții de pe stradă – distribuția locurilor, durata de închiriere și regulile de succesiune.

Vânzătorii ambulanți? Întotdeauna erau o jumătate de duzină care vindeau dulciuri fierte și bere cu ghimbir lângă intrarea în parc.

– Ce voiam să spun, aveți vreo idee despre șansele de succes ale domnului Mears?

– În mod sigur, va descoperi ceva.

– Suficient pentru a răspunde direct la întrebarea lui Lady Ingram?

– Asta vom afla în curând. Ce se întâmplă însă dacă acest caz nu se rezolvă rapid? a dat glas adevăratei sale temeri doamna Watson. Dacă va trebui să ne întâlnim față în față cu lordul Ingram în timp ce încă mai desfășurăm această anchetă în numele soției sale, pentru a afla unde se află bărbatul a cărui existență este cauza nefericirii sale conjugale?

– Cauza nefericirii sale conjugale au fost graba și lipsa de autocunoaștere, a spus domnișoara Holmes cu calm. Dezvăluirea adevăratei sale filiații i-a provocat un paroxism de îndoieli de sine. În loc să se confrunte cu ele, a optat pentru căsătorie și paternitate, crezând că acestea vor șterge îndoielile. Este foarte puțin probabil ca o căsătorie contractată sub asemenea presupuneri greșite să fi dus la o mulțumire domestică.

Nu era de mirare că lordul Ingram nu o curtase în tinerețe pe domnișoara Holmes. De fapt, doamna Watson nu era sigură că lordul Ingram din ziua de azi ar fi putut suporta acest verdict fără să tresară.

– Dar, în rest, vă înțeleg îngrijorarea, doamnă, a continuat domnișoara Holmes. Nu putem trăda încrederea lui Lady Ingram. Totuși, pentru a-i păstra încrederea, pare că îl trădăm pe lordul Ingram. Dar vă rog să înțelegeți că în acest caz aparențele sunt doar aparențe. Chiar dacă ar ști totul, situația ar rămâne tot cea care este. El nu poate face trecutul să dispară, nu o poate împiedica pe Lady Ingram să se neliniștească în legătură cu domnul Finch și nici nu poate cere ca domnul Finch să-i lase soția în pace, întrucât acesta din urmă exact asta face, cu sau fără voia lui.

Ea s-a întors către fereastră.

– Am putea la fel de bine să nu îl mai luăm în considerare pe lordul Ingram și să mergem mai departe, ca înainte.

Dragă Charlotte,

Trebuie să fi văzut articolul execrabil din ziar despre Sherlock Holmes. Pe cuvântul meu! Cazul Sackville abia a fost rezolvat – grație perspicacității și îndrăznelii tale – și ei deja ar arunca cu noroi în Sherlock Holmes pentru că îndrăznește să ajute oamenii obișnuiți cu probleme care pe ei îi lasă perplecși?

Aș fi rupt hârtia și aș fi aruncat bucățile în foc dacă aș fi avut de aprins unul. Sunt hotărâtă acum să fac din pseudonimul tău un erou pentru eternitate, cu o acuitate a minții atât de invincibilă, dumnezeiască, încât nimeni nu va îndrăzni să mai publice vreun cuvânt lipsit de respect despre el.

Ca întotdeauna însă, problema este că e mai ușor de spus decât de făcut. Nu sunt sigură cum să-mi continui opera măreață, m-am apucat să citesc operele altora, în acest caz, romanele domnului Wilkie Collins. Și s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

Mama și cu mine ne-am dus să luăm puțin aer în parc. Ea a adormit, iar eu am deschis una dintre cărți pentru a o citi, doar pentru ca un domn să mi-o returneze pe cealaltă, care ar fi trebuit să rămână în siguranță în geanta mea.

Dar nu contează. El citise ambele cărți. Și am avut o conversație scurtă, dar îmbucurătoare, despre cărți și lectură.

Bineînțeles că așa e norocul meu, ca atunci când mă intersectez în sfârșit cu un bărbat pe care aș vrea să îl cunosc mai bine să se dovedească a fi cineva pe care nu am nici o speranță să îl mai văd vreodată. Cât mi-aș fi dorit ca tu să fi fost acolo. Mi-ai fi dat numele, adresa și arborele lui genealogic.

Și apoi m-ar putea dezamăgi pe îndelete.

Ei, în fine.

Sper că a fost o duminică liniștită pentru tine.

Cu drag, Livia

Livia își lăsă stiloul înapoi în călimară și aruncă o privire către celălalt ocupant al camerei. Bernadine stătea cu spatele la ea, cu fața practic lipită de colțul îndepărtat al camerei, învârtind tăcută mici cilindri de lemn care fuseseră înșirați

pe o sfoară.

Ar fi simțit-o ca pe o insultă dacă Bernadine ar fi fost capabilă de așa ceva. Sau dacă nu ar fi stat deja în exact aceeași poziție când Livia intrase în cameră.

Bernadine avea aproape optsprezece ani când învățase să folosească o lingură. Și mânuia acea lingură în mâncarea care fusese deja tăiată în bucățele cu aceeași grație și precizie ca ale unui copil de doi ani. Dar acesta fusese un progres pentru Bernadine, un progres uluitor.

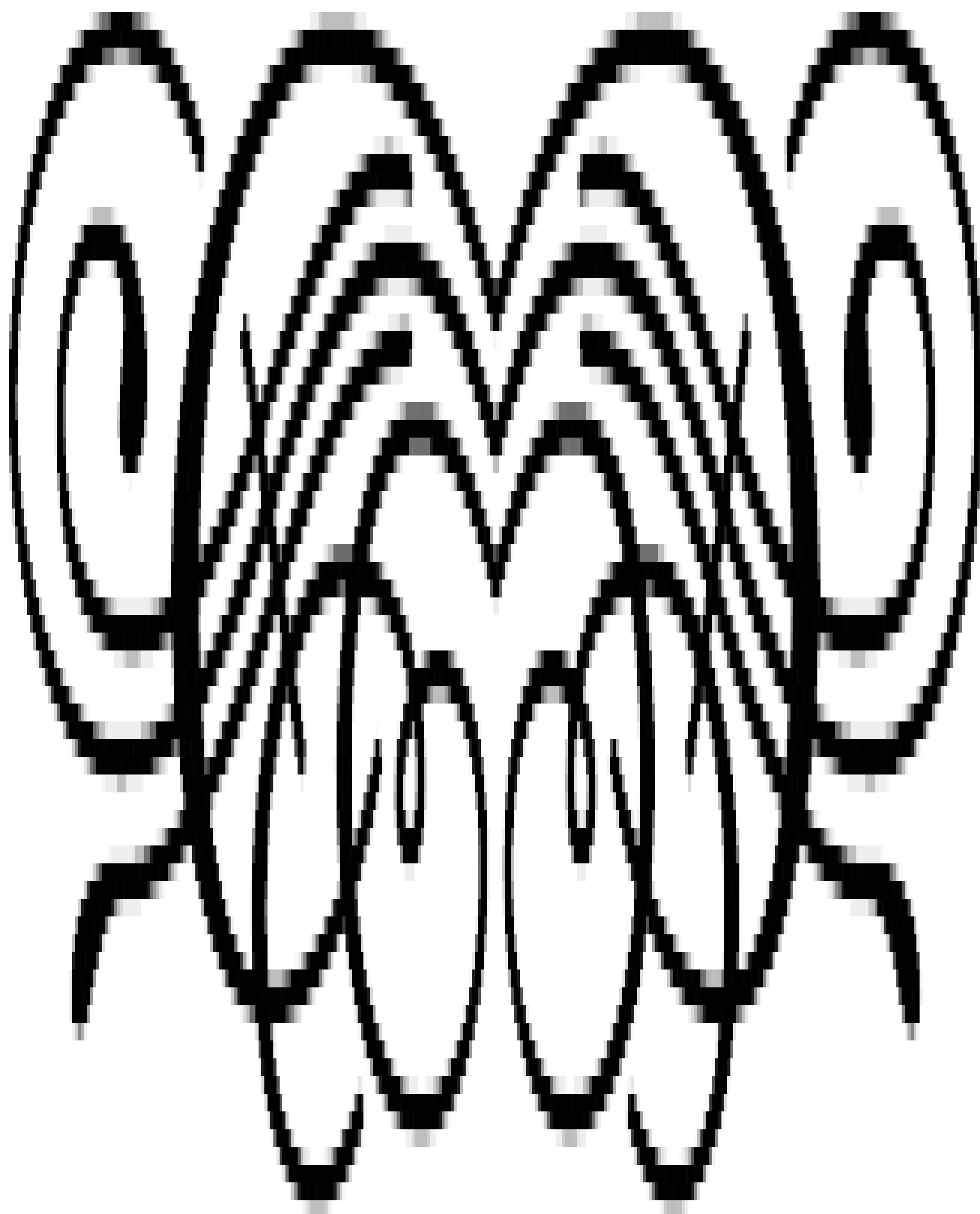
La trei zile după plecarea lui Charlotte, Bernadine a încetat să se mai hrănească singură, trebuind din nou să fie hrănită cu lingurița. Iar Livia, care crezuse că renunțase de mult la Bernadine, plânsese în hohote, cu suspine care nu se mai opreau, toată disperarea din inima ei condensându-se într-o singură suferință.

Charlotte se simțea mai bine zilele acestea. Dar Bernadine încă nu recuperase terenul pierdut.

Livia a aruncat o privire spre bolul neatins de pe un scăunel de lângă Bernadine. S-a uitat la Bernadine, care era așezată pe podea, privind fix la locul unde se uneau pereții, la nici doi metri de ea, și a simțit o dorință arzătoare de a fi afară, în cel mai sălbatic și mai măreț spațiu din toată Anglia.

Avea să fie o seară lungă.

Capitolul 5

Domnișoara Watson nu se putea opri să nu clatine din cap.

Domnișoara Holmes adusese ziarele din săptămâna precedentă din birourile gospodăriei, de la subsolul casei; hârtia de ziar, extraordinar de utilă pentru tot felul de scopuri casnice, nu era niciodată aruncată. Și nu îi luase mult timp să găsească și să descifreze mesajele lui Lady Ingram către domnul Finch.

M, ești bine? Tăcerea ta mă îngrijorează mai mult decât absența ta. Mă rog pentru sănătatea și bunăstarea ta. A

M, un cuvânt este tot ce am nevoie. Spune-mi că ești bine și nu mai trebuie să spui nimic altceva. A

M, nu pot nici să mănânc, nici să dorm. Te rog nu mă ține în întuneric. A

M, inima mea încă mai pâlpâie de speranță, dar flacăra se diminuează zilnic. A

M, chiar nu voi mai auzi niciodată de tine? A

– Acestea sunt toate anunțurile? a întrebat doamna Watson, clătinând încă din cap.

– Primul a apărut miercuri, iar ultimul în ziarul de astăzi, a încuviințat domnișoara Holmes.

Ce escaladă a disperării, chiar dacă fiecare mesaj care urma devenise din ce în ce mai scurt, ca o bătrână care se micșorează sub greutatea anilor.

– Mă întreb dacă a rezistat cât de mult a putut acestei nevoi de a ști exact ce s-a întâmplat, a murmurat doamna Watson. Și poate că, odată ce a cedat, nu s-a mai

putut opri: cu cât tăcerea lui era mai lungă, cu atât mai mult avea nevoie ca el să răspundă.

În ultimii ani, Lady Ingram păruse întotdeauna extraordinar de stăpână pe sine, ca și cum pielea ei nu era făcută din carne și sânge, ci dintr-o substanță adamantină, de neatins. Însă durerea și disperarea din apelurile ei o făceau pe doamna Watson să și-o amintească pe debutanta cu o urmă de tristețe în ochi.

Iubirea, sabotorul tuturor zidurilor de apărare.

La ușă s-a auzit o bătaie ușoară. Domnul Mears. Inima doamnei Watson bătea cu putere. Era jenant cât de mult avea nevoie să afle adevărul. Și de-a dreptul șocant cât de mult dorea să-i spună lui Lady Ingram că domnul Finch fusese imobilizat la pat cu un membru rupt, plutind în derivă într-o ceață de laudanum.

– Intrați, domnule Mears. Aveți vești pentru noi?

Domnul Mears își pusese deoparte ochelarii cu rame de sârmă și își îndepărtase cea mai mare parte din crema pe care și-o pusese în păr pentru rol. Acum semăna din nou cu tânărul spiriduș pe care doamna Watson îl întâlnise pentru prima dată, când ea însăși fusese o fată de la țară, copleșită de gălăgia și de indiferența pură a Londrei.

– M-am prezentat proprietăresei ca avocat al tatălui domnului Finch. Ea nu s-a îndoit că sunt cine am spus că sunt și a fost foarte măgulitoare cu domnul Finch. Crede despre el că e un tânăr de treabă, amabil și educat, care nu i-a creat nici un fel de probleme. Dar, după spusele ei, a plecat în vacanță... a plecat acum două zile și nu se așteaptă să se întoarcă decât duminica viitoare.

– Vacanță? Unde?

Dar asta era imposibil.

– Nu se află în incapacitate de muncă?

– Nimic din ceea ce a spus doamna Woods nu ar indica faptul că nu ar fi fost în cea mai bună stare de sănătate și de spirit în momentul plecării sale. Nu și-a permis libertatea să-mi dezvăluie destinația sa exactă, dar a menționat că i-a promis să îi aducă un suvenir.

– Cum rămâne cu plățile lui? a întrebat domnișoara Holmes, cu degetele împreunate sub bărbie.

– A plătit totul înainte de a pleca – cu tarife reduse, desigur, deoarece nu avea nevoie de gătit, de spălat sau de asistență cât timp era plecat.

Sprâncenele domnișoarei Holmes s-au adunat într-o încrețitură abia perceptibilă. Doamna Watson a mai pus câteva întrebări, dar răspunsurile pe care le-a primit au fost toate variațiuni pe aceeași temă: la doamna Woods acasă nimeni nu vedea nici cea mai mică nevoie de a se îngrijora de bunăstarea domnului Finch.

Domnul Mears s-a retras pentru a se bucura de restul zilei de duminică. Doamna Watson se plimba prin încăpere, complet derutată. Dacă doamna Woods avea dreptate, și nu exista nici un motiv pentru care să nu aibă, asta însemna că Myron Finch fusese în Londra duminică, în urmă cu o săptămână, și ar fi putut trece cu ușurință pe lângă Albert Memorial ca să-i arunce o privire fugară iubitei sale. Faptul că își continuase viața normală timp de câteva zile după aceea, înainte de a pleca repede spre vacanța sa, arăta clar că nu era deranjat de încălcarea unei tradiții îndelungate.

– Cred că ai avut dreptate să nu îți faci griji, domnișoară Holmes. Dar acesta era ultimul lucru la care mă așteptam.

Când domnișoara Holmes nu a răspuns imediat, doamna Watson a chicotit jenată.

– Probabil că îmi vei spune că așteptările sunt niște ciudățenii – mai bine să nu le ai.

Domnișoara Holmes și-a răsucit un creion între palme. Mâinile ei un pic plinuțe arătau remarcabil de flexibile.

– Încerc să nu mă aștept ca oamenii să fie ceea ce îmi doresc eu să fie, mai degrabă decât ceea ce sunt ei. Dar genul de așteptări despre care vorbiți, doamnă, se referă la probabilități. Nu am nimic împotriva acestora. Fără ele, ar fi dificil de marcat ceva ca fiind ieșit din comun.

– Deci, ești de acord că acest lucru este ieșit din comun?

Domnișoara Holmes a învârtit creionul între degete cu o mișcare lipsită de griji.

În contrast, trăsăturile ei erau tensionate, colorate nu cu nedumerirea pe care doamna Watson o vedea pe propriul chip de fiecare dată când trecea prin fața oglinzii de pe perete, ci cu o sobrietate care se învecina cu neliniștea.

În comparație cu cineva ca Penelope, ale cărei sprâncene se mișcau și dansau și ale cărei buze se întindeau în sute de forme exagerat de elocvente, expresia domnișoarei Holmes putea părea la fel de neschimbătoare și de insesizabilă precum cea a Mona Lisei. Însă doamna Watson devenea din ce în ce mai pricepută la descifrarea abaterilor minuscule.

Mai devreme în cursul acelei zile, domnișoara Holmes nu fusese îngrijorată de fratele ei. Fusese surprinsă de legătura dintre Lady Ingram și domnul Finch, dar privise absența acestuia din urmă ca pe o altă ciudățenie cotidiană, la o distanță de o explicație rapidă de a nu mai fi deloc ciudată.

Dar acum se răzgândise.

– Poate că ar trebui să punem la îndoială unele dintre presupunerile noastre, a spus ea.

Doamnei Watson i-a luat câteva minute bune să-și dea seama care erau propriile presupuneri. Ochii i s-au mărit.

– Am presupus că, deoarece Lady Ingram este fervență în devotamentul ei față de acest tânăr, și el ar trebui să o iubească în aceeași măsură. Poate că el a apărut anual mai mult din milă decât din pasiune. Poate că a sperat că Lady Ingram își va reveni și că va pune capăt acestor întâlniri – în felul acesta, ar fi putut păstra aparența că nu a respins-o niciodată. Dar, cu timpul, a devenit o povară prea mare. În loc să o informeze că nu mai dorea să participe, a dat o lovitură decisivă.

Domnișoara Holmes părea contemplativă.

– Aceasta este cu siguranță o presupunere pe care trebuie să o punem acum la îndoială. Mă întreb ce altceva am mai acceptat ca atare și poate că nu ar trebui să o facem.

– Doamne ferește! Credeți că ar trebui să ne întrebăm dacă a iubit-o vreodată cu adevărat? Ea a spus că familia ei a căutat să păstreze aparențele mai presus de orice. Este posibil ca el să fi fost un parazit social, care nu a realizat că situația

financiară a familiei ei era atât de precară. Este din nou posibil ca el să fi menținut acest contact anual cu ea în speranța că ea va înceta să mai fie atât de meticuloasă cu privire la limitele căsătoriei și fie să aibă o aventură cu el, fie să îi furnizeze relații care îi vor permite să intre în medii care oferă ținte bogate pentru un vânător de averi.

O durea inima pentru toate modurile în care ar fi putut merge prost pentru fosta Alexandra Greville. Pentru toate modurile în care lucrurile ar fi putut merge prost pentru orice femeie, de fapt.

– Credeți, doamnă, a spus domnișoara Holmes, că raportul domnului Mears este o dovadă suficientă pentru a îl prezenta în fața lui Lady Ingram?

Doamna Watson nu știa dacă era îngrijorător sau liniștitor faptul că domnișoara Holmes nu părea să simtă nici un fel de milă pentru Lady Ingram.

– Pot să vă spun de pe acum că Lady Ingram nu va accepta această variantă. Chiar și mie îmi este greu să o accept, dar îl cunosc pe domnul Mears de mai bine de treizeci de ani.

Din nou, doar cea mai mică mișcare a mușchilor feței domnișoarei Holmes, însă doamna Watson a simțit că detectivul-consultant era ușurat de faptul că acest caz nu era încă la final.

– Vom aștepta până la întoarcerea domnului Finch și atunci vom vedea dacă într-adevăr este atât de vesel și fără regrete precum sugerează alegerile sale.

– O săptămână este o eternitate pentru o femeie care așteaptă vești de la iubitul ei.

Doamna Watson s-a văzut pe sine stând pe veranda micului ei bungalou din Rawalpindi, după bătălia de la Maiwand. Fusese o zi foarte călduroasă. Valuri peste valuri de căldură și de umiditate o loveau, și totuși devenea mai rece cu fiecare minut care trecea.

Domnișoara Holmes a studiat-o, ca și cum ar fi fost martoră la exact același lucru. Apoi s-a îndreptat spre bufet, și-a turnat un pahar de whisky și i l-a adus doamnei Watson.

– Voi vedea ce pot afla între timp.

Livia a mormăit un blestem pentru ea însăși în timp ce se strecura pe ușa din spate a casei.

Acum regreta că-i spusese lui Charlotte despre tânărul din parc. Acum își dorea să nu fi lăsat atât de ușor scrisoarea în ascunzătoarea desemnată, pentru ca Mott, îngrijitorul și vizitiul lor, să o trimită când își îndeplinea îndatoririle, în dimineața următoare. De ce nu-și dăduse seama mai devreme că fusese o idee stupidă să-l menționeze pe tânăr, cu atât mai puțin să afirme atât de clar – în scris, chiar – că își dorea să se întâlnească din nou cu el? Ar fi putut la fel de bine să-și dorească să se reîntâlnească cu picătura de ploaie care îi căzuse exact pe vârful nasului și care o făcuse să râdă când avea zece ani.

Și ar avea cam tot atâtea șanse de reușită!

Cel puțin era întuneric și nimeni nu ar fi văzut-o: Lady Holmes era deja în pat; sir Henry ieșise din nou. O alee îngustă despărțea grădinile de mărimea unei batiste din spatele caselor și șirul de grajduri care adăposteau vitele și trăsurile locuitorilor. Aerul era îmbibat cu mirosuri de cal, paie și excremente de cal, completate de o notă incongruentă de dulceață de la caprifoiul înflorit din abundență al unui vecin.

A bătut la ușa grajdului lui Holmes și s-a rugat să nu fie nevoită să lovească în ea cu amândoi pumnii înainte ca Mott să o audă. Spre surprinderea ei, ușa s-a deschis rapid.

– Este totul în regulă, domnișoară Livia? a întrebat Mott.

Avea în jur de treizeci de ani, era un bărbat cu părul negru, de înălțime medie și cu o constituție oarecum corpolentă. Charlotte a menționat odată că îl credea miop, dar încă nu intrase cu trăsura într-un stâlp de iluminat.

Livia s-a strecurat pe lângă el. Nu ar fi fost bine ca ea să rămână în fața ușii – ar fi fost cu atât mai ușor de văzut în lumina care se revărsa afară.

– Am nevoie de scrisoarea mea înapoi, Mott. O mai ai?

Nedumerit, Mott a închis ușa.

– Da, domnișoară. Mă duc să o aduc.

A urcat în podul care îi servea drept locuință, scara scârțâind la fiecare pas.

Locul mirosea a piele lustruită, a unsoare de roți și a amoniac. Livia s-a uitat în jur. Nu mai fusese aici de când fugise Charlotte, pentru a-i cere ajutorul lui Mott să ducă scrisorile ei la Charlotte și invers. Locul era la fel de ordonat ca în amintirile ei. O trăsură de oraș – închiriată pentru sezon – lua o parte din grajd. Cealaltă latură era ocupată de patru boxe, dar numai două aveau ocupanți: o pereche de roibi neliniștiți, care fuseseră închiriați tot pentru sezon. Ștreanguri și frânghii făcute colac atârnau de țăruși mari de lemn; o serie de perii, raclete și suplimente făcute în casă stăteau așezate pe un raft cu aspect neuniform.

Mott a coborât înapoi pe scară, cu scrisoarea ei între buze.

– Mulțumesc! a spus ea, când i-a înmânat scrisoarea. Apoi, fără prea multe speranțe, a adăugat: ai vorbit cu tatăl meu despre posibilitatea de a rămâne cu noi?

Mott, ca și trăsura și caii, fusese angajat doar pentru sezon; aparențele trebuiau păstrate, iar cineva trebuia să le conducă pe Lady Holmes și pe fiicele ei prin oraș. Acasă, la țară, împărțeau un grădinar-grăjdar cu cel mai apropiat vecin și mânau calul singure.

În mod normal, Livia nu se interesa de perspectivele de angajare continuă a membrilor personalului. Părinții ei nu erau nici abordabili, nici buni, iar ea se obișnuise cu venirea și cu plecarea servitorilor. Dar Mott fusese cu adevărat de ajutor în această vară.

Și nu părea să o disprețuiască, ceea ce îl făcea mai degrabă extraordinar în ochii ei, deoarece majoritatea oamenilor nu dădeau doi bani pe stânjeneala ei. Totuși, a-i cere să vorbească cu sir Henry despre șansele lui de a rămâne cu familia Holmes după terminarea sezonului fusese un act de disperare din partea ei. Însă el era acum singurul ei aliat și nu voia să se transforme din nou, vreme de nouă luni, în fata de la țară, fără o singură persoană pe care să se poată baza.

– Nu a fost într-o dispoziție prea bună în ultima vreme, a răspuns Mott.

Livia nu putea să nu fie de acord cu această evaluare.

S-ar fi putut crede că tatăl ei ar fi fost încântat să fie scos basma curată în fața suspiciunilor legate de moartea fostei sale logodnice, cu care fusese auzit

certându-se în orele de dinaintea subitei dispariții a acesteia. Și să afle că, până la urmă, avusese norocul de a fi părăsit de Lady Amelia Drummond, întrucât afacerea Sackville demonstrase că domnia sa avea un caracter și o judecată deosebit de îndoielnice.

Dar nu, sir Henry fusese în schimb furios.

Potrivit lui Charlotte, el se simțise indignat că o femeie cu o ținută morală atât de inferioară îl respinsese. Și a fost și mai revoltat că, întrucât ea era deja la doi metri sub pământ, nu putea să o certe așa cum merita.

Drept urmare, nu fusese un moment oportun pentru ca Mott să se apropie de sir Henry.

Și nici nu era foarte probabil să găsească unul înainte de sfârșitul sezonului.

– Ei bine, nu-ți pierde speranța, a spus Livia, mai mult în beneficiul ei decât al lui.

Mott i-a deschis ușa.

– Nu o voi pierde, domnișoară Livia.

Lordul Ingram și-a întâlnit soția pe scări. El se îndrepta spre camera copiilor pentru a le spune acestora noapte bună, iar ea tocmai venea de acolo.

– Milady, a spus el, păstrându-și vocea lipsită de inflexiuni.

– Milord, a dat ea din cap cu răceală.

De-a lungul anilor, ajunseseră la un aranjament casnic care le permitea să petreacă tot mai mult timp separat, în timp ce trăiau aparent ca soț și soție. Își luau mesele separat, destul de simplu, când ea își lua cacaua de dimineață în pat, iar el se bucura de prânzuri la cluburile sale. Iar în timpul sezonului era deosebit de ușor să se evite unul pe celălalt la cină: fie că luau cina în oraș, fie că organizau petreceri acasă, era regula tacită a societății că astfel de ocazii nu erau pentru discuții între soț și soție, ci pentru a socializa cu alții.

Și în ceea ce privește copiii, ajunseseră la o înțelegere tacită. El lua micul dejun cu ei în timpul săptămânii și îi scotea afară duminică după-amiaza; ea lua

prânzul cu ei în timpul săptămânii și avea copiii doar pentru ea duminică seara.

Ar fi băgat copiii în pat chiar acum. Dacă ar fi reușit performanța cu cinci minute mai devreme, așa cum făcea de obicei, nu s-ar fi întâlnit. Dacă stătea să se gândească bine, și ea întârziase să se întoarcă acasă în această după-amiază. Nu-l deranja să petreacă mai mult timp cu copiii lui, dar era neobișnuit din partea ei să nu fie punctuală.

A coborât pe lângă el, cu pașii ei nerăbdători.

– Apropo, ai folosit mașina de scris din birou?

Nu spusese mașina mea de scris sau biroul meu. Dar ea trebuie să fi auzit ceva în acest sens. S-a întors.

– Ai dori să nu o mai fac, pe viitor?

– Ești absolut liberă să te folosești de orice din această casă. Eram doar curios – în mod normal, nu ai nevoie de o mașină de scris.

– Uneori doresc să-mi dactilografiez corespondența, a spus ea, pe un ton civilizat, dar distant.

Nu era sigur ce îl determinase să pună întrebarea în primul rând. Ceva părea diferit la soția lui în ultima vreme. Charlotte Holmes ar fi putut să-i spună exact ce anume constituia acea diferență; el nefiind binecuvântat cu abilitățile de observație sherlockiene, trebuia să se bazeze pe instinctul său, care nu-i spunea cum sau de ce, ci doar că trebuia să fie atent.

Era posibil ca ea să aibă o aventură? El nu-și trădase încă jurămintele de căsătorie; și nu credea că ea o făcuse. Ca să nu mai vorbim despre faptul că, de ceva vreme, avea impresia că o încurcătură romantică era ultimul lucru pe care ea îl căuta.

Dar oare era cazul să fie mai vigilent, în situația în care ea îi dădea motive de divorț? Ar fi folosit aceste motive? Era el suficient de înrăit pentru a-și separa copiii de mama lor, care, în ciuda defectelor ei ca soție, fusese întotdeauna un părinte grijuliu?

Și dacă el nu avea de gând să divorțeze niciodată de ea, ce ar fi câștigat dacă ar fi

aflat că ea ar fi putut avea o aventură?

–Îți doresc o seară bună, Lady Ingram, a spus el.

Charlotte a intrat în camera ei, a închis ușa și s-a sprijinit de ea, cu o mână pe față. Fusese o zi lungă și ciudată, de la propunerea lordului Bancroft până la dispariția domnului Finch.

Și când te gândești că doar cu puțin mai mult de douăzeci și patru de ore în urmă îl sărutase pe lordul Ingram. Foarte scurt, cu siguranță, dar pentru prima dată în mai bine de zece ani. Un moment de o căldură răvășitoare, atotcuprinzătoare.

Evenimentele fuseseră ușor de gestionat. Răspunsurile emoționale, mai puțin. Nu erau clare sau concrete. Sufereau în voie mutații. Se extindeau până la a umple tot spațiul disponibil în conștiința cuiva și nu lăsau loc pentru nimic altceva.

Și nici o claritate cu care să gândească.

Situația cu domnul Finch era prea absurdă pentru a fi normală. Dar între angoasa lui Lady Ingram, suferința doamnei Watson și propriul ei disconfort de a o avea pe Lady Ingram drept clientă, Charlotte nu putea să stabilească exact ce o deranja.

Era ca și cum ar fi încercat să asculte pe cineva care bătea timid un mesaj în codul Morse pe geam, în mijlocul unei furtuni cu grindină.

S-a îndepărtat de ușă. Dosarul de la lordul Bancroft zăcea pe patul ei. A scos următorul plic.

Era un cifru: o pagină de majuscule fără pauze.

Indiciul a informat-o că era un cifru Vigenère. Cifrurile Vigenère erau în uz de secole, dar fuseseră rezolvate pentru prima dată cu doar o generație în urmă. Domnul Charles Babbage[3], care reușise această performanță revoluționară, nu și-a publicat metodele. Dar Charlotte, cu o minte pe care căuta să o folosească și cu mult timp la dispoziție, o pusese pe Livia să compună mai multe cifruri Vigenère, pentru ca ea să învețe singură cum să le descifreze.

Ceea ce a învățat a fost că rezolvarea codurilor Vigenère era o experiență comparabilă cu aceea de a fi lovit în cap de un catâr supărat. În mod repetat –

pentru că nu numai că era extrem de dificil, dar procesul lung și extins nu putea fi scurtat sau făcut mai puțin plictisitor.

Lordul Bancroft credea că acesta era genul de efort mental care îi făcea plăcere?

Dacă era să fie sinceră, înainte de a ști exact ce presupune rezolvarea cifrului Vigenère, așa crezuse și ea.

Cel puțin acum știa că lordul Bancroft își instruise subalternul să aleagă cazuri dificile pentru ea, ia asta însemna cu siguranță un punct în favoarea lui.

În ciuda numelui său maiestuos, un cifru Cezar era unul simplu, în care fiecare literă din textul în clar era înlocuită cu o altă literă cu un număr fix de poziții în sus sau în jos în alfabet. De exemplu, într-un cifru Cezar cu o deplasare la dreapta de 2, A era înlocuit cu C, B cu D și așa mai departe.

Cifrul Vigenère a încorporat principiul cifrului Cezar. În primul rând, Charlotte a construit o tabula recta, un pătrat de 26 pe 26 care reprezenta toate schemele posibile de substituție literă cu literă.

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
A	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
B	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A
C	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B
D	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C
E	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D
F	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E
G	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F
H	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G
I	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H
J	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I
K	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
L	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K
M	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L
N	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
O	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N
P	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
Q	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P
R	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q
S	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R
T	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S
U	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T
V	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U
W	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V
X	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W
Y	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X
Z	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y

Dacă ar fi scris codul, acesta ar fi fost punctul în care ar fi ales un cuvânt-cheie.

Pentru a codifica propoziția CHARLOTTE ESTE SHERLOCK, cu cuvântul-cheie HOLMES, ea ar scrie următoarele:

CHARLOTTEESTESHERLOCK

HOLMESHOLMESHOLMESHO

Pentru a codifica prima literă C, s-ar consulta coloana C, rândul H din tabula recta. Următoarea literă trebuia găsită la intersecția dintre coloana H și rândul O. Procesul se repeta de atâtea ori câte litere existau în mesajul original. În final, textul cifrat avea să sune astfel:

JVLDPGAHPUQXWKOSCXSUR

Dar cum altcineva alesese cuvântul-cheie pentru acest cifru, Charlotte trebuia mai întâi să afle care era acesta. A examinat grămada de litere care formau textul cifrat, a căutat secvențe repetate și a numărat literele dintre fiecare iterație a aceleiași secvențe pentru a determina lungimea cuvântului-cheie.

Până la miezul nopții, tâmplele îi pulsau. Domnul Babbage refuzase de fapt ocazia de a descifra scrisorile codate ale regelui Carol I, probabil pentru că încă îl durea capul de la cifrul Vigenère.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră. Cu ochii minții, l-a văzut aproape imediat pe lordul Ingram. Iarna, la două luni după nuntă, la o petrecere de la țară. Îl întâlnise afară, pe o terasă acoperită de zăpadă și vâsc. El fuma, cu capul înclinat pe spate, suflând pe îndelete în aer un vălătuc de fum.

Avea ochii închiși și zâmbea la cerul acoperit de nori. La ceea ce el credea că este un univers binevoitor.

– Bună ziua, Holmes! a spus el, cu umerii relaxați, cu ochii încă închiși și cu o urmă de zâmbet încă pe buze. N-ai de gând să mă întrebi cum de am știut că ești tu?

– Mi-ai spune pentru că nimeni altcineva nu ar sta aici fără să spună nimic.

– Ești chiar tu, Holmes, a râs el și a deschis ochii. A tras un fum din țigară. Arăți diferit. Ai slăbit?

Slăbise.

– Nu, a spus ea. Pari fericit. Probabil că îți priește căsătoria.

– Așa este, într-adevăr. Fusese mărinimos în fericirea lui, abținându-se să-i amintească faptul că ea îl avertizase împotriva acestei partide speciale. Ar trebui să încerci.

El și soția sa veniseră doar cu câteva zile în urmă din luna de miere, întoarcerea lor fiind întârziată cu mai bine de două săptămâni. Ajunseseră la petrecerea de acasă de după-amiază, dar nu-și făcuseră apariția la cină. Se părea că Lady Ingram nu avea o stare prea bună.

Charlotte se simțise de parcă ar fi fost prinsă cu harponul.

– O să fii tată, nu-i așa?

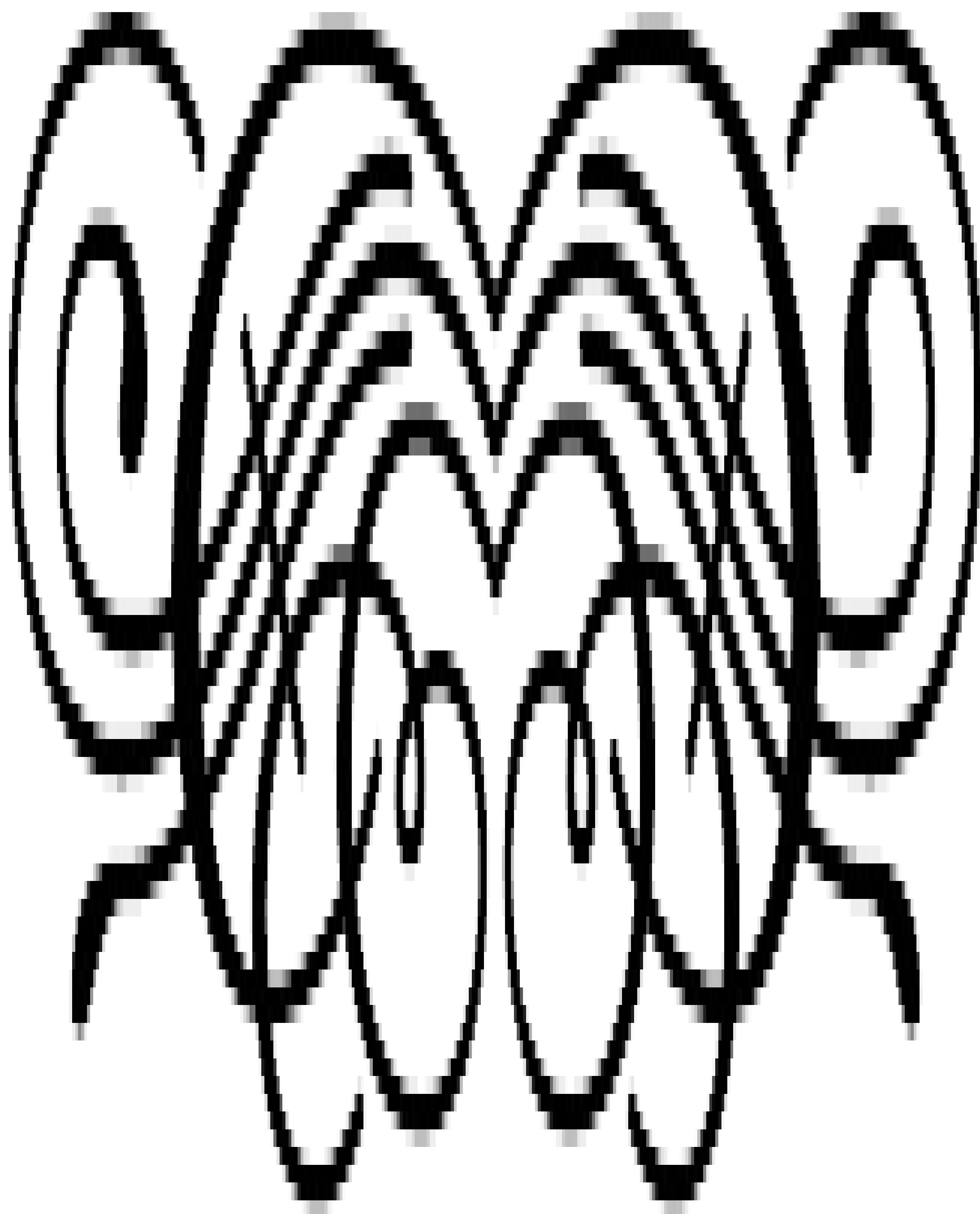
Charlotte de acum s-a întors de la fereastră.

Nu îl mai văzuse vreodată atât de bucuros. Niciodată nu avusese încredere în acea bucurie, dar să privească înapoi, știind exact cât de fals fusese fundamentul ei, cât de efemeră strălucirea ei de balon de săpun...

S-a întors la birou și s-a scufundat din nou, aproape cu recunoștință, în plictiseala înfricoșătoare a cifrului Vigenère.

Charles Babbage a fost un matematician, filosof, inventator și inginer mecanic englez, care a trăit între 1791 și 1871. (N. red.)

Capitolul 6

LUNI

Pe Livia nu o deranja muzica. Dar s-ar fi bucurat mult mai mult de o serată muzicală dacă ar fi putut să danseze, sau să citească. De dansat însă nu se putea, iar cititul ar fi fost profund dezaprobat. Așa că nu avea de ales decât să asculte, plictisită, iritată și îngrijorată (starea ei de spirit obișnuită), cum cânta soprana.

Când italianca masivă a atins o altă notă înaltă și ascuțită, Livia a fost nevoită să iasă, pur și simplu. Avusese grijă să se așeze în spatele salonului, la marginea unui rând de scaune. Când s-a ridicat, mama ei a privit-o cu ochi răi. Livia s-a îndreptat spre toaletă – nu avea nevoie să o folosească, dar ar fi fost mai puțin probabil ca Lady Holmes să o urmărească dacă ar fi crezut că Livia plecase să răspundă unei chemări a naturii.

Când era suficient de departe de salon, s-a sprijinit de o jumătate de stâlp din pasaj. În casa cui se afla? Oh, ce mai conta? Sezonul se apropia de sfârșit. În curând Londra se va goli, iar Livia va lua parte la exod.

De obicei, în acest moment al lunii iulie, în ciuda dezamăgirii de a fi eșuat încă o dată în a-și asigura un soț, ea s-ar fi simțit mai mult decât pregătită să se întoarcă la țară, pentru a nu mai fi obligată să zâmbească, să dea din cap și să facă conversație plăcută, într-o căutare inutilă de a se dovedi demnă de acel Sfânt Graal, căsătoria.

Dar de data aceasta, Charlotte nu va veni cu ea. De data aceasta, va fi cu adevărat singură.

La auzul pașilor care se apropiau, s-a îndreptat în grabă. O femeie a apărut de după colț, din direcția vestiarului. Lady Ingram. Sosise târziu la serată, după ce primul recital de pian începuse deja. Dar gazda se bucurase nespus de mult să o vadă și îi dăduse târcoale o perioadă indecentă de timp.

Lady Ingram părea la fel de surprinsă să dea peste Livia.

– Domnișoară Holmes!

– Lady Ingram.

Își vorbiseră rar până atunci. Lady Ingram se înconjura de femei la fel de emancipate și de sofisticate ca ea. Iar puterea combinată a frumuseții și influenței lor era de așa natură încât Liviei îi era teamă să se apropie de ele. Era destul de invizibilă și așa, fără să se plaseze în umbra proiectată de o asemenea luminozitate. Și era, de asemenea, suficient de mândră încât să nu vrea să fie văzută ca un parazit, o persoană care nu ar fi fost niciodată acceptată în grup, dar căreia i se permitea să existe la periferia acestuia, un crustaceu lipit de un pachebot altfel elegant.

A existat un moment de tăcere stânjenitoare. Apoi Lady Ingram a spus, cu un mic zâmbet:

– Nu știu ce părere aveți dumneavoastră, domnișoară Holmes, dar și eu prefer cântecele care nu amenință să-mi străpungă timpanele.

Livia era uimită. Această femeie era aproape... abordabilă. Cine era ea?

– Și eu care credeam că aș putea lăsa impresia convingătoare a cuiva care trebuie să viziteze toaleta.

Lady Ingram a râs încet, fără să ridiculizeze, ci cu înțelegere. Dintr-un motiv oarecare, Livia nu a putut scăpa de impresia că starea ei avea și altceva. Un soi de sfârșeală, poate.

Oboseală.

– Vă simțiți bine, domnișoară Holmes?

Întrebarea sosise atât de neașteptat; Livia s-a simțit aproape... încolțită.

– Ah, sunt destul de bine. Dumneavoastră, milady?

– De asemenea, destul de bine, presupun. Fusese aceea o curbă ironică pe buzele lui Lady Ingram? Și domnișoara Charlotte, aveți vreo veste despre ea?

De când Charlotte fugise, în afară de doamnele Avery și Somersby, principalele bârfitoare ale societății, nimeni nu o pomenise în fața Liviei. Părinții ei se puteau certa între ei în legătură cu Charlotte, dar nu o implicau pe Livia în aceste discuții. Chiar și lordul Ingram, cel mai de încredere prieten al lui Charlotte, se abținuse să-i rostească numele, singura dată când o vizitase pe Livia, la scurt

timp după ce Charlotte reușise să evadeze. Livia fusese cea care o făcuse, simțind că încălcase o lege esențială.

Dar acum, Lady Ingram o întrebase despre Charlotte. Fără răutate. Și pe un ton de conversație, ca și cum Charlotte ar fi plecat într-o excursie în Amazonia, în loc să cadă în dizgrație.

Lady Ingram, dintre toți oamenii.

Charlotte, fiind Charlotte, nu avea sentimente deosebite față de Lady Ingram. Lady Ingram, pe de altă parte, fusese întotdeauna mai puțin prietenoasă cu Charlotte. Livia era convinsă că, în vremurile de demult, lordul Ingram savurase mai degrabă acele manifestări de răceală din partea viitoarei sale soții. Dar Lady Ingram nu se încălzise niciodată cu Charlotte, nici după ce îi obținuse mâna lordului Ingram, nici măcar după ce ei se înstrăinaseră. De fapt, răceala ei față de Charlotte devenise și mai pronunțată după ce toată lumea aflase că se căsătorise cu soțul ei doar pentru moștenirea lui. Acesta era un lucru pe care Livia nu-l înțelesese niciodată: de ce acest antagonism față de prietena lui, când ea nici măcar nu-i dorea dragostea?

Poate că Lady Ingram își dăduse în sfârșit seama că Charlotte nu fusese niciodată o amenințare pentru poziția ei. Poate că faptul că Charlotte fusese ruinată de un alt bărbat i-a oferit o mai bună impresie despre corectitudinea comportamentului lordului Ingram în toți acești ani. Sau poate că decăderea lui Charlotte fusese atât de extremă, soarta ei atât de necunoscută – cel puțin pentru publicul larg – încât chiar și Lady Ingram fusese mișcată de o oarecare milă și îngrijorare.

– Mă... mă tem că nu, a spus Livia, realizând cu întârziere că încă nu răspunsese. Nu am primit nici o veste despre ea.

– Și asta e cel mai rău, nu-i așa, așteptarea?

Livia a fost surprinsă să vadă cum gâtul lui Lady Ingram se mișca, de parcă nu era doar politicoasă, ci își amintea – sau chiar trăia – propria agonie în urma dispariției unei persoane dragi. Faptul că fusese lăsată în urmă, să se înece în incertitudine și disperare.

– Aveți dreptate, doamnă.

Lady Ingram a zâmbit.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Holmes, cred că este nevoie de mine acasă.

Mult timp după ce se despărțiseră, Livia încă o vedea pe Lady Ingram cu ochii minții, cu zâmbetul ei plin de regret și dezolare.

MARȚI

Charlotte s-a frecat la ochi.

Livia era bufnița de noapte a familiei, capabilă să stea trează patruzeci și opt de ore la rând și avea nevoie doar de un scurt somn înainte de a fi iarăși ca nouă. De asemenea, sărea peste mese fără să simtă efectele unui stomac gol. Charlotte, pe de altă parte, respecta un program riguros: avea nevoie să fie hrănită non-stop și se bucura de somn aproape la fel de mult ca și de mâncare.

Prin urmare, Charlotte nu era obișnuită să reziste cu patru ore de somn. Dar asta fusese tot ce avusese în ultimele două nopți, din cauza onerosului cifru Vigenère din dosarul lordului Bancroft.

Dar mai bine asta decât să stea în pat gândindu-se la lordul Ingram, Lady Ingram și domnul Finch. Ca să nu mai vorbim despre propunerea lordului Bancroft.

Și-a frecat din nou ochii. Trebuia să pară vioaie. Următorul client al lui Sherlock Holmes era deja aici. Ușa salonului s-a deschis, iar doamna Watson a lăsat-o să intre pe doamna Morris.

Doamna Morris, potrivit scrisorii sale, era căsătorită cu un căpitan de marină aflat în prezent pe mare. În absența acestuia, ea se mutase la Londra pentru a avea grijă de tatăl ei bătrân.

Bătrânul tată fusese medic la viața lui. Poșeta pe care o purta doamna Morris era mai mare și mai rezistentă decât accesoriile obișnuite ale doamnelor și ar fi putut servi drept geantă de doctor cândva. De fapt, trebuie să fi fost o geantă de doctor până de curând – era suficient de nouă ca să fost achiziționată în ultimul an.

Așadar, bunul doctor se pensionase nu cu mult timp în urmă – și, din moment ce

nu ar fi investit într-o geantă nouă știind că va renunța la cabinet, pensionarea trebuie să fi fost o decizie oarecum bruscă.

În timp ce doamna Morris punea jos geanta pătată de ploaie, Charlotte a observat că nu purta verighetă. Nici pe degetul ei inelar nu se vedea semnul revelator lăsat de un inel care fusese recent scos pentru curățare.

– Doamna Morris dorește să vă vadă, domnișoară, a spus doamna Watson.

Charlotte a dat mâna cu femeia, care avea în jur de treizeci de ani, era drăguță într-un mod anemic, cu o mină zeloasă, dar fragilă.

A urmat obișnuita pantomimă. Doamnele au oferit ceai. Doamna Watson a plecat să stea cu „Sherlock Holmes". Acesta era de obicei punctul în care Charlotte își întreba clienții dacă au nevoie de o dovadă a puterilor deductive ale lui Sherlock. Dar în fața doamnei Morris nu era sigură dacă ar fi trebuit să menționeze ceva din ceea ce observase.

Contrar reglementărilor, de când există marina pe pământ, soțiile ofițerilor de marină – nu toate, ci cele mai îndrăznețe – au plecat în misiune alături de soții lor. Iar dacă doamnei Morris nu-i plăcea viața de femeie care împarte spații înguste cu o populație majoritar masculină, putea oricând să călătorească în porturile de escală, unde soțul ei petrecea mai mult timp pe uscat.

Charlotte însă nu era convinsă că domnul Morris se afla într-adevăr pe mare.

Sau că doamna Morris stătea cu tatăl ei doar pentru că dorea să aibă grijă de acesta.

Doamna venise pe jos. Dar resturile care se agățaseră de tălpile și de marginile cizmelor ei arătau clar că nu-și croise drum pe străzile Londrei. Mai degrabă, se plimbase în Regent's Park. O plimbare viguroasă, de altfel, judecând după dârele murdare de pe interiorul cizmelor, care nu puteau fi făcute decât de ea însăși.

Nu turna cu găleata afară – asta se întâmplase la primele ore ale nopții, în timp ce Charlotte era încă aplecată asupra cifrului Vigenère. Dar ploua mărunt, de ceva vreme. Oare o femeie care credea că e o zi bună pentru o plimbare în parc s-ar fi ferit să călătorească prin lume cu soțul ei?

Mai important, nu purta cea mai nouă pereche de cizme Wellington pe care o

avea.

Dacă nu se punea la socoteală perechea pe care Henrietta o lăsase în urmă când se căsătorise, Charlotte nu avea galoși – nici măcar la țară, căci prefera să se bucure de zilele ploioase din spatele unei ferestre bine închise, cu o cană de ciocolată caldă alături.

Livia însă trăia în cizmele ei Wellington. Și avea o pereche mai puțin bună, care era veche și pe care o folosea atunci când era sigură că se va confrunta cu mult noroi în timpul plimbării. Spre deosebire de cea mai bună pereche a ei, încălțată atunci când bănuia că ar fi putut întâlni bălți noroioase, dar încă mai avea speranța de a le evita.

Chiar și Livia își adusese la Londra doar cea mai bună pereche.

O femeie care era doar în vizită și-ar fi adus o pereche veche?

– Ați menționat în scrisoare, doamnă Morris, că ați aflat despre fratele meu de la doamna Gleason, care a venit să-l vadă nu cu mult timp în urmă.

– Așa este. Doamna Gleason și cu mine facem parte din același cerc de tricotat pentru caritate și nu a avut decât cuvinte de laudă la adresa fratelui dumitale. Așa că ieri, când nu mai puteam să stau o clipă fără să vorbesc cu cineva despre temerile mele, m-am gândit la dumneata. Vă mulțumesc că m-ați primit atât de repede.

Ar fi putut cu greu să o facă să aștepte când ea scrisese că se temea pentru sănătatea ei și poate chiar pentru viața ei.

– Nici o problemă. Având în vedere că ați vorbit cu doamna Gleason, presupun că sunteți familiarizată cu modul în care îl ajut pe fratele meu în munca sa.

– Da. Relatarea doamnei Gleason mi-a dat toată încrederea în domnul Holmes.

– Excelent, acum cu ce vă putem ajuta?

– Cred că v-am spus că, atunci când soțul meu este pe mare, eu stau la Londra cu tatăl meu, a început doamna Morris. Londra este un loc mai plin de viață, desigur, dar i-am promis și mamei mele, înainte de a muri, că voi avea mereu grijă de tatăl meu. Bunicul meu, tatăl mamei, vedeți dumneavoastră, s-a

pensionat la șaizeci de ani și a intrat imediat în declin. Tatăl meu a fost un medic de mare succes. El și vechea lui menajeră, draga doamnă Foster, s-au pensionat cam în același timp. Noua menajeră, doamna Burns, a venit cu recomandări foarte bune. Și nu mă pot plânge de munca ei. Dar... Doamna Morris și-a răsucit batista. Dar cu tatăl meu acasă atât de des, mă tem că... ei bine, mi-e teamă că acest lucru a dus la uneltiri din partea doamnei Burns.

– Oh?

Acest simplu îndemn părea să fi provocat un acces de nesiguranță. Doamna Morris s-a înroșit, a înghițit în sec și și-a răsucit batista și mai mult.

– Sper ca domnul Holmes să nu mă considere ridicolă. La urma urmei, nici măcar o minte atât de mare ca a lui nu o poate împiedica pe doamna Burns să-l curteze pe tatăl meu. Dar nu face numai asta. Am motive să cred că încearcă să mă otrăvească.

Charlotte se așteptase mai mult sau mai puțin la o astfel de relatare. Pentru o persoană aflată în poziția doamnei Morris, pericolul era mai probabil să apară din interiorul propriei gospodării.

– Ce a provocat această preocupare specială? a întrebat ea.

– Știu că nu arăt așa, dar am o sănătate extrem de robustă – toată lumea vă va spune asta. Nu răcesc niciodată, nu am nevoie niciodată de săruri de miros, nu am deloc dureri. Tatăl meu spune că pot mânca pietre și potcoave fără să mă simt rău. Dar săptămâna aceasta m-am simțit groaznic de două ori, de ambele ori după ce am mâncat biscuiți făcuți de doamna Burns. Și nimeni altcineva din casă nu s-a simțit deloc rău.

Charlotte și-a mai turnat o ceașcă de ceai.

– Vă rog să descrieți circumstanțele fiecărei ocazii.

– Prima dată a fost acum cinci zile. Am venit acasă după ce am vizitat niște cunoștințe și am băut o cafea cu tatăl meu. O menajeră a adus biscuiții. I-am întins farfuria tatălui meu; el și-a ales unul, iar eu mi l-am luat pe al meu. Am vorbit ceva timp despre cum fusese ziua. Nu am mâncat biscuitul decât atunci când eram aproape să ne ridicăm de la masă. Când am ajuns în camera mea, zece minute mai târziu, eram în agonie.

– Care au fost simptomele dumitale?

– Îmi ardea gâtul. Și nu mă refer la faptul că mă zgâria. Toată partea din spate a gurii mele părea jupuită de o frânghie aspră. Mă durea atât de tare, încât abia puteam să respir.

– Cât timp au persistat simptomele dumitale?

– O veșnicie. Deși ceasul insista să-mi arate că nu fuseseră mai mult de două ore.

– Și ce părere a avut tatăl dumitale?

– Nu a avut nici o explicație. Nu am făcut febră, nu avut ganglionii limfatici măriți, nu am prezentat alte dureri sau simptome gastrointestinale. Am fost bine înainte și am fost bine și după: am mâncat bine, m-am mișcat bine și am dormit bine. Și-a consultat cărțile timp de o jumătate de zi, dar în cele din urmă s-a întrebat dacă nu cumva a fost pur și simplu o reacție la Londra. A spus că în cabinetul său a întâlnit bărbați și femei care sufereau de dureri de cap, de dificultăți de respirație și de stare generală de rău. Dacă nu a găsit nici o explicație patologică pentru starea lor de rău, i-a încurajat să petreacă ceva timp la țară, unde aerul și apa sunt mai puțin poluate. De cele mai multe ori, starea lor s-a îmbunătățit. Am fost sceptică și am subliniat că eram la Londra de două luni. Nu ar fi trebuit să reacționez mai devreme? El a spus că efectele ar putea fi cumulative – că, uneori, oamenii care trăiesc în Londra de zeci de ani constată că, dintr-odată, nu mai pot tolera orașul. Așa că am discutat pe larg, aș spune. Dar nu mi-am făcut griji. La urma urmei, probabil că avusesem o anumită stare de rău mai întârziată. Dar când s-a întâmplat din nou, la fel de inexplicabil, am început să mă tem că cineva din casă ar putea conspira împotriva mea.

– Când s-a întâmplat din nou?

– Alaltăieri seară. Doamna Burns obișnuiește să pregătească biscuiții și cafeaua pe la zece fără un sfert. Am avut exact aceleași simptome când m-am băgat în pat și am petrecut câteva ore îngrozitoare ținându-mă de gât, cu bietul meu tată lângă mine. La micul dejun discutam din nou despre asta când doamna Burns a intrat în cameră. Și vă jur, domnișoară Holmes, vă jur că a refuzat să mă privească în ochi.

Doamna Watson nu avea o menajeră, așa că doamna Gascoigne, bucătăreasa ei, făcea prăjituri și biscuiți pentru gospodărie. Astăzi, contribuția ei fusese o

farfurie de biscuiți subțiri, crocanți, din migdale, în formă de șa – tuiles, așa îi numea, ceea ce trebuia probabil să însemne „extrem de delicioși“ în franceză. Charlotte a mai luat unul.

– De ce credeți că doamna Burns are planuri cu tatăl dumneavoastră, doamnă Morris?

– Aproape imediat ce am ajuns în vizită, am simțit ostilitatea ei față de mine. Eu sunt prietenoasă din fire și mă înțelegeam bine cu vechea menajeră a tatălui meu. Doamna Burns, pe de altă parte, a fost tăioasă ori de câte ori am încercat să intru în vorbă cu ea.

Doamna Morris s-a oprit să mănânce un tuile.

– L-am întrebat pe tatăl meu ce părere are despre comportamentul ei și mi-a spus că o găsește perfect plăcută. Acum, domnișoară Holmes, trebuie să înțelegeți că am fost educată să nu am pretenții nerezonabile de la personal. Nu știu dacă ați observat cizmele mele – nu este cea mai bună pereche a mea. Tatăl meu ar considera drept o lipsă de respect față de personal dacă aș purta cea mai bună pereche a mea, știind că se va murdări de noroi, iar apoi aș da-o unei cameriste, așteptând să fie din nou imaculată. De la sosirea mea în Londra, m-am integrat în rutina casei tatălui meu și am avut grijă să provoc cât mai puține perturbări. Așadar, doamna Burns nu are nici un motiv întemeiat să nu mă placă, și totuși este clar că are. Nu este firesc să presupunem, atunci, că ea vede prezența mea ca pe un obstacol? De asemenea, am aflat de la tatăl meu că nu a fost întotdeauna o femeie din clasa servitoarelor. Tatăl ei a fost și el medic, dar a murit din cauza băuturii și a datoriilor. Din nou, nu este firesc să presupunem că ea ar vrea să se ridice din nou la rangul de care se bucurase cândva? Și să ne amintim că ar putea avea o oarecare familiaritate cu otrăvurile și altele asemenea?

Charlotte dădu încet din cap, dar asta doar pentru a câștiga timp să mănânce prăjitura din mâna ei înainte de a-și continua interogatoriul. Faptul că nu dormea suficient o făcea să fie mai înfometată.

– Ce fel de biscuiți a servit doamna Burns, doamnă Morris? Și au fost aceiași în ambele dăți?

– Au fost biscuiți de desert în ambele dăți.

– Și tatăl dumneavoastră nu a suferit nici de data asta?

– Tatălui meu îi plac stafidele în biscuiți. Eu le disprețuiesc. Doamna Burns face două tranșe din aceiași biscuiți, una cu stafide, alta fără. Noi nu mâncăm niciodată din biscuiții celuilalt. În plus, doamna Burns nu și-ar atinge scopul dacă l-ar ucide din greșeală, nu-i așa?

Charlotte adora stafidele. La urma urmei, prăjitura cu prune, care era un termen atât de impropriu, avea în ea o jumătate de kilogram de stafide pentru fiecare kilogram de făină. Cu toate acestea, Livia avea aceleași gusturi ca și doamna Morris în ceea ce privește stafidele.

– Ai vorbit cu tatăl dumitale despre suspiciunile tale?

– Nu ar avea nici un rost a suspinat doamna Morris. Ar crede că nu sunt amabilă pentru că am astfel de gânduri. De fapt, o dată, când i-am atras atenția că doamna Burns ar putea fi interesată de el – în glumă, desigur – a fost sincer nedumerit. Pentru el, doamna Burns era tot ce ar trebui să fie o femeie în poziția ei. Nu putea nici pe departe să conceapă că ea ar putea face strategii pentru a deveni doamna casei într-una din zile.

– Înțeleg. Presupun că ați adus și restul de biscuiți, doamnă Morris?

– Așa e – i-am păstrat. Înțeleg că domnul Holmes a reușit să deducă, în cazul Sackville, că stricnina fusese înlocuită cu altceva. Va putea să spună dacă în acești biscuiți a fost adăugată vreo substanță nocivă?

Charlotte cumpărase câteva seturi de chimie la vremea ei, dar nu era un analist chimist calificat. Asta nu însemna că Sherlock Holmes nu putea fi – în mod clar, doamna Morris îl credea deja competent în acest sens.

– Se va reflecta în costurile noastre, dar se poate face.

– Mulțumesc! a spus doamna Morris, lăsându-se moale de ușurare. Nu vă pot mulțumi îndeajuns.

– Între timp, a spus Charlotte, am încredere că nu veți mai mânca biscuiți acasă.

– Nu vă fie teamă. Nu mă voi atinge de nimic din ceea ce se servește în acea casă.

Doamna Watson s-a întors pentru a o însoți pe doamna Morris afară și pentru a

evalua costurile în camera de la parter, care fusese transformată într-un mic birou. În timp ce coborau scările, Charlotte a scos capul din salon.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă Morris. Fratele meu are o întrebare pentru dumneavoastră.

– Da?

– Sunteți predispusă la rău de mare?

Doamna Morris a clipit.

– Nu, deloc. Îmi plac călătoriile pe ocean.

– Mulțumesc! a spus Charlotte și a închis ușa.

În zilele care au precedat plecarea lor la țară, atât sir Henry, cât și Lady Holmes au avut o serie de întâlniri cu croitori, modiste, negustori de mărunțișuri și transportatori de alte bunuri de calitate. Întotdeauna își regretau risipa la primirea notei de plată. Însă petrecerea unui întreg sezon, înconjurați de cunoștințele lor mai bogate și de tot luxul care se revărsa în inima unui imperiu, nu reușea niciodată să șteargă amintirile regretelor trecute.

Această frenezie necugetată a achizițiilor o deprima de obicei pe Livia: încă un an fără o cerere în căsătorie, încă un an mai aproape de a deveni ireversibil fată bătrână, și iată-i pe părinții ei risipind banii care ar fi putut fi folosiți pentru a-i pune un acoperiș deasupra capului la bătrânețe, împingând-o cu încă un pas mai aproape de acel viitor de mâncătoare de varză și de pensionară mizerabilă, care se profila mereu deasupra unei femei nedorite și fără nici un mijloc de întreținere.

Dar cel puțin astăzi însemna că și ea putea să iasă din casă, să răsfoiască rafturile de la Hatchards, visând la o colecție proprie; atât de multe cărți, încât întreaga casă să miroasă a piele, a hârtie și a legătorie.

– Scuzați-mă, domnișoară, dar asta este a dumneavoastră?

Livia s-a întors. Doamne, chiar el era, tânărul bărbat din parc de zilele trecute, doar că nu ținea nimic îndreptat spre ea.

A zâmbit, cu ochii lui căprui, calzi și încrețiți la colțuri.

– Sunteți deja în căutare de și mai multe cărți? Ați terminat cele două romane ale lui Collins?

– Da, de fapt, le-am terminat.

– Și sunteți de acord cu mine sau cu prietenul meu în privința meritelor acestora?

– Cu prietenul dumneavoastră, cu siguranță. Piatra Lunii este superioară Femeii în alb.

– Nu! După acel strigăt de groază simulată, zâmbetul lui a revenit în forță. În acest caz, trebuie să citim altceva împreună și să vedem dacă opiniile noastre converg mai bine data viitoare.

Inima îi bătea cu putere. El insinuase că îl va revedea?

– Ai dumneata vreun titlu de recomandat? Intenționez să citesc mai multe cărți similare cu Piatra Lunii și cu Femeia în alb.

– Există o carte în germană, de acum ceva timp, Das Fräulein von Scuderi. Foarte dramatică. Există și câteva povestiri ale domnului Poe, americanul.

– Oh, vă rog să nu-mi recomandați Crimele din Rue Morgue.

– Niciodată! Nu blestematul de urangutan. Am fost supărat zile întregi după aceea.

– Și eu, a fost de acord Livia din toată inima. Sora mea a trebuit să asculte la nesfârșit bodogănelile mele. Și dacă domnul Poe nu ar fi fost deja mort, i-aș fi scris o scrisoare pe un ton ritos și aș fi plătit taxele poștale transatlantice pentru a-mi face cunoscută nemulțumirea.

A râs. Fără să-i vină să creadă, Livia s-a trezit râzând cu el, o veselie nebănuită curgându-i prin vene. Doamne, ce bine se simțea să vorbească în sfârșit cu cineva care înțelegea afrontul pe care îl reprezenta blestematul de urangutan.

Râsul lor s-a potolit. Pentru o clipă, nici unul dintre ei nu a spus nimic. Apoi el a întrebat:

– Dacă îmi permiteți, domnișoară, ce v-a inspirat interesul pentru acest gen de povestiri?

Pentru că nu avea nimic de pierdut, i-a spus adevărul.

– Sper să scriu o poveste asemănătoare, dar mai bună, bineînțeles.

– Vă rog să o faceți! Vreți să divulgați un lucru sau două din complot?

– Ei bine, vreau să fie o poveste de răzbunare. Un val de morți misterioase, un geniu care intervine pentru a descâlci mrejele, și apoi, dezvăluirea unei răutăți grozave din urmă cu zeci de ani, acum răzbunată.

El a rostit pe nerăsuflate:

– Vreți să spuneți, o variantă a cazului Sackville, cu implicarea acelui om. De ce nu-mi amintesc numele lui?

– Holmes.

– Da, Sherlock Holmes. Trebuie să o scrieți. Voi fi primul la coadă pentru a cumpăra un exemplar.

Charlotte spusese că ea credea că Livia ar putea scrie o astfel de poveste. Dar Charlotte nu se atingea niciodată de bunăvoie de ficțiune. Tânărul acesta era însă un cunoscător. Și voia să citească opera ei – încă inexistentă.

– Și vei sta treaz toată noaptea citind? s-a auzit întrebând.

El a privit-o.

– Nu prea cred. Voi termina de citit până la ora de culcare, așa că cel mai probabil voi adormi dorindu-mi să o citesc din nou pentru prima dată.

A înghițit în sec. Probabil că era roșie; fața, gâtul și chiar și urechile i se păreau fierbinți.

A mai privit-o încă o clipă, apoi s-a înclinat și a plecat.

Livia a urcat cu greu scările până în camera ei, a închis ușa și s-a trântit pe pat.

După prima ei întâlnire cu tânărul încă fără nume, ea simțise o emoție secretă – înăbușită fără milă, desigur, exemplificată de escapada ei de la miezul nopții pentru a recupera scrisoarea în care vorbea despre el, de la Mott. Cu toate acestea, acel entuziasm persista, ca și cum ar fi știut deja, cumva, că se va întâlni din nou cu el.

Dar acum nu era decât abătută, convinsă că își epuizaseră lotul de întâlniri întâmplătoare din timpul vieții.

De ce nu se prezentase? Ei bine, pentru că fusese învățată din naștere că nu se cuvine să cunoască pe nimeni, bărbați sau femei, dar mai ales bărbați, decât prin intermediul unei cunoștințe comune de încredere, care să garanteze pentru toți cei implicați. Nu o deranjase niciodată această restricție înainte, pentru că nu-i făcea plăcere să cunoască oameni. Dar acum, supunerea ei nechibzuită îi răpise orice șansă pe care ar fi putut să o aibă de a...

De a ce?

S-a uitat la tavan și a înjurat în sinea ei. Și apoi, mai tare. Casa era tăcută. Părinții ei nu se întorseseră încă. Auzea pași și niște cuvinte slabe, înăbușite, din camera lui Bernadine – probabil că una dintre menajere încerca să o convingă să mănânce.

Livia își frecă fața. De ce făcuse ea asta? De ce își lăsase imaginația să o ia razna la cel mai mic semn? Un bărbat îi vorbea timp de două minute și ea era gata să sfâșie Londra pentru a-i prezenta o cerere în căsătorie.

Nu avea să se întâmple așa ceva. Nimic din toate acestea nu avea să se întâmple. Trebuia să uite de presupunerile ei fanteziste, să se ridice și să verifice ce face Bernadine. Dar gândul de a se confrunta cu deznădejdea lui Bernadine a făcut-o să-și dorească să se afunde mai adânc în saltea.

Ușa de la camera ei a scârțâit. Charlotte a intrat într-o rochie de zi de un alb izbitor, cu buline mov pe corset și cu dungi mov pe mâneci, cu o pălărie de paie în mână, cu vârful împodobit cu un penaj mov asortat.

Livia a oftat – nu-i plăcea ca Charlotte să o vadă așa.

În clipa următoare, a sărit în sus.

– Charlotte! Ce faci... stai, tu erai cu Bernadine? Nu poți să rămâi! Mama și tata se vor întoarce în curând.

– Voi pleca într-un minut.

Charlotte a aruncat o privire prin cameră în felul ei obișnuit, fără grabă, înainte de a se întoarce către Livia cu o privire constantă și atentă.

Nimeni nu ar fi catalogat-o vreodată pe Charlotte drept tandră sau iubitoare, și totuși Livia se simțea întotdeauna în largul ei cu sora ei mai mică. Obișnuia să creadă că din cauză că Charlotte era atât de ciudată, ea însăși se simțea normală. Dar se înșelase amarnic.

Charlotte știa totul despre Livia, iar Charlotte nu voia ca Livia să fie altceva decât ceea ce era. Iar Livia nu-și dăduse seama cât de mult avea nevoie de ea până când nu l-a întâlnit pe tânăr și nu și-a amintit ce înseamnă să fii acceptat.

– Ești bine, Livia? a întrebat Charlotte încet.

Lacrimile, venite de nicăieri, i-au înțepat fundul ochilor Liviei. Ea nu era în regulă. Nu fusese în regulă. Și nu știa dacă va fi vreodată în regulă pentru o perioadă bună de timp.

– Mă descurc, a spus ea.

N-avea rost să detalieze – Charlotte știa deja adevărul.

– Și Bernadine, e așa de când am plecat?

– În unele zile.

Livia nu mințea. În unele zile nu se putea hotărî dacă să intre sau nu în camera lui Bernadine.

Charlotte a dat din cap și nu a vorbit pe loc.

Tăcerea ei. Cât de mult îi lipsea Liviei compania acelei tăceri moi și calme. Și poate că în acest punct răspundea la acceptarea lui Charlotte: niciodată nu îi ceruse să vorbească, ci așteptase întotdeauna să vorbească, având încredere că atunci când Charlotte avea ceva de spus, o va face.

Ceea ce a și făcut.

– Nu mi-ai mai scris de când ne-am văzut sâmbătă.

– Am citit, pentru a studia modul în care alți oameni scriu povești cu intrigi care implică evenimente ciudate și misterioase.

Charlotte a dat din nou din cap, s-a îndreptat spre fereastră și a privit afară. Livia s-a alarmat din nou.

– Vine cineva?

– Nu încă. Charlotte s-a întors. Să înțeleg că nu vrei să-mi spui despre acel bărbat.

Fiecare mușchi din trupul Liviei s-a contractat, cu toate acestea avea senzația că brațele și picioarele i se zbăteau sălbatic, necontrolat.

– Nu am fost prezentată nici unui bărbat.

Lucru care reprezenta adevărul gol-goluț, chiar dacă era departe de a fi tot adevărul.

– Nu, nu ai fost, a spus Charlotte.

Din nou liniște, dar nu mai era o liniște atât de moale și calmă. Livia habar nu avea ce să facă. Ar trebui să mintă? Să mărturisească? Sau ar trebui să continue să se holbeze la Charlotte, fără să spună nimic?

Charlotte s-a așezat pe pervazul ferestrei, același pe care îl ocupase în noaptea scandalului, chiar înainte de a-i spune Liviei că va fugi de acasă.

– De fapt, am venit să-ți cer o favoare.

– Ăăă... Vreau să spun, desigur. Orice.

Orice pentru a îndepărta subiectul de la bărbatul căruia Livia nu îi fusese prezentată.

– Este vorba despre Lady Ingram.

– N-ai vrea să știi, am întâlnit-o aseară la serata muzicală la care m-a târât mama. Nu mi-a venit să cred, dar a fost foarte amabilă cu mine – a spus că înțelegea exact cât de mult îmi doream să scap de falseturile alea. M-a întrebat chiar și de tine.

Oare fusese un răspuns suficient de plin de efuziune pentru ca Charlotte să uite ce vorbiseră mai înainte?

– Chiar așa?

Charlotte nu a ridicat din sprâncene și nici volumul vocii, dar Liviei i s-a părut că aude o notă de surpriză.

– Da, mai degrabă cu nonșalanță. Fără să se uite în jur, apoi să se aplece și să șoptească.

Charlotte nu a vorbit timp de un minut, ca și cum ar fi avut nevoie de timp pentru a digera această informație secretă neașteptată.

– Ce părere ai despre Lady Ingram?

Livia a clătinat din cap.

– Femeile de genul ei mă fac să fiu nervoasă – sunt atât de sigure pe ele. Nu știu dacă mă gândesc vreodată la ele atât de mult cât mă rog să nu aibă o părere proastă despre mine.

Era nevoie doar de o privire trecătoare din partea cuiva ca Lady Ingram pentru ca Livia să devină foarte conștientă de neajunsurile ei. Sau s-ar putea spune că era deja extrem de conștientă de defectele ei și că o adiere de dispreț din orice parte, reală sau imaginară, intensifica această anxietate generală până când devenea o spumă de dispreț de sine.

– Ceea ce am vrut să spun este: crezi că l-a iubit vreodată pe lordul Ingram?

Ce întrebare ciudată din partea lui Charlotte, care nu comentase niciodată despre această căsătorie.

De fapt, rareori adusese vorba despre lordul Ingram în conversație, în ciuda prieteniei lor de lungă durată. Uneori, Livia se întreba despre cei doi, dar de

obicei era pentru a specula dacă lordul Ingram ar putea fi îndrăgostit în secret de Charlotte. Era pe deplin pregătită să accepte faptul că Charlotte nu simțise niciodată nici cea mai mică urmă de romantism în cei douăzeci și cinci de ani petrecuți pe pământ.

– Nu știu dacă Lady Ingram și-a iubit vreodată soțul, dar îmi amintesc că m-am gândit că părea grozav de mulțumită de această partidă. Nu într-o măsură nepotrivită, înțelegi tu, dar așa cumva. Am invidiat-o pentru această fericire.

– Invidia noastră durează întotdeauna mai mult decât fericirea celor pe care îi invidiem.

– Ah, nu sunt foarte sigură de lucrul acesta. Fericirea ei a durat o bună bucată de vreme, cel puțin așa mi s-a părut mie.

Charlotte a înclinat capul într-o parte.

– Și dacă totul a fost doar o prefăcătorie?

– A fost, nu-i așa? S-a măritat cu el doar pentru moștenirea lui.

– Nu, vreau să spun, dacă fericirea aia a fost doar o amăgire? Dacă nu a fost niciodată fericită să se căsătorească cu el, nici măcar la început?

– De ce te interesează Lady Ingram, așa, dintr-odată?

Charlotte a aruncat din nou o privire pe fereastră.

– Am să-ți spun ceva ce am aflat recent, dar nu ai voie să spui nimic nimănui altcuiva.

– Știi că nu sunt dornică să împrăștii bârfe. Dar, foarte bine, nu voi spune nimănui. Ce este?

– Am auzit că, înainte să își facă debutul, Lady Ingram a fost îndrăgostită de altcineva. Cineva nepotrivit.

Livia a tras aer în piept și aproape că era tristă că nu avea un grup de prietene în fața cărora să poată flutura acest amănunt suculent.

– Cât de nepotrivit?

– La fel de nepotrivit cum ar fi fratele nostru.

– Noi nu avem un...

Aveau un frate. Charlotte aflase asta. Dar era unul dintre acele lucruri pe care Livia încerca să le uite: știa ce fel de om era tatăl ei, dar, în fața unei astfel de dovezi tangibile, încă se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în rinichi.

– Cine ți-a spus asta?

– Nu am libertatea de a dezvălui acest lucru acum. Înțeleg că doamnele Avery și Somersby încă te caută pentru a cere vești despre mine. Dacă le vei revedea, te rog să le întrebi dacă știu ceva despre trecutul romantic al lui Lady Ingram. În mod subtil, desigur.

– Bineînțeles.

– Mulțumesc! Charlotte a venit în față și i-a strâns mâna Liviei. Trebuie să plec acum. Dar nu uita, voi avea grijă de tine – și de Bernadine.

După ce a plecat, Livia s-a uitat la ușă o bună bucată de timp.

Voia să creadă că Charlotte putea să-și îndeplinească acea promisiune, dar totul îi stătea în cale.

Totul.

Charlotte văzuse scrisoarea arsă din momentul în care intrase în camera Liviei.

Problema faptului că părinții ei își tratau servitorii cu puțin respect sau considerație era că aceștia le întorceau favoarea făcând cât mai puțină muncă. În gospodăriile mai bune, chiar și în timpul lunilor mai calde, când nu se făcea focul, grătarele erau măturate zilnic. Dar nu și în reședința familiei Holmes.

Astfel, rămășițele carbonizate ale scrisorii Liviei rămăseseră la locul lor, masa inițială încolăcită se fărâmițase de atunci din cauza gravitației, mici bucățele cu margini de cenușă fiind suflate în jurul grătarului de aerisirea zilnică a camerei.

Despre ce scrisese ea? Despre părinții lor? Bernadine? Charlotte nu vedea nici un motiv pentru care preocupările legate de vreunul dintre ei să o facă pe Livia să se gândească atât de mult încât să distrugă scrisoarea cu totul. Iar deznădejdea Liviei părea mai nouă și mai acută decât melancolia ei obișnuită.

Deci, era ceva care o afecta personal, ceva ce, la urma urmei, nu se putea hotărî să-i spună lui Charlotte.

Reacția Liviei confirmase ipoteza lui Charlotte. Faptul că Livia ar fi întâlnit un bărbat care îi stârnise interesul nu era o problemă – pentru asta se afla la Londra. Problema consta în ceea ce spusese ea.

Nu am fost prezentată nici unui bărbat.

Societatea era structurată astfel încât să le împiedice pe tinerele doamne să întâlnească bărbați care nu primiseră mai întâi aprobarea celor din jurul lor. Nu era un sistem etanș, dar, în general, făcea ceea ce trebuia să facă. Charlotte, deși își păstrase demnitatea, nu conversase niciodată cu un bărbat care să nu fi fost garantat de o terță parte cunoscută.

Și, din câte știa, nici Livia.

Deci, de unde apăruse acest om? Și ce voia?

De la casa închiriată de părinții ei, Charlotte s-a îndreptat spre laboratorul celui mai bun analist în chimie din Londra, unde a livrat biscuiții doamnei Morris. În după-amiaza aceea, s-a întâlnit cu un alt client la numărul 18 din Upper Baker Street. Restul zilei s-a dedicat din nou odiosului cifru Vigenère. Trecuse de ora unu dimineața când ținea în mână tabelul complet al distanțelor și a putut concluziona cu încredere că acel cuvânt-cheie avea cinci litere, dat fiind faptul că marea majoritate a distanțelor dintre secvențele repetate de litere fuseseră multipli de cinci.

Descoperirea nu a fost prea satisfăcătoare. Parcă avea nisip în ochi, era amețită de parcă ar fi băut. Dar nu avea nici o intenție de a se opri, chiar dacă trebuia să se trezească a doua zi pentru muncă.

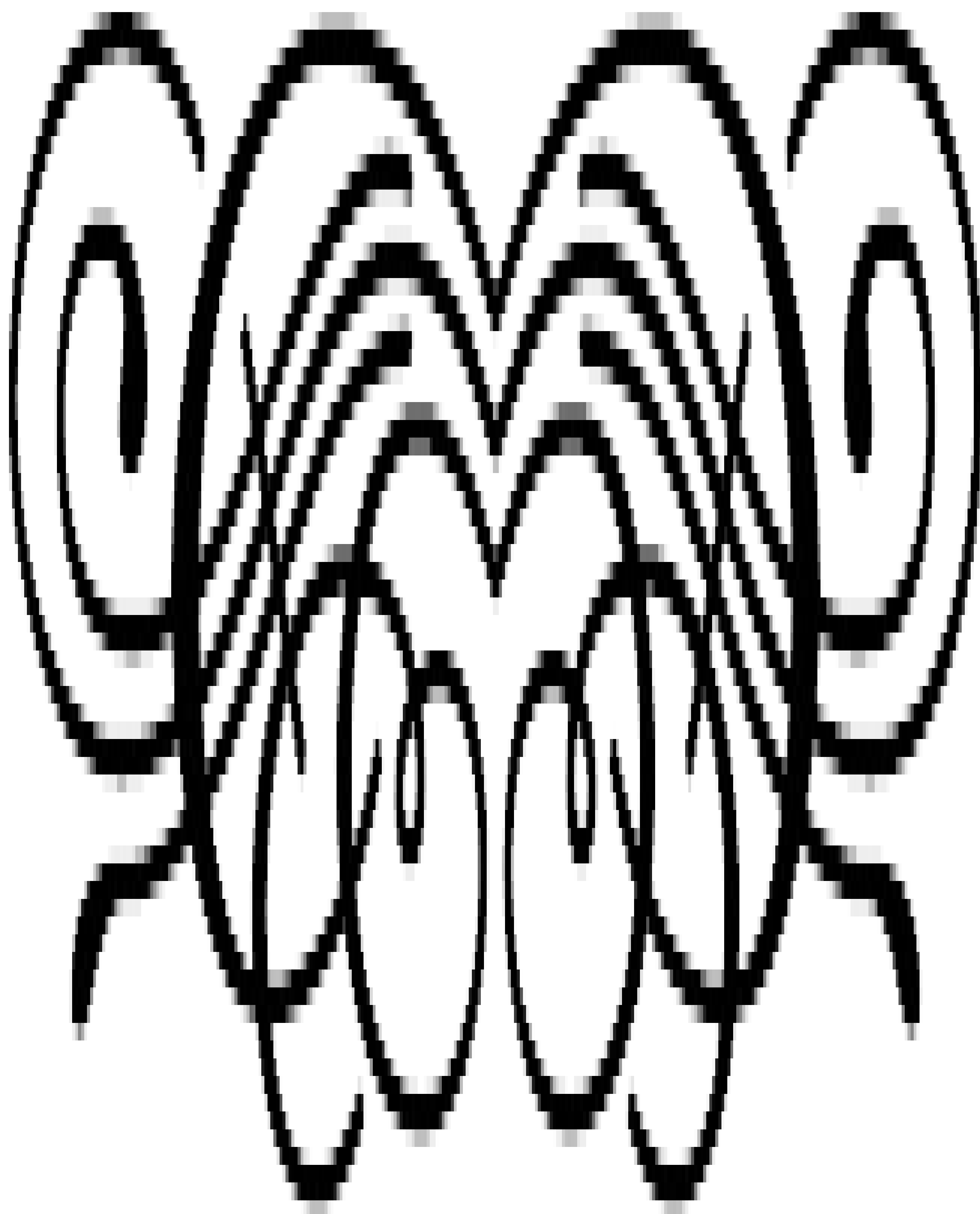
Senzația neliniștitoare din stomacul ei avea legătură cu dispariția domnului Finch. Cu vinovăția ascuțită pe care o simțea față de lordul Ingram. Cu presiunea de a se căsători cu lordul Bancroft, care ajunsese dintr-odată la un punct

copleșitor. Livia nu se simțea bine. Iar Bernadine... Bernadine regresase foarte mult. Charlotte nu trebuia decât să spună un singur cuvânt, iar totul s-ar fi îmbunătățit drastic.

Un singur cuvânt.

Și-a aplecat capul spre caietul ei și a început următorul pas în descifrare.

Capitolul 7

JOI

Penelope a intrat în casă, fredonând frânturi din melodiile amintite.

O lumină era aprinsă în salonul de după-amiază. O așteptase mătușa Jo până la urmă? Penelope îi spusese să nu facă asta: după spectacol, ea și prietenele ei aveau să se ducă la hotelul doamnelor de Blois și să se bucure de o masă târzie.

Ceasul de pe perete îi spunea că era douăsprezece și două minute noaptea. Da, întârziase, dar două minute erau o durată neglijabilă de timp în acele circumstanțe.

A băgat capul în salonul de după-amiază, doar că nu a găsit-o acolo pe mătușa ei, ci pe altcineva, care purta o împletitură blondă lejeră și o rochie de casă crem, brodată din plin cu maci și cu piciorul cocoșului.

– Domnișoară Holmes, încă nu v-ați culcat.

Domnișoara Holmes s-a întors.

– Domnișoară Redmayne, v-a plăcut Mikado?

– Mi-a plăcut. Cred totuși că domnișoarei de Blois i-a plăcut și mai mult. Îi era teamă că engleza ei nu va fi suficient de bună pentru a înțelege totul, așa că a cumpărat din timp o copie a libretului. Eram îngrijorată că asta ar putea strica distracția, dar i-a plăcut la nebunie.

– Întotdeauna este surprinzător ce le place oamenilor, nu-i așa?

– Dar dumneavoastră nu păreți să fiți surprinsă niciodată.

– E din pricina feței mele – e nevoie de foarte multă simțire pentru a o mișca. De șoc, mai degrabă decât de surpriză. Și, deși sunt frecvent surprinsă, de obicei nu sunt șocată.

Acum, Penelope era curioasă. Habar n-avea că domnișoara Holmes putea fi șocată.

– Deci, ce vă șochează?

Domnișoara Holmes s-a gândit un moment.

– Sunt surprinsă când oamenii nu sunt ca mine. Sunt șocată când ei nu sunt ei înșiși.

– Vreți să spuneți că suntem atât de mult ceea ce suntem, încât este uluitor când facem ceva cu adevărat ieșit din comun.

– Da. În mod normal, atunci când oamenii sunt șocați de cineva, este pentru că nu au cunoscut suficient de bine acea persoană. Ni se cere să ne judecăm unii pe alții în funcție de lucruri precum filiația, ținuta și comportamentul, ca substitute ale caracterului. Așa că îi cunoaștem pe ceilalți în primul rând după modul în care se prezintă în public, ceea ce se află adesea cel mai departe de cine sunt ei.

Penelope a ales să fie obraznică.

– Prin urmare, atunci când ați fugit de acasă, singurii oameni care au rămas fără cuvinte au fost cei care nu aveau nici o idee despre cine sunteți cu adevărat.

Domnișoara Holmes nu a părut deloc ofensată.

– Exact. Iar cei care își făceau o idee despre caracterul meu nu au fost mai puțin consternați, ci probabil că s-au gândit agitați: Femeie proastă. Știam că se va întâmpla asta.

– Dar lordul Ingram? S-ar fi gândit el la asta?

Mătușa ei ar fi fost îngrozită de îndrăzneala ei. Însă Penelope hotărâse de mult timp că, în ciuda faptului că cei săraci cu duhul ar fi putut moșteni pământul, cei care nu sunt săraci cu duhul se bucurau de conversații mult mai interesante, ca să nu spunem altfel.

Buzele domnișoarei Holmes s-au curbat.

– Aș fi șocată până în măduva oaselor dacă nu ar fi așa.

– Apropo de lordul Ingram... Penelope s-a apropiat de birou și a bătut cu degetele pe hârtie. Lady Ingram îi mai trimite mesaje codificate domnului Finch?

Domnișoara Holmes a întors câteva pagini din caietul deschis pe birou, apoi l-a împins spre Penelope.

– Țin evidența tuturor mesajelor codificate printre micile anunțuri. Acestea sunt ale ei.

În partea de sus a paginii era prezentată construcția cifrului: Numerele 1-26 corespund literelor. Literele rezultate trebuie să fie deplasate spre stânga, cu șapte locuri în alfabet. Mai jos, mesajul codificat al fiecărei zile a fost copiat și descifrat.

M, încă aștept răspunsul dumitale. A

M, nu voi renunța. A

M, te rog, dă-mi un semnal. A

M, ești bine? A

– *Ce se află în restul caietului? a întrebat Penelope. Celelalte mesaje codate?*

Domnișoara Holmes a aprobat din cap.

– Așa că voi ști când apare unul nou, în caz că domnul Finch răspunde.

– Cred că a fost nevoie de multă muncă.

– Mi-a luat ceva timp, mai ales la început. Dar codurile au tendința de a fi lipsite de imaginație.

Ultima ediție a ziarului se afla pe birou, deschisă la micile anunțuri, care fuseseră marcate cu grijă. Majoritatea dintre ele nu erau codificate, iar aproape toate aveau un mic punct lângă ele, indicând probabil că nu se justificau investigații suplimentare. Un mesaj codificat avea alături litera A – de la Lady Ingram, probabil. Cele mai multe dintre celelalte mesaje codificate aveau mici semne de pătrate în lateral, ceea ce probabil marca faptul că erau „lipsite de imaginație“.

Cu toate acestea, trei anunțuri erau suficient de neobișnuite pentru a merita

semne de întrebare.

– Ce este neobișnuit la acesta?

– Textul în clar al cifrului este în limba germană. S-ar putea să nu însemne nimic, dar este diferit de celelalte, așa că îl urmăresc. Al doilea a enumerat cinci tipuri diferite de flori.

– Și aceasta?

– Bănuiesc că este un cod pentru a ști pe ce cai să pariezi.

Cea de-a treia notificare era, de asemenea, în text clar.

Mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor da în laț și vor fi prinși.

– Este acesta un verset biblic real?

– Isaia 8:15.

– Știți asta din memorie?

Domnișoara Holmes a negat dintr-o mișcare a capului.

– Am consultat o carte de referință care indexa toate versetele din Biblie.

– Și de ce apare versetul în ziar? Au plătit fanaticii creștini pentru el?

– Asta n-aș putea spune.

Penelope s-a dus la bufet și și-a turnat un pahar de apă minerală de la gazogen.

– Acum îmi doresc să fi fost mai atentă la coloanele de anunțuri. E atât de multă excentricitate și clandestinitate în acel spațiu.

– Sora mea, Livia, este de mult timp o adeptă. Ea a fost cea care m-a învățat prima dată despre cifrele de substituție. Dar ea nu are răbdare pentru coduri mai complicate.

– Răbdarea este o virtute supraevaluată. Este mult mai distractiv să ai ceea ce îți dorești acum, mai ales că nu există nicio garanție că o așteptare mai lungă va

produce rezultate mai bune.

Domnișoara Holmes a rămas tăcută o vreme.

– O vedeți pe Lady Ingram ca fiind genul răbdător?

– Nu. Ei bine, în orice caz, eu nu o văd. Dar presupun că s-a dovedit extraordinar de răbdătoare, cel puțin într-un sens. Un an întreg de așteptare pentru o privire fugară? Este de-a dreptul dureros. Penelope a luat o înghițitură din apa minerală – îi plăcea cum bulele îi gâdilau cerul gurii. Cu toate că s-ar putea spune că aranjamentul ei a fost dictat de circumstanțe, mai degrabă decât de temperament. Totuși, dacă aș fi fost eu, poate că l-aș fi apucat pe domnul Finch de poale când ar fi trecut pe lângă mine și l-aș fi obligat să-mi dea adresa lui și alte cele.

– Adică, a spus domnișoara Holmes cu blândețe, credeți că Lady Ingram va aștepta calmă și fără să se plângă în timp ce Sherlock Holmes lucrează?

Penelope a râs cu tristețe.

– O, asta. Ei bine, nu prea văd lucrurile așa. Publică zilnic anunțuri în ziare, chiar în timp ce Sherlock Holmes lucrează.

– În locul ei, și eu aș face-o. Din punct de vedere empiric, ziarele au o rază de acțiune mult mai mare decât Sherlock Holmes, al cărui singur avantaj este că e obligat să raporteze descoperirile sale, spre deosebire de domnul Finch, care poate ignora anunțurile până când presa rămâne fără cerneală. Domnișoara Holmes a împăturit cu grijă hârtia. Dar asta mă face să mă întreb cum se descurcă Lady Ingram cu toate aceste anunțuri. În mod sigur, nu poate să se ducă în fiecare zi la ziare.

– Poate să o facă ușor prin telegraf. Atât textul, cât și banii se pot transmite prin telegraf.

– Dar asta ar necesita totuși ca ea să facă zilnic drumuri la oficiul poștal. O femeie ca ea atrage atenția. Nu poate merge mereu la același oficiu poștal și nu poate folosi locațiile cele mai convenabile pentru ea; codul ei nu este greu de spart și nu ar vrea să se afle că trimite rugăminți disperate prin intermediul ziarelor.

– Poate să-și trimită servitoarea personală, a sugerat Penelope. Cu siguranță are una.

Camerista doamnei se bucura de o relație mai apropiată cu stăpâna ei decât majoritatea celorlalți servitori, întrucât serviciile ei erau de o asemenea natură personală. Și din moment ce, de obicei, nu o urma pe stăpâna casei în timpul vizitelor sau al comisioanelor sale – aceasta era treaba perechii de lachei de aceeași înălțime, pentru gospodăriile care și-i permiteau – putea acționa cu un grad mult mai mare de anonimat.

– Camerista pe care a avut-o la început, când s-a căsătorit, fusese timp de mulți ani în slujba mamei lordului Ingram, a subliniat domnișoara Holmes.

– Hm, asta ar prezenta dificultăți, dacă servitoarea simte mai multă loialitate față de el decât față de ea.

– Și apoi, nu știu dacă mai este aceeași persoană. A fost cu ani în urmă. Dar, în orice caz, vi se pare că Lady Ingram ar fi genul care să încredințeze unei servitoare chestiuni atât de personale?

Penelope și-a golit paharul.

– Nu chiar. Dar am învățat, nu-i așa, că nu o cunoaștem cu adevărat, ceea ce face dificil să spunem ce ar fi în caracterul ei și ce nu ar fi.

– Ai dreptate, a spus încet domnișoara Holmes. În acest moment, nu putem spune nimic cu certitudine.

SÂMBĂTĂ

Tabelul distanțelor fusese de fapt partea cea mai ușoară a descifrării. Odată ce Charlotte a stabilit lungimea cuvântului-cheie – cinci litere, în acest caz – mai trebuia să testeze fiecare dintre cele cinci poziții. Pentru a testa o anumită poziție, a început cu T, cel mai des folosită literă din limba engleză. Pornind de la aceasta, a decodificat fiecare a cincea literă din textul cifrat, apoi a înregistrat toate literele și frecvențele lor, pentru a vedea dacă acestea se conformează raportului relativ de utilizare a literelor în limba engleză.

Nu era ușor nici în teorie, dar era de zece ori mai problematic în practică, deoarece această bucată specială de text avea mult mai puține O-uri decât s-ar fi

așteptat, ceea ce denatura proporțiile generale.

Dar, în cele din urmă, a reușit. Cuvântul-cheie era ADEVĂRUL. După ce au fost introduse semnele de punctuație, textul descifrat suna astfel:

MARE PARTE DIN CEEA CE MAI RĂMĂSESE ÎN VECHEA VALE FUSESE PRĂDAT DE CĂTRE JEFUITORI ÎN ULTIMELE SECOLE. RUINELE ERAU O PRIVELIȘTE TRISTĂ, DECREPITUDINE FĂRĂ MĂREȚIE, UN TRECUT INSIPID CARE NU INSPIRA PREA MULTE DINCOLO DE UN SUSPIN ÎNTUNECAT. NE-AM BUCURAT CÂND AM PLECAT, LĂSÂND ÎN URMĂ MORMANE DE MOLOZ ȘI ACEL AER GENERAL DE TRISTEȚE. ÎNAINTE! DIN FERICIRE PENTRU NOI, URMĂTOAREA NOASTRĂ DESTINAȚIE, LA O MIE DE METRI SPRE EST, AȘA CUM ZBOARĂ ULIUL, ERA PE ATÂT DE MAGNIFICĂ PE CÂT ERA ACEASTA DE INFERIOARĂ. EDIFICIUL DE GRANIT FUSESE PROBABIL UN PALAT ÎN PERIOADA SA DE GLORIE, IAR COMORILE DIN INTERIOR TREBUIE SĂ FI FOST UIMITOARE. PRIETENE, TE ROG SĂ-MI SCUZI EXPRIMAREA CONCISĂ. LASĂ-MĂ SĂ SAP ÎN SCHIMB ȘI SĂ SCRIU DIN NOU CÂND VOI DEZGROPA ARTEFACTE ȘI ALTE COMORI ARHAICE.

Rezultatul ei se potrivea cu răspunsul care fusese furnizat. Dar, din moment ce nu i se oferise nici o informație de bază, nu avea nici o idee despre obiectul din fața ei. Nu putea decât să spere că era vorba despre „comori arhaice“ reale, a căror valoare se ridica la mii de lire sterline. În caz contrar, munca depusă pentru codificare ar fi fost o pură risipă, o manifestare a paranoiei, mai degrabă decât a unei nevoi reale de secretizare.

Ar fi vrut să tragă un pui de somn – era doar ora unsprezece dimineața, dar se simțea de parcă ar fi fost trează de mai bine de patruzeci și opt de ore. Cu toate acestea, doamnele de Blois sosiseră pentru o vizită. Douăzeci de minute mai târziu, Charlotte, doamna Watson, domnișoara Redmayne și vizitatorii lor se aflau în Regent’s Park pentru o plimbare, profitând de aerul curat și de cerul luminos după câteva zile de ploaie continuă.

Doamna Watson arunca din când în când priviri agitate în direcția ei. Charlotte rămăsese mult timp în cameră, ba chiar luase cina acolo o dată sau de două ori. Iar când apărea la masă, era fericită să o lase pe domnișoara Redmayne să se ocupe de conversație și vorbea rar, doar dacă i se adresa cineva mai întâi.

Doamna Watson credea, fără îndoială, că fusese preocupată de gândurile legate de dispariția fratelui ei vitreg, de căsătoria lordului Ingram și de legătura dintre cele două. Cu siguranță, din punctul ei de vedere, ar fi trebuit să fie dificil pentru oricine să se gândească la altceva.

Dar în momentul de față, Charlotte nu se gândea deloc la aceste lucruri.

Textul descifrat al cifrului Vigenère. Ceva o obliga să îl examineze mai atent. Chiar în acest minut.

– Vă rog să mă scuzați, doamnelor. Trebuie să mă ocup de ceva.

Abia dacă și-a amintit să le strângă mâna doamnei și domnișoarei de Blois, înainte de a se întoarce spre casa doamnei Watson.

În camera ei, a scos din nou textul descifrat. Ce anume îi tot stătea pe creier? Ah, da, cuvintele așa cum zboară uliul. Dacă autorul dorea să transmită că locul se afla la o mie de metri distanță în linie dreaptă, atunci de ce nu a spus așa cum zboară săgeata? Sau cum zboară cioara, deoarece uliii se rotesc și se învârt în cerc, dar se spune că ciorile iau calea cea mai scurtă?

Ca să nu mai vorbim despre faptul că nimeni nu măsura distanțele în mii de iarzi.

I-a atras atenția lipsa notabilă a literelor O – în loc să reprezinte aproximativ 7,5% din litere, O-urile din acest pasaj reprezentau puțin sub 3%. Dacă uliul era selectat pentru că autorul mesajului nu dorise să pună un cuvânt care să conțină litera O în acel punct anume al pasajului?

A luat un stilou și a subliniat toate cele șaisprezece litere O. Acestea păreau grupate cel mai mult în jurul mijlocului pasajului. Dar dacă exista o semnificație a modelului distribuției lor, aceasta nu era evidentă.

A mai privit pasajul timp de câteva minute, apoi a luat o foaie de hârtie albă și a copiat textul, dar de data aceasta tot cu litere mici.

Uneori, o perspectivă diferită era de ajutor. Nu și de data aceasta.

A încercat diverse metode – nu era ușor să așezi un mesaj ascuns într-un text simplu, dar se putea face. A examinat barele încrucișate de pe T-uri și punctele de pe I-uri pentru a vedea dacă formau un cod Morse lizibil. Nu era așa. S-a uitat

la semnele de punctuație pe care le adăugase și le-a tot mutat pentru a vedea dacă semnalau ceva. Nu semnalau nimic.

S-a ridicat și s-a plimbat prin cameră. Când lucrul acesta nu a reușit să declanșeze nici o perspectivă nouă, a coborât în bucătărie. Doamna Gascoigne scotea din cuptor un lot de prăjituri cu pandișpan – un răsfăț pentru doamnele care se întorceau de la plimbare.

Charlotte a fugit cu o jumătate de duzină din ele. S-a așezat la birou și a examinat din nou mesajul în clar, îndesând în gură prima prăjitură, încă fierbinte. În timp ce aceasta dispărea în stomacul ei, dintr-odată creierul ei a făcut un salt.

Bineînțeles că da. Acum își dădea seama de greșeala pe care o făcuse. Fusese atât de preocupată de cifrul Vigenère, încât – oroare – nu mâncase cum trebuia. O privire rapidă în oglindă i-a dat de știre că nu mai avea decât o bărbie și un sfert. Nu era de mirare că și creierul ei era atât de lent și de greoi, ca o locomotivă cu aburi pe ultima lopată de cărbune.

Încă două prăjituri cu pandișpan și era o femeie nouă.

O-urile. Și dacă nu erau litere? Dacă erau de fapt numere?

Zerouri.

Și dacă ar fi zerouri, atunci I-urile sau L-urile ar fi unu.

Conform notițelor ei, I-urile erau suprareprezentate, lucru acceptabil având în vedere că celelalte vocale trebuie să compenseze lipsa lui O. Dar L-urile, ca și O-urile, erau mai puțin reprezentate. Și când s-a gândit la distanța măsurată în mii de iarzi... Dacă autorul cifrului ar fi încercat să evite unități mai rezonabile, cum ar fi milele sau furlong[4]-urile, care ar fi pus un L acolo unde nu era locul lui?

A făcut o nouă copie a textului în clar și a subliniat toate L-urile și O-urile.

Mare parte din ceea ce mai rămăsese în vechea vale fusese prădat de către jefuitori în ultimele secole. Ruinele erau o priveliște tristă, decrepitudine fără măreție, un trecut insipid care nu inspira prea multe dincolo de un suspin întunecat. Ne-am bucurat când am plecat, lăsând în urmă mormane de moloz și acel aer general de tristețe. Înainte! Din fericire pentru noi, următoarea noastră

destinație, la o mie de iarzi spre est, așa cum zboară uliul, era pe atât de magnifică pe cât era aceasta de inferioară. Edificiul de granit fusese probabil un palat în perioada sa de glorie, iar comorile din interior trebuie să fi fost uimitoare. Prietene, te rog să-mi scuzi exprimarea concisă. Lasă-mă să sap în schimb și să scriu din nou când voi dezgropa artefacte și alte comori arhaice.

L-urile și O-urile, odată convertite în unu și, respectiv, zero, au format un șir de numere de treizeci și unu de cifre: 1111101001100 110010100001001010

A tradus-o în codul Morse, cu liniuțe pentru unu și puncte pentru zero. Dar, indiferent de modul în care a analizat secvența de puncte și liniuțe rezultată, acestea refuzau să aibă sens. Iar dacă și ele erau un cod, atunci nu avea o secvență suficient de lungă pentru decodare.

Descifrarea era o știință și o artă doar pentru cei care nu se tem să nu ajungă pe o mulțime de alei fără ieșire.

A ronțăit următorul pandișpan, sperând că nu se va dovedi a fi o problemă de șase bucăți de prăjitură, pentru că spera să le păstreze pe ultimele două pentru o gustare târzie. Dar ce altceva putea să facă cu o mulțime de unu și de zero?

S-a oprit la jumătatea drumului. Unu și zero, atunci când erau folosite într-un sistem binar, puteau transmite alte numere. Calculul ar putea fi un pic mai complicat. Pentru a converti un număr binar de treizeci și unu de cifre, ar fi trebuit să calculeze puteri de doi până la treizeci, ceea ce promitea să devină un număr considerabil. Cu toate acestea, ar fi fost mult, mult mai ușor decât să spargă un cod Vigenère – cu câteva ordine de mărime mai ușor.

Dar ce scop ar fi putut avea numărul rezultat?

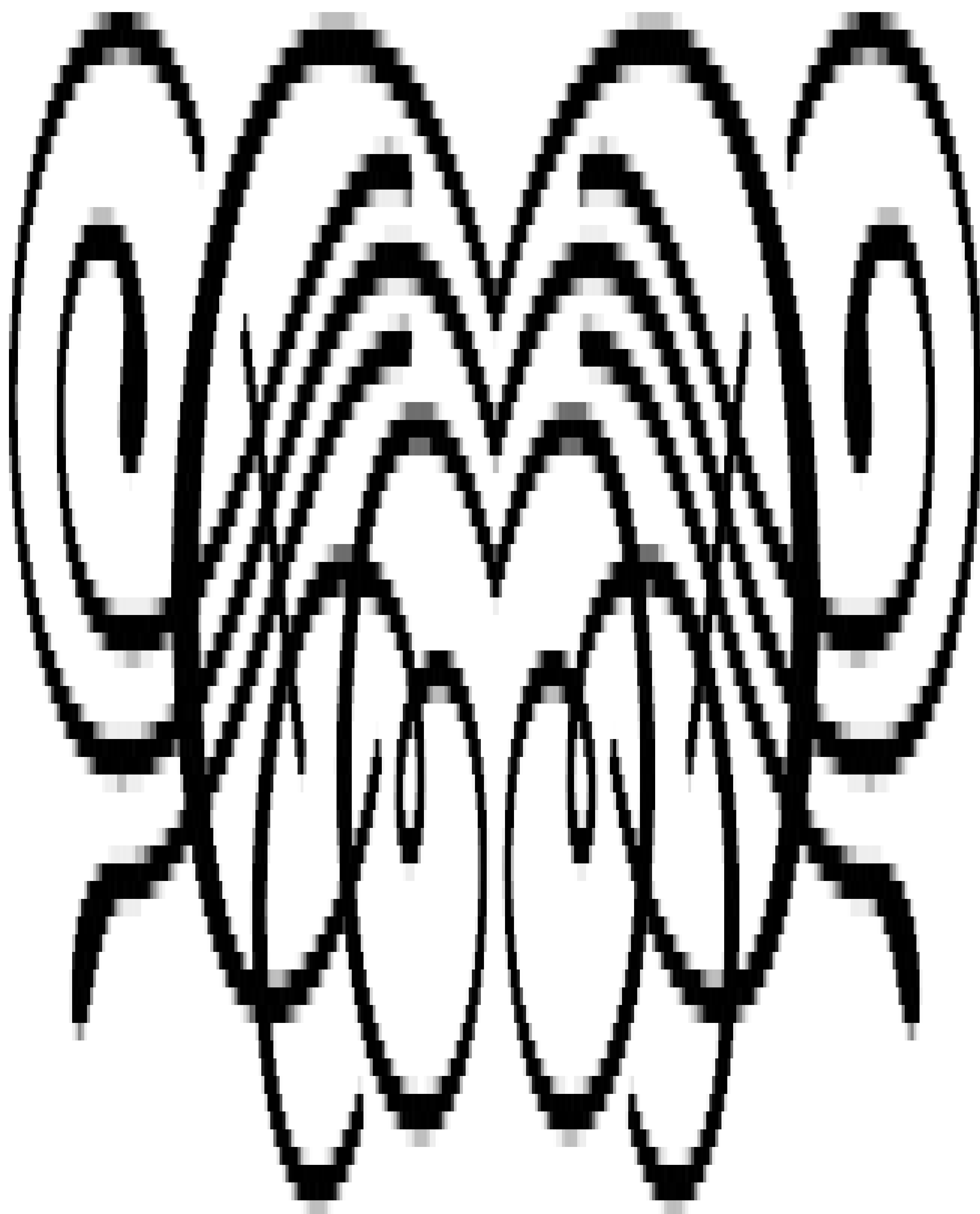
Putea să scoată orice pasaj din orice carte sau ziar, să sublinieze L-urile și O-urile, să le transforme în unități și zerouri și să obțină un număr binar.

Privirea ei a făcut ocolul camerei și s-a oprit asupra unui obiect pe care îl cumpărase de curând, un obiect bine realizat, în același timp frumos și foarte, foarte util.

Hm. Ar putea ști ce să facă dacă ar avea două numere.

Un furlong este echivalentul a 201 metri

Capitolul 8

Când cupeul elegant al lordului Ingram Ashburton s-a apropiat de casa doamnei Watson, atenția lui a fost captată de bona de vârstă mijlocie care împingea un cărucior.

O bonă care se plimba prin părțile astea era o priveliște absolut obișnuită. Casa doamnei Watson dădea spre un parc mare și plin de verdeață. În orice moment al zilei puteau fi doici, bone și guvernante care își scoteau copiii la aer curat. Era aproape în totalitate sigur însă că această dădacă anume vânduse țigări și butoniere cu două zile în urmă când trecuse ultima dată prin fața casei, dar în cele din urmă alesese să nu sune la ușă.

Nici de data aceasta nu a sunat.

Înainte ca trăsura sa să se oprească complet, Charlotte Holmes, îmbrăcată într-o rochie cu dungi vișinii și crem, a ieșit pe ușa din față, cu o umbrelă crem într-o mână înmănușată, o geantă de mână vișinie în cealaltă, întregul ansamblu fiind completat de o tocă împodobită cu pene vișinii.

La o altă femeie, acest lucru ar fi părut dramatic. La Holmes, era mai degrabă auster – el era mult mai obișnuit să o vadă în creații vestimentare care scoteau în relief metri nesfârșiți de dantele, de franjuri și de volane, o femeie ca un stand mobil de panglici.

– Pot să vă ofer un mijloc de transport, domnișoară? a întrebat el.

Nu era posibil ca ea să-l fi așteptat, dar, judecând după expresia ei perfect calmă, s-ar fi putut trage concluzia că în fiecare zi, la această oră, el se oprea în fața casei doamnei Watson pentru a oferi folosirea unei trăsuri de închiriat.

– Vă mulțumesc, domnule. Puteți, într-adevăr, să o faceți. Apoi i-a spus birjarului: Portman Square, vă rog.

Lordul Ingram a ridicat o sprânceană. Bancroft avea o casă lângă Portman Square. Nimeni nu locuia acolo, în afara unui personal restrâns, deoarece casa servea mai mult ca loc de întâlnire decât ca reședință, cu excepția refugiului ocazional pentru regimentul obscur de culegători de informații al lui Bancroft, care aveau nevoie de un scaun capitonat pentru o după-amiază sau de un pat pentru noapte.

– Ai afaceri de rezolvat, Holmes? a întrebat după ce ea s-a așezat lângă el.

Regulile societății fiind cele care erau, el și Holmes se aflau rareori singuri și în apropiere fizică. Într-un cupeu puteau încăpea, teoretic, trei indivizi subțiri ca un băț, dar cum ea nu fusese niciodată subțire ca un băț, întinderea fustei ei îi atingea pantalonii, provocându-i senzații inconfundabile în susul și în josul terminațiilor nervoase.

– S-ar putea să am afaceri de rezolvat dacă voi găsi resursele necesare. Sau s-ar putea să nu fie nimic.

A aruncat o privire pe fereastră. Femeia cu căruciorul făcea semne către o birjă de închiriat, care fusese parcată la marginea străzii. Birja se întorsese și se afla acum la cincisprezece metri în spatele lor.

Holmes trebuie să fi observat preocuparea lui, dar nu i-a pus nici o întrebare. Într-adevăr, de ce să pună întrebări când putea trage propriile concluzii, adesea mai precise, dintr-o privire.

Nu-i spusese niciodată cât de enervant era să fii atât de transparent în fața altcuiva, mai ales a cuiva care era, de cele mai multe ori, opac ca un zid de cărămidă.

Cele mai apropiate intersecții de casa doamnei Watson aveau forma unui X alungit; drumurile din vecinătate se întâlneau în unghiuri aleatorii. Pentru a vira spre sud și a se îndrepta în direcția Portman Square, cupeul ar fi trebuit să ocolească una dintre acele intersecții în formă de proră de navă, ceea ce ar fi făcut să nu mai fie văzuți de birjă pentru o jumătate de minut sau cam așa ceva.

Lordul Ingram l-a instruit pe birjar să nu vireze pe Upper Baker Street – asta i-ar fi dus prea aproape de adresa lui Sherlock Holmes, care ar putea fi la rândul ei supravegheată. Birjarul a condus un pic mai spre vest și și-a cotit iapa la stânga. În clipa în care au fost feriți de vederea celeilalte trăsuri, lordul Ingram a bătut cu bastonul de mers în partea de sus a trăsurii.

– Coborâm aici.

I-a aruncat birjarului o monedă.

– Mergi spre Piccadilly.

Străzile se apropiau una de alta în unghiuri ascuțite, ceea ce însemna că și casele de oraș se întâlneau pe toată lungimea lor ca două laturi ale unei pene, cu o deschidere îngustă pentru aleea destinată trăsurilor. S-au strecurat pe aceasta și au fost imediat ascunși de casele care dădeau spre stradă.

Au ieșit după ce el s-a asigurat că birja trecuse, urmărind în continuare cupeul, care acum era o momeală. Au mers până la intersecție, au chemat următoarea birjă de închiriat și s-au îndreptat spre casa de lângă Portman Square.

Birja s-a dovedit a fi un alt cupeu, deși el ar fi vrut una mai mare. Holmes nu era dată cu parfum, dar de aproape emana o aromă aproape imperceptibilă de scorțișoară și unt, atât de slabă, încât nu putea fi niciodată pe deplin sigur că nu și-o imagina.

– Probabil că nu era cineva care te urmărea pe tine, a spus Holmes tamponându-și fruntea cu o batistă de dantelă. Nu ai duce o astfel de persoană până la ușa doamnei Watson. Atunci, a fost supravegheată casa?

El i-a povestit despre dădaca ce fusese vânzătoare de butoniere și de țigări cu patruzeci și opt de ore în urmă.

– Foarte mulți indivizi au fost interesați de mișcările mele de când am plecat de la casa părinților mei, a meditat ea, cu o mină lipsită de preocupare. Nu mi-ai spus odată că Bancroft își punea uneori subalternii să fie urmăriți de alți subalterni, pentru a le testa vigilența generală?

El a tras aer în piept.

– Ai devenit un subaltern oficial al lui Bancroft?

S-a uitat pe fereastră, atenția ei fiind parcă atrasă de marfa unui vânzător ambulant care vindea dulciuri fierte.

– Nu încă, dar el și-ar dori să fiu. Trebuie să știi că m-a cerut în căsătorie.

De fapt, știa. Acesta era și motivul pentru care dorise să o viziteze, pentru a evalua probabilitatea ca ea să devină cumnata lui. O posibilitate îngrozitoare, dar pentru care se învinovățea. El încă mai credea că ar fi putut să împiedice de la bun început izbucnirea calomnierii ei, chiar dacă măsurile exacte pe care le-ar fi putut lua rămâneau oarecum evazive.

– Iei în considerare propunerea, a spus el.

Nu o văzuse niciodată să respingă o propunere din reflex. Întotdeauna se gândea serios la fiecare dintre ele, apoi le refuza la fel de serios.

– Lucrez la stimulentele oferite de Bancroft. A scos un plic din geantă. Unul dintre ele se întâmplă să fie un cifru Vigenère.

Un cifru Vigenère? A-i încredința lui Holmes un cifru Vigenère era ca și cum i-ai fi făcut cadou un metru cub de tort – doar pentru că se bucura de o felie pe zi, nu însemna că voia să mănânce doar asta zile în șir.

Pe de altă parte, Bancroft nu ar fi putut să-și semnaleze mai bine respectul pentru abilitățile ei.

I-a întins o bucată de hârtie. Din obișnuință, el a aruncat o privire în spatele lui – nu era nici o fereastră între ei și birjarul cocoțat pe bancheta din spate a cabinei. Iar incinta care îi proteja pe pasageri de intemperii era mai mult decât suficientă pentru a-l împiedica să tragă cu urechea – asta înainte de a lua în considerare gălăgia generală a orașului în miezul zilei.

– Recunoști pasajul?

A citit paragraful vag arheologic.

– Nu l-am mai văzut până acum.

– Este posibil ca și textul în clar să conțină un cod. I-a înmânat o altă bucată de hârtie, de data aceasta cu toate literele L și O subliniate. Dacă acestea le înlocuiesc pe unu și zero, pot reprezenta un număr binar.

În loc să se uite la hârtie, privirea lui a rămas ațintită asupra ei o secundă prea mult. Era mult prea ușor, uneori, să creadă că nu simțea niciodată nimic, că în interiorul cutiei ei toracice nu bătea o inimă, ci dispozitivul metronomic al unui automat. Dar acesta nu era unul dintre acele momente. Astăzi dădea semnale clare de vânător la pândă, liniștită și entuziasmată de prada ei.

A bătut cu degetul pe foaia de hârtie, îndreptându-i atenția acolo unde trebuia să se uite.

– Dacă separ textul în două paragrafe în cel mai rezonabil punct, mă trezesc cu două numere binare. Când le convertesc în sistem zecimal, obțin următoarele: 512818 și 2122.

– Va trebui să-mi spui semnificaţia lor.

– Aș adăuga un zero la începutul celui de-al doilea număr.

– Un zero la începutul celui de-al doilea număr? Dar se poate adăuga un șir de zerouri înainte de orice număr și nu se poate schimba nim...

– Adică așa? A scos un stilou și a făcut câteva modificări.

51’28’18

0’21’22

Latitudine și longitudine.

Ea a zâmbit. El a clipit. Ea avusese în jur de șaisprezece sau șaptesprezece ani când învățase să zâmbească pentru cei din jur, dar nu-și dăduse niciodată osteneala pentru el.

Ce noroc!

Odată, el comentase vizavi de numărul mare de cereri în căsătorie pe care ea le primise în decursul a opt sezoane londoneze. Îi răspunsese, doar pe jumătate în glumă, că tot meritul era al sânilor ei. El, pe de altă parte, era de părere că domnii, deși apreciau din toată inima decolteul ei fin, erau de fapt îndrăgostiți de altceva: capacitatea ei de concentrare.

Când Holmes îi acorda cuiva atenția ei, o făcea cu atâta minuțiozitate, ca și cum nimeni altcineva nu conta, ca și cum nimeni altcineva nu exista. Sărmanul ar fi putut realiza, mult prea târziu, că ea îi știa acum până la ultimul secret. Dar data următoare când era prins în privirea ochilor ei mari și limpezi, chiar și cu acele clopote de alarmă intelectuală care îi răsunau în cap, tot nu putea să nu se simtă mai important, mai recunoscut, mai remarcat decât fusese vreodată în viața lui.

Ca să nu mai spunem că nu orice amărât își dădea seama de puterea ei de observație.

Lordul Ingram fusese martor, de mai multe ori decât voia să-și amintească, la expresiile de uimire și de fericire de pe fețele bărbaților care fuseseră beneficiarii acelei atenții. Apoi, când ea zâmbea, toate neajunsurile pe care le cunoscuseră vreodată în viața lor erau măturate într-un mare foc de tabără încărcat de putere, încredere și voință de a cuceri.

– Foarte bine, a spus ea. Aceasta se află undeva în apropierea Londrei, dacă presupunem că latitudinea este de cincizeci și unu de grade nord. Longitudinea este suficient de aproape de meridian pentru ca estul sau vestul să nu conteze foarte mult.

Lordul Ingram nu-și mai putea aminti ultima dată – dacă aceasta existase – când ea îi spusese „Foarte bine“.

– Am înțeles că în casa de lângă Portman Square, a continuat ea, Bancroft are un depozit de hărți, printre care unele foarte precise ale Londrei, marcate cu longitudini și latitudini la secundă.

Prins în privirea ochilor ei mari și limpezi, a avut nevoie de o clipă pentru a răspunde.

– Are.

Ea a zâmbit din nou.

– Până la urmă, Bancroft poate fi util.

Lordul Ingram, prea ocupat să stingă focuri de tabără, nu i-a răspuns.

Locul indicat de N 51°28´18˝ E 0°21´22˝ era aproape de gura Tamisei, în parohia Chadwell St. Mary. N 51°28´18˝ W 0°21´22˝ marca un loc în apropiere de High Street din Hounslow, un orășel care fusese cândva la o oarecare distanță de Londra, acum înghițit de această metropolă insațiabilă.

Nu se puteau găsi două petice de pământ mai nesemnificative în apropiere.

– Te așteptai la repere? a întrebat lordul Ingram.

Holmes se plimba încet în jurul mesei mari cu hărți, cu tivurile fustelor legănându-se ușor.

– Nu mă așteptam la repere, dar speram să existe. La urma urmei, oricare două paragrafe din limba engleză ar da suficiente L-uri și O-uri pentru a forma numere binare, iar oricâte numere binare ai avea, ele ar rezulta în numere din sistemul zecimal care seamănă cu longitudini și latitudini.

A mai făcut o tură, degetele ei urmărind marginea zimțată a mesei. Îl sărutase de două ori – desființându-l de fiecare dată – și el încă nu se putea decide dacă ei îi făcea plăcere contactul uman. Dar ea părea să fie interesată de textura obiectelor fără viață: grămada unei perne acoperite cu catifea, suprafețele reci ale unui zid de piatră de pe câmp, netezimea fiecărui strugure dintr-un ciorchine proaspăt tăiat.

– Cred că ar fi bine să mă duc să arunc o privire acestor locuri.

– Ne va fi aproape imposibil să mergem la Tilbury și să ne întoarcem în mai puțin de patru ore, a precizat el. Am o întâlnire până atunci. Mai bine să încercăm mai întâi locația din Hounslow.

Ea nu a omis să observe pronumele folosit de el.

– Fără îndoială că și tu preferi ca după aceea să nu mă îndrept singură spre Tilbury, fără tine.

– Fără îndoială.

Când ea nu a spus nimic, el a adăugat:

– Nu-ți cer să mă bag peste tot pe unde mergi tu. Dar această afacere a pornit de la Bancroft. Dacă dovedești că ai dreptate, dacă există mai mult în acest cifru decât știe chiar Bancroft, atunci ai păși pe un teritoriu neexplorat. Și este normal să iei măsuri de precauție atunci când intri pe un teritoriu necunoscut.

Ea s-a oprit.

– În regulă. Promit că nu voi investiga cealaltă locație decât dacă mă însoțești.

O promisiune? Și două zâmbete înainte de asta?

Dacă nu am ține cont de afacerea cu Roger Shrewsbury, Holmes ar putea fi considerată o persoană rezonabilă.

Dar prudența ei nu se extindea până la a-și lua un angajament – el se aștepta să fie mulțumit să știe că ea îi ascultase cuvintele de precauție.

– Ce-ai mai făcut, Holmes?

Ea i-a întâlnit privirea.

– Doar afacerile clienților mei și acest cifru Vigenère. Doamna Watson îți va spune că abia dacă am ieșit din camera mea săptămâna aceasta.

Problema, atunci când aveai de-a face cu o mincinoasă de calibrul unei mincinoase unice în generația ei, era că fața acesteia nu-și pierdea niciodată inocența serioasă – iar fața ei era excepțional de serioasă și inocentă.

– Pui ceva la cale – nu ești niciodată atât de conciliantă. Ai găsit o modalitate de a sifona fonduri din contul meu pentru a finanța niște aventuri ca Sherlock Holmes?

– Da.

Un răspuns de o dulceață senină. El a clătinat din cap.

– Foarte bine. Nu voi săpa prea adânc. Dar știu că am dreptate.

– Sunt convinsă că ai, a spus ea, cu fața aplecată spre harta de pe masă. Acum mergem la Hounslow?

Ar fi trebuit să lase totul în pace.

Un alt bărbat ar fi fost încântat să i se zâmbească. Un alt bărbat ar fi fost fericit că a obținut o promisiune. Dar el a trebuit să facă ceea ce nu era necesar și să se întrebe de ce. Și acum se așternuse tăcerea.

Din când în când, cineva de la clubul său se plângea de soția sau logodnica care nu se mai oprea din vorbit, iar el trebuia să se abțină, să nu spună ceva deranjant – și mult prea revelator – despre cât de norocos era bărbatul respectiv.

Se puteau ignora discuțiile fără rost. Nu se putea ignora tăcerea.

Casa lui era adesea tăcută, o absență evidentă a vorbelor afectuoase. Se obișnuise

cu ea, dar era întotdeauna o amintire a greșelilor pe care le făcuse, a speranțelor și viselor care deveniseră la fel de ofilite precum grădinile de altădată.

Cu Holmes era diferit. Cu Holmes, tăcerea era tensionată de „dacă“. Cu speranțe și vise pe care nu îndrăznea să și le permită, nici măcar în taina propriei inimi. Pentru că era un bărbat căsătorit. Pentru că asta era o realitate de neschimbat. Și pentru că îi era teamă să afle că o interpretase complet greșit.

Că ceea ce auzise în deschiderile și pasajele finale ale tăcerilor lor, arpegiile, crescendo-urile și discordanțele ocazionale, fuseseră toate în capul lui. Că cele două săruturi ale lor fuseseră pentru ea simple experimente, iar propunerea ei de a deveni amanta lui fusese rezultatul unui simplu pragmatism și transmitea mai mult dorința de a nu-i fi îndatorată decât dorința de a-l avea.

Că ea poseda cu adevărat o inimă mecanică, incapabilă să se angajeze în emoții mai înalte decât un abac ar putea produce poezie.

Ceea ce făcea cu atât mai dificil să decidă dacă nu cumva tăcerea de astăzi avea o componentă nouă, o neliniște în afara tensiunii obișnuite. Era oare posibilă această nuanță peste nuanță sau era la fel de neverosimilă ca și cum ai fi găsit un cod suplimentar în soluția unui cifru Vigenère?

S-a bucurat când au coborât din tren și s-au urcat într-o birjă. Călătoria de patruzeci de minute nu fusese împotmolită în întregime într-o tăcere încărcată. O parte din ea fusese o tăcere productivă: făcuseră calcule pentru a ajunge la o estimare aproximativă a distanței reprezentate de o secundă de longitudine la latitudinea lor actuală.

O estimare foarte aproximativă, având în vedere că, pentru a simplifica puțin calculele, au presupus că Pământul este perfect rotund, în loc să aibă forma oblică pe care o are în realitate. Dar au lăsat ca această presupunere să rămână valabilă. Aveau nevoie doar de o idee despre distanța de la punctul de pe hartă pe care trebuiau să o caute, pentru a ține cont de erorile tuturor celor implicați: topografi, cartografi, scriitori de coduri și ei înșiși.

Au pornit de pe o stradă care se suprapunea peste locul specificat de numerele zecimale decodate. Nu avea nimic deosebit, care să sugereze că cineva și-ar fi luat osteneala de a crea un cifru elaborat pentru a-i ascunde locația. De fapt, întreg cartierul Hounslow, cu tot cu câmpul său, ar fi putut fi folosit pentru a ilustra cuvântul banal.

Ca să nu mai spunem că habar nu aveau cât de vechi era cifrul. Dacă Bancroft ar fi scos ceva din seif vechi de o generație, această parte a orașului ar fi putut arăta foarte diferit. Dacă ne amintim bine, Hounslow intrase în declin după ce fusese făcută calea ferată. Comunitatea a cunoscut o renaștere abia când prin Hounslow a trecut încă o linie de cale ferată.

Holmes a pufnit încet, părând neimpresionată de ea însăși.

El s-a uitat la harta din buzunar, pe care delimitase zona de căutare, și i-a spus birjarului:

– Du-ne pe toate străzile din jur. Vrem să vedem întreaga zonă.

Au discutat despre cât de mult își doresc să vadă din zonă, reluând cam același teren pe care îl parcurseseră atunci când făcuseră calculele. El trata cu prea multă seriozitate aventura ei de căutare, dar era mai bine așa decât să cadă din nou în tăcere.

Au mai trecut pe încă o stradă. Case din cărămidă maro, uși înguste, grădini din față împrejmuite cu garduri de mărimea unui timbru poștal, care arătau o lipsă generală de talente horticole.

Când au cotit pe următoarea stradă, Holmes a spus:

– Cineva iese dintr-o casă de pe aleea pe care tocmai am trecut. Poate că pot să-i pun câteva întrebări.

Părea puțin probabil ca un vecin oarecare să fie la curent cu secrete care necesitau mai multe iterații de cifrare – sau să confirme că nu existau astfel de secrete – dar lordul Ingram i-a transmis birjarului indicațiile.

Până când s-au întors pe alee, trei bărbați stăteau afară. Cel care stătea cu spatele la case era în uniformă: un polițist.

– Interesant, a murmurat Holmes. Nu am anticipat acest lucru.

Au coborât din cupeu. Toți cei trei bărbați s-au întors cu fața spre ei. Iată o evoluție pe care lordul Ingram nu o anticipase. Îi cunoștea pe doi dintre cei trei bărbați, inspectorul Treadles și colegul său, sergentul MacDonald, de la Departamentul de Investigații Criminale al Poliției Metropolitane.

A schimbat o privire cu Holmes. Ea părea la fel de impasibilă ca întotdeauna, dar el își simțea bătăile inimii accelerându-se.

Lordul Ingram și inspectorul Treadles erau prieteni de ani buni – aveau o pasiune comună pentru arheologie. Inspectorul știa despre Holmes de ceva vreme, dar o cunoscuse abia de curând, prin cazul Sackville.

Rezolvarea cu succes a cazului îi crease un renume lui Holmes și, de asemenea, îl făcuse pe inspector să arate bine atât în ziare, cât și în fața superiorilor săi.

Prin urmare, oricât de surprinzătoare ar fi fost această reuniune, inspectorul Treadles ar fi trebuit să se bucure să îi vadă.

O sclipire de nemulțumire a trecut pe fața inspectorului. Acest lucru l-a făcut să tresară pe lordul Ingram. Aproape la fel de șocantă era încordarea cu care omul se ținea, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un asalt.

– Domnule inspector, domnule sergent, ce întâlnire neașteptată, a spus lordul Ingram, mult mai reținut decât în alte situații. Probleme în aceste părți?

– Mi-e teamă că nu am voie să vorbesc despre probleme legate de serviciu, a răspuns prietenul său, cu o voce lipsită de inflexiuni.

Un bărbat înalt, cu fața roșie, a ieșit din casă.

– Ah, inspectore Treadles, a spus el cu voce tare. Sunteți aici. Cadavrul este înăuntru și nu arată frumos.

Lordul Ingram nu știa de ce ar trebui să-l uimească acest lucru – inspectorul Treadles investiga în primul rând crime – însă într-adevăr l-a uimit.

Spera să nu fi trădat prea multă agitație când a spus:

– Nu vreau să vă rețin de la muncă. Domnule inspector, domnule sergent, o zi bună!

Au condus până la cea mai apropiată cabină de telefon, care se întâmpla să fie în incinta unui magazin de pe strada principală. Aparatul în sine se afla în interiorul unei structuri asemănătoare unui dulap, cu un geam mare de sticlă pe ușă – o cutie izolată.

Charlotte era interesată. Nu folosise niciodată un telefon – nici părinții ei, nici doamna Watson nu aveau unul. Dar ar fi fost culmea nepotrivirii să se strecoare în cabină cu lordul Ingram – asta nu însemna că nu făcuse altele și mai și, în cazul Roger Shrewsbury – așa că stătea afară, la o oarecare distanță, și aștepta.

El era cu spatele la ușa de sticlă, cu căștile apăsate peste urechi.

Cabina telefonului nu era izolată fonic în întregime. Din când în când, ea prindea câteva silabe care nu aveau nici un sens aparent – probabil că vorbea codificat.

Când s-au întâlnit, ea nu prevăzuse că el va deveni un agent clandestin al coroanei – lucru de iertat, deoarece la acea vreme nu știa că există astfel de entități. Dar ajunsese repede la concluzia că viața lui nu va fi una ușoară.

Fusese bine făcut și atletic chiar și atunci, un tânăr cu un pas sigur, de lup. Încrâncenarea lui era deja legendară – cel puțin printre copiii care îl cunoșteau. Iar zvonurile care circulaseră despre el... L-ar fi făcut în același timp cel mai deștept și cel mai prost băiat care a trăit vreodată, cel mai impulsiv și pasional, dar și cel mai înfiorător de insensibil.

Dar apoi l-a văzut cu ochii ei. A observat noroiul care i se lipise de cizme chiar și după ce le răzuise – și urmele de murdărie care încă se mai agățau de pliurile laterale ale unghiilor, deși le frecase până când vârfurile degetelor erau roșii și jupuite. Indiferent unde era când nimeni nu putea să îl găsească, nu făcuse dragoste cu servitoarele obraznice.

Ea nu a exclus posibilitatea ca el să le fi îngropat, chiar dacă nici una nu fusese dată dispărută. Dar apoi a urmărit noroiul de pe cizmele lui până la vechea carieră de pe proprietate și până la neașteptatul sit roman pe care îl excava cu grijă.

De unul singur.

Ea era conștientă de zvonurile potrivit cărora el nu era fiul tatălui său, ci rezultatul unei aventuri a mamei sale cu un bancher evreu. Și era destul de sigură că el nu știa încă acest lucru – nu în mod oficial, în orice caz. Ceea ce nu însemna că nu simțise privirile sau șoaptele care încetau când intra într-o încăpere, doar că încă se putea preface că era vorba despre altceva.

Dar poate că se apropia de sfârșitul abilității sale de a se preface. Poate că acesta

era motivul pentru care se retrăsese printre ruinele unei vile antice, citind despre viețile celor morți.

Era sensibil. Și se credea cumva responsabil pentru rușinea legată de nașterea sa.

Din acest punct de vedere, nu se schimbase în toți anii care au urmat. Un alt bărbat s-ar fi întors împotriva soției sale, crezând, pe bună dreptate, că afecțiunea îi fusese trădată. Continuase să-i acorde toată politețea și generozitatea lui Lady Ingram, chiar dacă se îndepărtau tot mai mult, din cauza acestei convingeri profunde: dacă exista vreo vină de împărțit, atunci o parte din ea trebuie să-i aparțină lui.

Era oare posibil să se absolve de această vinovăție dacă ar fi auzit ceva din ceea ce aflase Charlotte despre soția lui? Ar putea Charlotte, în cele din urmă, să-i facă această favoare, pentru tot ce făcuse pentru ea?

Lordul Ingram a ieșit din cabina telefonului.

– Vrei să facem o plimbare?

Ea a clipit. El nu o întrebase niciodată dacă dorea să meargă la plimbare.

– În landă?

Hounslow Heath[5] era probabil singurul motiv de faimă al orașului, în afară de faptul că fusese cândva o oprire importantă pe drumul de trăsuri.

– Da. Este o zi bună și am putea face amândoi mai multă mișcare, a spus el cu toată seriozitatea.

Dar apoi, colțurile buzelor i s-au ridicat.

– Ha! a exclamat ea.

– Ha, bineînțeles. Azi te-ai plimbat cu doamna Watson, iar cincisprezece minute în picioare contează cât o zi de activitate pentru tine.

– Trebuie să fie o teorie, pentru că am o sănătate de fier.

– Asta se numește tinerețe și vei plăti pentru obiceiurile tale sedentare mai

devreme sau mai târziu. Dar, din moment ce sunt un prieten grozav în această privință... Vrei să te așezi puțin? Am înțeles că mai jos pe stradă există un local care și-a câștigat un oarecare renume pentru crema Devonshire.

– Dumnezeu să-i binecuvânteze pe prietenii grozavi. Da, pentru crema Devonshire, desigur. A așteptat până când au ieșit din magazin înainte de a-i adresa o întrebare. Ce va face Bancroft?

– Va răsuci vreo câteva pârghii de putere. Oamenii lui, poate chiar el însuși, vor inspecta casa. Și nu mai este nevoie să spun că, înainte de sfârșitul zilei, cineva va vizita și locația din Tilbury.

– Atunci, de ce mă duci la o ceainărie?

– Bancroft m-a întrebat dacă nu te-ar deranja să rămâi în apropiere pentru o vreme. Am sentimentul că plănuiește să te curteze și mai mult, lăsându-te să inspectezi locul.

Moartea era peste tot în jurul lor. Medicina modernă, cu toate progresele sale, nu găsise încă o modalitate de a preveni ca o mare parte a populației să fie doborâtă de orice, de la gripă la septicemie. Charlotte văzuse cadavrele mai multor vecini și rude, așa că nu era străină de cadavre. Dar aceasta ar fi fost o premieră.

– M-ar lăsa să-l văd pe cel ucis?

Bancroft dovedise că nu era un bărbat obișnuit cerând-o în căsătorie a doua oară. Dar ea nu avusese nici o idee că el era atât de neconvențional. Se puteau potrivi, până la urmă, unul cu celălalt?

– Am stabilit deja că Bancroft nu are un comportament de cavaler, a spus fratele său.

– Dar tu?

– Nu mi-ai spus întotdeauna că un comportament de cavaler ar trebui practicat doar cu cei care au nevoie de ajutor, și nu cu cei perfect capabili să se ajute singuri?

– Când ai început să mă asculți?

– Te ascult adesea, Holmes. Dar nu anunț întotdeauna când o fac.

Lordul Ingram era cel mai corect om pe care-l cunoștea... și era de o imparțialitate care izvora dintr-o dorință sinceră de a se pune în locul celuilalt, spre deosebire de neutralitatea ei generală, care era compusă în mare parte din distanța logică.

Și, uneori, această distanță logică era asaltată de sentimente iraționale. Îi spusese doamnei Watson că nu l-ar fi ajutat deloc pe lordul Ingram dacă ar fi refuzat-o pe Lady Ingram... și încă mai credea asta cu tărie. Dar când el era deschis și sincer cu ea, și probabil că nu îi era ușor să fie așa...

Se simțea groaznic.

– Te-a deranjat să-l vezi pe inspectorul Treadles? a întrebat ea.

El a privit-o cu suspiciune.

– *Te-ai apucat să practici cavalerismul? De când te interesează dacă mă deranjează ceva?*

– Te rog să mă scuzi. Am vrut să spun că am văzut că atitudinea inspectorului Treadles te-a pus pe gânduri.

– Doar pentru că a fost în mare parte îndreptată spre tine. S-a mai comportat în mod similar înainte?

– N-aș spune că mai devreme și-ar fi exprimat o nemulțumire categorică față de mine, dar tendința era clară. Era evident că, atunci când și-a luat rămas-bun ultima dată de la mine, spera să nu mă mai vadă pentru o bună bucată de vreme.

– De ce? Îți datorează o mare parte din succesul său recent.

Ea doar s-a uitat la el.

El a clătinat din cap.

– Nu poate fi un astfel de om, nu-i așa? Respectă femeile.

– Respectă femeile pe care le consideră demne de respect – în ochii lui eu nu mai

sunt una dintre ele. Nu este mulțumit că a ajutat și că a fost ajutat de o femeie pe care nu o poate respecta. Și nu poate avea o părere la fel de bună despre tine ca mai devreme, pentru că lipsa mea de respect pare să nu fi schimbat nimic la tine.

– Ce fel de prieten aș fi fost dacă aș fi tăiat legăturile în momentul în care nu mai erai acceptabilă pentru restul societății? Și de ce ar trebui să se simtă jignit că nu am făcut-o?

Ea a ridicat din umeri.

– Există bărbați ca tatăl meu. Nu este plăcut să te numeri printre dependenții săi de sex feminin, pentru că este egoist și pentru că disprețuiește femeile în general – sau, de fapt, pe oricine care este diferit de el. Și apoi există bărbați ca inspectorul Treadles, o persoană excelentă după aproape toate standardele. Dar el admiră lumea așa cum este ea și subscrie la regulile care susțin lumea așa cum este ea. Pentru el, deci, este vorba despre principiul lucrurilor. Oricine încalcă regulile pune în pericol ordinea lumii și trebuie pedepsit. El nu se întreabă dacă regulile sunt corecte; îl interesează doar faptul că ele sunt aplicate. Cineva ca mine, care a încălcat regulile în mod flagrant fără să pară că a suferit vreo consecință, este un afront, o amenințare la adresa ordinii pe care o prețuiește. Mai rău, părerea lui este irelevantă pentru mine și nu poate face nimic în privința asta. Probabil că îl deranjează. Sper doar ca soția lui să se descurce mai bine dacă ea va încălca vreodată vreo regulă pe care el o consideră importantă.

– Dar el o iubește!

– Sunt sigură că da. Să ne amintim, totuși, că și el l-a admirat pe Sherlock Holmes, până când a descoperit fărădelegile lui Charlotte Holmes.

La expresia îndurerată a lordului Ingram, ea a adăugat:

– Nu spun că este un om complet draconic, care își va pune întotdeauna principiile mai presus de oamenii din viața lui. Doar că, pentru el, a pune la îndoială ceea ce crede – ceea ce crede atât de profund, încât nici măcar nu se gândește – ar fi mai dureros decât să-și rupă singur rotulele cu un baros.

Lordul Ingram părea că se pregătește să răspundă, dar ceva – sau mai degrabă cineva – i-a atras atenția.

– Acela este Underwood, omul lui Bancroft.

Domnul Underwood, mare și rotund, se mișca cu o agilitate surprinzătoare. S-a oprit la masa lor și s-a înclinat.

– Domnișoară Holmes, Excelența Sa vă așteaptă.

Domnul Underwood avea un mesaj și pentru lordul Ingram, care a aruncat o privire, s-a încruntat și i-a spus lui Charlotte:

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Holmes. Am încredere că voi avea din nou plăcerea de a fi în compania dumneavoastră în scurt timp.

– O zi bună, milord, și sper că așa va fi.

El îi dăduse replica sa standard de despărțire, dar a ei fusese prea lungă – de obicei, se oprea la „O zi bună, milord“. Și-a îngustat privirea înainte de a se înclina și a pleca.

Charlotte l-a urmat pe domnul Underwood până la o trăsură de oraș care aștepta.

Strada pe care au fost lăsați nu era nici veselă, nici apăsătoare. Era pur și simplu o parte integrantă a unui loc construit pentru a funcționa, salvat de la plictiseala absolută de câte un ghiveci ocazional de panseluțe înflorite la fereastră sau de un set de obloane proaspăt vopsite în albastrul cerului, sfidând aerul tulbure al orașului, care în curând avea să le dea o nuanță mult mai sumbră.

Casa în sine era neinteresantă. Micuțul său teren, delimitat de un zid de cărămidă scund, conținea doi arbuști tunși, dar nu cu meticulozitate. Ușa se deschidea într-un hol mic, un spațiu pentru paltoane, umbrele și galoși noroioși, dar orice noroi lăsat mai devreme fusese curățat, iar vestibulul era gol, cu excepția unui baston de mers, care atârna într-un cârlig de perete.

Domnul Underwood a condus-o într-un salon sărăcăcios mobilat, unde lordul Bancroft stătea lângă o măsuță joasă, pe care se aflau un serviciu de ceai și un substanțial sendviș Victoria[6].

Lordul Ingram mânca tot ce i se punea în față și nu-i păsa prea mult dacă mâncarea era rafinată sau abia comestibilă. Lordul Bancroft, pe de altă parte, împărtășea cu Charlotte un interes susținut pentru dineuri – și mic dejunuri, prânzuri și ceaiuri.

În plus, era genul de om norocos, care putea mânca ceea ce dorea, fără a trebui să-și facă griji cu privire la depășirea numărului maxim de bărbii tolerabile. De fapt, Charlotte bănuia că acesta devenea cu atât mai slab cu cât mânca mai mult.

– Ah, domnișoară Holmes, a spus el vesel. Te-ai distrat cu fratele meu?

Un alt bărbat ar fi putut să o spună cu răutate. Lordul Bancroft nu era acel bărbat: nu îi ceruse lui Charlotte să-l iubească, ci doar să se căsătorească cu el – și, prin urmare, nu era o problemă faptul că ea își petrecea timpul cu fratele său, care era un bărbat căsătorit.

El și ea semănau mai mult decât își dăduse seama vreodată.

– A fost o zi interesantă, a răspuns ea. Apropo, puneți să fiu urmărită, milord?

– Draga mea domnișoară Holmes, a spus lordul Bancroft fără cea mai mică ezitare, știi că nu pot răspunde niciodată la astfel de întrebări. Dorești ceva la ceai?

– Da, mulțumesc.

La ceainărie mâncase o brioșă cu cremă Devonshire, dar ar fi fost o neglijență să nu încerce și sendvișul Victoria. Genul de produse de patiserie cu care un bărbat putea să vină în foarte scurt timp – și cu un cadavru în casă – spunea multe despre el.

Pandișpanul era proaspăt și ușor, iar gemul de căpșune dintre straturi aducea combinația perfectă de dulce și acru. Alături de o ceașcă de ceai bine preparat, fusese absolut impecabil.

– Nimeni nu ar trebui să muncească fără să fie hrănit corespunzător.

Charlotte nu ar fi putut fi mai de acord nici dacă ar fi încercat.

– Asta cu siguranță înseamnă să fii hrănit corespunzător.

Lordul Bancroft părea mulțumit.

– Să înțeleg că ești gata de lucru, domnișoară Holmes?

– Lordul Ingram mi-a dat impresia că ați dori să văd cadavrul, a spus Charlotte cu prudență.

S-a încordat să îl audă pe lordul Bancroft clarificând că nu existau astfel de planuri, dar acesta a spus:

– Am înțeles că poți spune multe despre o persoană dintr-o privire. Presupun că ar putea funcționa și în cazul cadavrelor.

El chiar voia ca ea să vadă victima – și nici vorbă de sensibilitatea feminină delicată a cuiva.

– Pot să fac asta, a spus ea, abia reușind să nu-și exprime uimirea și nerăbdarea din voce. Dar întotdeauna ajută să ai un context mai larg. Ce-mi puteți spune despre victimă sau despre circumstanțe?

– Îmi vei permite mai întâi să îți cer scuze, desigur, pentru această neplăcere. Cifrul Vigenère, ca și celelalte ghicitori care fuseseră reproduse pentru a vă face pe plac, proveneau dintr-o arhivă de cazuri considerate a fi fost investigate în amănunt – fără nici un fel de interes pentru Coroană. Acum, evident că îți sunt recunoscător – prefer să știu că se întâmplă ceva nefast sub nasul meu, dacă despre asta este vorba, și nu despre o coincidență. Dar aș minți dacă nu aș recunoaște că sunt ofensat și, de asemenea, mai mult decât puțin supărat că darul meu de cucerire a dus nici mai mult, nici mai puțin decât la un cadavru.

– Nu s-a întâmplat nimic rău. Aș prefera mai degrabă ca eforturile mele să facă lumină în privința morții acestui om decât ca ele să ducă doar la rezolvarea unui cod pe care cineva l-a descifrat deja cu zece ani în urmă.

– Așa credea și Ash, dar este bine să aud asta direct de la tine. Acum să răspund la întrebare. Cifrul Vigenère și-a început viața sub forma unui cablu în urmă cu aproximativ zece ani, înainte de vremea mea. Își are originea în Cairo, deși este de asemenea posibil să fi servit drept stație de releu, iar telegrama propriu-zisă să fi fost trimisă dintr-o localitate mai mică din regiune.

Charlotte nu ar fi fost surprinsă dacă Bancroft ar fi avut agenți în stațiile de releu telegrafic din tot imperiul.

Un operator dintr-o stație de releu asculta soneria telegrafului și scria codul Morse în timp ce aceasta emitea clicuri și semnale sonore, înainte de a trimite

mesajul mai departe pe linie. Când un mesaj era transmis, operatorul avea o copie în mână, ceea ce facilita predarea acesteia.

– Expeditorul se numește Baxter, iar destinatarul e un anume C.F. de Lacy, care locuiește la un mic hotel din Belgravia. Conform notelor din dosarul original, cei responsabili la acea vreme au decis că telegrama trebuie să fi fost o comunicare între niște arheologi excesiv de bănuitori – sau indivizi care își spun arheologi, dar care sunt pur și simplu jefuitorii de morminte ai zilelor noastre.

– Deci, nu a fost trimis nimeni la hotel să verifice registrul?

– Avem fonduri limitate și, prin urmare, forță de muncă limitată – de fapt, o mare parte din munca mea constă în încercarea de a obține mai multe fonduri. Îmi imaginez că nefericiții care au lucrat la cifrare au fost dezamăgiți că nu a fost vorba despre un secret de stat străin sau despre un complot ticălos împotriva tronului. Ei au recomandat să fie supravegheate ziarele pentru orice descoperire arheologică importantă. Dar, din cât îmi dau seama, nimeni nu s-a deranjat să dea curs acestei recomandări.

Întotdeauna crezuse că lordul Bancroft îl recrutase pe fratele său mai mic pentru a avea la îndemână pe cineva în care să aibă încredere absolută. Dar acum se întreba dacă nu cumva existau și motive bugetare. Lordul Ingram, în calitate de gentleman, nu se aștepta să fie plătit – și nici măcar despăgubit – pentru problemele sale.

– Așa că acum, zece ani mai târziu, avem dificultăți în a scoate ceva la iveală. Hotelul unde a stat de Lacy? Proprietarul hotelului a murit acum opt ani. Localul a fost vândut și transformat într-un bloc de apartamente. Registrele vechiului hotel au fost aruncate, așa că nu există nici un mijloc de a-l găsi pe acest domn de Lacy, dacă acesta fusese numele său real. Despre Baxter știm și mai puține lucruri. Subordonații mei verifică dacă mai avem și alte înregistrări despre ei, dar nu au prea mari speranțe.

– Când am ajuns la fața locului împreună cu lordul Ingram, acolo era deja un polițist care păzea proprietatea, iar D.I.C. se implicase. Cum s-a întâmplat asta?

Normalitatea categorică a acestei case – sau a oricăreia din vecinătate – nu ar fi trebuit să inspire un polițist să tragă cu ochiul pe după perdele.

– Este un lucru curios cum s-a ajuns la asta. În această dimineață, cea mai

apropiată secție de poliție a primit o notă anonimă, referitoare la activități nefaste care au avut loc la această adresă, în care, potrivit notei, ar fi fost implicați mai mulți copii nevinovați și neajutorați.

Charlotte și-a ciulit urechile. Nu cu mult timp în urmă, atenția orașul fusese captivată de un asemenea caz.

– Jandarmii au sărit imediat, îmi imaginez.

– Într-adevăr, a spus lordul Bancroft, un contingent de la gară a zburat pentru a cerceta locul. Când nimeni nu a răspuns la ușă, au forțat intrarea din spate. Nu erau copii și nici nu existau semne că ar fi fost vreodată vreunul în casă, dar un cadavru nu este cel mai rău premiu de consolare.

Charlotte presupunea că nu, dacă cineva ar fi căutat dovezi de ticăloșie.

– Poliția s-a uitat în jur și a decis să predea problema către C.I.D. Inspectorul Treadles a sosit la fața locului. Tu și fratele meu ați ajuns la fața locului. Restul îl știi deja.

– Nu tot. Inspectorul Treadles a fost rugat să plece?

– Bineînțeles că nu. Inspectorul Treadles este pe deplin implicat în acest caz. El crede că trupul va fi transportat la medicul legist. Și așa va fi. Dar mai întâi aruncați o privire, domnișoară Holmes.

– Cu siguranță. Dar, înainte de a continua, îmi puteți spune dacă Simmons o mai servește pe Lady Ingram?

– Simmons, bătrâna menajeră a mamei mele? Da, e încă acolo. A intrat în posesia unor bani anul trecut. Ne-am gândit că e timpul să-i cumpărăm un cadou de pensionare, dar până la urmă a decis să rămână. A spus că nu ar ști ce să facă cu ea însăși dacă s-ar pensiona.

– Înțeleg.

Lordul Bancroft a înclinat capul.

– Vreun motiv pentru care ți-ai amintit de Simmons dintr-odată?

Charlotte a clătinat din cap.

– Nu, nici un motiv.

A ridicat o sprânceană, dar a spus doar:

– Atunci, mergem?

Când Charlotte avea cinci ani, bunicul ei, un bătrânel cu un comportament vesel și ochi triști, a vizitat casa familiei Holmes. A venit ca un om voinic, chiar dacă îi plăcea să se plângă de articulații cu artrită. O săptămână mai târziu, era întins pe masa din sufragerie, mort.

Târziu în noapte, Charlotte coborâse în sufragerie pentru a studia trupul rece și țeapăn al bărbatului care îi strecura o bomboană de portocale după fiecare masă. Aveau să treacă ani întregi până să realizeze că senzația de gheară din pieptul ei nu era nimic mai mult – sau mai puțin – decât tristețe. Dar a înțeles imediat, la lumina unei lumânări scurse, că nu se temea de morți.

Bărbatul care zăcea acum sub un cearșaf de praf nu avusese norocul de a se stinge la bătrânețe, înconjurat de familie, pe o saltea confortabilă de pene. În schimb, fusese strangulat, cu fața lui încă tânără, grotescă de disperare, de parcă nici măcar la sfârșit nu-i venea să creadă că avusese o soartă atât de nedreaptă.

Și-a scos lupa.

– Pot să arunc o privire? a întrebat lordul Bancroft.

I-a înmânat-o. Lupa era din argint masiv, montată cu un desen ajurat de frunze și spirale. Dar, ascunse printre vârtejurile de frunze, dacă te uitai cu atenție, se aflau mici prăjituri de argint, brioșe și jeleuri modelate.

– Mi s-a părut că am văzut un desen al unei astfel de lupe în caietul de expediții al fratelui meu, de acum câțiva ani, a spus lordul Bancroft. El ți-a dat asta?

– A fost un cadou de ziua mea.

Lordul Bancroft a întors lupa de câteva ori.

– Ce este asta? a întrebat el, arătând spre o bucățică de sticlă verde-deschis

destul de puțin impresionantă din vârful mânerului.

– Mie mi se pare că este un cub dintr-un mozaic. Poate ceva ce a dezgropat lordul Ingram.

– Ar putea fi foarte vechi – a excavat cândva un sit roman minor, a spus lordul Bancroft, cu o licărire speculativă în ochi, în timp ce îi înmâna lupa înapoi.

– Ar putea foarte bine să fie de pe acel sit – nu l-am întrebat niciodată, a răspuns Charlotte, fiind în același timp perfect sinceră și complet evazivă.

Recunoscuse, la prima vedere, că această mică bucată de sticlă tulbure, șlefuită și rotunjită pentru montare, provenea din rămășițele unei vile romane, unde cu mult timp în urmă fusese parte a unui mozaic de podea din atrium.

Locul primului ei sărut.

Lupa fusese livrată prin poștă, și nu personal sau prin curier. Biletul de însoțire îi ura multe bucurii și nu făcea absolut nici o referire la cubul de sticlă. Biletul de retur al acesteia fusese la fel de scurt și la fel de tăcut pe această temă.

Și totuși, fusese începutul acelor tăceri încărcate care ajunseseră să caracterizeze toate interacțiunile ulterioare dintre ea și lordul Ingram.

A îngenuncheat și l-a examinat pe mort de sus până jos, acordând o atenție deosebită mâinilor și tălpilor pantofilor. Domnul Underwood l-a întors, pentru ca ea să-i poată inspecta partea dorsală.

– Aș vrea să-l văd pe acest bărbat dezbrăcat.

Domnul Underwood a gâfâit puțin și a aruncat o privire spre lordul Bancroft, care a spus, fără nici o aparență de surpriză sau de consternare:

– Vreți să îi faceți pe plac domnișoarei Holmes, domnule Underwood?

– Da, milord.

– Am căutat etichete de croitorie, dar nu am găsit nici una, i-a spus lordul Bancroft lui Charlotte, în timp ce domnul Underwood îl dezbrăca pe mort de hainele sale.

După alte câteva minute, Charlotte s-a ridicat și a spus:

– Nu știu dacă pot să vă spun mai mult decât știți deja, milord.

– Și ce anume știu deja, te rog, spune-mi, domnișoară Holmes?

– Știți că nu a fost ucis pe loc – sau cel puțin nu în această casă. A fost o luptă – are sânge și piele sub unghii, iar în tălpi are înfipte pământ și iarbă.

– Într-adevăr, am dedus acest lucru.

– Hainele sale sunt din materiale inferioare, croite în mod indiferent și prea mari pentru el. Dar poți fi sigur că nu indică locul lui în lume, pentru că mâinile lui sunt albe și moi, iar aceste haine aspre nu miros așa cum te-ai aștepta să o facă.

– Ți-ai fi confirmat suspiciunea dacă te-ai fi uitat la lenjeria lui de corp, care se întâmplă să fie din lână merinos: igienică, confortabilă și complet în dezacord cu imaginea aspră pe care o transmiteau – sau căutau să o transmită – hainele lui exterioare. Același lucru este valabil și pentru pantofi, care, deși nu sunt făcuți la comandă, sunt de o calitate și o manoperă excelente.

– Într-adevăr. Acum, ai spus că nu poți să-mi explici mai mult decât știu deja. Deci, ce nu știu încă?

– Acest costum a fost cumpărat de la un magazin second-hand – probabil pentru a se ascunde de cei care nu-l vedeau cu ochi buni. Și nu un magazin second-hand din Kensington, la care o menajeră a unei doamne i-ar putea duce marfa, ci genul de magazin pe care îl găsești în Seven Dials și în alte cartiere de acest gen.

Când nu avusese bani și căutase niște haine care să nu pară deplasate pentru o secretară, frecventase câteva consignații. Problema fusese că hainele cât de cât decente costau încă prea mult, iar cele mai ieftine arătau ca niște cârpe de vase.

– Am avut ocazia de a arunca un ochi în unele dintre cele mai puțin... prestigioase dintre aceste așezăminte. Acest costum a trecut de câteva ori prin consignații. În interiorul mânecii drepte există cinci semne de cusături făcute cu fir maro. În interiorul mânecii stângi, trei semne similare în fir albastru. Diferite magazine folosesc fire de culori diferite pentru a marca articolele care trec prin ele – acest lucru îi ajută să urmărească cât de popular se poate dovedi un articol.

– Și ce face ca acest obiect special să fie atât de popular încât a trecut prin astfel de locuri de opt ori? S-ar putea crede că abia dacă ar putea fi purtat de opt ori înainte ca aceste cusături să se destrame.

– În anumite circumstanțe, purtarea unui articol de îmbrăcăminte nu îl face să se uzeze sau să se deterioreze foarte mult. Partea din față a costumului este făcută din serj, nu cel mai bun pe care l-am văzut, dar suficient de prezentabil și suficient de durabil. Partea din spate însă... aș fi foarte surprinsă dacă nu este o lână care a fost desfăcută și rețesută.

– Un costum care are doar o față prezentabilă. Vrei să-mi spui că asta e o ținută funerară pentru săraci?

– Este ceea ce aș concluziona eu.

– Cadavrul nostru a jefuit un mormânt atunci?

– Judecând după cât a circulat acest costum, aș spune că nu. Este foarte posibil ca familia celui decedat să fi scos costumul și să îl fi vândut înapoi la magazin, pentru a economisi niște bani. Sau s-ar putea să o fi făcut groparii. În oricare dintre cazuri, aș presupune că omul nostru habar nu avea că a îmbrăcat un costum funerar.

Doar pentru ca apoi să devină profetic.

– Ce altceva îmi mai poți spune, domnișoară Holmes?

– Depinde, milord. Ce ați făcut cu portofelul și cu ceasul lui?

– Nu avea portofel la el. Am ceasul lui în posesia mea.

Ceasul fusese fabricat de către Patek, Philippe & Co. Domnul Patek inventase mecanismul de înfășurare cu tijă care eliminase cheile cu filet. Compania avea un nume bine-cunoscut încă de când regina cumpărase două ceasuri de la ei, pentru ea și prințul Albert, la o expoziție de ceasuri din Londra, cu treizeci și cinci de ani în urmă. Iar dedicarea lor pentru calitate nu scăzuse de atunci: dacă memoria lui Charlotte era bună, ceasurile lor primiseră premiul special la un concurs recent organizat la Observatorul din Geneva.

Acest ceas fusese îngrijit foarte bine și părea nou la prima vedere. Doar la un

studiu mai atent cu lupa ei a putut vedea micile lovituri și zgârieturi care veneau odată cu simpla trecere a timpului, inevitabile pentru orice obiect folosit în mod regulat. A deschis partea din spate și apoi cuveta, acel capac interior care proteja aranjamentul precis și complex de angrenaje și arcuri care mișcau cadranele. Nici spatele și nici cuveta nu purtau inscripții.

– Omul nostru a fost orfan.

– Ceasul îți poate spune asta?

– Cum ați ajuns în posesia primului ceas de calitate, milord?

– Un cadou de la răposatul meu tată.

– Cu o inscripție înăuntru, presupun?

– Un îndemn la o viață responsabilă.

– Acesta este cu ușurință un ceas de optzeci de guinee. Iar omul nostru, care pare să aibă doar douăzeci și opt de ani sau cam așa ceva, abia dacă ajunsese la vârsta majoratului când a fost făcut acest ceas. Să fii atât de tânăr și să achiziționezi un ceas care nu poartă nici o inscripție? Asta îmi sugerează că l-a cumpărat singur, mai degrabă decât că a fost un cadou de la o persoană mai în vârstă.

– Și dacă ar fi fost alegerea lui, atunci s-ar putea explica și grija pe care a avut-o – a fost prima lui achiziție semnificativă ca bărbat, ceva ce a vrut să poarte cu el toată viața, a meditat lordul Bancroft. Dar atunci de ce nu și-a pus propriile inițiale pe ea?

– Și mie mi s-a părut ciudat, dar nu pot să-ți ofer un motiv.

– Mai poți să-mi spui ceva despre ceas?

Ea a clătinat din cap.

Părea un pic dezamăgit.

– În acest moment, ceasul nu mai transmite nimic util. Dar pot să vă spun că a încercat să lase un mesaj despre soarta sa.

– Cum?

– Are cumva domnul Underwood la el un instrument pentru a îndepărta căptușeala jachetei?

Domnul Underwood avea așa ceva – o pereche de foarfeci mici și ascuțite care străluceau în lumină. Căptușeala ieftină a fost îndepărtată fără a arăta nimic anume. Dar Charlotte și-a trecut mâna peste lâna neagră și aspră a spatelui și a spus:

– Ah, cred că știu ce este asta. Este orez stropit cu cerneală – apoi boabele individuale au fost aplicate pe țesătură.

Orezul fiert, atunci când intra în contact cu orice fel de suprafață, se lipea de aceasta cu o tenacitate tot mai mare, pe măsură ce se usca. Iar boabele uscate de orez fiert erau tari ca pietricelele și aproape la fel de indestructibile.

– Este posibil să facem o amprentă a suprafeței? a întrebat Charlotte. Cred că avem de-a face cu Braille.

Domnul Underwood și-a îndeplinit sarcina, cu mișcări rapide, dar delicate. Charlotte a examinat foaia de hârtie rezultată și a notat mesajul.

UCIGAȘUL MEU ESTE DE LACY, LA COMANDA LUI BAXTER

De Lacy și Baxter, cele două nume care fuseseră asociate cu telegrama codificată, cea care o adusese pe Charlotte în apropierea casei.

Lordul Bancroft a răsuflat.

– Domnișoară Holmes, mi-ai dat mult de lucru. Mulțumesc! a adăugat apoi uitându-se la ea.

Lordul Ingram o tratase întotdeauna pe Charlotte ca pe un egal. Dar legătura lor era o legătură complicată, constrânsă de circumstanțe și știrbită de o serie de dezacorduri de-a lungul anilor.

Acum, și lordul Bancroft o trata ca pe un egal. El și Charlotte nu împărtășeau o prietenie de lungă durată, dar erau, de asemenea, liberi de orice povară a trecutului.

Era... cu siguranță interesant.

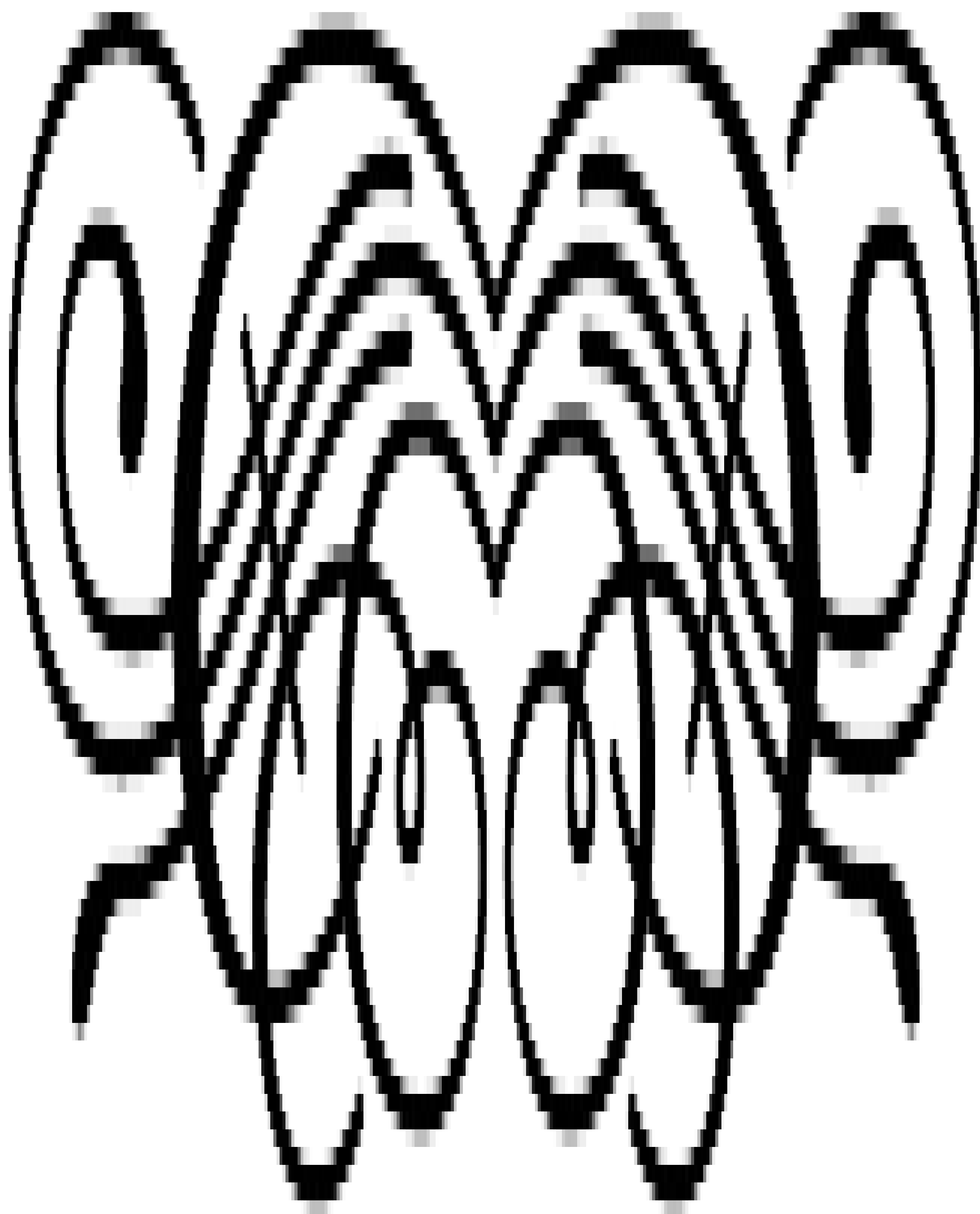
Ea i-a zâmbit.

– Vă doresc noroc în demersul dumneavoastră, milord. Acum, dacă sunteți amabil să aranjați pentru o trăsură care să mă ducă la gară... I-am promis doamnei Watson că voi fi acasă până la ceai.

„Heath“ sau landa este o zona de teren deschis, acoperită cu iarbă aspră sau cu urzici și cu foarte puțini copaci sau arbuști. (N. red.)

Victoria sandwich este, de fapt, un tort pandișpan, umplut cu gem și frișcă. (N. red.)

Capitolul 9

– Aici erai! a strigat doamna Watson, ridicându-se de pe scaun când domnișoara Holmes a intrat în salonul de după-amiază. Unde ai fost?

Nu intenționase să pună acea întrebare – cu siguranță, nu pe acel ton. Domnișoara Holmes era o femeie în toată firea și nu era nici copilul doamnei Watson, nici angajata ei.

Dar plecarea ei bruscă din parc în această dimineață, biletul ei succint, în care scria doar Ieșită. Mă voi întoarce pentru ceai, și faptul că ea, o femeie care nu întârzia niciodată la prăjituri și la sendvișuri, întârziase trei sferturi de oră la ceaiul respectiv...

– Mai aveam cinci minute și fugeam la cel mai apropiat telefon pentru a-l anunța pe lordul Ingram că ai dispărut.

Domnișoara Holmes ar fi putut fi lovită de o trăsură sau jefuită de banii de birjă. Dar posibilitatea care o înspăimânta cu adevărat pe doamna Watson era că ar fi putut fi luată de propria familie, băgată într-un vagon de tren și trimisă la țară, pentru a nu se mai auzi niciodată de ea.

Astfel de răpiri se mai întâmplaseră când doamna Watson era tânără. Încă se mai întâmplau. Și ce putea face cineva când familia era cea care acționa ca judecător, juriu și temnicer?

Domnișoara Holmes stătea nemișcată, cu fustele șifonate, cu buclele căzute din cauza umidității. S-a uitat la doamna Watson fără să clipească, iar doamna Watson a constatat că nu putea citi deloc fața tinerei femei.

Incertitudinea o rodea pe doamna Watson. Să fi fost prea insistentă? Oare a jignit-o? Depășise limitele prieteniei?

– Îmi pare rău, doamnă, a spus domnișoara Holmes cu blândețe. Nu am vrut să întârzii atât de mult.

Ușurarea a cuprins-o pe doamna Watson, ușurarea și o oarecare umilire că nu-și ținuse în frâu anxietatea.

– Nu, eu sunt cea care ar trebui să își ceară scuze. Te rog să mă scuzi că mă

comport ca o bătrână îngrijorată ce sunt.

Domnișoara Holmes a clătinat din cap.

– Am fost pe picioarele mele o vreme – nu am uitat cum m-am simțit. Viața pe care o duc acum este un lux. Dumneavoastră faceți această viață posibilă, doamnă. Îmi pare rău că v-am făcut să vă faceți griji, dar nu-mi pare rău că am pe cineva care își face griji pentru mine.

Doamna Watson și-a dat seama că domnișoara Holmes nu vorbea doar despre acest moment. Se referea și la faptul că doamna Watson o abordase pentru prima dată și îi oferise ajutorul la îndemnul lordului Ingram, fără să știe atunci.

Și voia ca doamna Watson să știe că acest lucru nu îi afectase angajamentul față de parteneriatul lor – și prietenia lor.

– Ah, v-ați întors, domnișoară Holmes! Penelope a intrat în cameră. Ce mai faceți?

S-au așezat toate trei. Aproape imediat, domnișoara Holmes a îndreptat conversația spre ceea ce făcuse Penelope în acea zi cu doamnele de Blois. Penelope a povestit cu plăcere micile lor aventuri, în timp ce domnișoara Holmes asculta cu atenție. Doamna Watson, care auzise deja mai devreme o relatare a zilei Penelopei, s-a gândit că un străin putea deveni atât de repede o parte integrantă a existenței ei, încât îi era greu să își amintească cum trăise înainte de întâlnirea lor.

Polly, una dintre menajere, a venit cu tava de ceai. De obicei, domnul Mears era prezent la ceai, dar se afla în Gloucestershire pentru nunta unei nepoate și botezul unui nepot și nu era așteptat să se întoarcă decât marți, mai târziu.

– Asta înseamnă că va trebui să așteptăm până miercuri pentru a verifica dacă domnul Finch s-a întors din vacanță? a întrebat Penelope, turnând ceai pentru toată lumea.

– Încă două zile nu ar trebui să schimbe mare lucru, a spus domnișoara Holmes.

Doamna Watson și-ar fi dorit să fie la fel de detașată. Fiecare zi trecută de la apelul lui Lady Ingram i se părea o eternitate și se întreba tot mai insistent cum ar putea avea mai multe vești, mai repede. Avea într-adevăr un alt bărbat în

slujba ei. Din păcate, Lawson, grăjdarul și vizitiul ei, nu era actor. Presupunea că ar putea să le întrebe pe Rosie și Polly dacă știau pe cineva care lucra în acea zonă, dar probabilitatea ca vreun răspuns util să vină din acea direcție părea infimă.

– Am o idee, a anunțat Penelope.

Domnișoara Holmes a ridicat farfuria cu sendvișuri spre ea.

– Să auzim!

– Mulțumesc! a spus Penelope, luând trei sendvișuri de mărimea unui deget. La facultatea de medicină, domnișoara de Blois organizează vizite în cartierele din Paris unde oamenii nu-și permit să meargă la doctor sau să cumpere medicamente. Dar noi mergem și în arondismentele bogate, pentru a vorbi cu femeile de serviciu. În vilele mai mari, apelăm mai întâi la menajeră pentru a face aranjamentele. Dar la o gospodărie mai mică, dacă ajungem când nu sunt prea ocupate, am putea vorbi cu toată lumea imediat, la o cafea.

– Propuneți să efectuăm o vizită similară la personalul doamnei Woods? a întrebat domnișoara Holmes.

– Îndrăznesc să spun că asta ne-ar da informații mai solide despre domnul Finch decât o altă vizită a domnului Mears, care pretinde că este avocat. Și nici măcar nu ar fi nevoie să mint. Voi fi exact cine sunt, o studentă la facultatea de medicină, care încearcă să facă un pic de bine în vacanță. Și pot vizita mai multe case de pe aceeași stradă, astfel încât doamna Woods să nu simtă că locuința ei a fost singura vizată.

Doamna Watson a privit la acest copil care îi era atât de drag, cu încrederea ei plină de viață și îndrăzneala ei poznașă, și s-a îngrijorat. Lăsând la o parte durerea sufletească a lui Lady Ingram și mizeria morală a situației în ceea ce-l privește pe lordul Ingram, pentru Penelope totul era încă o distracție și un joc. Dar doamna Watson văzuse cât de repede se putea transforma un caz din ceva care dă de gândit în ceva periculos în mod real.

Nu dorise ca Penelope să fie implicată în afacerea de detectiv consultant. Dar acum, că fata era, nu voia nici să-i taie aripile, la fel cum nu voia să limiteze libertatea de mișcare a domnișoarei Holmes, oricât de mult o nelinișteau absențele mai lungi ale acesteia din urmă.

– Este o idee bună, a spus ea. Dar nu ar trebui să te duci singură. O să vin cu tine.

*

Și-au petrecut restul timpului plănuind detaliile semi-șiretlicului lor. În cele din urmă, s-a hotărât ca și domnișoara Holmes să meargă cu ei, dar deghizată.

– S-ar putea să trebuiască totuși să-l vizitezi pe domnul Finch în persoană la un moment dat, a subliniat doamna Watson. Ar fi mai bine ca servitorii să nu te vadă intrând nici pe ușa de serviciu, nici pe cea din față – ar putea da naștere la suspiciuni.

La sosirea poștei, Penelope a văzut un teanc ordonat de scrisori pentru ea de la ceilalți prieteni și colegi de clasă. Încântată, s-a scuzat pentru a citi după pofta inimii teancul de corespondență. Domnișoara Holmes, pe de altă parte, părea dezamăgită.

– Aștepți o scrisoare?

– N-am mai primit vești de la sora mea de ceva vreme, a spus domnișoara Holmes. Am văzut-o marți. Și am rugat-o să adune pentru mine niște informații despre Lady Ingram. Dar nu-i stă în fire Liviei să aștepte până când finalizează ceva ca să-mi scrie. A tăcut, apoi a murmurat, mai degrabă criptic: uneori vorbesc prea mult, mai ales despre chestiuni care ar fi mai bine să nu fie abordate.

În timp ce doamna Watson se gândea dacă să îi ceară domnișoarei Holmes să dea explicații, aceasta din urmă a suspinat.

– Oricum, trebuie să vă spun ceva, doamnă, ceva legat de Sophia Lonsdale.

Doamna Watson a tras aer în piept.

– Credeam că ne-am înțeles că nu vom mai pomeni acest nume.

Ca și domnișoara Holmes, Sophia Lonsdale fusese izgonită din societate pentru indiscrețiile sale, deși cu o generație înainte. Se întorsese în Anglia din

străinătate și îl consultase pe Sherlock Holmes. Iar acest lucru a dus la o cascadă de evenimente pe care nimeni nu ar fi putut să le prevadă.

Lumea credea că Sophia Lonsdale murise cu mulți ani în urmă, iar ea venise la Charlotte sub un pseudonim. La sfârșitul afacerii Sackville, doamna Watson și domnișoara Holmes au decis că trebuie să fi avut un motiv important și disperat pentru a-și înscena propria moarte și că nu-i vor compromite siguranța aruncând numele ei real la voia întâmplării.

– Mă întreb dacă nu cumva s-a dat de gol, a meditat domnișoara Holmes. Modul de acțiune poate fi la fel de ușor de recunoscut ca și vorbirea sau scrisul de mână. Iată o femeie care încearcă să-și îndeplinească obiectivele fără să-și trădeze implicarea. Dacă soțul ei a văzut rapoartele din ziare, și-a amintit că una dintre părțile implicate a fost o prietenă apropiată a ei și a bănuit că și ea ar fi putut fi amestecată?

– Soțul care o crede moartă?

– Dacă avea deja o bănuială că moartea ei a fost un șiretlic?

Doamna Watson s-a încordat.

– Ai primit vești de la ea, domnișoară Holmes? Are probleme?

– Nu am auzit nimic de la ea, dar lordul Ingram are motive să creadă că cineva – sau mai multe persoane – vă supraveghează casa de la începutul săptămânii.

Ideea ca Sherlock Holmes să-și ofere serviciile publicului fusese a doamnei Watson. O idee extrem de inspirată, credea ea. Dar toate ideile inspirate veneau cu dezavantajele lor inevitabile. Întreprinderea, captivantă și plină de satisfacții în mare parte, fusese, de asemenea, uneori mai mult decât îngrijorătoare.

– Nu v-am spus asta, a continuat domnișoara Holmes, dar după cazul Sackville, m-am dus la Somerset House și am cercetat dosarul ei de căsătorie, deoarece dorința de a scăpa de soțul ei părea cel mai probabil motiv pentru care și-a falsificat moartea. Numele lui este Moriarty. I-am scris lordului Ingram și l-am întrebat dacă știe ceva despre acest bărbat. La rândul său, acesta l-a întrebat pe lordul Bancroft. Și, potrivit acestuia, lordul Bancroft a fost descumpănit de menționarea acestui nume și l-a avertizat pe lordul Ingram, în termeni foarte clari, să se abțină de la a se amesteca în orice afacere cu Moriarty.

– Și credeți că acest Moriarty este cel care a pus să fie supravegheată casa?

– Mi se pare cea mai logică ipoteză.

Doamna Watson a așteptat ca domnișoara Holmes să continue. După un timp, a devenit evident că domnișoara Holmes aștepta o reacție din partea ei.

– Sper ca doamna Marbleton să rămână în siguranță, a spus ea, folosind pseudonimul pe care Sophia Lonsdale i-l dăduse.

Domnișoara Holmes a studiat-o.

– Nu vă faceți griji pentru dumneavoastră? Înainte ca doamna Watson să poată răspunde, a clătinat din cap. Bineînțeles, la ce mă gândeam? Vă faceți griji în primul rând pentru alții.

– Nu din altruism, atenție. Îmi fac griji pentru ceilalți pentru că nu știu dacă vor fi capabili să facă față dificultăților pe care viața le aruncă în poala lor. Cât despre mine... Doamna Watson a ridicat din umeri. Nepoata ei crescuse, partenerul ei murise, iar servitorii ei erau îngrijiți prin testament. Ce mai conta pentru ea că soțul Sophiei Lonsdale dorea să-i păzească ușile pentru o vreme? Atât timp cât nu te afectează pe dumneata sau pe Penelope...

– Cred că nu se va întâmpla nimic nici cu domnișoara Redmayne, nici cu mine. Sau cu dumneavoastră, de altfel. Domnișoara Holmes a tăcut o vreme, nu tăcerea opulentă care părea a fi obiceiul ei natural, ci una contemplativă. Lucru pentru care vă sunt recunoscătoare, deoarece sunteți un consilier indispensabil.

Doamnei Watson îi părea puțin rău pentru ea însăși. Rămasă văduvă în toamna vieții ei, cu singura ei rudă plecată o mare parte din an. Dar, oh, câtă căldură i s-a răspândit prin corp la auzul cuvintelor domnișoarei Holmes, ca și cum ar fi înghițit o picătură de foc solar, iar acum îi strălucea din interior. Este adevărat, anumite etape îndrăgite din viața ei se încheiaseră, dar, odată cu sosirea domnișoarei Holmes, se deschisese o perspectivă cu totul nouă. Iar pentru cineva care își purtase anii cu grijă, toamna nu trebuia să fie un anotimp al lipsei sau al regretelor, ci unul al recoltei și al sărbătorii.

S-a aplecat în față.

– Ai o oră liberă, domnișoară Holmes?

Charlotte era curioasă. Doamna Watson îi ceruse nu numai o oră din timpul ei, ci și dacă avea în posesie niște haine care să îi permită o mișcare ușoară. Costumul ei de tenis fusese împachetat din greșeală pentru sezonul londonez, căci tenisul era un joc pentru la țară; rămăsese în valiză și îl luase cu ea în exil.

(Cum garderoba ei era formată numai din ansambluri inutile pentru oricine altcineva decât o doamnă care nu muncește, nu mai contase dacă își adusese costume de tenis sau rochii de seară. Cu cât mai multe piese putea să înghesuie în bagaje, cu atât mai multe bunuri ar fi putut avea de vândut în ultimă instanță.)

Doamna Watson o aștepta în camera în mare parte goală, care fusese cândva camera de copii a domnișoarei Redmayne, într-o bluză mulată și o fustă care nu se îngusta spre genunchi.

– Am presupus mai devreme că trebuie să fii familiarizată cu manevrarea armelor de foc, întrucât ai fost crescută la țară. Dar ești, domnișoară Holmes?

Charlotte a dat din cap. Familia Holmes nu avea un parc de vânătoare propriu, dar aproape în fiecare toamnă părinții ei reușeau să obțină o invitație la o partidă de tir.

– Puști de vânătoare, da. De asemenea, puști pentru tir la țintă. Odată, tata m-a lăsat să trag cu revolverul lui.

– Excelent. Cu toate acestea, este puțin probabil să te plimbi prin Londra, sau oriunde altundeva, cu o pușcă. Dar o doamnă are, de obicei, o umbrelă la îndemână, care îi va servi în caz de nevoie.

Doamna Watson i-a întins lui Charlotte un baston.

– Aceasta nu este o umbrelă de soare, evident. Dar îmi iubesc prea mult umbrelele – și sunt sigură că și tu le iubești – pentru a le supune la astfel de abuzuri atunci când nu există un pericol real. În schimb, bastoanele de mers pe jos sunt lucruri solide, care pot îndura bătăi.

– Bunicul meu a fost maestru de scrimă. La bătrânețe, a locuit o vreme la noi și se distra instruindu-ne pe mine și pe sora mea în folosirea bastoanelor de apărare. Am ajuns la Londra încrezătoare în capacitatea mea de a mă apăra. Dar prima dată când cineva m-a apucat pe la spate, am încremenit. Toată practica mea de mânuire a sabiei fusese oarecum stilizată – en garde, prêts, allez[7] și toate

cele. Dar în viața reală nimeni nu așteaptă să fii în poziția corectă și nu va veni la tine doar din față. Ceea ce vrei atunci este să te antrenezi să depășești cât mai repede posibil acel moment de paralizie, să-ți înfigi cotul în rinichiul agresorului tău și, în timp ce el își slăbește momentan stăpânirea, să te întorci și să îl lovești cât de tare poți, generând lovitura nu prin mișcarea încheieturilor mâinilor, ci punându-ți tot corpul în spatele ei.

Charlotte a testat echilibrul bastonului din mâna ei. Era făcut din ratan, ușor, dar rezistent.

– Nu este vorba despre Moriarty, nu-i așa, doamnă? Agenții lui nu sunt în stare să mă răpească de pe străzi.

– Nu, a recunoscut doamna Watson. Oricât de mult te-ai considera o femeie liberă, domnișoară Holmes, fugi încă de familia dumitale.

– Deci, pe tatăl meu îmi recomandați să-l bat cât de tare pot.

– Sau pe agenții săi – în timp ce te gândești la regină și la țară, desigur.

Charlotte nu s-a putut abține să nu zâmbească.

– Îmi pare rău pentru cel de-al doilea bărbat care v-a apucat din spate, doamnă.

Doamna Watson i-a făcut cu ochiul.

– Ah, ar trebui să îți pară rău și pentru primul. I-am rupt un deget.

Doamna Watson a început cu pozițiile de bază.

– Trebuie să înveți cum să stai în picioare astfel încât să fii fermă și conectată la sol, ca să fie dificil pentru oricine să te dea la o parte sau să te împingă în jos.

Pozițiile o făceau pe Charlotte să o doară picioarele, acele membre care nu trebuiau să facă niciodată ceva mai obositor decât câteva ture în jurul unei săli de bal.

– Acum, cel mai important lucru este să îți păstrezi arma, a avertizat doamna Watson.

Charlotte a apucat și mai strâns bastonul din mână.

– Acum, parează asta.

Charlotte a ridicat bastonul pentru a o bloca pe doamna Watson. Nu era sigură ce anume a făcut aceasta din urmă, dar bețele s-au lovit, iar următorul lucru pe care Charlotte l-a văzut a fost bățul ei zburând prin cameră – o cameră din fericire puțin mobilată – și izbindu-se de șemineu cu un zgomot puternic.

Iar mâna ei a vibrat dureros din pricina contactului.

– Au!

– Nu ți-ai susținut brațul, domnișoară Holmes, a țâțâit doamna Watson.

Charlotte și-a recuperat bastonul.

– Aș fi putut să jur că l-am ținut extrem de strâns.

– De acord, agresorul dumitale obișnuit s-ar putea să nu cunoască atâtea moduri ingenioase de a dezarma un adversar. Dar un bărbat tot îți poate doborî bastonul prin forța superioară, dacă nu profiți de efectul de pârghie. Trebuie să devii mai pricepută cu arma dumitale, domnișoară Holmes.

Iar a deveni mai competent nu era un proces plăcut.

– Ah, Doamne! După un sfert de oră, Charlotte gâfâia deja și pufăia. Nu știu dacă mai pot ține pasul mult timp.

– Haide, domnișoară Holmes. Acționează ca și cum ai împiedica sosirea „numărului maxim tolerabil de bărbii“. După ce faci exerciții, îți poți satisface dorința mai liber.

Charlotte a oftat.

– Ei bine, în acest caz, s-ar putea să găsesc ceva voință suplimentară.

Cu zece minute înainte de ora stabilită, doamna Watson a avut milă de Charlotte și a declarat ședința din acea zi încheiată. Charlotte s-a sprijinit de perete. O dureau brațele – chiar și pe cel care nu ținea bastonul. O dureau picioarele. O

durea întreg corpul.

– Și mâine-dimineață te va durea și mai tare, a zâmbit doamna Watson.

Charlotte a gemut.

– Acum, domnișoară Holmes, a spus doamna Watson, fără măcar să respire mai repede, când mi-ai spus despre supravegherea acestei case, ai menționat observațiile lordului Ingram. Am ratat vizitele lui?

– Nu, nu a venit în nici una dintre zile, deși l-am întâlnit când am ieșit pe ușa din față în această dimineață.

– Dar a vrut să ne invite, de ambele ori?

Charlotte a ezitat.

– Ar fi rezonabil să presupunem că da.

Vocea doamnei Watson a devenit crispată.

– Nu crezi că este din cauză că a aflat despre vizita soției sale la Sherlock Holmes?

Charlotte și-a tamponat ceafa cu o batistă și a clătinat din cap.

– Mai este ceva ce trebuie să vă spun. Lordul Bancroft m-a cerut în căsătorie.

Maxilarul doamnei Watson s-a relaxat. Apoi a izbucnit într-un hohot de râs exaltat.

– Nu mă așteptam la așa ceva. Vreau să spun, omul este destul de ciudat, dar nu credeam că are în el puterea de a se împotrivi convențiilor într-o asemenea măsură. Însă asta îmi îmbunătățește părerea despre el, faptul că are un gust atât de bun în materie de perspective matrimoniale. Nu este prima dată când te-a cerut în căsătorie dacă îmi amintesc bine?

– Nu.

– Îmi place din ce în ce mai mult de el. Apoi a devenit serioasă. Doamne, te gândești serios la asta.

– Trebuie.

Bernadine devenise atât de absentă și de apatică, cum nu o mai văzuse Charlotte vreodată. Chiar și Livia, oricât de sensibilă și vulnerabilă ar fi fost, era mult mai bine echipată pentru a face față vicisitudinilor vieții.

– Dizgrația mea a făcut ca lucrurile să fie dificile pentru toți cei din familia mea, dar mai ales pentru surorile mele. Căsătoria îmi va „răscumpăra“ păcatul suficient de mult pentru ca eu să am grijă de ele. Și dacă lordul Bancroft îmi va garanta suficientă libertate și stimulare intelectuală, ceea ce pare foarte dispus să facă, atunci trebuie să-i acord toată atenția.

– Ce părere are lordul Ingram despre toate acestea?

– Nu l-am întrebat, a mormăit Charlotte. Dar nu m-aș mira dacă el a fost cel care i-a dat ideea lordului Bancroft.

Inspectorul Treadles a ajuns acasă aproape în același timp cu soția sa.

– Bună ziua, domnule inspector, a zâmbit Alice când s-au întâlnit în pragul casei. Bine ai venit acasă. O zi lungă?

El a inspirat.

– Și încă cum. Un caz nou și ciudat. Un tip a fost omorât, într-adevăr, dar nu avem nici o idee despre cine este sau de ce a vrut cineva să-l omoare. L-am pus pe MacDonald să verifice dacă nu cumva a fost raportată dispariția cuiva care se potrivește descrierii, dar s-ar putea să dureze ceva timp.

– Întotdeauna îți prinzi vinovatul, a spus soția lui.

O făcea, dar nu neapărat fără ajutor. Și, în timp ce stătea deasupra mortului, nedumerit de situație, își dorise cu desăvârșire să aibă puterea de observație a lui Sherlock Holmes. Ca și el să fi putut arunca o privire și să știe tot ce era de știut despre o victimă.

A sărutat-o pe Alice pe obraz și a spus, deși fără prea multă convingere:

– Mulțumesc, draga mea!

Au intrat în casă, care era un cadou de nuntă din partea socrului său. Ar fi trebuit să ajungă comisar, cu o indemnizație de locuință de trei sute de lire sterline pe an, pentru a avea vreo speranță de a locui într-o casă atât de frumoasă din venituri proprii.

– Unde ai fost? Era aproape ora cinei, iar el nu era obișnuit ca Alice să fie afară atât de târziu.

– La fratele meu. A suspinat. L-am văzut pe Barnaby doar pentru scurt timp – era sub morfină. Dar Eleanor este îngrozită. Barnaby nu vrea să-i spună ce se întâmplă cu el, ba chiar i-a interzis și doctorului Motley să spună ceva cuiva.

– Cu siguranță...

– Nu prea cred. Dar Eleanor este convinsă că exact asta îl doare – că a luat-o de undeva și i-a dat-o și ei. Am încercat să-i spun că Barnaby se teme de boala franțuzească chiar mai mult decât ea, dar era înnebunită. În cele din urmă, a trebuit să-i dau niște laudanum ca să o liniștesc și ca să pot pleca. Va trebui să trec din nou pe la ei, cel puțin pentru a mă asigura că Eleanor este în regulă, a spus ea scuturând ușor din cap.

Lui Treadles i-a venit un gând.

– Sunt sigur că Barnaby va fi bine în cel mai scurt timp. Dar dacă ceva ar merge prost, ce ar urma să se întâmple cu Cousins Manufacturing?

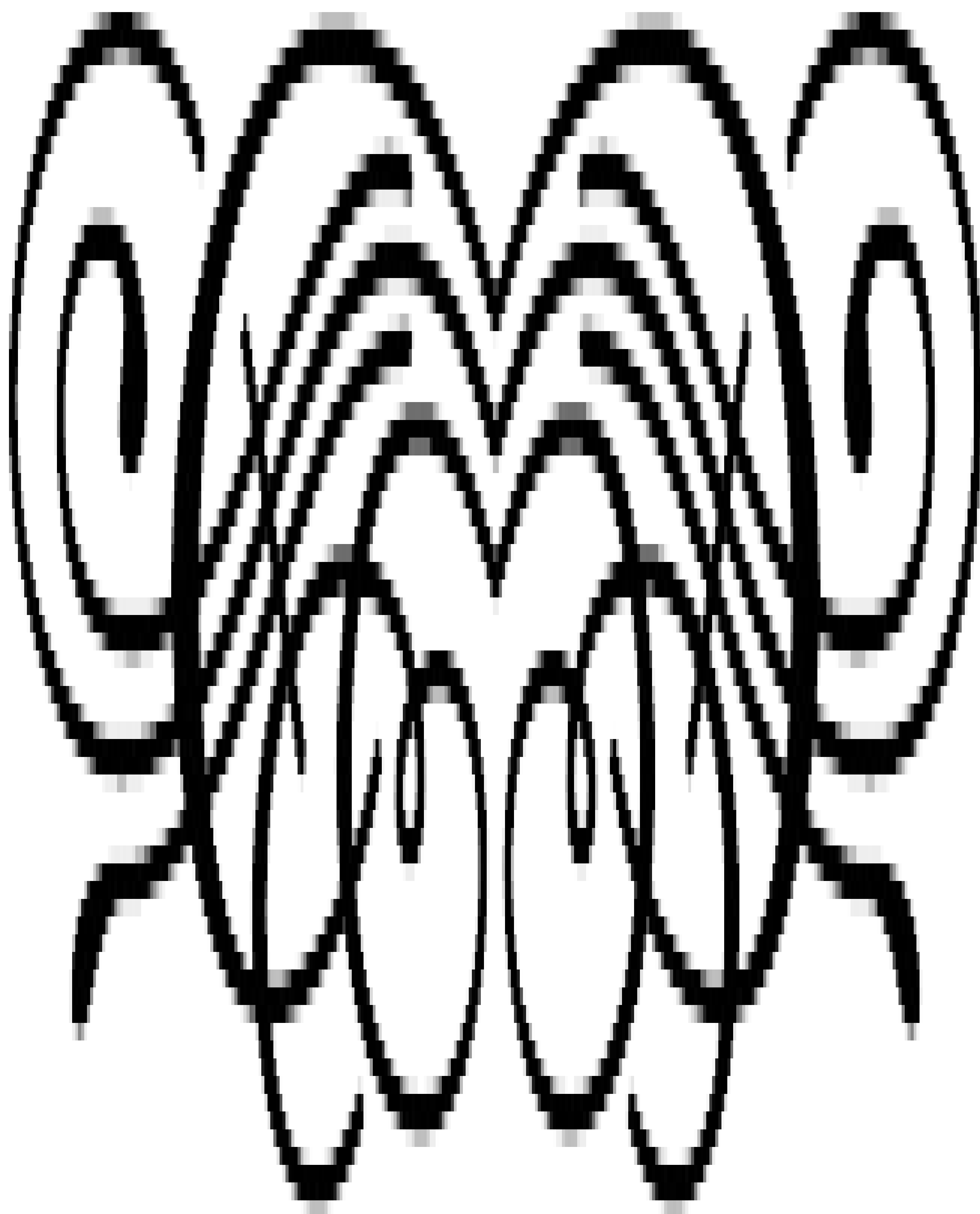
– Oh, nu mă îndoiesc că își va reveni mai devreme sau mai târziu. Alice s-a încruntat. A trecut mult timp de când am citit testamentul tatălui meu. Însă, dacă îmi amintesc bine, în cazul în care Barnaby ar muri fără nici un urmaș de sex masculin, firma mi-ar reveni mie.

Iar Barnaby și Eleanor Cousins, ca și Robert și Alice Treadles, nu aveau copii.

Oricum, nici unul care să fi supraviețuit atât în uter, cât și în lumea exterioară.

În gardă, fii gata, pornește (în limba franceză în original) (n. red.)

Capitolul 10

DUMINICĂ

Încă de când Charlotte fugise, Livia fusese supusă unui interogatoriu interminabil, condus de doamnele Avery și Somersby, bârfitoarele de frunte ale societății. Una dintre doamne, sau amândouă, o bătea mereu pe Livia pe umăr pentru a o întreba dacă a primit vreo veste de la scandaloasa ei surioară.

Dar în momentul în care Livia dorea să le găsească, dispăreau.

Sau, cel puțin, așa se simțea.

A întrebat-o chiar și pe mama ei dacă bârfitoarele au plecat din oraș, doar pentru a i se spune că este o idioată.

– De ce să fi plecat, când toată lumea este încă la Londra? În plus, le-am văzut ieri.

Ceea ce era vădit fals, deoarece Lady Holmes suferise de o durere de cap cu o zi înainte, luase laudanum și nu se ridicase din pat toată ziua.

Dar Livia nu s-a opus. Să se certe cu mama ei ar fi fost ca și cum s-ar fi certat cu un zid de cărămidă. Mai rău, de fapt – cel puțin putea lovi cu piciorul în zidul de cărămidă atunci când se sătura de ceartă.

– Ah, fată proastă, a șuierat Lady Holmes dintr-odată. De ce le-ai adus în discuție? Le-ai invocat.

Livia nu le-a putut localiza imediat pe bârfitoare. Abia după ce mama ei s-a ascuns, le-a văzut pe partea opusă a iazului rotund. Au văzut-o în același moment și s-au îndreptat imediat în direcția ei.

Când au ajuns la vreo șase metri de locul unde stătea ea, s-a întâmplat un miracol. Tânărul, tânărul ei, a ieșit la vedere și a luat loc pe banca de alături.

Nu putea fi atât de norocoasă, nu-i așa? Nu, nici vorbă. Niciodată. Unii oameni câștigau premii. Unii aveau părinți iubitori. Unii ajungeau acasă înainte să plouă și nu erau nevoiți să plece nicăieri până când soarele nu strălucea din nou pe cer. Livia era întotdeauna cea pe care o prindea ploaia, cea a cărei fustă era mutilată

în storcător, cea care stătea la coadă în spatele persoanei care urma să primească ultima lingură de punci.

Dar uite că el era acolo, în costumul său de duminică, bine aranjat și prezentabil, dar nu atât de spilcuit încât să o facă suspicioasă. Și, Doamne, avea oare o nuanță roșiatică în barbă și, de asemenea, în păr? Nu se gândise niciodată la roșcați, dar dacă toți ar fi arătat ca el, ar fi lăudat cu plăcere existența lor în lume.

Era posibil – era oarecum în sfera posibilităților – ca el să fi venit în parc special ca să o caute? La urma urmei, ei fuseseră în aceeași zonă duminica trecută, când se intersectaseră pentru prima dată.

– Domnișoară Holmes, exact persoana pe care doream să o vedem!

Oh, la naiba cu Lady Avery și Lady Somersby. Duminica trecută, el plecase la cea mai slabă mișcare a mamei ei. Cu siguranță că de data aceasta, văzând-o înconjurată, se va face din nou nevăzut.

Ea a răspuns la întrebările bârfitoarelor, cu un zâmbet chinuit pe față. Două întrebări. Trei întrebări. Cinci întrebări.

El era încă acolo.

S-a relaxat puțin. Când a răspuns la șapte întrebări, iar el încă mai rămăsese pe loc, a început să se simtă îmbătată de cap.

Și apoi și-a amintit că nu se afla acolo pentru a suporta docilă un alt interogatoriu: fusese însărcinată de Charlotte să obțină răspunsuri de la doamnele Avery și Somersby. Dar cum să îndrepte subiectul spre Lady Ingram fără să pară că uneltea în mod transparent să facă asta?

S-a produs o minune mai mică, dar tot o minune: Lady Ingram, cu copiii ei în brațe, a trecut la vedere, o viziune într-o rochie de mers pe jos de culoarea caisei și o umbrelă asortată.

– Ah, este Lady Ingram, a spus ea.

– Așa este, a murmurat Lady Somersby.

Charlotte devenise un subiect de bârfă în ultima vreme, dar lordul și Lady

Ingram fuseseră subiectul speculațiilor de ani de zile, de la cel mai admirat cuplu tânăr din societate la cel mai înstrăinat. Când era vorba despre atâta frumusețe, bogăție, prestigiu și – cel puțin la început – dragoste, toată lumea voia să știe ce mersese prost.

Lady Ingram a dat din cap, dar umerii ei drepți vorbeau elocvent despre dorința ei de a fi lăsată în pace. Livia, Lady Avery și Lady Somersby i-au întors salutul și au privit-o pe ea și pe copiii ei îndepărtându-se din peisaj.

Livia a profitat de ocazie.

– Știți ce mă întreb uneori? Mă întreb dacă nu cumva a mai fost cineva înainte de Lord Ingram. Asta ar putea explica lucrurile, nu-i așa?

– Nu și pentru mine, a spus Lady Somersby. L-ați văzut la un meci de polo? Dacă aș fi fost Lady Ingram, aș fi uitat instantaneu pe oricine mi-ar fi plăcut în momentul în care l-aș fi văzut pe Lord Ingram pe un ponei de polo.

– Ah, bătrână obraznică, a spus sora ei.

– Mulțumesc, draga mea! a râs Lady Somersby din toată inima. Acestea fiind spuse, cred că aveți dreptate, domnișoară Holmes. Am auzit că, înainte de a-și face debutul, Lady Ingram a sperat să se căsătorească cu un tânăr destul de nepotrivit. Nepotrivit nu din punct de vedere al calităților personale, atenție, ci din cauza paternității neoficiale.

– Am fost surprinsă, a spus Lady Avery. Nu bănuisem asta de la Lady Ingram. Întotdeauna mi s-a părut a fi o persoană care se uită în sus, nu în jos, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Livia își dorea mult să verifice din nou ce face tânărul ei, dar ea și bârfitoarele se întoarseră toate odată să urmărească plecarea lui Lady Ingram, iar acum el era în spatele ei – dacă mai era acolo.

A început să se gândească cum ar putea scăpa, dar oare miracolele nu vor înceta niciodată? Doamnele au zărit pe altcineva cu care voiau să vorbească și s-au scuzat cu o grabă nefirească.

Stătea pe loc, așteptând nerăbdătoare ca ele să dispară din vedere. Cu scandalul lui Charlotte încă proaspăt, Livia nu voia ca ele să o vadă alergând după un

bărbat.

În clipa în care doamnele bârfitoare plecaseră cu adevărat, înainte ca ea să se întoarcă, vocea lui se auzi la câțiva pași în stânga ei.

– Am crezut că nu vor mai pleca niciodată.

Livia și-a simțit vibrațiile inimii ca pe o senzație de pulsație în ceafă.

– La fel și eu, a reușit să răspundă.

Dar acum, știind că el nu avea de gând să plece înainte de a vorbi cu ea, își dădea seama că nu era lipsită de îndoieli în legătură cu situația. Londra era un oraș cu patru milioane de suflete. Trei întâlniri întâmplătoare într-un interval scurt de timp cu același străin? A doua lor întâlnire putea fi încă explicată ca o coincidență. Dar aceasta? Nu, el își dorise să se întâmple asta.

Străinii, mai ales cei bine îmbrăcați și buni vorbitori, care păreau a fi domni, erau considerați de Lady Holmes un pericol grav. Ticăloși și vânători de averi, unul și toți, spunea ea adesea. Livia își bătuse joc, în secret, de îngrijorarea ei. Un vânător de averi ar trebui să fie deosebit de inept pentru a veni după fetele Holmes, având în vedere cât de puțină bogăție poseda familia.

Ea nu credea că tânărul era un vânător de averi. Dar ar fi fost o prostie din partea ei să nu se întrebe, în acest moment, ce anume dorea.

– Pot să vă invit la o plimbare și poate la o mică conversație? a întrebat el.

Era o propunere periculoasă. Nu fuseseră prezentați. Să facă o plimbare cu el... Chiar și înainte de scandalul lui Charlotte, Lady Holmes ar fi închis-o pe Livia fără cină pentru o asemenea infracțiune.

Dar Livia nu era pregătită să respingă orice contact cu el, începând din acest moment – nu când avea de înfruntat opt luni în țară fără Charlotte, fără nici măcar un aliat oarecum ca Mott. Următoarea cea mai bună cale de acțiune ar fi fost ca ea să pună întrebări detaliate.

Și să se roage să aibă capacitatea de a judeca corect sinceritatea și legitimitatea răspunsurilor lui.

– Da, a spus ea, întorcându-se spre el, inima ei tresărind, în ciuda ei, la vederea ochilor lui calzi și a zâmbetului luminos. Da, atât la o plimbare, cât și la un pic de conversație.

LUNI

Destul de ciudat, acum că Charlotte o avertizase pe doamna Watson că erau supravegheate, supravegherea se evaporase. Au observat cu atenție, dar nimeni nu a zăbovit în mod nejustificat în apropierea vreunei ieșiri, nici a casei doamnei Watson, nici a numărului 18 din Upper Baker Street.

Totuși, Charlotte a fost foarte atentă luni pentru a se asigura că nu au fost urmărite, mergând până acolo încât au intrat în hotelul în care erau cazate de Blois și au ieșit pe o ușă de serviciu de pe o altă stradă.

Cele trei femei au vizitat mai întâi alte două case, conform recomandării domnișoarei Redmayne, înainte de a bate la intrarea de serviciu a doamnei Woods. O tânără cu un aer nervos a deschis ușa.

– Bună ziua, a spus cu căldură domnișoara Redmayne. Eu sunt domnișoara Hudson și ea este doamna Hudson, mătușa mea. Eu studiez medicina la Universitatea din Londra. Ca parte a programului de studii, ni se cere să răspândim cunoștințele medicale și să combatem dezinformarea, în special în rândul celor care altfel nu ar avea acces la medici. Pot să intru și să vorbesc cu personalul?

Fata s-a uitat nesigură în spatele ei.

– Lăsați-mă să o întreb pe doamna Hindle!

A închis ușa, care a fost deschisă din nou, un minut mai târziu, de o femeie vioaie, cu oase mari, în vârstă de 40 de ani.

Domnișoara Redmayne i-a întins mâna.

– Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Hindle.

– Sunt, dar cine ești dumneata?

Domnișoara Redmayne s-a prezentat pe sine și pe doamna Watson și și-a reiterat

scopul.

– O femeie doctor? Măi să fie.

– O viitoare doctoriță... Sunt încă la facultatea de medicină. Îmi dați voie să intru? Aș fi încântată să vă răspund la orice întrebare legată de sănătatea dumneavoastră – și să vă ofer leacurile pe care le-am adus cu mine. Gratuit, bineînțeles, totul face parte din programul nostru.

Ideea remediilor pentru care nu trebuia să plătească o atrăgea în mod clar pe doamna Hindle. Dar ea nu era încă convinsă. A arătat cu degetul spre Charlotte.

– Și ea cine este? O doamnă doctor, de asemenea?

Charlotte, cu o perucă șatenă și o pereche de ochelari, își ținea fața întoarsă într-o parte.

– Aceasta este sora mea, domnișoara Eloisa Hudson, a spus domnișoara Redmayne cu scuze. Nu studiază medicina, din păcate. După cum vedeți, trebuie să i se poarte de grijă. Nimeni altcineva nu este acasă astăzi, așa că am adus-o cu noi. Nu este deloc o problemă, atât timp cât cineva stă cu ochii pe ea.

Charlotte se hotărâse să vină în calitate de facsimil al lui Bernadine. Oamenii aveau tendința de a se alarma la început în legătură cu Bernadine dacă o vedeau vreodată, dar apoi uitau repede de existența ei.

Poate că maniera amabilă și totuși capabilă a domnișoarei Redmayne a fost cea care a convins-o pe doamna Hindle pe ultima sută de metri. Poate că a fost prezența maternă și liniștitoare a doamnei Watson. Sau poate că a fost calitatea hainelor lor – tatăl lui Charlotte era întotdeauna suspicios față de bărbații din clasa inferioară, chiar dacă singurii bărbați care l-au jefuit vreodată au fost doi dintre oamenii de afaceri bine educați și bine îmbrăcați. În orice caz, doamna Hindle a răspuns cu voce aspră.

– Ei bine, presupun că puteți intra.

Doamna Woods se ocupa cu adevărat bine de casă. Pasajul de la subsol era la fel de impecabil ca orice salon din Mayfair. Când au ajuns în holul servitorilor, dotat cu două ferestre dreptunghiulare în apropierea tavanului, care lăsau să pătrundă lumina zilei, Charlotte a văzut că toate uniformele femeilor erau, de asemenea,

perfect impecabile.

– Văd că nu trebuie să pierd timpul explicând importanța igienei în această casă, a spus domnișoara Redmayne. Suntem de-a dreptul înconjurate de ea. Are cineva vreo întrebare? Erupții cutanate, probleme intestinale, probleme feminine?

Nimeni nu părea să sufere de nici una dintre problemele pe care le numea, dar nu a durat mult până când femeile au fost absorbite de o discuție despre căderea părului, cu aparent dura doamnă Hindle destul de îngrijorată de fapt de subțierea părului ei, iar femeile mai tinere au vorbit despre diverse rude de sex feminin care se confruntau cu același lucru, iar domnișoara Redmayne a dat o explicație științifică despre foliculi și ciclurile de creștere.

Charlotte a profitat de ocazie ca să se strecoare din holul servitorilor și să urce scările de serviciu. A ocolit parterul. Nu era interesată de camerele comune sau de apartamentul doamnei Woods. A ocolit și primul etaj – acolo se aștepta să găsească apartamentele mai mari și mai bune, dincolo de ceea ce-și putea permite domnul Finch.

La etajul următor a mers pe coridor, bucuroasă să descopere un mic semn în fața fiecărei uși, pe care era scris cu grijă numele rezidentului. Domnul Lucas. Domnul Kennewick. Domnul Black. Domnul Donovan. Domnul Denham. Domnul Elwin.

A verificat de două ori ușile pentru a se asigura că nu a sărit vreuna. Dar nu, nici un semn pentru domnul Finch.

S-a întors la scările de serviciu și a urcat, dar a fost oprită de o ușă încuiată. Dincolo se aflau camerele servitorilor; ușa era acolo pentru a împiedica fraternizarea.

Nu exista altă soluție decât să coboare. Primul etaj avea tavane mai înalte, un covor mai fin se întindea pe toată lungimea pasajului, iar ușile erau mult mai depărtate, indicând suite de camere semnificativ mai mari.

Dr. Vickery. Domnul Huron. Aha, domnul Finch.

Pasajul era tăcut, cu excepția sunetelor slabe care se infiltrau dinspre strada de afară. S-a îndreptat în vârful picioarelor spre ușă, tălpile cizmelor ei scufundându-se în grosimea covorului. O privire rapidă aruncată la ușă nu i-a dat

nici un indiciu despre cum ar putea fi domnul Finch în persoană, cu excepția faptului că nu era un bețiv care să zgârie încuietoarea yalei cu eforturi neglijente.

Și-a lipit urechea de ușă. Liniște. Foarte atent, a întors mânerul. Ușa era încuiată.

În momentul în care i-a dat drumul, cineva din interior a vorbit.

– Ai auzit asta?

O voce de femeie.

Charlotte s-a grăbit spre scările de serviciu, mai repede decât se mișcase de mult timp. A ajuns în spatele ușii exact la timp pentru a auzi ușa domnului Finch deschizându-se. Și apoi s-a închis din nou.

A stat o clipă rezemată de peretele scării, așteptând ca inima ei să se oprească din bătut. Apoi s-a îndreptat spre holul servitorilor. Nimeni nu-i observase plecarea și nimeni nu-i dădu atenție când se așeză din nou pe scaunul cel mai apropiat de ușă.

Femeile erau angajate într-o discuție aprinsă despre bărbații pe care îi serveau, despre slăbiciunile lor, despre obiceiurile lor mai ciudate, despre cererile lor uneori inexplicabile. Din fericire, se căzuse de acord, doamna Woods era o excelentă judecătoare de caractere și, oricât de excentrici ar fi putut fi, domnii ei chiar meritau acest apelativ, spre deosebire de alți bărbați din alte reședințe, cărora le plăcea să ciupească fundurile sau și mai rău.

– Și le dă mai departe și bacșișurile, a spus doamna Hindle aprobator. Nu ca unele proprietare care cer bacșișuri pentru noi de Crăciun și păstrează totul pentru ele.

– Dar, cu siguranță, nu toți domnii de aici sunt în vârstă, a sugerat doamna Watson, cu un zâmbet conspirativ pe față. Trebuie să fie și unii tineri și chipeși.

– Domnul Finch este tânăr, dar nu este la fel de arătos ca domnul Denham, a spus una dintre cameriste.

– Dar e mult mai drăguț decât domnul Denham, a spus o altă servitoare.

– Domnul Denham nu este groaznic sau așa ceva, dar este incomod și vrea să fie

lăsat în pace. Domnul Finch este destul de drăguț și are întotdeauna un zâmbet și un „ce mai faci“. Doamnei Woods nu-i place să vorbim cu domnii, dar se presupune că trebuie să le răspundem când ne spun ceva. Luați un bărbat ca domnul Black, e politicos și toate cele, dar e aici de cinci ani și i-am spus o mie de bună dimineața, dar sunt sigură că nu mă deosebește de un cui de pe perete. Dar domnul Finch își amintește numele meu, durerea de măsele a mamei și că ultima dată când am avut o vacanță am fost la Brighton să-mi văd vărul. Și el e aici de când, de trei luni?

– Cel mult patru, a spus doamna Hindle.

– Și este deja unul dintre favoriții doamnei Woods. I-a adus o bucată frumoasă de cedar din vacanță. Când m-am dus în camerele ei în această dimineață să fac curat, o lustruia ca pe un diamant mare și vechi, a chicotit menajera, apoi a devenit mai serioasă. Dar a fost foarte drăguț din partea lui gestul. Cei mai mulți dintre ei nu se gândesc la proprietăreasa lor mai mult decât se gândesc la noi, slujnicele umile.

– Este un pic afemeiat? a întrebat domnișoara Redmayne, trăgând cu ochiul.

– Ah, nu, nimic de genul ăsta. E corect. Dar e plăcut să-i fii în preajmă. Te face să te simți foarte bine după ce vorbești puțin cu el.

Doamna Hindle a aruncat o privire la ceas. Domnișoara Redmayne nu a ratat semnalul. Era timpul ca ele să se întoarcă la îndatoririle lor.

– Doamnelor, vă mulțumesc că m-ați primit. Sper că unele dintre remedii se vor dovedi a fi de folos. Poate că ne vom mai întâlni într-o zi.

Au fost schimbate mai multe amabilități, iar doamna Hindle le-a invitat pe cele care o vizitau să revină oricând.

Charlotte a tras de mânecile doamnei Watson și ale domnișoarei Redmayne.

– Cedar. Vreau cedar. Mai mult cedar.

Doamnele au privit-o, apoi au schimbat o privire între ele. Doamna Watson a fost prima care a reacționat.

– O să te servesc cu niște brânză când ajungem acasă, draga mea. Apoi, așa cum

spera Charlotte, s-a întors spre personal. Apropo de cedar, domnul Finch a fost în Somerset, în satul Cheddar? Am auzit de peste tot că în acea zonă sunt câteva obiective turistice bune de vizitat.

– Da, acolo s-a dus, a spus cea mai vorbăreață servitoare. Mi-a povestit despre defileu și peșteri.

– Mulțumesc! a înclinat doamna Watson din cap. Doamnelor, ați fost o încântare!

– O femeie în camerele lui? au exclamat împreună doamna Watson și domnișoara Redmayne.

Erau toate trei în fosta cameră de copii, pe care domnișoara Redmayne a redenumit-o în glumă sala de sport când li s-a alăturat lui Charlotte și doamnei Watson pentru a doua lecție de autoapărare a lui Charlotte.

Domnișoara Redmayne, cu ani de antrenament la activ, se mișca cu o grație de panteră. Bastonul lui Charlotte zburase peste tot în cea mai mare parte a ședinței, deși spre final a reușit să o dezarmeze o dată pe domnișoara Redmayne.

– Nu este grozav de șocant, a subliniat Charlotte, care încă gâfâia lipită de un perete. Toate semnele indică faptul că a depășit pasiunea lui din tinerețe pentru Lady Ingram. Ceea ce mi se pare ciudat este momentul: faptul că are o femeie în camerele lui în mijlocul zilei.

– Nu ar fi fost ușor să o strecoare înăuntru în plină zi, a meditat domnișoara Redmayne.

– Poate că era acolo încă din noaptea precedentă și nu a plecat, a spus doamna Watson.

– Dar nu ar trebui să fie la serviciu? Ați spus că părea că se adresează cuiva.

– Ce face sau nu face domnul Finch cu o altă femeie – sau cu orice alt număr de femei – nu este ceea ce am fost angajate să aflăm, a spus Charlotte. Lady Ingram a dorit să știe „dacă a decedat pe neașteptate, dacă s-a căsătorit și nu mai dorește să continue întâlnirile, dacă a fost întemnițat sau trimis în străinătate“. În acest moment putem răspunde la toate întrebările ei. Nu a murit, nu a fost întemnițat și nu a fost trimis în străinătate. Nu s-a căsătorit. Dar, prin acțiunile sale, este

evident că nu mai dorește să continue așa cum au făcut-o.

– O anunțăm pe Lady Ingram? a întrebat domnișoara Redmayne.

Nu a răspuns nimeni.

Problema a fost rezolvată atunci când au mers la oficiul poștal general și au verificat cutia poștală privată a lui Sherlock Holmes.

Au găsit o scrisoare de la Lady Ingram, care dorea să vorbească cu ele la ora șase în seara aceea.

Doamna Watson a studiat imaginea răsturnată a lui Lady Ingram, luând act de suferința ei crescândă.

– Știu că nu este ceea ce ați sperat să auziți, a spus Penelope, încheindu-și relatarea, dar este ceea ce am găsit, doamnă Finch.

Doamna Watson a tresărit la auzul pseudonimului lui Lady Ingram, acum că îi înțelegea semnificația. Chiar și domnișoara Holmes, s-a gândit ea, și-a subțiat buzele.

Lady Ingram a rămas tăcută multă vreme. Era greu de spus prin intermediul camerei obscure, dar doamnei Watson i s-a părut că tremura. Apoi a spus:

– Nu, mă tem că totul este greșit. Trebuie să fi găsit un alt domn Finch.

– Chiar și într-un oraș de mărimea Londrei, nu pot fi atât de mulți Myron Finch nelegitimi, care să fie și contabili.

– Dar nu l-ați văzut niciodată. După spusele dumneavoastră, ați vorbit cu proprietăreasa lui și cu servitorii care lucrează în hotelul rezidențial unde locuiește. Dar nu l-ați văzut niciodată cu ochii dumneavoastră.

– Noi nu-l cunoaștem pe domnul Finch, a subliniat Penelope. Și nu ați furnizat nici un portret sau fotografii. Faptul că îl vedeam în persoană nu ar fi contat în ancheta noastră.

– Dar eu știu cum arată. Dacă îmi dați adresa lui, voi aranja să vorbesc eu însămi cu acest bărbat. Trebuie să fie o greșeală.

– Nu asta ne-ați cerut, doamnă. Am fost însărcinați să aflăm dacă a murit, dacă este în străinătate sau dacă este reținut, așa încât să nu vă poată da de știre.

Maxilarul lui Lady Ingram s-a mișcat.

– Am crezut că asta îmi va fi de ajuns. Am crezut că va fi de ajuns oricum. Dar acum, că știu că este bine și că nu i s-a întâmplat nimic rău, acum că toate grijile mele grozave s-au dovedit a fi un nonsens, eu... nu pot pur și simplu să las lucrurile așa. Ne-am iubit unul pe celălalt. Și încă îl iubesc. Îl voi iubi mereu. În ochii ei străluceau lacrimile. S-a uitat la Penelope. Vă rog, domnișoară Holmes. Trebuie să vorbesc cu el, față în față. Trebuie să aud de pe buzele lui că nu ne vom mai vedea niciodată. Am nevoie de asta. Și el îmi datorează la fel de mult.

– Doamnă Finch, fiți atentă ce spuneți, spuse Penelope cu asprime. Sunteți o femeie căsătorită. Aveți un soț care v-a tratat cu onoare și bunătate. Și iată-vă aici, tânjind după un bărbat care a trecut fericit la alte lucruri. Pe această cale nu vă așteaptă decât alte suferințe și deziluzii. Mergeți acasă. Mai gândiți-vă! Nu vă mai agățați de un trecut care s-a îndepărtat deja dincolo de orice posibilitate.

Lady Ingram a sărit în sus de pe scaun.

– Habar nu aveți ce a fost între noi.

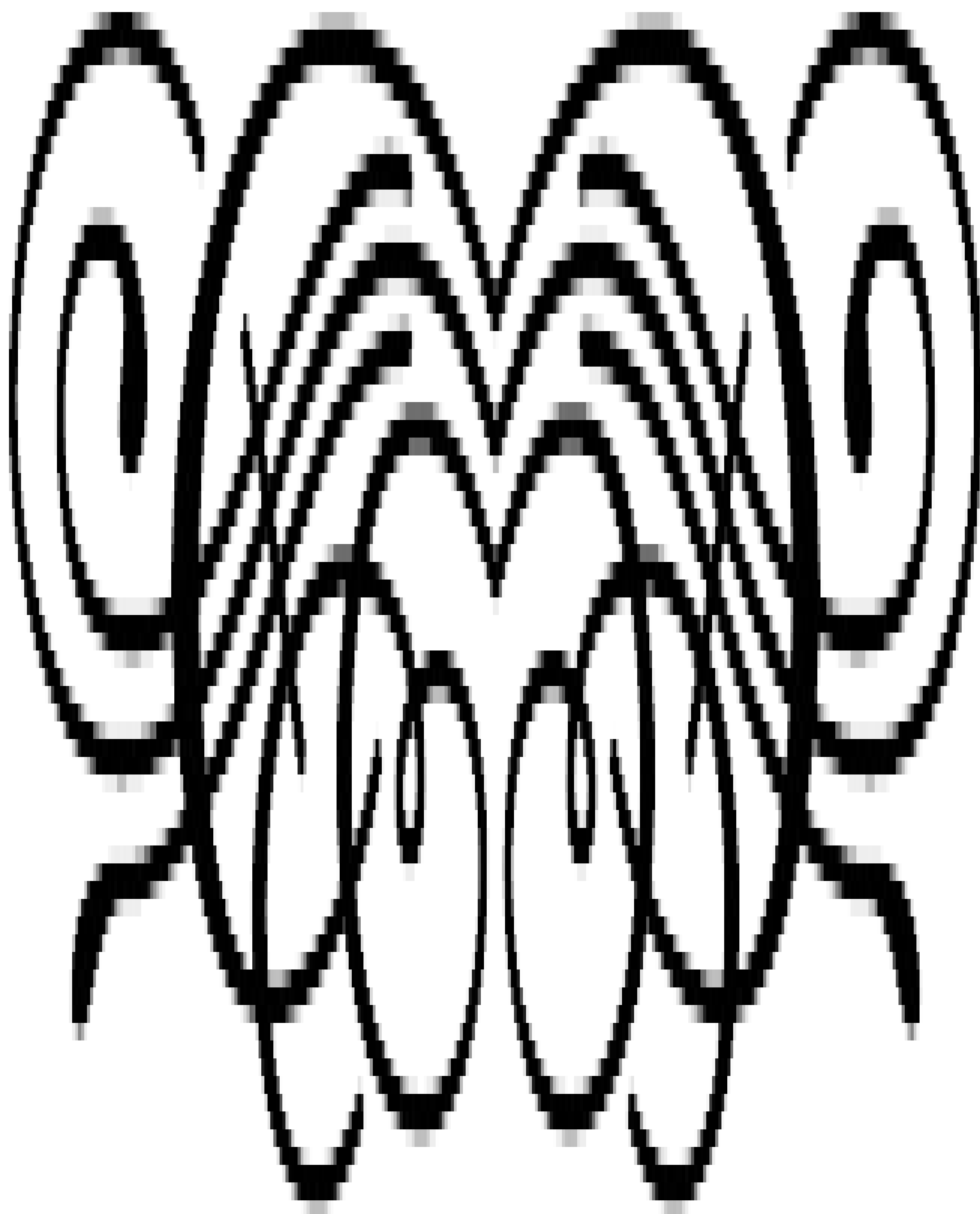
– Dar știu că nu va mai putea fi niciodată, chiar dacă îl vezi, chiar dacă este de acord cu mai multe întâlniri în viitor și chiar dacă renunțați la jurămintele dumneavoastră și deveniți amanta lui. Sunteți o femeie diferită. El este un bărbat diferit. Nu veți obține decât un ecou palid și corupt al tinereții voastre, un miraj care nu vă va consola deloc.

Femeia care nu avea să fie niciodată doamna Finch stătea nemișcată ca un stâlp de sare, cu pumnii încleștați.

Domnișoara Redmayne i-a întins un plic.

– Acesta este onorariul pe care l-ați plătit. Nu se va percepe nici o taxă pentru această consultație.

Capitolul 11

– Mătușa mea îmi spune că am avut dreptate când i-am refuzat lui Lady Ingram orice posibilitate de a ajunge la domnul Finch, a spus domnișoara Redmayne ușor. Dar nici eu nu sunt la fel de sigură de asta.

Erau din nou acasă la doamna Watson. Doamna Watson era în camera ei, îmbrăcându-se pentru cină, Charlotte scruta micile anunțuri de pe ultima pagină a ziarului, domnișoara Redmayne făcea ture în salonul de după-amiază, bătând cu vârful degetelor pe colțurile mesei, pe ramele oglinzilor și pe frunzele luxuriante ale unei ferigi mari, în ghiveci.

Charlotte se uită la ea.

– Nu?

Domnișoara Redmayne s-a așezat pe bancheta pianului, cu spatele la instrument.

– Nu mă pot decide dacă am fost cu adevărat motivată de principii sau dacă nu cumva a existat o oarecare răzbunare din partea mea, un instinct de a-l pedepsi pe cel care a făcut să se simtă prost pe un bun prieten. S-a uitat la Charlotte. I-ați fi dat adresa domnului Finch?

Charlotte s-a gândit.

– Probabil.

– Și în asta constă diferența. Nu vă doriți ca ea să sufere, dar eu da, cel puțin în parte, și nu-mi place această parte din mine.

Charlotte nu avea nici un interes să o vadă pe Lady Ingram suferind, dar nu din noblețe de caracter. Dacă Lady Ingram se chinuia și cât de mult o făcea nu afecta situația sau pe oricine altcineva implicat.

– Nu i-aș fi dat adresa imediat, a spus Charlotte. Aș fi rugat-o să se întoarcă peste șaptezeci și două de ore dacă o mai dorea.

– Credeți că ar fi avut înțelepciunea să se răzgândească? Să-și dea seama că este o căutare inutilă?

Charlotte a clătinat din cap. Nu era nevoie de nici o putere de deducție pentru a vedea că Lady Ingram era pierdută în fața convingerii rațiunii... pentru moment.

Domnișoara Redmayne și-a ridicat privirea spre tabloul care atârna vizavi de pian: cer albastru, mare albastră, marmură albă și femei languroase, cu ochi de căprioară – o neobosită viziune romantică a unui artist din ziua de azi asupra Greciei clasice.

– Îmi amintesc că am văzut-o la meciul dintre Eton și Harrow în anul în care și-a făcut debutul. Era atât de frumoasă. Un adevărat spectacol. Dar chiar și atunci ne făceam un pic de griji, eu și mătușa mea, că el o iubea mai mult decât îl iubea ea pe el. Privirea ei s-a întors înspre Charlotte. Pariez cinci lire că dă buzna în 18 Upper Baker Street în mai puțin de șaptezeci și două de ore și cere să știe adresa domnului Finch.

Charlotte ar fi pariat și ultimul ei bănuț pe asta, un pariu aproape la fel de sigur ca răsăritul de soare și ceața londoneză.

A împăturit hârtia cu grijă și s-a ridicat în picioare.

– A sosit timpul să vorbesc cu domnul Finch în persoană.

Charlotte s-a oprit pentru o clipă când a trecut pe lângă o casă în care un thé dansant [8] atingea apogeul. Se revărsau acorduri de vioară și violoncel, melodiile veșnic efervescente ale Vienei lui Herr Strauss. Figuri îmbrăcate strălucitor treceau prin fața ferestrelor deschise, având cupe de șampanie în mână. Râsetele și zumzetul unei conversații animate au servit drept percuție pentru muzică, cu o voce masculină ridicându-se ocazional deasupra vacarmului pentru a lansa un cuvânt de ironie amicală peste adunare.

Charlotte nu prea mergea la multe ceaiuri dansante – nu erau atât de la modă în zilele acestea – dar scena în sine, această veselie elaborată și stilizată, ocupase un loc important în viața ei timp de opt veri. Iar acum era un spectator, un observator extern al acelei frumuseți și superficialități.

Înțelegea acuzațiile de depravare și de superficialitate aduse castei Upper Ten Tousand[9], a căror viață se învârtea în jurul unor serii nesfârșite de distracții. Dar știa, de asemenea, că pentru cei din interior, acesta era singurul mod în care fuseseră învățați să trăiască.

În cele din urmă, puțini erau cei care sfidau cu adevărat acest model de viață.

Și-a reluat mersul. Era aproape opt seara. Doamna Woods servea o cină simplă la șapte, iar domnii ei ar fi trebuit să fi luat masa până acum. Existau șanse ca domnul Finch să fie acasă. Femeia ar putea fi încă la el, dar asta nu ar trebui să-l împiedice să-și primească sora.

Charlotte și-a dat seama că încetinea pe măsură ce se apropia de strada doamnei Woods. Nu era emoționată de întâlnirea cu domnul Finch, dar nici nu o aștepta cu nerăbdare. În locul ei, Livia ar fi ezitat din cauza nașterii necorespunzătoare a domnului Finch. Charlotte nu înțelesese niciodată zarva legată de părinți – nu era meritul și vina nimănui ce făcuseră părinții lor înainte de a se naște. Reticența ei provenea din insolubilitatea legăturilor de sânge – odată ce legătura era revendicată, nu mai putea fi repudiată – și nu era dornică să acorde un loc permanent în viața ei unui străin.

A cotit. Acum se afla la jumătatea străzii. Încă trei case și avea să bată la ușa doamnei Woods și să anunțe că sora vitregă a domnului Finch a venit în vizită. Încă două case. Încă una.

O femeie tânără a sărit treptele de la intrarea de serviciu a locuinței doamnei Woods. Charlotte și-a amintit de ea – cea mai vorbăreață menajeră din sala servitorilor. Chiar dacă nu se aștepta să fie recunoscută, acum că nu purta nici perucă, nici o pereche de ochelari, Charlotte și-a întors fața și s-a prefăcut că citește afișele de teatru lipite de un stâlp de iluminat.

Ușa s-a deschis din nou și s-a auzit vocea doamnei Hindle.

– Bridget, poți să duci coșul ăsta înapoi la ceainărie?

Menajera s-a întors.

– Da, mamă.

– Bine. Când se întoarce domnul Finch, spune-i că l-ai returnat pentru el. Ar trebui să primești o monedă pentru asta.

Când „se întoarce“ domnul Finch? De unde?

– Și mai bine, a spus Bridget cu obrăznicie. Nu se află în drumul meu.

Charlotte a urmat-o. Era sigură că va fi descoperită în câțiva pași, dar menajera nu a ținut cont de o femeie care mergea în spatele ei.

La intrarea de serviciu din spatele ceainăriei a bătut la ușă, iar o chelneriță cu un șorț lung i-a deschis.

– Ți-am adus coșul domnului Finch. Nu va mai veni pe aici pentru o vreme – a fost trimis la Manchester pentru muncă.

– Ah, o să-ți fie dor de el, nu-i așa, Bridget? a tachinat-o chelnerița.

Bridget a chicotit.

– O să-mi fie. Nu voi minți. Așa un bărbat drăguț! Și nici una dintre acele amabilități strecurate doar pentru a-ți băga mâna sub fustă.

Charlotte s-a făcut nevăzută în timp ce acele două femei își luau rămas-bun.

Nu era familiarizată cu viața contabililor. Avocații călătoreau uneori din motive profesionale, așa că nu părea nerezonabil ca și contabilii să fie trimiși în alt oraș în scopuri legate de muncă. Dar mișcările domnului Finch din ultimele zece zile începuseră să pară calculate. Plecase în concediu la scurt timp după ce anunțurile lui Lady Ingram apăruseră în ziar. Și chiar și atunci când s-a întors, a fost doar pentru a pleca din nou.

Aproape că am putea concluziona că dorea să o evite pe Lady Ingram.

Charlotte a sorbit ceaiul – fără îndoială cel mai bun Darjeeling al doamnei Woods, servit în cel mai bun vas de porțelan Crown Derby – și a pufnit.

– Serios? Manchester? Ce fel de afacere?

Nu a reușit să reproducă întocmai vocea nazală a Henriettei, dar pufnitura s-a potrivit la fix.

– Mă tem că nu știu, doamnă Cumberland, a spus doamna Woods, răsucindu-și mâinile, ca și cum faptul că domnul Finch nu o informase despre detaliile călătoriei sale ar fi fost un eșec personal din partea ei.

Charlotte a scos un mic suspin, o adiere de aer calibrată la jumătatea distanței

dintre mărinimie și iritare, dar nu înainte de a arunca o privire plină de milă către salonul pavoazat cu bumbac creponat al doamnei Woods.

– Bineînțeles că nu se poate aștepta de la tine să știi totul. Dar, cu toate acestea, este totuși supărător.

– Sunt sigură că trebuie să fie.

Proprietara aproape că a început să se smiorcăie, cu toate că la început nu părea deloc genul de persoană care să se smiorcăie.

Henrietta Cumberland, sora cea mai mare și singura soră căsătorită a lui Charlotte, exercita un tip interesant de putere asupra altor femei. Doamnele Ingram apărute de-a lungul istoriei au despărțit mările cu farmecul lor de neclintit. Alți lideri ai societății se bazau pe abilitatea lor de a alege o listă de invitați de invidiat sau de a organiza evenimentul sezonului. Henrietta nu era nici elegantă, nici bine informată și prezidase una dintre cele mai ieftine mese din istoria meselor.

Și totuși, avea abilitatea stranie de a se plasa în poziția dominantă în aproape orice schimb de replici, o agresivitate interioară care le descuraja pe majoritatea celorlalte femei. Așa că se acomodau cu ea și se străduiau din răsputeri să o mulțumească, mai degrabă decât să riște vreo neplăcere.

– Știți unde este așteptat să se cazeze în Manchester?

– Mă tem că nici asta nu știu.

– Data întoarcerii lui?

Vocea doamnei Woods devenea din ce în ce mai scăzută.

– Nu, doamnă.

Charlotte a suspinat din nou, o expresie de nemulțumire deschisă.

– Îmi imaginez că nu aveți nici adresa firmei la care lucrează?

– Oh, pe aceasta da. Este trecută pe cererea sa, pe care o am în biroul meu. Așteptați un minut, doamnă Cumberland.

Doamna Woods a plecat în grabă. Charlotte și-a relaxat fața din expresia de dezaprobare abia reținută care era marca Henriettei. Henrietta folosea foarte des această tehnică, cerând o serie de obiecte pe care știa că nu le poate avea, răspunzând de fiecare dată cu o nemulțumire și mai mare, până când cealaltă parte asediată renunța ușurată la șansa de a-și dovedi propriile cunoștințe, abilitățile sau autoritatea.

Doamna Woods s-a întors, ținând în mână două bucăți de hârtie.

– Aceasta este lista de referințe pe care a furnizat-o. V-am notat adresa angajatorului său, doamnă Cumberland.

Charlotte a acceptat oferta.

– Să văd referințele.

– Bineînțeles, doamnă.

Charlotte a scanat cele trei elemente de pe listă. În afară de firma londoneză, mai era o proprietară din Oxfordshire și un avocat din același oraș.

– Vă mulțumesc. O să mă descurc singură, a spus ea, înmânând înapoi referințele.

– Doriți să-i lăsați adresa dumneavoastră, doamnă, pentru ca el să vă sune, în caz că se întoarce înainte de a-l găsi?

– Nu, a spus Charlotte cu siguranța absolută a Henriettei, nu voi lăsa adresa mea. Poate că domnul Finch este rudă de sânge, dar nu-l pot primi acasă. Bună seara, doamnă Woods!

– Au trecut doar opt zile de când Lady Ingram a venit la noi cu problema ei și sunteți deja o impostoare calificată, domnișoară Holmes, a spus domnișoara Redmayne, zâmbind aprobator.

– Trebuie sacrificate multe în căutarea adevărului, a răspuns Charlotte cu modestie.

Se aștepta ca domnișoara Redmayne să găsească stratagema ei amuzantă – în general, domnișoara Redmayne încă mai credea că implicarea ei în afacerea

Sherlock Holmes era o glumă amuzantă.

Doamna Watson, pe de altă parte, se simțise întotdeauna profund neliniștită în legătură cu Lady Ingram și domnul Finch, mai mult cu fiecare zi care trecea. Răspunsul ei la relatarea lui Charlotte despre timpul petrecut la doamna Woods a fost o tăcere agitată, întreruptă de un oftat ușor.

– Aproape că am uitat, a spus doamna Watson. A venit o scrisoare de la analiștii chimiști prin poșta de seară.

– Nimic de la sora mea? a întrebat Charlotte fără prea multe speranțe. Doamna Watson ar fi menționat deja dacă ar fi existat o scrisoare de la Livia.

Doamna Watson a clătinat din cap, cu o privire înțelegătoare.

– Nu, doar analiștii chimiști. Au efectuat toate testele din repertoriul lor, iar biscuiții doamnei Morris au ieșit negativi la toate testele.

Charlotte nu era surprinsă – nu credea că doamna Burns, menajera, ar fi făcut o mișcare atât de evidentă asupra doamnei Morris, care era deja neîncrezătoare. Dar nici nu credea că doamna Morris inventase totul. Aceasta din urmă păruse puțin rușinată când își descrisese constituția robustă, dar Charlotte bănuia că în secret era mândră de acea sănătate strălucitoare și o lua ca pe un semn că fusese favorizată în viață.

– Știți ce cred eu, domnișoară Holmes? a spus doamna Watson. Rețineți că nu avem o pregătire medicală adecvată, spre deosebire de viitoarea noastră doctor Redmayne, aici de față. Din locul în care stătea, domnișoara Redmayne a schițat o plecăciune. Dar am fost căsătorită cu un doctor de primă clasă și asta a fost o educație în sine, a continuat doamna Watson. Pentru mine, simptomele descrise de doamna Morris par a fi un caz de alergie severă. Atât și nimic mai mult.

– S-ar putea să aveți dreptate, doamnă, a spus Charlotte. Voi avea în vedere lucrul acesta.

Nu toți biscuiții pe care doamna Morris îi adusese ca probe fuseseră trimiși pentru analiza chimică. Charlotte s-a întors în camera ei, l-a scos pe cel pe care îl păstrase într-o cutie de conserve, a rupt o bucățică mică și a băgat-o în gură. Un biscuit de desert, făcut cu o cantitate substanțială de unt pe lângă făina, zahărul și ouăle obișnuite. Charlotte era obișnuită cu biscuiții de desert asezonați cu

ghimbir măcinat și scorțișoară și presărați din belșug cu stafide, coji confiate și nucă de cocos mărunțită. Biscuiții doamnei Burns erau mult mai simpli, fără condimente, fără fructe confiate, doar cu un strop de coajă de lămâie.

Charlotte a mai mâncat o bucățică din biscuitul stătut, dar încă comestibil. Nu era o adevărată gurmandă – nu încă, în orice caz. Dar poseda un simț al gustului suficient de nuanțat, ceea ce i-a confirmat că judecata ei inițială fusese corectă: nu era nimic în acest biscuit în afară de făină, unt, zahăr, ouă – doar gălbenușuri, mai exact – și un vârf de cuțit de coajă rasă de lămâie.

A terminat tot biscuitul, cercetând restul corespondenței care venise pentru Sherlock Holmes. Nu era nimic în neregulă cu ea. S-a așezat în fața măsuței sale de toaletă pentru a-și peria părul cu o sută de mișcări. Nici un simptom incipient. A citit capitolul despre Antigonon leptopus[10] în Otrăvurile: Efectul și detectarea lor – Manual pentru uzul chimiștilor analitici și al experților. Și tot nu a simțit nimic diferit față de cum se simțea în mod normal la această oră din noapte.

Așadar, nu existau substanțe nocive în biscuiți. A presupus că doamna Morris ar putea fi alergică la unul dintre ingredientele din biscuiți, dar acestea erau ingrediente atât de comune, încât doamna Morris ar fi ingerat patru din cinci atunci când mâncase o tuile în timpul vizitei sale la numărul 18 de pe Upper Baker Street.

Ar putea fi alergică la lămâie?

Charlotte a scris rapid un bilet.

Dragă doamnă Morris,

Vă prezint raportul chimiștilor. Pe scurt, aceștia nu au găsit nici o urmă de impurități în biscuiți.

Totuși, acest lucru nu infirmă în mod concludent ipoteza dumneavoastră.

Dacă sunteți de acord, aș dori ca sora mea să inspecteze birourile din casa tatălui dumneavoastră, de preferință atunci când servitorii sunt plecați în pauza de prânz.

Al dumneavoastră,

Scrisoarea de pe birou a rămas albă. Stiloul preferat al Liviei, care scria cu o finețe catifelată, stătea în călimară. Livia însăși stătea în fața biroului, cu picioarele pe scaun, cu brațele în jurul genunchilor, legănându-se înainte și înapoi, dorindu-și să fie moartă.

Ar fi trebuit să-i scrie lui Charlotte de îndată ce s-a întors acasă din parc duminică. Dar nu a putut. Gândindu-se la orice parte a acelei zile, tot ce voia să facă era să se văicărească într-un colț.

Doamne, ce dezastru!

Și a fost atât de proastă. Atât de proastă. Când va învăța odată?! Când o să-i intre în capul ăla prost că niciodată nu i se va întâmpla nimic bun?

Ce dezastru!

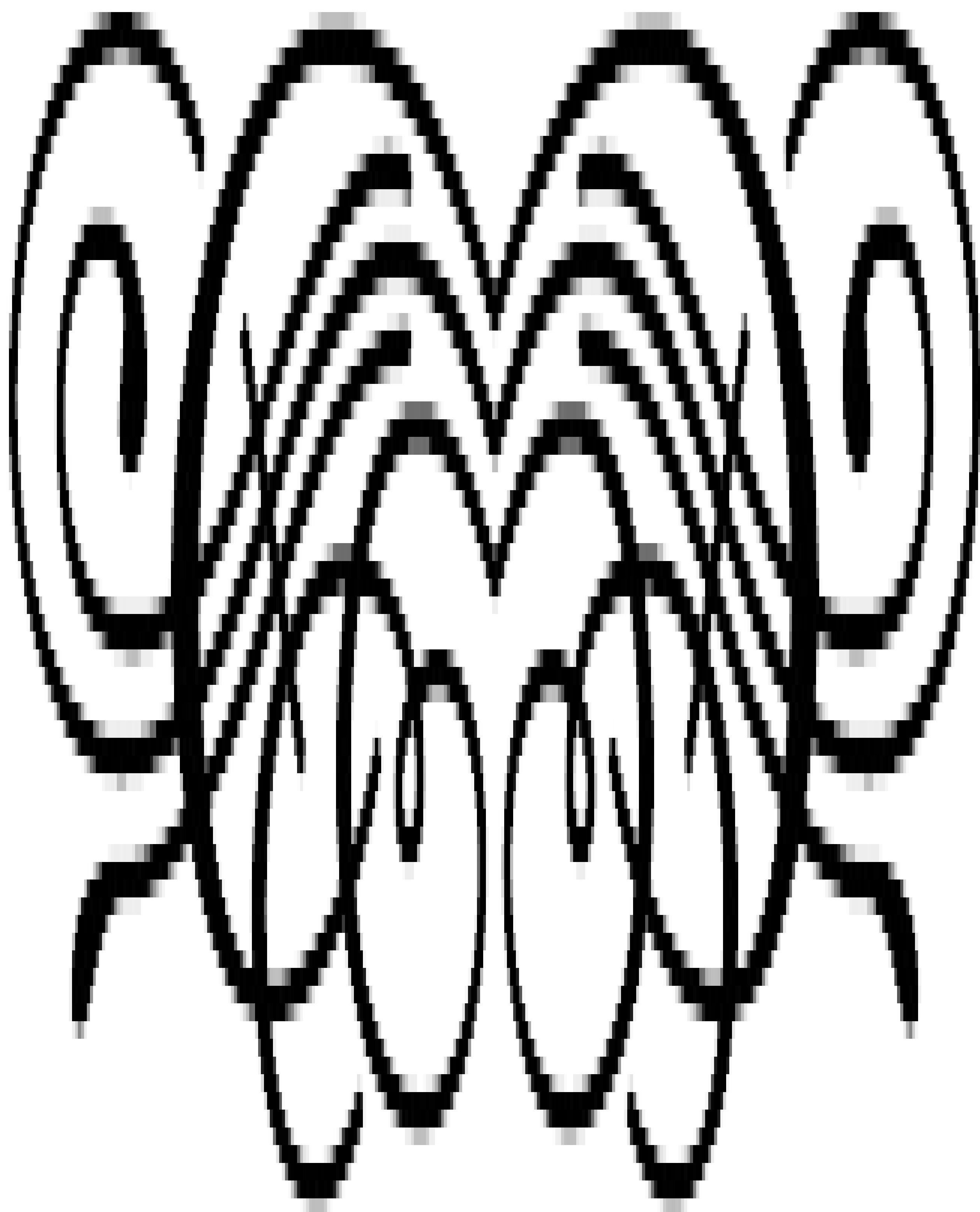
Ce catastrofă fără margini!

Ceai dansant (în limba franceză în original) (n. red.)

„Cei zece mii superiori“ este o expresie din secolul al XIX-lea care se referă la cei mai bogați 10.000 de locuitori din New York City și a fost inventată în 1844 de poetul și autorul american Nathaniel Parker Willis. (N. red.)

Specie care înflorește în iunie-august, cu flori roz și frunze lungi, terminate într-un cârcel. (N. red.)

Capitolul 12

MARȚI

Un portar speriat i-a lăsat să intre pe inspectorul Treadles și pe sergentul MacDonald, i-a condus la etaj, într-o cameră comună, apoi s-a grăbit să bată la o ușă mai din fundul locuinței. După câteva minute, un bărbat de aproximativ treizeci și cinci de ani, bine îmbrăcat și bine frezat, a intrat în camera comună.

– Domnul Ainsley? a întrebat Treadles.

– Numele meu este Temple. Lucrez pentru domnul Ainsley.

Valetul, atunci. Treadles s-a prezentat pe sine și pe MacDonald.

– Domnul Ainsley este acasă?

– Este. Dar nu e niciodată în picioare la ora asta, decât dacă tocmai s-a întors după o noapte în oraș. Nu doriți o ceașcă de ceai?

Ceaiul părea tentant. Treadles renunțase la propriul mic dejun când MacDonald îi bătuse la ușă, entuziasmat de faptul că dăduse peste un raport de dispariție, depus cu o seară înainte, care corespundea exact descrierii victimei crimei lor.

– Da, vă mulțumesc! Mulțumesc mult!

L-au urmat pe valet până la un mic salon dominat de un tablou al unui elefant african. Temple a adus nu numai ceai, ci și pâine prăjită cu unt, brioșe, marmeladă și un bol cu căpșune și struguri înainte de a fugi să-și ciondănească din nou stăpânul.

– Nu m-ar deranja să am pe cineva care să facă lucruri pentru mine, a spus MacDonald, servindu-se cu o brioșă.

Treadles nu se putea plânge. Poate că nu avea un valet, dar, de la nuntă, nu a trebuit niciodată să se îngrijoreze cum ajungea mâncarea pe masă sau dacă hainele sale trebuiau trimise la spălătorie.

De mai departe, din interiorul locuinței, se auzeau rugămințile înăbușite ale lui Temple.

– Domnule Ainsley, ați spus că veți fi treaz când mă întorc. Veniți acum. Trebuie să vă ridicați. Nu puteți lăsa un inspector de poliție să aștepte. De ce sunt aici? V-am spus. În legătură cu domnul Hayward.

– Hayward? se auzi o voce somnoroasă. Stai! Nu mi-ai spus că e vorba de Hayward.

Vocea devenise mult mai puțin somnoroasă.

– Ba v-am spus, domnule!

– Nu, nu mi-ai spus. Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu deschide perdelele – lumina îmi deranjează ochii. Lasă-mă să mă îmbrac! Fă-mi o ceașcă de cafea, te rog!

– Este deja în cafetieră. Să vă bărbieresc acum?

– Parcă nu trebuia să-i facem pe polițiști să aștepte.

– Dar nu puteți primi pe nimeni arătând așa!

– Crede-mă, o mulțime de oameni m-au văzut așa, iar soarele tot nu apune niciodată în Imperiul Britanic.

O clipă mai târziu, un tânăr cu ochii injectați, o barbă nisipoasă și un început de burtă a intrat pe ușă, îmbrăcat într-un halat negru, excesiv de brodat. Le-a strâns slab mâinile polițiștilor și s-a așezat vizavi.

– Cu ce vă pot ajuta, domnilor? Ah, mulțumesc, Temple, ești un înger.

– Ați raportat o persoană dispărută noaptea trecută, un domn Richard Hayward, a declarat Treadles, a cărui adresă, conform raportului, este aceeași cu a dumneavoastră.

Prima înghițitură de cafea a avut un efect puternic asupra lui Ainsley. Era deja mai alert, iar discursul său era mai tăios.

– Da, Hayward are camerele de la capătul holului. Nu știam că poliția este atât de eficientă. Veți reuși să-l găsiți în curând? Trebuie măcar să se întoarcă și să-și ia bietul porcușor de Guineea.

– Porcușor de Guineea?

– Da, aproape că l-a omorât din cauza neglijenței.

– Ah!

– Da, bietul de el, îl cheamă Samson, deși, între noi fie vorba, ar putea fi o Dalila, din câte știm. Dar, oricum, Hayward și cu mine aveam de gând să luăm cina la acest local nou joia trecută. Trebuia să vină să bea ceva aici înainte de a pleca. Am așteptat și am așteptat și n-a mai venit. Am bătut la ușa lui și nu a răspuns nimeni. M-am gândit că o fi uitat și că era probabil plecat să se distreze cu alte persoane, așa că m-am dus singur la cină. Când m-am întors, am bătut la ușă și tot nu mi-a răspuns nimeni. I-am lăsat un bilet sub ușă și i-am spus ce măgar a fost. Mă așteptam să vină să-și ceară scuze sau măcar să explice. Nu a venit. Dar ce poți să faci? Unii oameni așa sunt. Pe urmă, sâmbătă, a venit proprietara și m-a întrebat dacă l-am văzut pe Hayward. A spus că nu a venit să-și plătească facturile pentru săptămâna respectivă. Atunci mi-am amintit că nu-l mai văzusem de dinainte de joi. Ne-am îngrijorat puțin. Ea a deschis ușa lui. Și, ca să vezi, locul fusese întors pe dos. Temple a trebuit să se ducă să aducă niște săruri mirositoare pentru doamna Hammer. Dar abia când am plecat am văzut cușca lui Samson pe podea și pe micuțul aproape mort de foame înăuntru. Temple a avut nevoie de tot restul zilei pentru a-l readuce la viață. Excelentă dădacă, Temple. Absolut de primă clasă.

– Doamna Hammer nu a raportat incidentul la poliție?

Ainsley a început să scuture din cap, s-a gândit mai bine și a ridicat din umeri în schimb.

– I-am spus că ar trebui să o facă. Dar ea a spus că nu are nici o dovadă că nu a fost Hayward însuși cel care a răscolit locul. Știți cum e... ea nu vrea ca cineva să creadă că s-a întâmplat ceva neplăcut aici. N-am putut s-o forțez să o facă. Dar când patruzeci și opt de ore mai târziu tot nu aveam nici un semn de la Hayward, m-am gândit că trebuie întreprins ceva. Întâmplarea a făcut să trec pe lângă secția de poliție, iar atunci am decis să-mi fac datoria.

– Este posibil să vedem locul?

– Sigur, dar l-am pus pe Temple să facă curățenie. Am plătit și chiria pe o săptămână pentru Hayward, în caz că ar fi căzut într-o fântână de opiu. N-ar fi

frumos să vină acasă și să găsească toate lucrurile lui deja duse cu căruța și pe altcineva care locuiește acolo, nu-i așa?

Treadles s-a încruntat.

– Are obiceiul de a lua opiu?

– Nu, din câte știu eu, dar cine nu a pierdut câte o săptămână, din când în când, pentru distracție? a întrebat Ainsley, cu înțelegerea înduioșătoare a cuiva care cu siguranță pierduse câte o săptămână din când în când din cauza unor astfel de distracții.

Treadles i-a acordat lui Ainsley un minut pentru a mânca o felie de pâine prăjită, apoi a spus:

– Sergentul MacDonald și cu mine ne aflăm aici nu pentru că investigăm în mod obișnuit persoane dispărute, ci pentru că descrierea pe care ați făcut-o domnului Hayward se potrivește foarte bine cu cea a unei victime neidentificate a unei crime.

Ainsley s-a înecat cu cafeaua lui.

– Poftim?

– Am dori să veniți cu noi, să vedem dacă puteți identifica trupul.

Ainsley s-a uitat fix la Treadles, apoi la MacDonald, apoi din nou la Treadles.

– *Iisuse! Adică, iartă-mi limbajul, dar... dar sigur nu vorbești serios?!*

L-au convins că erau foarte serioși. Un Ainsley dezorientat a plecat să se bărbierească și să se îmbrace.

– Nu trebuie să mă duc să-l văd arătând astfel dacă acela este el, nu-i așa?

Treadles și MacDonald s-au folosit de cheia pe care Ainsley o avea de la apartamentul lui Hayward.

– Am convins-o pe doamna Hammer să-mi dea o cheie. Samson ar trebui să fie la locul lui. Acolo se simte cel mai bine.

Temple făcuse tot ce putuse, făcând locul din nou prezentabil. Dar nu era un restaurator de mobilă și îngrămădise scaunele deteriorate într-o cameră mică, dotată doar cu un set de rafturi și cu un pat de campanie – camera valetului, dacă Hayward avea unul.

În mod evident, cineva căutase ceva de valoare, ceva suficient de mic pentru a fi depozitat într-un picior de scaun golit – doar că cele pe care le-a tăiat erau toate perfect solide.

MacDonald era lângă fereastră, cu mâinile băgate prin gratiile cuștii porcușorului de Guineea pentru a mângâia creatura între urechi.

– Dacă ai putea vorbi, Samson.

Au mai petrecut încă zece minute căutând prin camere. Apoi, cu Ainsley bărbierit și îmbrăcat sobru, au plecat spre morgă.

Doamna Watson își făcuse obiceiul de a verifica corespondența de la Upper Baker Street numărul 18 dimineața.

Primele două scrisori care intraseră prin fantă fuseseră călcate în picioare când doamna Watson și domnișoara Holmes ajunseseră la întâlnirile lor. Existau în continuare mai multe șanse să primească reclame și broșuri, dar biletele de mulțumire și pachetele de la clienți deveniseră din ce în ce mai frecvente.

Cu două zile în urmă, primiseră două bilete la operă, pe care le dăruiseră doamnelor de Blois. Și cu trei zile înainte, o excelentă sticlă de whisky. Nimeni nu se gândise încă să îi ofere domnișoarei Holmes o prăjitură cu prune, dar probabil că era doar o chestiune de timp.

Corespondența din această dimineață de pe Upper Baker Street nu a mulțumit-o însă la fel de mult pe doamna Watson. A fost nevoie de multă stăpânire de sine pentru a nu o trânti pe masa de mic dejun când a ajuns acasă.

Domnișoara Holmes, deja îmbrăcată pentru a ieși în oraș, a aruncat o privire la adresa tipărită pe plic și a suspinat. A terminat ochiul fiert în apă din farfurie, și-a șters degetele cu șervețelul și a întins mâna după scrisoare.

Doamna Watson știa deja ce scrie:

Dragă domnișoară Holmes,

Vă las pe dumneavoastră să aveți o moralitate superioară. Accept avertismentul că a căuta unde se află un bărbat care și-a demonstrat lipsa de interes față de mine este atât o insultă la adresa inteligenței mele, cât și o pată neagră asupra comportamentului meu de femeie căsătorită.

Cu toate acestea, nu mă mai interesează nici părerea mea despre mine, nici a altcuiva. Trebuie să vorbesc cu domnul Finch, iar asta e tot. Vă rog, vă implor, dați-mi adresa lui!

A dumneavoastră,

doamna Finch

Domnișoara Holmes s-a ridicat.

– Mi-ar fi plăcut să mai mănânc o brioșă înainte de a pleca de la această masă, dar, din nou, mă simt mereu la fel, indiferent câte brioșe mănânc.

S-au mutat în salon, unde doamna Watson a scris conținutul unei note scurte, dictate de domnișoara Holmes.

Dragă doamnă Finch,

Domnul Finch este plecat din Londra pentru două săptămâni. Când se va întoarce, voi face cercetări în numele dumneavoastră.

Al dumneavoastră,

Holmes

Doamna Watson a sigilat scrisoarea.

– Știm cu siguranță că va fi plecat atât de mult timp?

– Doamna Woods mi-a spus ieri că a plătit chiria pe două săptămâni în avans, așa că sunt perfect liniștită să susțin că va fi plecat pe toată durata.

Domnișoara Holmes și-a verificat ceasul.

– Începem ziua?

Măcar acum cadavrul avea un nume. Richard Hayward din Londra.

Din nefericire, prietenul mortului era un izvor de neștiință. Domnul Ainsley nu-și amintea exact când îi devenise domnul Hayward vecin.

– Acum patru luni. Șase? A fost undeva în acest an?

Nu știa nici unde locuise Hayward înainte.

– Norfolk, poate. Sau era Suffolk?

Iar la întrebarea lui Treadles cu privire la ceea ce făcuse defunctul pentru a-și câștiga existența, răspunsul său a fost unul aproape îngrozitor:

– Nu aș întreba niciodată așa ceva. Dumnezeule, asta ar presupune că ar trebui să muncească pentru a se întreține pe el în primul rând.

Având în vedere dedicarea lui Treadles pentru muncă, era destul de ușor să uiți că, pentru un anumit segment al populației, ideea de a trebui să-ți câștigi existența era considerată un semn de dezonoare. Cineva putea avea interese serioase, chiar și talente. Dar să schimbi munca cinstită pentru o remunerație, ei bine, asta era pentru clasele inferioare.

– Nu cred că a pomenit de muncă... nu l-am auzit niciodată plângându-se că trebuie să se trezească devreme. Dar, dacă ar fi să fiu foarte sincer, nu pot fi pe deplin sigur că era un gentleman. Un gentleman prin naștere, adică, nu că nu ar fi fost perfect demn de încredere și toate acestea.

Treadles a înțeles. Domnul Ainsley a vrut să spună că Hayward nu fusese un bărbat din aceeași clasă cu el.

S-a întors la fosta locuință a mortului, pentru a verifica referințele pe care Hayward i le furnizase proprietăresei sale. Doar ca să descopere că doamna Hammer nu avea nevoie de referințe pentru acei chiriași care puteau plăti în avans chiria pe trei luni.

A cerut să vorbească cu Temple, valetul, în schimb. Temple se afla în camera mică în care își desfășura cea mai mare parte a activității. Între lustruirea cizmelor domnului Ainsley și călcarea cămășilor bărbatului, răspundea la întrebările lui Treadles.

Potrivit acestuia – și acest lucru a fost confirmat de înregistrările doamnei Hammer – domnul Hayward s-a mutat în prima săptămână din aprilie. Temple și-a amintit pentru că aflase despre asta de la doamna Hammer când s-a întors de la croitorul său, după ce luase noile haine de vară ale domnului Ainsley, lucru pe care îl făcea întotdeauna în prima săptămână din aprilie.

Trei săptămâni mai târziu, domnul Ainsley îl invitase pe domnul Hayward la el acasă la cină. Temple era sigur de dată, pentru că își notase achizițiile în jurnalul său, pe care i l-a arătat cu plăcere lui Treadles. O sticlă de vin roșu, o sticlă de șampanie, trei sticle de apă minerală, cotlete de vițel, o spinare de berbec, o tartă cu căpșune și un rulou elvețian de la Harrods.

– Mă descurc bine cu coptul, a spus Temple scuzându-se. Dar prăjiturile de lux le cumpărăm.

– Eu economisesc pentru una dintre acele prăjituri cu bezea pentru ziua de naștere a surorii mele, a spus MacDonald. Își dorește una de mult timp.

– Ah, sunt aproape prea frumoase ca să le mănânci.

Treadles și-a dres glasul.

– Domnule Temple, știți unde a locuit domnul Hayward înainte de a deveni chiriașul doamnei Hammer?

– Nu l-am întrebat. Era prietenul domnului Ainsley, nu al meu.

– Domnul Ainsley nu crede că s-a născut gentleman. Sunteți de acord cu această evaluare?

– Sunt. Cred că a mers la o școală adecvată – nu avea accent regional, dacă înțelegeți ce vreau să spun, domnule. Dar nu cred că sunt destule blazoane în familie. Ori vreunul, de altfel.

– De unde știi?

– Greu de spus, a tresărit Temple. Pur și simplu, așa e. De exemplu, în ziua cinei, a venit, i-a adus domnului Ainsley o sticlă minunată de coniac și totul a mers foarte bine. Dar când a plecat, mi-a dat bacșiș. După felul în care Temple a dat din cap, s-ar fi crezut că domnul Hayward stătuse în mâini în vestibul. Atenție, am apreciat generozitatea, dar a fost doar o cină. Dacă ar fi stat cu noi câteva zile și m-aș fi ocupat de el, atunci, da, ar fi fost un lucru corect. Dar a fost doar o cină. Și mi-a dat mult prea mult. Așa că asta mi-a sugerat că banii lui erau foarte recenți. Nici măcar nu era un nou îmbogățit; asta ar fi însemnat că îi avea tatăl său. Și dacă tatăl său îi avea, ar fi trebuit să știe ce să facă cu un valet. Dacă mă întrebați pe mine, cred că probabil a primit o moștenire neașteptată în ultimii ani.

Pe Treadles nu înceta niciodată să-l surprindă – și să-l consterneze într-un fel – faptul că originea unei persoane era atât de ușor de identificat. Aici era cineva care schimbase abia trei fraze cu mortul, dar care putea să ofere o perspectivă atât de pătrunzătoare despre momentul în care își obținuse averea.

Pe de altă parte, dacă Temple ar fi putut să-i vorbească lui Treadles despre viața interioară a lui Hayward, dar nimic despre clasa acestuia sau lipsa ei, ar fi fost mult mai puțin util pentru caz. I-a mulțumit lui Temple și a cerut să îi dea cheia pentru a se uita din nou prin camerele lui Hayward.

La ieșire, a întrebat destul de dezinvolt:

– Aveți cumva idee, domnule Temple, cine ar fi vrut să-i facă rău domnului Hayward?

Temple s-a gândit pentru o clipă.

– Nu pot spune că știu. Dar dacă mă gândesc bine, domnul Hayward însuși ar fi putut ști.

– Ce vreți să spuneți?

– Programul meu este regulat... și cel al domnului Ainsley, dacă stai să te gândești, chiar dacă începe la trei ore după al tuturor celorlalți. Așa că intru și ies de aici cam la aceeași oră în fiecare zi, pentru a lua ceea ce am nevoie ca să am grijă de el. Însă, din când în când, își dorește ceva din senin. Sau îmi amintesc că am uitat de șuncă atunci când m-am dus să cumpăr toate celelalte. Atunci trebuie să mai fac un drum în plus. Și lucrul ciudat era că, de câte ori mă întorceam după ce ieșeam pe neașteptate, când intram din nou în casă, auzeam ușa domnului

Hayward deschizându-se un pic. Până când mă întorceam și mă uitam, el închidea deja din nou ușa. De fiecare dată. Nu m-am gândit prea mult la momentul respectiv – unii oameni sunt nervoși. Dar, știind ce i s-a întâmplat, nu pot să nu mă întreb dacă nu se aștepta să i se întâmple ceva îngrozitor. Poate că, ori de câte ori auzea pe cineva pe hol într-un moment neașteptat, devenea nervos. Și trebuia să se asigure că sunt doar eu, care mă întorceam cu o felie de șuncă sau cu pudra de ras a domnului Ainsley, și nu cineva care să îi facă rău.

Temple s-a mai gândit o clipă, apoi a dat din cap.

– Da, cred că trebuie să fi fost speriat.

– Ei bine, asta a fost rapid, a spus doamna Watson, în timp ce ieșeau de la Norton & Pixley, Experți Contabili.

Se părea că domnul Finch demisionase din funcție după numai șase săptămâni. Ceea ce însemna că în ultimele două luni nu mai lucrase – cel puțin nu la Norton & Pixley.

Doamna Watson nu voia să o spună cu voce tare, întrucât era rudă de sânge cu domnișoara Holmes, dar începea să fie convinsă că Lady Ingram se înșela cu totul în privința caracterului domnului Finch. Poate că era apreciat la locul unde locuia, dar în acest moment, cu siguranță, nu se putea spune că era de încredere.

– La Harrods, vă rog, i-a spus domnișoara Holmes lui Lawson, în timp ce urcau în trăsura doamnei Watson.

– Harrods? Avem nevoie de ceva de acolo?

– Suntem urmărite, a spus domnișoara Holmes, așezându-se pe scaun. Harrods ar fi un loc bun pentru a scăpa de acest adaos neautorizat la grupul nostru. De asemenea, a trecut ceva timp de când nu m-am mai uitat la sortimentul lor de brânzeturi.

Inima doamnei Watson bătea cu putere. Bineînțeles că se pregătise pentru posibilitatea ca cei care îi supravegheaseră casa mai devreme să își reia supravegherea la un moment dat, dar spera cu mult mai multă ardoare ca toate aceste probleme potențial legate de Moriarty să fi dispărut definitiv.

Trăsura nu avea o fereastră în spate, dar ea s-a întors totuși și a privit suprafața

tapițată cu brocart roșu, cu stomacul strâns de emoție.

– Nu vă faceți griji! a spus domnișoara Holmes liniștită. O să scăpăm în curând de ei.

– Dar se vor întoarce, pur și simplu, la casă și vor aștepta următoarea ocazie să ne urmărească.

Domnișoara Holmes nu a spus nimic.

Au păstrat tăcerea în interiorul magazinului Harrods, mărșăluind prin diferite raioane și oprindu-se pentru scurt timp la tejgheaua cu brânzeturi. Dar cum domnișoara Holmes era domnișoara Holmes, când au ieșit pe o intrare de serviciu, ea ținea în mână o cutie de biscuiți proaspăt cumpărată.

Abia când au fost luate de o birjă, doamna Watson a întrebat:

– Este vorba despre roata de cașcaval pe care domnul Finch i-a cumpărat-o doamnei Woods, nu-i așa?

– Foarte bună deducție, doamnă, a aprobat domnișoara Holmes din cap. Mica noastră excursie la tejgheaua de brânzeturi a confirmat nu numai că este posibil să cumperi o bucată de cedar premiat fără să mergi în Somerset, dar și că este aproape la fel de ușor ca o vizită la cutia poștală din colț.

Următoarea lor oprire a fost casa tatălui doamnei Morris, doctorul Swanson. Când au ajuns, domnișoara Holmes a anunțat că nu mai aveau urmăritori, dar ușurarea doamnei Watson a fost doar de moment.

Doamna Morris le-a primit cu multă plăcere. Nu era pauza de prânz a servitorilor, dar menajera, doamna Burns, avea permisie de la angajatorul ei pentru a ajuta la bucătărie timp de câteva ore. Își luase ajutoarele cu ea, ceea ce a lăsat cale liberă pentru ca doamna Morris să le ofere domnișoarei Holmes și doamnei Watson un tur al biroului menajerei, al cămării și al depozitului.

– Presupun că sunteți bine, doamnă Morris? a întrebat domnișoara Holmes.

– Da, slavă Domnului, a spus cu fervoare doamna Morris. Dar, dacă mă gândesc bine, nu am mâncat nimic care să fi ieșit din cămara doamnei Burns.

Cămara era superb organizată; borcane de gemuri, jeleuri și fructe și legume conservate, etichetate clar, erau așezate în ordine alfabetică pe rafturile deschise. Existau, de asemenea, borcane de ghimbir cristalizat, ananas confiat și coji confiate.

Domnișoara Holmes a examinat totul cu atenție, mai ales cojile confiate.

– Iată cum se face o prăjitură bună cu fructe.

Doamna Watson nu înțelegea cum putea aceasta să se concentreze asupra problemei clientei lor. Doamna Morris avea o alergie; domnișoara Holmes atrăsese atenția unui bărbat atât de nefast, încât soția lui își înscenase propria moarte pentru a scăpa de el.

Atât de ticălos, încât îi dăduse de gândit lordului Bancroft Ashburton.

Doamna Morris a făcut o grimasă.

– Nu-mi plac fructele uscate. Stafidele le urăsc mai presus de toate, dar restul nu sunt cu mult mai bune.

Ceea ce ar fi putut explica de ce rămăseseră rezervele de fructe uscate ale doamnei Burns atât de mari.

– Sunt surprinsă că există totuși ananas, a spus doamna Morris. Nimănui din familie nu-i plac fructele tropicale.

– Nu?

Domnișoara Holmes și-a trecut mâna de-a lungul mai multor bobine de sfoară.

Pentru a-și distrage atenția, doamna Watson a procedat la fel. Cele mai multe dintre ele erau făcute din iută, dar ultima se simțea puțin diferită: mai rigidă și mai grosieră. Fibre de cocos?

– Eu m-am născut în India. Dar, potrivit tatălui meu, India nu a fost potrivită cu nici unul dintre membrii familiei. Mama mea a contractat malarie, tatăl meu a avut febră denga, iar eu am avut cele mai grozave erupții pe piele de la căldură. Și nici unuia dintre noi nu i-a păsat vreodată de mango, jackfruit[11] sau ce o mai fi.

Doamna Watson a ales să nu sugereze că doamna Burns ar putea fi personal pasionată de ananasul conservat. Îi părea mai degrabă rău pentru doamna Burns. Femeia părea foarte bună în munca ei. Și totuși, iat-o aici, subiectul unei anchete clandestine care putea duce la expulzarea ei din casă, fără o scrisoare de recomandare.

În acel moment, comportamentul doamnei Morris era singurul lucru în favoarea ei. Părea recunoscătoare că era luată în serios, dar nu dădea senzația de a se mândri, de a se complăcea în statutul ei de victimă nefericită. În orice caz, doamna Watson avea impresia clară că doamna Morris și-ar fi dorit ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat.

Domnișoara Holmes a arătat spre o tigaie puțin adâncă de lângă râșnița de cafea.

– Doamna Burns prăjește cafeaua?

– Da, și trebuie să recunosc că se pricepe foarte bine la prăjit. Nu beau niciodată cafea, de regulă, dar iau ocazional o ceașcă aici.

– Are cafea măcinată la îndemână?

– Nu, ea face esență de cafea și o amestecă cu lapte pentru ceașca de dimineață a tatălui meu; este aproape la fel de bună ca și cafeaua cu lapte pe care o servesc la Paris. Dar, în rest, prăjește și macină boabele zilnic, de obicei înainte de prânz.

– Un adevărat lux, a spus domnișoara Holmes, părând impresionată.

– Știu, a gemut doamna Morris. Fie și doar din cauza asta va fi dificil să scăpăm de ea. Tatăl meu ține grozav de mult la cafeaua lui și este foarte pretențios în privința ei. Nu are nici un fel de abilități casnice – nu că ar avea nevoie de vreuna – dar din când în când obișnuia să-și macine singur cafeaua și să manevreze filtrul după specificațiile sale exacte. Nu mai face asta, desigur, acum că doamna Burns o face atât de bine.

Domnișoara Holmes își bătu de două ori degetul arătător de bărbie.

– Am văzut tot ce trebuia să văd din dependințele domestice. Ne invitați la un ceai sau la o cafea când doamna Burns este aici? Fratele meu ar dori să o observ la lucru.

– Sunt aproape sigură că pot, dar nu se va întâmpla imediat. Tata și cu mine mergem într-o scurtă vacanță, a spus doamna Morris, înviorându-se. Vedeți, el încă mai crede că reacționez la Londra și că m-aș simți mai bine într-un loc mai puțin poluat. Așa că mâine plecăm la mare.

– Sunt sigură că o să vi se pară foarte plăcut.

– Da, exact ca pe vremuri. Dar, între timp, aș fi încântată dacă ați rămâne astăzi la ceai, doamnelor. Am niște biscuiți delicioși de la Fortnum & Mason.

– O vom face, dacă putem contribui și noi, a spus domnișoara Holmes. S-a întâmplat să achiziționez niște biscuiți de la Harrods chiar acum și mi-ar plăcea foarte mult să văd cum se compară cu biscuiții de la Fortnum & Mason.

Doamna Morris a fost luată prin surprindere – nu se întâmpla în fiecare zi ca un oaspete să-i ceară să-și servească singur biscuiții, dar ea a spus:

– Cu siguranță. De ce nu?

Sufrageria doctorului Swanson părea să fi fost redecorată recent – era izbitor de simplă în etosul ei. Toate modelele erau floră și faună stilizate, mobilierul avea un aspect aproape rustic, iar lipsa de dezordine era atât de remarcabilă, încât doamna Watson, căreia îi plăcea un pic de dezordine de modă veche – o casă trebuie să dea impresia că este locuită –, a simțit că locul era prea gol.

– O cameră foarte modernă, a observat domnișoara Holmes, deschizând o cutie de biscuiți cu lămâie și întinzând-o în direcția doamnei Morris.

– Așa se spune, s-au strâmbat buzele doamnei Morris. Aceasta a luat un biscuit din cutia domnișoarei Holmes. Eu prefer cum era înainte. Pot să înțeleg că nu expun fiecare bibelou pe care mama mea l-a dobândit vreodată, dar nu pot să nu mă simt puțin rănită în numele ei că au fost puse în depozit la grămadă. Și e numai influența doamnei Burns, îndrăznesc să spun.

– Ah! a exclamat domnișoara Holmes cu neutralitatea ei obișnuită.

– Tatăl meu crede că doamna Burns are gusturi bune. O, dar ăsta e un biscuit bun. Unde am rămas? Da, nu l-am auzit niciodată spunând asta despre alte femei. Vă spun că are ghearele adânc înfipte în el, domnișoară Holmes.

Ca și cum l-ar fi invocat pe tatăl ei, ușa din față a casei s-a deschis. Un minut mai târziu, un bărbat și-a băgat capul în salon.

– Aici erai, Clarissa! Sper că nu vă întrerup.

Doctorul Swanson, deci. Era un bărbat înalt, cu o postură dreaptă, cu un mers rapid și cu părul grizonant. Doamna Watson habar n-avea de ce se aștepta la un bătrânel bătrân și dolofan. Doamna Morris le spusese că avea șaizeci și trei de ani, ceea ce însemna cu numai zece ani mai mult decât vârsta ei actuală, și nu se așteptase nicidecum ca ea să ajungă la senilitate deplină în doar un deceniu. Nu putea decât să tragă concluzia că, până și pentru cei care nu mai sunt atât de tineri, bătrânețea rămânea un tărâm străin, locuitorii săi fiind priviți atât cu milă, cât și cu suspiciune.

Doamna Morris și-a prezentat oaspeții ca fiind noi prieteni de la societatea de tricotaj caritabil. Doamna Watson a râs în sinea ei. După ce făcuse costume de teatru pentru ea însăși și pentru alții, cosea foarte bine, dar nu putea să tricoteze nici dacă trebuia să-și salveze viața. Cât despre domnișoara Holmes, hm, va trebui să o întrebe mai târziu pe domnișoara Holmes dacă aceasta din urmă cunoștea vreo îndeletnicire feminină.

Doctorul Swanson le-a strâns mâna – avea o strângere puternică, dar nu copleșitoare.

– Aș fi făcut o cafea dacă mi-ar fi spus Clarissa că așteaptă oaspeți.

– Ah, păcat. Îmi place foarte mult cafeaua, a spus domnișoara Holmes.

– Menajera noastră face și ea o cafea excelentă, dar, din păcate, ați venit în ziua în care ea trebuie să ajute la cantina săracilor.

Domnișoara Holmes a suspinat dramatic.

– Nu pot decât să-mi doresc ca menajera mea să fi stăpânit arta preparării cafelei. Din păcate, face o cafea amară.

– Am fost foarte norocoși cu doamna Burns. Nu mă pot plânge de predecesoarea ei, o femeie foarte conștiincioasă. Dar cafeaua ei nu avea nimic care să o recomande.

Doamna Morris, care probabil că auzise destule discuții despre doamna Burns, și-a pus mâna pe mâneca tatălui ei.

– Tocmai le spuneam acestor doamne despre iminenta noastră vacanță.

Restul ceaiului a fost petrecut în discuții plăcute despre călătorie. Când domnișoara Holmes și doamna Watson s-au ridicat pentru a pleca, doamna Morris a spus:

– Ah, biscuiții dumneavoastră, domnișoară Holmes. Nu trebuie să-i uitați!

– Păstrați-i! a spus domnișoara Holmes. Cred că vă vor plăcea mai mult decât mie.

Restul zilei lui Charlotte și a doamnei Watson a fost petrecut verificând celelalte două referințe ale domnului Finch, ambele din Oxfordshire. Nici una dintre ele, în cele din urmă, nu s-a dovedit nici pe departe demnă de încredere.

Adresa pe care o dăduse pentru reședința sa anterioară era într-adevăr o casă de oaspeți pentru domni singuri, dar proprietara nu-și amintea să fi găzduit vreodată un domn Myron Finch, cu atât mai puțin să-i fi scris o scrisoare de recomandare.

Celălalt, un avocat, se pensionase cu șase luni în urmă și se îmbarcase într-un tur mare prin Europa și Levant. Nu era așteptat să se întoarcă decât peste un an și jumătate, cel mai devreme.

S-au întors la casa doamnei Watson înfometate și înțepenite de pe urma călătoriilor lor – sau cel puțin Charlotte era înfometată, iar doamna Watson mormăia despre spatele ei bătrân. Doamna Watson a primit un masaj de la domnișoara Redmayne; Charlotte s-a izolat cu un sendviș făcut cu rețeta secretă de pate a doamnei Gascoigne.

Au reapărut amândouă în salon, comentând despre cât de bine se simțeau.

– Nu pot decât să sper că într-o zi mă voi dovedi la fel de utilă ca și acel sendviș cu pate, a râs domnișoara Redmayne. Într-adevăr, ce serviciu eroic a făcut!

– Sunteți tânără și ambițioasă, domnișoară Redmayne, a spus Charlotte.

– Am învățat deja că nu voi fi niciodată la fel de valoroasă ca un sendviș cu pate.

– În acest caz, trebuie să-mi găsesc un nou obiectiv. Aha, am decis că obiectivul meu este să nu fiu niciodată la fel de problematică precum domnul Finch.

– În circumstanțe normale, aș putea să o cert pe nepoata mea pentru că a fost prea directă. Dar mă tem că sunt de acord cu ea în seara aceasta. Mă bucur foarte mult, domnișoară Holmes, că atunci când ai avut nevoie de ajutor nu te-ai adresat fratelui dumitale.

Pentru doamna Watson, aceasta a fost o condamnare cu fermitate.

Charlotte și-a amintit senzația pe care o avusese de la început, că ceva nu era în regulă în acest caz. Dacă ar fi știut exact despre ce era vorba...

– Nu-l voi apăra pe domnul Finch, a spus ea, triind scrisorile care sosiseră în timp ce erau plecate, întrebându-se când și dacă va mai auzi vreodată de Livia. Dar el este încă fratele meu, iar aceasta este o situație extrem de neobișnuită.

– Ce aveți de gând să faceți? a întrebat domnișoara Redmayne.

– Aș vrea să arunc o privire în camerele lui. Asta mi-ar putea da o idee mai bună despre ce pune la cale. Cunoașteți pe cineva care știe să spargă încuietori?

– Ciudat că întrebi, a spus doamna Watson. Când te-ai întâlnit prima dată cu personalul meu, m-ai avertizat că domnul Lawson a petrecut ceva timp într-un penitenciar. Vrei să ghicești ce a făcut?

Charlotte abia dacă o auzea. „Un bilet de la Livia!“

– Vă rog să mă scuzați un minut, a spus ea, tăind plicul. Sora mea ar putea avea niște informații despre Lady Ingram pe care să le transmită.

Dar în acest moment nu-i păsa deloc de Lady Ingram. Livia îi scrisese, în sfârșit.

Dragă Charlotte,

Te rog să mă ierți că nu ți-am scris mai repede.

Le-am întâlnit pe doamnele Avery și Somersby duminică, în apropiere de Round Pond.

Din întâmplare, Lady Ingram trecea pe acolo cu copiii ei. Prezența ei a făcut să fie ușor să pun întrebări despre ea. Doamnele mi-au confirmat că, într-adevăr, auziseră zvonuri potrivit cărora, înainte de debut, sperase la un moment dat să se căsătorească cu un tânăr nepotrivit.

Ceea ce m-a întristat pentru toți cei implicați.

Și acum o veste la care probabil nu te așteptai. După ce Lady Ingram a părăsit locul și doamnele bârfitoare au plecat spre pășuni mai verzi, un domn a venit la mine și m-a întrebat dacă poate vorbi cu mine. Apoi a început să se prezinte ca fiind domnul Myron Finch, fratele nostru vitreg nelegitim.

Nici după două zile nu-mi găsesc cuvintele care să-mi descrie stupefacția. Nu cred că abordarea sa a fost cuvenită. Nici o autoinvitație din partea sa nu ar fi cuvenită.

Cu toate acestea, nu pot să-i reproșez motivul pentru care a făcut acest pas extraordinar. Se pare că unul dintre avocații tatei l-a vizitat pe domnul Finch cu câteva zile în urmă, când acesta fusese plecat din oraș în vacanță. A înțeles, vorbind cu proprietăreasa, că avocatul nu a dorit să lase un mesaj, deoarece venise pentru o chestiune privată destul de delicată.

– Am dedus, a spus domnul Finch, că vizita a fost în legătură cu domnișoara Charlotte – dacă îmi ceruse ajutorul în exilul ei.

– Cunoști situația? nu m-am putut abține să nu exclam.

– O cunosc. Din nefericire, nu am mai primit nici o veste de la ea. Sper că este bine.

– Cu toții sperăm că da, i-am spus eu.

– Dacă puteți să-i transmiteți un mesaj, vă rog să-i spuneți că mă poate vizita oricând dorește. Și orice ajutor pe care i-l pot oferi, voi fi mai mult decât bucuros să i-l ofer.

După aceea, mi-a urat o zi bună și a plecat. Întâlnirea m-a zguduit. Sunt încă tulburată. Dar cel puțin acum există încă o serie de posibilități pentru tine, Charlotte.

Cu dragoste,

Livia

P.S. Domnul Finch a luat camere la pensiunea pentru domni al doamnei Woods, pe Fountain Lane.

P.P.S. Balul doamnei Montrose este diseară. După aceea, mai avem de mers doar la balul ținut de Lord și Lady Ingram înainte de a pleca din Londra. Acest Sezon mi-a fost mai mult decât suficient, dar nu știu cum voi putea suporta opt luni fără tine.

Livia s-a așezat lângă celelalte debutante, detestând totul în legătură cu acea seară.

Totul despre viața ei.

Reușise cumva să scrie scrisoarea pe care i-o datora lui Charlotte. Dar ce purgatoriu, trebuind să pună pe hârtie evenimentele din acea zi catastrofală, cu pielea arzând de umilință, cu stomacul contorsionat de greață și dezgust.

Propriul frate! Se îndrăgostise de propriul frate. Și cel mai rău lucru era că, ori de câte ori se gândea la el, înainte ca tsunamiul de consternare să se dezlănțuie, încă mai avea același sentiment de speranță și entuziasm.

Ceea ce făcea ca totul să fie de două ori mai respingător.

– Domnișoara Holmes? Domnișoara Olivia Holmes?

În fața Liviei se afla o femeie tânără, cu un chip frumos și amabil.

– D... da? a spus Livia cu nesiguranță.

– Bineînțeles că tu ești. Cât mă bucur să te revăd! Hai să găsim un loc mai liniștit unde să discutăm... e atât de mult zgomot aici, nu-i așa?

Fără să aștepte ca Livia să răspundă, tânăra a luat-o de mână și a tras-o în picioare. Livia, dezorientată, dar nedorind să facă o scenă, a lăsat-o pe tânără să o cuprindă de braț și a condus-o departe de celelalte debutante.

Tânăra femeie s-a aplecat mai aproape.

– Sunt un mesager din partea domnișoarei Charlotte. Trebuie să te vadă. Vrei să vii afară cu mine?

Pe Livia a cuprins-o panica.

– Este bine?

– Da, este bine. Dar are întrebări după ce a primit scrisoarea ta, a răspuns tânăra. Și, apropo, eu sunt Penelope Redmayne, nepoata doamnei Watson.

– B... bine. Încântată.

Livia nu putea decât să spere că dragostea ei neîmpărtășită și – Doamne sfinte! – incestuoasă pentru domnul Finch nu s-a dedus cumva tare și răspicat din scrisoare. Era terifiant, uneori, să ai o soră ca Charlotte.

Străzile din fața casei doamnei Montrose erau pline de trăsuri. Au mers pe jos o anumită distanță înainte de a ajunge la cea în care se afla Charlotte.

– Voi fi rapidă – trebuie să te ducem înapoi înainte ca mama să observe că lipsești, a spus Charlotte, după ce Livia a luat loc.

Lady Holmes era o însoțitoare neconsecventă. Uneori era mult prea preocupată de propria distracție pentru a-și supraveghea fiicele. Alteori, poate pentru a-și ispăși vina, le supraveghea ca un șoim. În seara aceasta părea destul de trează, așa că nu se știa ce fel de însoțitoare se va dovedi a fi.

– Ai spus că erai lângă Round Pond în Kensington Gardens când le-ai întâlnit pe Lady Avery și pe Lady Somersby. Unde te aflai mai exact față cu Round Pond?

Ce legătură avea asta cu ceva?

– În partea de est.

– Acolo unde iazul se întâlnește cu aleea aceea cu iarbă?

– Da.

Aleea cu iarbă se întindea până la Long Water, lacul artificial care se afla

jumătate în Kensington Gardens și jumătate în Hyde Park.

– În ce parte ai stat?

– Cu fața către apă, desigur.

– Și din ce parte a venit Lady Ingram?

– Dinspre sud. Guvernanta copiilor avea o barcă de jucărie, așa că, probabil, se jucaseră mai devreme cu ea în iaz.

– În ce direcție se îndreptau?

– Pe alee... pentru a merge acasă, presupun.

– Și domnul Finch? În scrisoare ai spus că te-a abordat după ce au plecat bârfitoarele. Lady Ingram plecase de la locul faptei până atunci?

– Da.

– Deci, el nu le-a văzut?

Întrebările lui Charlotte o încurcau pe Livia, dar îi acorda surorii sale beneficiul îndoielii.

– Se așezase deja pe o bancă lângă a mea când Lady Avery și Lady Somersby s-au apropiat. Din moment ce intenționa să vorbească cu mine, fără îndoială că le-a văzut. Nu pot fi sigură dacă a văzut-o sau nu pe Lady Ingram, dar bărbații au de obicei tendința de a nu rata o femeie frumoasă în preajma lor.

Charlotte a rămas tăcută pentru o clipă.

– Domnișoară Redmayne, vreți să aprindeți felinarul de buzunar?

Un chibrit a scârțâit. Mirosul ascuțit de sulf i-a asaltat Liviei nările. Felinarul de buzunar aprins era orientat astfel încât lumina sa să cadă pe un caiet deschis în poala lui Charlotte.

A desenat un oval, care era forma actuală a iazului rotund.

– Așadar, iată-te aici, la marginea sa estică. Unde este banca pe care s-a așezat

domnul Finch?

Livia a pus degetul acolo unde a estimat că se afla locul.

– La zece pași.

– Pe partea de nord a iazului, cu fața spre sud?

– Da.

– Ești sigură?

Livia a dat din cap. Din nefericire, știa exact unde stătuse el.

– Și ai spus că Lady Ingram, copiii ei și guvernanta lor veneau din sud?

– Da.

Domnișoara Redmayne a scos un sunet mic și ascuțit, ca și cum ar fi tras brusc aer în piept.

– Apropo, cum arăta Lady Ingram când ai văzut-o?

Livia a ridicat din umeri.

– Cum arată de obicei în aceste zile. Frumoasă și destul de distantă, aș spune.

– Nu părea obosită sau nefericită sau... surprinsă?

– Nu era evident acest lucru.

– Te-a văzut?

– Ne-a făcut semn din cap. Foarte regește.

– Și cât de aproape a trecut pe lângă tine?

–Vreo cinci sau șase metri, aproximativ.

Charlotte și-a închis caietul. Nimeni nu a spus nimic pentru o clipă. Apoi Charlotte a stins felinarul de buzunar și a murmurat:

– Două zile dificile pentru tine?

Blândețea vocii ei.... Livia a vrut să izbucnească în lacrimi. „Oh, nu ai idee!“

Ea evitase să menționeze întâlnirea cu domnul Finch cât de mult posibil. În realitate, el nu-i mărturisise imediat că era fratele ei – nu voise să înceapă conversația lor cu toate întrebările serioase. În schimb, vorbiseră timp de un sfert bun de oră cu mare patos, râzând împreună de cele mai multe ori, iar ea plutise cincisprezece centimetri deasupra pământului.

Sau poate că fuseseră șase mile. Pentru că prăbușirea pe pământ spulberase totul.

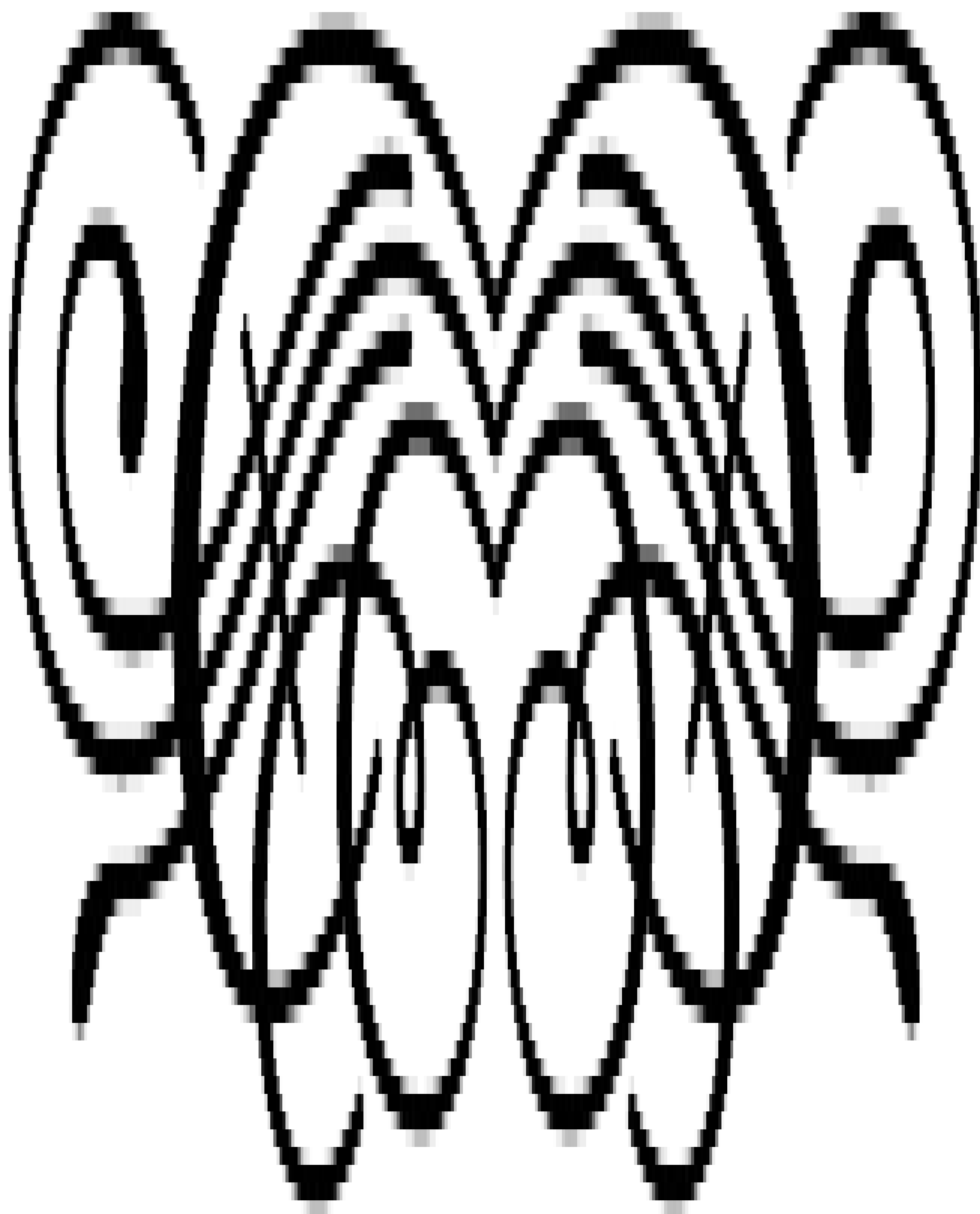
– A fost șocant, atâta tot, a reușit Livia să spună, recunoscătoare pentru întunericul care a urmat stingerii micii pâlpâiri a felinarului.

A întins mâna spre ușă. Charlotte i-a pus o mână pe mânecă, dar nu a spus nimic.

După o clipă, i-a dat drumul.

Fruct al unei specii de copac din familia smochinului, dudului și a fructului de pâine, originar din India (n. red.)

Capitolul 13

MIERCURI

În momentul în care Charlotte a ajuns în parcul Kensington, ploua deja, cerul era înnorat, rafalele erau reci – o altă zi de vară englezească. Charlotte, în mantaua de ploaie a doamnei Watson și cu cizmele de cauciuc, se simțea la fel de impermeabilă ca o rață, mărșăluind pe lângă cei care încercau să-și țină deschise umbrelele împotriva unui vânt care își schimba direcția la fiecare două secunde.

A ajuns la iazul rotund, care era în mare parte gol, cu excepția unei dădace la fel de bine echipate ca și ea și a unui băiat care părea a fi genul care considera că a sta o zi închis înăuntru ar fi o pedeapsă divină.

De aproape, Round Pond avea forma unei oglinzi ovale cu o ramă oarecum ornamentată. La capătul estic, o margine dreaptă, având aproximativ o treime din lățimea iazului, se întâlnea cu aleea cu iarbă care dădea spre Long Water, la un sfert de milă distanță. O bancă era așezată la fiecare capăt al acestei margini drepte, unde malurile iazului începeau să se curbeze din nou.

Charlotte s-a așezat în spatele băncii dinspre nord, unde se așezase domnul Finch. În depărtare se aflau copaci, dar iazul era situat în mijlocul unui luminiș, înconjurat de peluze îngrijite, care nu împiedicau deloc vederea.

Având în vedere distanțele pe care le descrisese Livia, era extrem de greu de imaginat cum de Lady Ingram și domnul Finch nu se văzuseră. Domnul Finch ar fi privit spre sud, spre Livia, iar Lady Ingram s-ar fi îndreptat spre nord-est și...

Doar dacă nu cumva linia lor vizuală fusese blocată de Livia, Lady Avery și Lady Somersby și umbrelele lor?

Puțin probabil, dar nu imposibil. Iar domnul Finch nu s-ar fi holbat tot timpul în direcția Liviei, pentru că nu ar fi vrut ca ea să creadă că este nepoliticos sau potențial periculos.

Nu era imposibil, dar la un moment dat, probabilitatea acestui scenariu se apropia atât de mult de zero, încât nu mai merita să fie luat în considerare. Se văzuseră unul pe celălalt.

Și apoi, ce? Erau în public. Lady Ingram își avea copiii și guvernanta cu ea. Și

chiar dacă ar fi putut să-i ordone guvernantei să ducă copiii acasă, nu ar fi putut să-l abordeze pe domnul Finch în acel moment și acolo, nu cu cele mai infame două bârfitoare ale societății aflate în apropiere.

Să fi fost asta ceea ce motivase biletul ei ulterior, în care practic implora adresa lui? Pentru că vederea lui o trimisese într-o frenezie lăuntrică, iar acele emoții haotice nu se vor opri din a face ravagii până când nu vor avea o adevărată întâlnire față în față?

Și domnul Finch, care fusese reacția lui? Nu părea să fi fost afectat de întâlnirea cu Livia. Dar în seara următoare părăsise brusc orașul. Să fi fost oare plecarea lui un rezultat al întâlnirii cu Lady Ingram? O conștiință vinovată până la urmă?

Dar ce era cu lordul Ingram? Unde fusese el? Duminica după-amiază, de obicei, el era cel care îi scotea pe copii în mici expediții. Oare era încă plecat cu treburile coroanei, riscându-și viața și trupul pentru regină și țară, în timp ce soția lui se întâlnea accidental cu singurul bărbat pe care îl iubise vreodată?

Trebuie să înceteze să-l mai aducă pe lordul Ingram în dezbaterile ei, se gândi Charlotte. Raționamentul ei era încă valabil. Ce ar fi putut face, chiar dacă ar fi știut? Să interzică un contact civilizat între Lady Ingram și un prieten de o viață?

„Ar putea să te disprețuiască“, a subliniat partea din ea care, din când în când, lua în considerare emoțiile umane. Și asta, în esență, era problema ei.

După ce a plecat de la Round Pond, Charlotte s-a oprit la biroul de ziare. Avea un bilet pe care dorea să-l pună în ziare, sau cel puțin în cel la care erau abonați părinții ei.

CDAQKHUHAAQDYNTVDKKJSGHMJNEYNT

Era un cifru simplu, pe care ea și Livia îl creaseră împreună când erau fetițe, care consta în înlocuirea literei B cu litera X și împingerea tuturor celorlalte litere cu un loc mai jos. L-au numit Cdaqa Khuha, de la „Dragă Livia“.

DRAGĂLIVIATESIMȚIBINEMĂGÂNDESCLATINE

Livia nu se simțise bine în noaptea precedentă. Fusese în pragul isteriei,

încercând din răsputeri să își păstreze calmul. Adunările publice o puneau la încercare. În circumstanțele actuale, o încercau și mai mult. Dar faptul că se afla la un bal unde nu se distra nu era suficient pentru a explica suferința ei.

Nici măcar o întâlnire cu fratele lor nelegitim nu ar fi trebuit să o afecteze atât de mult.

– Poftim, domnișoară. Funcționarul s-a întors cu o chitanță. Mesajul dumneavoastră va fi publicat mâine în ziare.

– Mulțumesc! a spus Charlotte. Și puteți să-mi spuneți, dacă doresc să pun un anunț în ziar fără să vin personal, cum se poate realiza acest lucru?

– Puteți să ne scrieți sau să ne trimiteți prin telegraf mesajul dumneavoastră, datele la care doriți să fie difuzat și să trimiteți prin mandat poștal taxa corectă. Este foarte simplu.

– Dacă vreau să pun câte o notificare în fiecare zi, ar trebui să scriu zilnic?

– Nu v-aș sfătui. Apoi, în fiecare zi ar trebui să plătiți o altă comandă poștală, nu-i așa? Mai bine trimiteți toate mesajele o dată.

– Dar dacă nu știu din timp ce vreau să spun?

Funcționarul a privit-o întrebător.

– Atunci, trebuie să faceți cum credeți de cuviință, domnișoară.

– Există cineva care să facă asta în practică? Să trimită zilnic o altă notificare?

– Nu.

Funcționarul a clătinat decisiv din cap.

A presupus că trimiterea anunțurilor în loturi avea sens în cazul lui Lady Ingram. Nu i-ar fi lipsit bănuții pentru un kilogram în plus, dar i-ar fi fost mai ușor să gestioneze desfășurarea mesajelor dacă ar fi făcut-o o dată sau de două ori pe săptămână, în loc de în fiecare zi.

Charlotte și-a scos ceasul de buzunar, un ceas bărbătesc; ceasurile făcute pentru

femei, deși mai frumoase, aveau tendința de a nu arăta timpul foarte bine. Nouă și un sfert. O doamnă dădea sau primea telefoane după-amiaza. În timpul sezonului, existau și o mulțime de alte atribuții – ceaiuri acasă, petreceri în barcă, plimbări în parc – care să-i mențină orele post meridian programate la minut.

Dar avea ceva timp la dispoziție dimineața.

Cele mai recente două bilete de la Lady Ingram nu fuseseră trimise prin curier, ci de la oficiul poștal din Charing Cross. Un loc practic, pentru că și acolo putea să vină după scrisori. Și dacă îl recunoscuse pe domnul Finch, dar nu reușise să vorbească cu el pentru că locul era prea public, nu ar fi venit cu fiecare ocazie să verifice dacă avea scrisori, în cazul în care Sherlock Holmes ar fi decis să-i dea în cele din urmă adresa domnului Finch?

Din fericire pentru Charlotte, exista o ceainărie pe diagonală, față în față cu oficiul poștal. S-a așezat lângă fereastră. Vederea ei spre ușa oficiului poștal era parțial blocată de un bărbat-sendviș amărât, care se târa înainte și înapoi în ploaie, făcând reclamă la o cremă de păr. Totuși, era un punct de observație destul de bun, mai bun decât să stea pe strada udă sau să încerce să zăbovească în interiorul oficiului poștal.

Supravegherea era o muncă plictisitoare. Iar supravegherea lui Lady Ingram nu avea nici un sens, decât dacă nu erai pregătit să accepți teoria foarte dăunătoare că ea nu-l cunoștea deloc pe domnul Finch. Charlotte era eminamente pregătită să accepte orice teorie care se potrivea cu toate faptele, chiar și pe cele aparent absurde.

Dar dacă nu-l cunoștea pe domnul Finch, de ce ar fi căutat Lady Ingram să afle unde se afla? Pentru asta, Charlotte nu avea nici o bănuială bună sau măcar pe jumătate coerentă. Dar, mai întâi, trebuia să vadă cu ochii ei dacă Lady Ingram era cu adevărat supărată când nu se afla în fața reprezentanților lui Sherlock Holmes.

A cerut o ceașcă de ceai proaspăt și a mai luat încet o mușcătură din pâinica ei. Chiar și pentru cineva cu un apetit mare, existau limite în ceea ce privește cantitatea pe care o putea ingera într-o singură ședere. Ea se apropia de aceste limite. Ca să nu mai vorbim despre faptul că scaunul era destul de incomod. Și începea să tânjească după o excursie la toaletă.

A clipit. A recunoscut persoana care trecea prin fața ferestrei: nu era Lady Ingram, ci femeia indicată de Lord Ingram ca fiind cea care supraveghea casa doamnei Watson, în ziua în care au dat peste crima din Hounslow.

Să o urmeze pe femeie? Dumnezeu știa că nu avea prea multă experiență în astfel de lucruri. Și, spre deosebire de ultima dată când a efectuat o supraveghere – la Claridge’s, încercând să-i spioneze pe soții Marbleton în mijlocul afacerii Sackville –, nu avea la îndemână un văl de văduvă pentru a-și păstra identitatea ascunsă.

Femeia a intrat în oficiul poștal.

Pe de altă parte, Charlotte avea pardesiul impermeabil al doamnei Watson, pe care nu ar fi fost obligată să-l scoată la poștă. Iar pentru a încăpea sub gluga pelerinei de ploaie, își pusese o pălărie atât de mică și de nedecorată, încât era practic inexistentă.

Ca să nu mai spunem că avea în geantă o scrisoare pentru Livia.

A răsuflat, a lăsat banii pe masă și s-a grăbit să iasă. I-a luat mai mult timp decât ar fi vrut pentru a traversa strada, dar norocul ei s-a terminat la oficiul poștal: femeia, care stătea în fața ghișeului, era cu spatele la ușă.

Charlotte s-a strecurat până la standul unde fuseseră puse formulare de telegramă pentru clienți și s-a prefăcut că alcătuiește o telegramă.

Un funcționar s-a întors din camera de sortare și i-a înmânat femeii o scrisoare. Femeia a plecat de la ghișeu și s-a dus la standul de formulare de vizavi de Charlotte. Charlotte a continuat să mâzgălească ușor pe formularul ei.

Femeia a terminat cu al ei și s-a apropiat de următorul funcționar disponibil. Charlotte nu a putut auzi ce a spus, dar a auzit răspunsul funcționarului, care a cerut un șiling și doi penny. Ea cumpăra o telegramă. Costul telegramelor fusese mai mic cu un an înainte. Acum era de șase pence pentru primele șase cuvinte și un penny pentru fiecare două cuvinte suplimentare. Femeia cumpărase maximum douăzeci și patru de cuvinte. Un pic cam lung pentru o telegramă, deși nu extraordinar de lung.

Charlotte a așteptat ca femeia să plece înainte de a se grăbi spre suportul pe care scrisese textul telegramei sale.

Suprafața suportului nu era într-o stare foarte bună. Lemnul era plin de găuri și de caneluri. Femeia și-ar fi așezat formularul deasupra altor câteva formulare, pentru a nu trece creionul prin hârtie.

Ah, iată-l, formularul care fusese chiar sub al ei.

Din păcate, a fost dificil să înțeleagă ce semnificație aveau ușoarele crestături de pe hârtie. S-a dus afară, unde lumina era mai puternică. Cu toate acestea, nu a putut fi sigură decât de un cuvânt, Domnul.

Charlotte s-a așezat imediat la coadă la ghișeul de unde femeia își trimisese telegrama. Când i-a venit rândul, a spus, cu o oarecare neliniște:

– Vă cer scuze, domnule, dar mătușa mea crede că s-ar putea să fi făcut o greșeală în telegrama pe care a trimis-o adineauri. A trimis-o la Illustrated London News, dar de fapt a dorit să o trimită la Times.

– Dacă vă referiți la femeia care a trimis telegrama pentru un șiling și doi penny, puteți sta liniștită, domnișoară. A trimis-o la Times.

– Ah, minunat. Doamne, n-o să vă vină să credeți cât de panicată a fost – era prea jenată să vină ea însăși să verifice.

– Nu este absolut nici o problemă, domnișoară.

– Doar pentru a fi siguri, vorbim despre cea cu versetul biblic, da?

– Da, domnișoară.

– Vă mulțumesc! Ați fost de mare ajutor.

S-a întors, doar pentru a vedea pe altcineva pe care îl recunoștea: Mott, grăjdarul familiei Holmes, care avusese o contribuție majoră la transmiterea scrisorilor Liviei și lui Charlotte uneia către cealaltă. Și avusese dreptate în privința miopiei lui: purta o pereche de ochelari cu rame de sârmă.

Aceasta era ziua în care dădea pe neașteptate peste oameni cu care nu se supăra să se întâlnească. Mott părea la fel de uimit când a văzut-o, dar nu a avut nevoie ca ea să îi facă semn a doua oară pentru a se întâlni cu ea la standul de telegrame, lăsându-și la o parte ochelarii în timp ce făcea acest lucru.

– Ai ceva de la sora mea pentru mine?

– Nu, domnișoară Holmes. Am venit doar să văd dacă are ceva pentru ea din partea dumneavoastră.

– Are, dar încă nu am pus-o în poștă. Ea a scos scrisoarea din geantă și i-a dat-o. Poate folosi timbrul.

– O să i-o dau eu.

– Cum se simte?

– Ea... supraviețuiește, a spus Mott, destul de diplomat.

– Și domnișoara Bernadine?

– Pe dumneaei nu o văd. Și nu aud prea multe despre ea. Pot să întreb pentru dumneavoastră, data viitoare când voi fi în sala servitorilor.

– Poți să faci asta? Îți mulțumesc.

I-a dat niște bani pentru deranj, a ieșit din oficiul poștal și s-a întors la ceainărie.

L-a văzut din nou pe Mott, plecând câteva minute mai târziu, cocoșat sub impermeabilul pentru ploaie. Dar nu a văzut-o pe Lady Ingram, nici atunci și nici în restul orelor pe care le-a petrecut la ceainărie privind în gol.

Charlotte a ajuns la casa doamnei Watson puțin după ora unu după-amiaza – și pentru prima dată în viața ei a crezut nu numai că nu avea nevoie de prânz, dar că putea să se descurce și fără ceai.

A urcat în camera ei, a închis ușa și s-a așezat greoaie la biroul ei de scris. De la început crezuse că era ceva în neregulă cu chestiunile dintre Lady Ingram și domnul Finch. Acum, totul părea în neregulă.

Partea pur logică din ea dorea să îi cerceteze în egală măsură atât pe Lady Ingram, cât și pe domnul Finch.

În practică, ea trebuia să se concentreze asupra domnului Finch. El era entitatea necunoscută, cel care continua să o ocolească, cheia pentru a da sens tuturor

neclarităților acestei situații.

În seara dinainte, când domnișoara Redmayne o întrebase ce avea de gând să facă, spusese că vrea să arunce o privire în camera domnului Finch. Acum trebuia să examineze camera domnului Finch. Trebuia să înțeleagă exact ce se întâmpla.

Poate că un pic din isteria lui Lady Ingram se răsfrângea asupra ei. Sau poate că era ceva din nefericirea Liviei. În ea se intensifica o presiune care nu avea nici o bază rațională, și totuși se simțea cu atât mai cumplit și mai amenințător.

A găsit-o pe doamna Watson în salonul de după-amiază, citind ziarul.

– Doamnă, ați vrut să-mi spuneți aseară că domnul Lawson a fost cândva un expert în deschiderea încuietorilor?

Doamna Watson s-a ridicat, cu ziarul strâns în mâini.

– Cu siguranță, domnișoară Holmes, nu vreți să...

– Da, a spus ea în liniște. De fiecare dată când aflăm ceva despre domnul Finch, nu face decât să facă situația și mai de neînțeles. Nu mai doresc să acționăm treptat. A venit timpul să aflăm adevărul.

Frica a întunecat ochii frumoși ai doamnei Watson. Maxilarul ei s-a încleștat. Hârtia s-a încrețit sub presiunea degetelor ei. Apoi a ridicat din umeri și a spus:

– Nu este sfatul pe care l-aș fi dat sau ceea ce mi-aș fi dorit, dar și eu am devenit din ce în ce mai neliniștită – îmi simt măruntaiele ca un arc care a fost înfășurat prea tare. Dacă ești sigură că se poate face în siguranță...

– Nu pot să vă promit nimic despre riscuri – nu știu nimic despre astfel de lucruri. Tot ceea ce știu este că nu îmi este atât de teamă să sparg lacătele domnului Finch, cât de ceea ce aș putea afla în continuare dacă nu aș face-o.

Doamna Watson a respirat puternic și a aruncat ziarul mototolit la o parte.

– Atunci, să nu mai pierdem timpul.

Doamna Watson s-a apucat să vorbească cu domnul Lawson, îndrumată de

Charlotte. Vizitiul avea o teamă îngrozitoare de a se întoarce din nou la închisoare. Dar când doamna Watson a menționat suma de răsplată pe care i-o oferea în schimbul riscurilor asumate, ochii i s-au mărit și decizia lui a fost luată. A cerut să știe exact tipurile de lacăte pe care urmau să le întâlnească, apoi a cerut liber restul zilei pentru a se pregăti.

– N-am mai făcut nimic ilegal de ani întregi – nici măcar pariuri, rețineți, doamnă.

Charlotte și-a petrecut restul după-amiezii cumpărând o ținută într-o nuanță de gri-albastru închis, care îi permitea să se miște liber – fără fustele aflate la modă, care se îngustau la genunchi.

La lăsarea serii, ploaia s-a oprit, dar s-a pornit o vijelie care a transformat Londra într-o mare de vapori. Charlotte a luat acest lucru ca pe un semn de bun augur: o ceață densă va ține pietonii și trăsurile departe de străzi și va trimite oamenii la culcare devreme.

Ea și domnul Lawson au plecat de la doamna Watson la scurt timp după miezul nopții, conduși de domnul Mears, care avea să le folosească drept observator, chiar dacă nu era nevoie de unul în condițiile atmosferice date. La casa doamnei Woods, Charlotte l-a condus pe domnul Lawson până la ușa de serviciu, pe care acesta a deschis-o după un sfert de oră.

Subsolul era întunecat și liniștit, iar scările de serviciu la fel. Charlotte se simțea complet lipsită de teamă – nu mințise când îi spusese doamnei Watson că nu se temea să spargă încuietoarea domnului Finch. Cu siguranță că era o infracțiune, dar în esență actul nu era cu nimic diferit de furtul din biroul tatălui ei când acesta era plecat.

Odată intrată în camera domnului Finch, avea să descopere tot ceea ce trebuia să știe.

A mers ea în față până la primul etaj. Întunericul mirosea a ulei de in și a ceară de albine, ca într-un adevărat cămin. Covorul din pasaj le amortiza pașii. O strălucire aproape imperceptibilă se zărea prin fereastra înaltă de la capătul celălalt al pasajului: lumina de la felinarele stradale, care reușiseră cumva să pătrundă prin ceață.

Au stat și au ascultat lângă placa cu numele domnului Finch, domnul Lawson

având urechea lipită de ușă. Când acesta a fost mulțumit, Charlotte a lăsat să iasă puțină lumină din lanterna de buzunar pe care o ținea în mână. Domnul Lawson și-a desfăcut punga cu unelte și s-a apucat de treabă.

La un etaj mai sus, cineva bătea încet la o mașină de scris. Din când în când, casa scârțâia, adunându-se în răcoarea nopții, iar de două ori s-a auzit fluierul inconfundabil al unui tren îndepărtat.

Dar era suficient de liniște pentru ca lumina mică din interiorul lanternei de buzunar să pară că șuieră și trosnește asemenea un foc de tabără. Respirația domnului Lawson, prin nasul ușor înfundat, îi aducea aminte de lupul care pufăia și sufla la casa celui de-al treilea purceluș. Iar uneltele lui de spart încuietori, care sunaseră atât de moale și blând la început, o făceau acum pe Charlotte să se gândească la bastonul ei de mers care se ciocnea de cel al doamnei Watson.

Domnul Lawson s-a ridicat în picioare, aproape ciocnindu-se de Charlotte. În lumina slabă aruncată de lanterna de buzunar, fața lui era încordată.

– Ce s-a întâmplat? a spus ea cu glas tare.

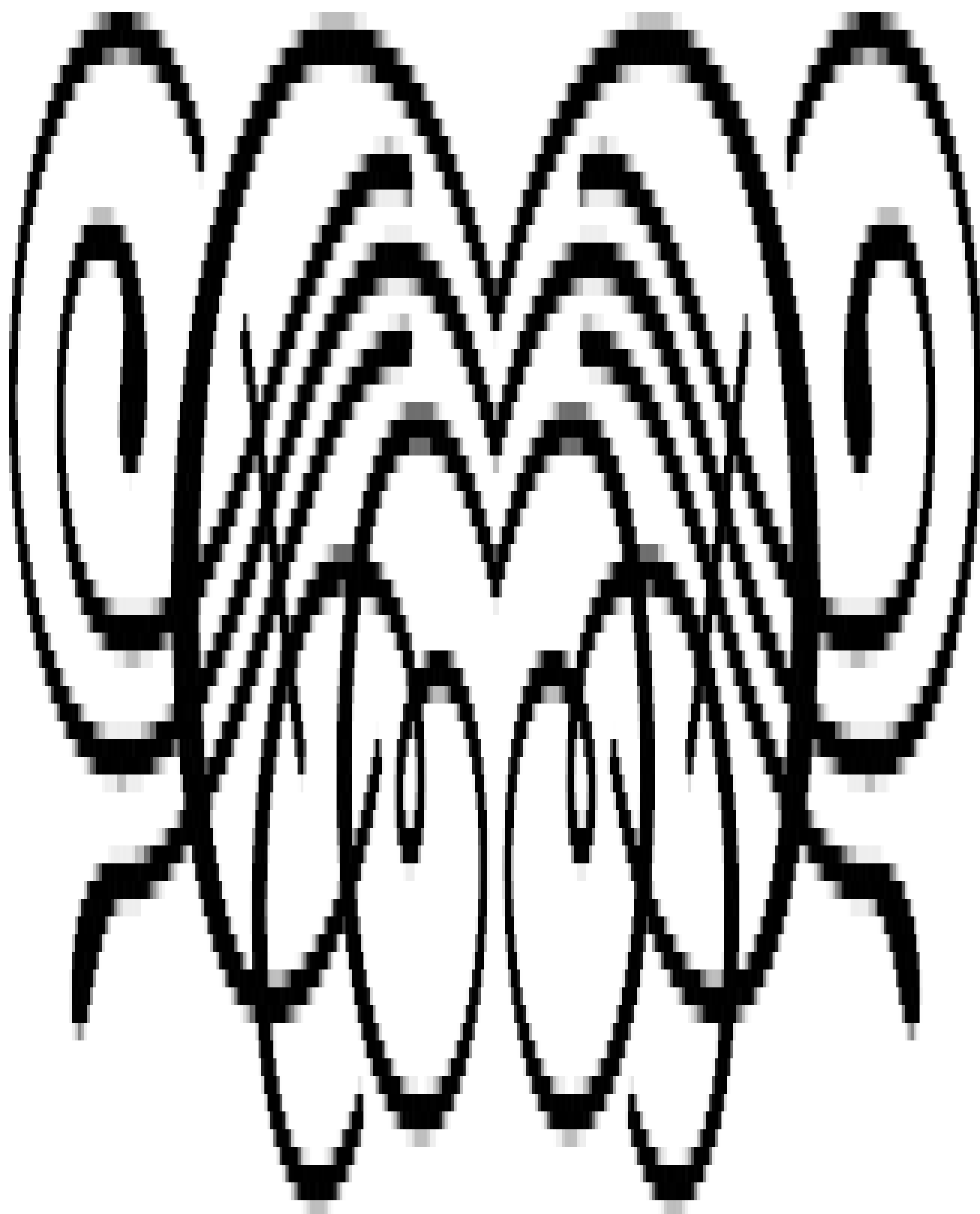
Și-a lipit urechea de ușă. Ea a făcut la fel, cu vârful degetelor furnicând-o și inima bătându-i repede.

Liniște, o liniște adâncă și amplă. Poc, poc, poc, poc – dar aceasta era doar mașina de scris, la care încă se lucra. Stai! S-a auzit un pas? Încă unul, din nou, mai aproape.

O succesiune de pocnituri rapide – sunetul inconfundabil al unui revolver armat.

Ea și domnul Lawson s-au uitat unul la altul – și au fugit.

Capitolul 14

JOI

– Acest lucru este inacceptabil. Complet inacceptabil, a spus Charlotte, pufnind încă o dată pentru a-și sublinia cuvintele.

Era din nou la doamna Woods, de data aceasta în salon, într-o rochie de vizită aurie cu stacojiu, pe care Livia, a cărei sensibilitate era mai potrivită pentru Grecia clasică, o considerase de multe ori „cumplită“, „oribilă“, „îngrozitoare“ și „absolut fără gust“. Charlotte nu se gândise prea mult la ce altceva ar putea face rochia – ochii ei erau pur și simplu atrași de lucruri pe care Livia le considera „de un prost gust absolut“. Dar, după cum s-a dovedit, un astfel de ansamblu era perfect pentru a le intimida pe toate doamnele Woods ale lumii, ostentația sa reflectându-se în postură și în autoritate.

Proprietara, care fără îndoială spera să nu o mai vadă pe „doamna Cumberland“ timp de un mileniu sau ceva de genul acesta, nu făcea altceva decât să își răsucească mâinile.

– Vă cer scuze, doamnă, dar ce anume este inacceptabil?

– O grămadă de lucruri, doamnă Woods, o grămadă. Bineînțeles că nu sunteți singura vinovată pentru ele – fratele meu este un om în toată firea, până la urmă. Dar sunt totuși profund dezamăgită. Mă așteptasem la ceva mai bun din partea acestei instituții.

– Doamnă, vă rog, dacă mă lăsați să...

– Ah, da, o să vă anunț. Am vizitat firma fratelui meu alaltăieri. Și-a prezentat demisia în urmă cu două luni – habar nu au unde se află. Acum, aceasta nu este vina dumitale. Dar am vizitat și celelalte două referințe pe care le-ați furnizat. Proprietara din Oxfordshire nu a auzit niciodată de el. Iar avocatul s-a pensionat acum șase luni. Nu ați verificat nici una dintre aceste referințe?

Gura doamnei Woods se deschidea și se închidea, se deschidea și se închidea. Fără îndoială, consternată să fie descoperită că nu a fost atât de minuțioasă în procesul de selecție. De asemenea, uimită pentru că a fost învinovățită pentru comportamentul mai puțin lăudabil al domnului Finch.

Dar prin această modalitate, Henrietta obținea o mare parte din influența ei, pentru că cei pe care îi acuza de diverse neajunsuri erau deseori prea agitați pentru a se apăra – și prea politicoși pentru a-i spune că era un om incorect.

– Eu... Ăăă... Trebuie să fi fost o săptămână foarte aglomerată când domnul Finch a solicitat un loc. Și trebuie să înțelegeți, doamnă Cumberland, că este un tânăr foarte drăguț. Nu mi-am imaginat niciodată că...

– Pentru asta sunt referințele, doamnă Woods, pentru a nu ne lăsa atât de ușor ghidați de impresii greșite. Mai sunt deranjată să aflu, întrebând despre localul dumneavoastră, că, potrivit unor surse, permiteți oaspeților femei să înnopteze. Ce fel de atitudine este aceasta? Nu respectați nici un standard aici? Asta a făcut fratele meu, s-a întreținut cu femei în camerele sale în loc să meargă la muncă, așa cum ar fi trebuit?

Oroarea doamnei Woods a fost totală.

– Cu siguranță că nu! Sunt zvonuri nefondate. Sunt o femeie creștină, care conduce o instituție foarte respectabilă pentru bărbați creștini.

– Atunci, lăsați-mă să-i văd camerele, a spus Charlotte cu o severitate pe care nu avea nevoie să o fabrice. Lăsați-mă să văd cu ochii mei că nu este plină de femei de calitate îndoielnică.

Doamna Woods a luat-o la fugă pe scări cu viteza unui ogar de curse. În timp ce Charlotte o urmărea, a reflectat cu un aer mai degrabă sumbru că asta ar fi trebuit să facă de la bun început. De ce să încalce legea când tot ce avea nevoie era să arunce câteva calomnii?

Din fericire, nu se întâmplase nimic în noaptea precedentă. Ea și domnul Lawson alergaseră până la subsol, ieșiseră pe ușa de serviciu și intraseră în trăsura care îi aștepta. Domnul Mears, martor la fuga lor, nu avusese nevoie de nici un îndemn pentru a pune trăsura în mișcare. Iar ceața, care îi ascunsese când domnul Lawson lucrase la ușa de serviciu, îi ferise perfect de potențialii urmăritori.

Dar domnul Lawson fusese sincer speriat. Lui Charlotte îi păruse rău că ea era cauza. Iar în această dimineață, fusese nevoie de multă convingere pentru ca doamna Watson să o lase pe Charlotte să îi scape din ochi.

Doamna Woods s-a oprit în fața ușii domnului Finch și a bătut.

– Credeam că ai spus că este plecat din oraș.

– Ah, este. Este un obicei, doamnă. Întotdeauna bat la ușă. Nu doresc să intru peste domnii mei fără avertisment și sunt sigură că nici ei nu-și doresc acest lucru.

Ușa s-a deschis spre un salon mare, mobilat cu motive orientale care ar fi fost la modă pe vremea când regentul fusese primul gentleman al Europei. Exista o încăpere mai mică ce părea să servească drept birou, cu un caiet gol așezat deasupra unui birou.

Doamna Woods a deschis ușa dormitorului cu mare dramatism.

– Vedeți, nici picior de femeie aici!

A continuat să-i arate lui Charlotte baia privată atașată, cu aceeași energie tremurătoare. Charlotte a strâmbat din gură, ca și cum ar fi spus: „Foarte bine, dar rămân sceptică în privința celorlalte lucruri...“

Ceea ce își dorea cu adevărat era să se uite la fotografii. Într-un final, doamna Woods îi prezentase toate spațiile din camere care ar fi fost posibil să găzduiască o femeie cu moravuri ușoare, însă nu o făceau. Charlotte, coborându-și bărbia în stilul Henriettei, s-a îndreptat direct spre șemineu.

Fotografiile erau mici, de un centimetru și jumătate pe doi. Toate reprezentau peisaje, și numai peisaje.

Charlotte s-a uitat cu atenție.

– Cu siguranță, doamnă Cumberland, nu poate fi nimic în neregulă cu fotografiile lui.

Doar că Charlotte mai văzuse aceste fotografii înainte.

Recent.

Când trecuse prin camerele doamnei Marbleton de la Claridge’s, doamna Marbleton fiind pseudonimul doamnei Moriarty, născută Sophia Lonsdale.

Doi tineri, înregistrați ca fiind copiii ei, Frances și Stephen Marbleton,

călătoriseră prin țară, ca fotografi. În timpul călătoriilor lor, aceștia fotografiaseră foarte multe priveliști pitorești, care erau practic de neidentificat. Dar neidentificabile nu însemna că Charlotte nu-și amintea cum arătau.

A demontat ramele.

– Doamnă Cumberland...

– Șșșt!

Devenea mai rea decât Henrietta. Dar atitudinea de persoană fără scrupule funcționa. Doamna Woods și-a mușcat cu blândețe limba.

Abia după ce a demontat toate ramele a găsit ceea ce căuta: într-un cadru, o altă fotografie, în spatele celei care era expusă. Și aceasta înfățișa oameni – doi bărbați. Unul stătea cu spatele la cameră, celălalt se uita la ea.

Charlotte a recunoscut imediat persoana care se afla în fața camerei. Avea barbă, un sacou și pantaloni Newmarket, chiar și un baston, dar era o femeie. Frances Marbleton.

Ea i-a arătat imaginea doamnei Woods.

– Așa arată domnul Finch în prezent?

– Nu, nu, acesta nu este domnul Finch. Dar l-am mai văzut înainte, este domnul Carraway, prietenul domnului Finch.

Asta ar explica vocea de femeie din aceste încăperi – Charlotte își amintea foarte bine vocile, dar singura dată când o mai auzise pe Frances Marbleton, aceasta vorbise cu un accent puternic Cockney și pe nas. Și ar fi putut foarte bine să fie ea în noaptea de dinainte, armând revolverul de cealaltă parte a ușii.

– Domnul Finch este în continuare de înălțime medie, constituție subțire, ochi căprui și păr cu o ușoară tentă roșcată?

– Da. I-a crescut barba în timpul cât a stat aici, dar da, așa l-aș descrie.

Charlotte a pus jos fotografia.

Să fi fost Stephen Marbleton și Myron Finch una și aceeași persoană? A presupus că era posibil. Nu știa nimic despre viața domnului Marbleton înainte sau după scurta lui apariție în viața ei la începutul verii. Ar fi putut foarte bine să-și fi petrecut cea mai mare parte a vieții ca Myron Finch, fiul nelegitim al lui sir Henry Holmes, pretendentul nefericit al lui Lady Ingram când aceasta era domnișoara Alexandra Greville, până când i se alăturase doamnei Marbleton ca asociat oarecare.

Dar aceasta era o posibilitate infimă în comparație cu probabilitatea copleșitoare ca el să nu fie Myron Finch.

Ar explica atât de multe, nu-i așa, dacă ar fi fost doi bărbați diferiți? Stephen Marbleton nu s-a întâlnit cu Lady Ingram pentru că nu știa nimic despre pactul secret dintre Lady Ingram și bărbatul pe care îl întruchipa. Din același motiv, el a rămas într-o stare de veselie inconștientă, în timp ce Lady Ingram își pierdea mințile puțin câte puțin. Și, bineînțeles, atunci ar fi putut să se privească fix unul pe celălalt la Round Pond fără ca vreunul dintre ei să vadă vreo semnificație în celălalt.

Dar de ce se dădea drept Myron Finch?

Și unde era adevăratul Myron Finch?

Unde era fratele ei?

Mâna i s-a încleștat. Acum știa de ce se simțea neliniștită în legătură cu acest caz. Acum înțelegea urgența ei din noaptea precedentă, care o determinase să nu mai acționeze prudent. Acum devenea rațională decizia ei de a se întoarce cât mai curând posibil la locul crimei eșuate și de a persista până când, în sfârșit, va reuși să intre în aceste camere.

Dar oare ajunsese prea târziu? Ar fi îndrăznit Stephen Marbleton să se dea în mod deschis drept Myron Finch dacă nu ar fi știut deja, cu toată certitudinea, că acesta din urmă nu avea de gând să dea buzna și să pună capăt tuturor acestor lucruri?

Presupunând că Stephen Marbleton fusese cu adevărat plecat, așa cum îi spusese proprietăresei sale, dacă Charlotte ar fi fost Frances Marbleton, stând într-un loc pe care îl considera destul de sigur, doar pentru a auzi cum i se sparge încuietoarea în miez de noapte, cum ar fi plecat? Mai întâi, ar fi făcut o

percheziție pentru a găsi orice lucru incriminator – probabil nu prea multe obiecte, deoarece se ocupau de o vreme de astfel de activități ascunse.

Și apoi, ar lăsa un mesaj pentru complicele ei?

Dacă ar fi făcut-o, știind că există un interes din exterior pentru această locație, știind că aceasta ar putea fi percheziționată, ar fi făcut-o în așa fel încât să se asigure că este ușor de trecut cu vederea.

Charlotte și-a amintit de caietul gol din camera mică. Era încă gol când s-a întors să îl examineze mai atent. Dar când l-a examinat din lateral, o pagină de lângă mijloc părea ușor mai groasă decât restul. Iar când a deschis la acea pagină, a văzut că fusese înțepată cu un ac.

A închis ochii pentru scurt timp înainte de a strecura caietul în geantă.

– Vă rog să-l informați pe domnul Finch că suntem foarte dezamăgiți de el, doamnă Woods. Va avea multe explicații de dat.

*

Charlotte se aștepta la codul Morse. Dar când a ridicat pagina de caiet care fusese înțepată, punctele erau în Braille.

Braille.

Acest lucru în sine nu ar fi fost deosebit de interesant dacă, cu doar câteva zile în urmă, nu ar fi găsit Braille în interiorul jachetei unui mort.

A coborât încet caietul și l-a închis, simțind că pune capacul pe un sicriu. Se crezuse genul de persoană care era întotdeauna pregătită pentru ce e mai rău. Dar a ști că se putea întâmpla ceva rău și a te confrunta cu certitudinea că se întâmplase era diferența dintre a citi despre canne de combat[12] la o ceașcă de ceai și o bucată de prăjitură cu prune și a-ți zdruncina umerii în realitate, cu coapse tremurătoare și cu respirație îngreunată.

Și-a acordat o jumătate de minut pentru a se liniști, apoi a bătut în partea de sus a cupeului.

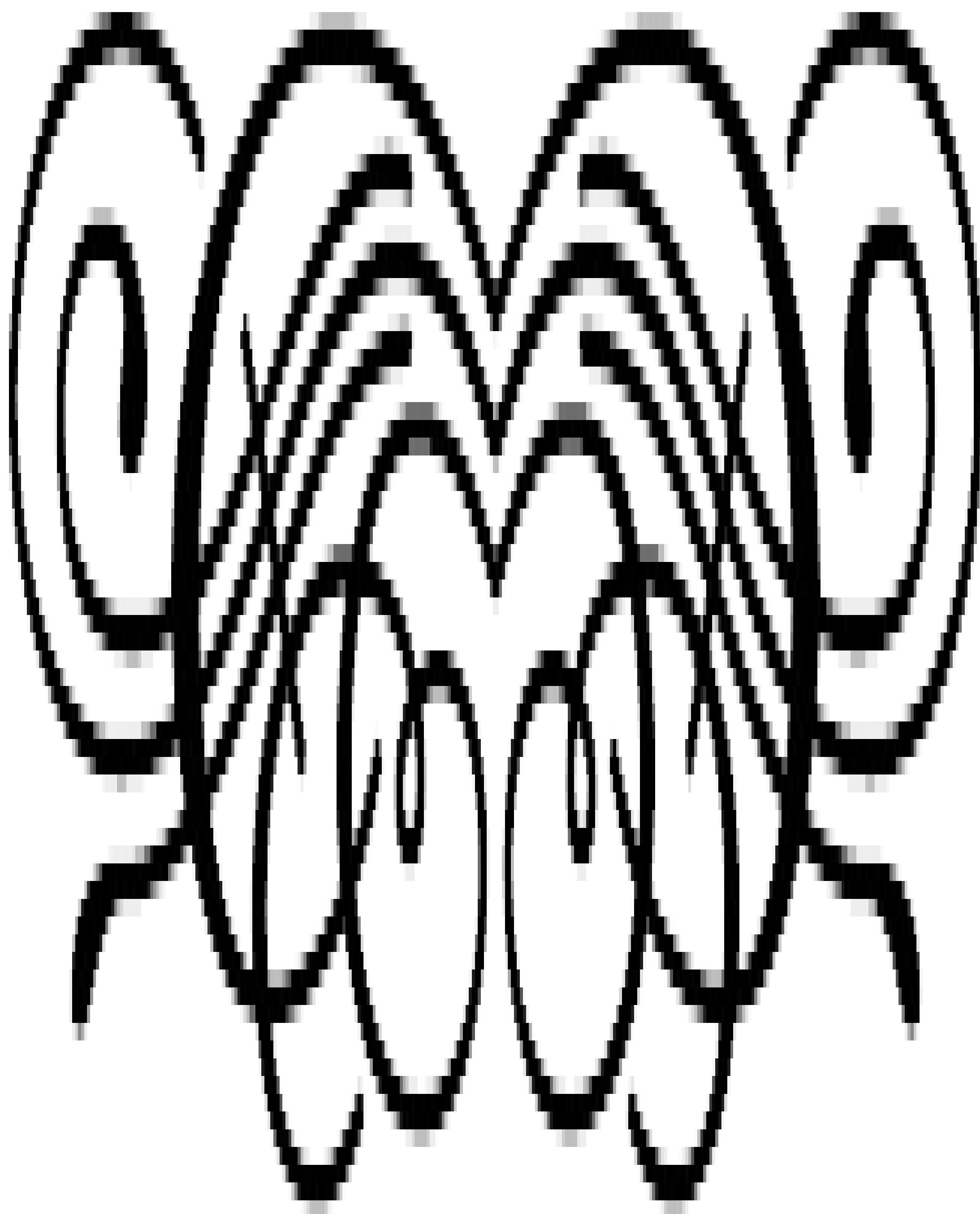
– Doresc să cobor chiar aici!

Se îndrepta dinspre St. James’s spre casa doamnei Watson, dar intersecția dintre Duke Street și Oxford Street devenise locul perfect pentru a coborî.

Din moment ce acum se îndrepta spre Portman Square.

Artă marțială de origine franceză, care folosește ca armă un baston. (N. red.)

Capitolul 15

Inspectorului Treadles nu i se întâmpla de multe ori să vrea ca un intervievat să fie mai puțin comunicativ. Dar nu a putut să o oprească pe doamna Egbert, mica văduvă cu părul cărunt, care era îngrozitor de organizată.

După ce i-a primit pe Treadles și pe sergentul MacDonald în biroul ei, le-a prezentat imediat un teanc de documente.

– Voi suna pentru ceai după ce vă veți uita peste ele.

Ea și răposatul ei soț dețineseră aproape șaizeci de locuințe în împrejurimile Londrei. El decedase cu șase ani în urmă și îi lăsase ei toate proprietățile, deși aveau copii mari.

– El știa foarte bine că băieții noștri nu aveau deloc minte pentru afaceri. Copii decenți, dar nici unul dintre ei nu este capabil să se ocupe de ceea ce am construit noi.

Pentru o clipă, Treadles nu a văzut-o pe doamna Egbert în spatele biroului impresionant, ci pe propria lui soție, atât de înăsprită și de eficientă, încât nu se putea deranja să ofere o ceașcă de ceai și un pic de politețe.

S-a rugat, pentru prima dată în viața lui, pentru bunăstarea și longevitatea cumnatului său.

– Casa despre care vă interesați a fost construită în ’69, a spus doamna Egbert. În primii ani, chiriașă a fost o familie tânără. În iarna anului ’72, soțul și copiii au murit toți de gripă. Văduva a părăsit locuința în acea vară. Am scos din nou casa la închiriat și am dat anunț în ziare. De obicei, cei care sunt interesați de un loc liber scriu și cer o întâlnire pentru a vedea locul. Cu toate acestea, domnul de Lacy a întrebat doar dacă acceptăm un mandat poștal pentru un an de chirie. Nu am avut nici o obiecție în ceea ce privește plata în avans a chiriei pe un an. După ce am primit mandatul poștal, i-am trimis cheile de la casă, pentru a trece după ele la oficiul poștal general, așa cum ne spusese el. Înțelegerea era că un agent al nostru va inspecta proprietatea cel puțin o dată pe an – sau mai des, dacă ar fi existat motive de îngrijorare. Iar condiția noastră a fost acceptată cu ușurință.

Le-a arătat scrisorile de la de Lacy și duplicatele scrisorilor care îi fuseseră trimise, mandatele poștale anulate, numerele îngrijite dintr-un registru care

conținea toate sumele de bani primite de pe urma proprietății și toate cheltuielile legate de întreținerea acesteia.

– Acesta a fost contactul nostru inițial cu domnul de Lacy. În anii următori, a trimis un mandat poștal, fără întârziere, cu o lună înainte de expirarea perioadei plătite în anul precedent. Și, după cum vedeți, în fiecare an i-am scris și am stabilit o dată la care agentul nostru ar putea inspecta casa. El a fost întotdeauna de acord cu data propusă de noi, însă a spus că va fi plecat din Londra la acea dată și că agentul nostru poate intra fără probleme în casă, folosind cheia pe care o deținea. Am aici toate rapoartele de inspecție. Acum, știind că s-a întâmplat ceva groaznic, domnul de Lacy pare prea bun ca să fie adevărat. Dar am sute de chiriași, unii dintre ei destul de enervanți, și am fost prea încântată de el pentru a cerceta câteva ciudățenii din partea unui chiriaș care nu a creat niciodată probleme și care și-a plătit întotdeauna cheltuielile în avans.

Confruntându-se cu pagini după pagini de înregistrări meticuloase, Treadles și-ar fi dorit atunci ca doamna Egbert să fie puțin mai vicleană. Dacă ar fi avut sentimentul că ea ascundea ceva, atunci ar fi câștigat un punct de plecare. Dar transparența ei a forțat concluzia de care se temea de la bun început – era o altă pistă greșită în ceea ce privește ancheta sa.

A lăsat impresia că studiază totul cu atenție și chiar a pus câteva întrebări. Dar, în cele din urmă, a plecat de la casa doamnei Egbert fără să aibă nimic de făcut și cu un sentiment de teamă continuă că nici măcar nu începuse să înțeleagă ce se petrecea.

Că problema era acolo, undeva, iar el se afla la sute de mile depărtare, încercând să se strecoare afară dintr-o ladă ferecată.

– Să văd dacă v-am înțeles bine, domnișoară Holmes, a spus lordul Bancroft. Afirmați că, în primul rând, Finch este numele bărbatului mort găsit în Hounslow; în al doilea rând, se întâmplă să fie fratele dumneavoastră vitreg nelegitim; și în al treilea rând, în prezent este întruchipat de Stephen Marbleton.

El și Charlotte stăteau într-un salon extrem de surprinzător: aceasta era casa în care lordul Bancroft își dorea ca ei să trăiască în calitate de soț și soție, aranjată după gustul ei înainte de prima cerere în căsătorie, când fusese sigur de succesul său iminent. Charlotte nu auzise niciodată toată povestea de la lordul Ingram, dar părea rezonabil să presupună că, după ce lordul Bancroft nu reușise să-i

cucerească mâna, se hotărâse să o transforme într-un loc de afaceri. Afacerea coroanei.

De obicei, lui Charlotte îi făcea plăcere să fie acolo. Estimarea lordului Bancroft cu privire la ceea ce îi plăcea în materie de decor fusese greșită cu doar trei procente. Dar astăzi tot ce putea vedea era mortul din Hounslow, iar chipul lui, o mască de agonie și șoc.

Să fi fost aceasta prima și ultima ei privire către domnul Finch?

– Exact, a spus ea. Dacă fosta iubită a domnului Finch nu ar fi venit să ceară ajutor pentru că era convinsă că i s-a întâmplat ceva groaznic, nimeni nu ar fi știut nimic despre dispariția lui, iar poliția ar fi avut pur și simplu încă un cadavru neidentificat pe cap.

– Acest lucru nu este în întregime adevărat în acest caz. Victima a fost identificată ca fiind un domn Richard Hayward de către un prieten.

Aceasta era o noutate pentru Charlotte.

– Lasă-mă să ghicesc! Domnul Hayward era nou în Londra, sau cel puțin nou pentru acest prieten. Prietenul nu știe nimic despre originile sale. Și nici poliția nu a reușit să afle nimic.

– Întâmplător... aceasta este situația.

– Atunci, nu contează sub ce nume a fost identificată victima.

– Să lăsăm deoparte pentru o clipă numele mortului. Ceea ce nu înțeleg este de ce s-a prezentat Stephen Marbleton la domnișoara Livia. A o contacta însemna să intre în grațiile dumitale. În momentul în care l-ai fi văzut, ar fi fost demascat – ceea ce s-a întâmplat, mai mult sau mai puțin. Vrei să-mi spui că familia Marbleton habar n-avea de legătura dintre Livia Holmes și Sherlock Holmes?

Bun. Nu i-a respins teoria din start. În schimb, a contestat-o din motive rezonabile și a lăsat-o pe ea să își justifice afirmațiile.

Era un comentariu trist despre caracterul uman faptul că dorința lui de a o lua în serios conta ca un punct foarte mare în favoarea lui, când, de fapt, ar trebui să fie

considerat un minim necesar într-o conversație civilizată.

– În scrisoarea pe care mi-a trimis-o doamna Marbleton spre sfârșitul cazului Sackville, mi-a urat în mod special succes în demersurile mele ca Sherlock Holmes – având în vedere resursele acelui clan, ar fi inutil să presupunem că nu știau că sunt nimeni alta decât Charlotte Holmes, fiica dezonorată a lui sir Henry Holmes. Cât despre motivul pentru care domnul Marbleton a abordat-o pe Livia, pot doar să presupun că a fost o chestiune de necesitate. Domnul Finch a fost îndepărtat cu un motiv. Domnul Marbleton pretinde că este el pentru un motiv. Este posibil ca domnul Marbleton să fi crezut că rudele domnului Finch știau ceva – ceva crucial.

– Dar chiar dumneata mi-ai spus adineauri că nimeni din familia dumitale nu a avut vreodată vreo interacțiune personală cu domnul Finch, a subliniat lordul Bancroft. Tatăl dumitale, doar prin intermediul avocaților săi. Surorile tale s-au opus ideii de a face cunoștință cu fratele lor nelegitim. Ce puteau să știe despre un om pe care nu-l cunoscuseră niciodată?

– Uneori, cineva știe lucruri fără să înțeleagă ce știe. Eu, fără să-l fi întâlnit vreodată pe domnul Finch, se poate spune că știam de câteva zile despre decesul său – i-am examinat chiar și cadavrul. Dar până când nu au ieșit la iveală mai multe informații, nu am știut ce știam. Poate că domnul Marbleton căuta o singură piesă lipsă, pe care era convins că un membru al familiei mele ar putea să o dețină fără să vrea.

Sprâncenele lordului Bancroft s-au încruntat – chiar nu era un bărbat lipsit de farmec.

– Nu sunt sigur că sunt pe deplin convins de teoria dumitale, domnișoară Holmes, dar sunt dispus să cercetez acest caz cu domnul Finch.

Încă un punct în favoarea sa. Nu numai că era dispus să asculte, dar era dispus să și acționeze, chiar dacă ar fi fost doar o simplă comandă dată unui subordonat.

– Adevăratul domn Finch sau impostorul?

– Ambele.

Dar ea nu terminase deocamdată cu teoriile sale. Era curioasă să vadă ce părere avea el despre următoarea.

– După încheierea afacerii Sackville, m-am dus la Somerset House și am căutat înregistrările de căsătorie pentru Sophia Lonsdale. Când am aflat că fusese căsătorită cu cineva pe nume Moriarty, l-am întrebat pe lordul Ingram dacă știe acest nume. A venit la dumneata și l-ai avertizat să se ferească de acel om.

– Așa am făcut.

– Oficial, Sophia Lonsdale a murit cu mulți ani în urmă. Din câte am reușit să aflu, s-a spus ca fusese un accident de schi. După ce am aflat că Moriarty nu era un om cu care să te joci, am presupus că începuse să i se pară intolerabilă viața alături de el și, prin urmare, și-a înscenat propria moarte pentru a scăpa. Dar acum nu mai sunt atât de sigură. Ce-ar fi dacă, în loc de o schemă unilaterală, ar fi fost un șiretlic planificat și executat în comun? Poate că și-au dat seama că ea era o potențială slăbiciune pentru el – că dușmanii lui îi puteau face rău dacă o vizau pe ea. Dar dacă acei dușmani o credeau moartă, atunci o vulnerabilitate semnificativă era anihilată.

Lordul Bancroft s-a aplecat un centimetru în față.

– Vreți să insinuați că Moriarty este implicat în această afacere?

– Sper să fie mai mult decât o insinuare, a spus Charlotte. O afirm în mod categoric. Acest cifru Vigenère mi s-a părut întotdeauna excesiv. Iar Braille-ul de pe hainele mortului – ridicol de complicat. Apoi mi-am amintit de cifrele pe care doamna Marbleton le-a prezentat când m-a chemat prima dată. Erau mult mai simple, bineînțeles, dar aveau totuși un aer la fel de baroc. S-ar putea ca pentru cei care se află pe orbita lui Moriarty comunicarea codificată să fie considerată la fel de necesară și de indispensabilă ca purtarea pălăriilor pentru a ieși în oraș. Eu presupun că acel cod Vigenère pe care l-am descifrat nu era o transmitere de informații vitale, ci mai degrabă un test, pentru a vedea dacă destinatarul putea găsi drumul spre casa din Hounslow. De asemenea, susțin că, prin mesajul Braille pe care l-a lăsat în urmă, mortul nu încerca să atragă atenția unui detectiv de la Poliția Metropolitană, ci unui coleg de organizație, cineva mai obișnuit să caute astfel de indicii peste tot, mai ales în locuri neașteptate.

– Credeți că mortul, domnul Finch, după spusele dumitale, era unul dintre ei?

– Da.

– Ar însemna că a existat o schismă în organizație, că moartea a fost fratricidă.

– Da.

Expresia lordului Bancroft a devenit speculativă.

– Aș vrea să aveți dreptate. Orice diviziune din partea lor este o veste bună pentru mine.

– Dar poate nu pentru mult timp. După ce vor stârpi disensiunile, ar putea deveni mai eficienți și mai nemiloși.

– Sau ar putea implica întreaga organizație în tulburări și represalii. S-a uitat la ea. Sunt un oportunist, domnișoară Holmes. Trebuie să fiu pregătit pentru orice oportunitate.

Cum ar fi un moment în care o femeie care îl refuzase anterior s-a trezit că nu mai era în situația de a face acest lucru?

– Bineînțeles, a răspuns ea.

– Și, oportunist fiind, trebuie să profit de ocazie pentru a te invita să rămâi la prânz.

Charlotte și-a consultat ceasul. Era aproape ora prânzului, încă un punct în favoarea lui, pentru că nu-și neglija stomacul – sau pe al ei.

– Îți mulțumesc. Voi fi bucuroasă să te însoțesc.

Ea trebuia să mănânce în continuare, chiar și în ziua în care aflase că cel mai probabil își întâlnise pentru prima oară fratele, dar acesta era deja un om mort.

Prânzul era masa cea mai lipsită de importanță. Micul dejun era o necesitate, cina avea o anumită forță, ceaiul era îndrăgit de toată lumea, dar prânzul se mulțumea, de obicei, cu câteva feluri de mâncare rămase din seara precedentă, cu puțină pâine și brânză.

Cu toate acestea, prânzul lordului Bancroft cuprindea bucăți mici de pui subțiri și crocante, o excelentă plăcintă cu carne de vițel și șuncă, o budincă rece cu prune, și mai delicioasă, și fructe de pădure de vară din abundență, pe care Charlotte nu le mai gustase niciodată, înmuiate într-o farfurioară cu lapte condensat.

Ea știa că laptele condensat era foarte popular în America, datorită omniprezenței sale ca rație pentru soldați în timpul Războiului Civil. Dar aici, în Marea Britanie, laptele condensat avea o reputație îndoielnică. Și totuși, nu putea contesta faptul că o căpșună cu doar un punct minuscul de lapte condensat îndulcit era absolut delicioasă.

– Nu știam că laptele condensat poate fi folosit în alte scopuri decât hrănirea copiilor lipsiți de lapte matern, a spus ea.

– Acasă, bucătarul meu i-a găsit o întrebuințare și mai bună, a spus lordul Bancroft.

Părea complet în largul lui într-o sufragerie care era la fel de stridentă ca și salonul, cu o treaptă mai sus sau mai jos – căci nu avea cum să știe – decât un bordel cu oarecare aspirații.

– Laptele condensat, încălzit ușor, timp de câteva ore, în apă clocotită, se va transforma într-un fel de dulceață de lapte, cu un gust asemănător unui caramel foarte moale.

– Ah, Doamne.

– Exact aceasta a fost și reacția mea. Lordul Bancroft a studiat-o pe Charlotte. Sper că această veste vă determină să înclinați și mai mult în favoarea propunerii mele?

– Da, a trebuit să recunoască Charlotte.

Charlotte credea că dragostea romantică era un produs perisabil, proaspăt și delicios pentru o perioadă limitată de timp înainte de a se învechi, dacă nu chiar a putrezi. Fiind o femeie care nu punea preț pe supremația iubirii, ar fi trebuit să fie perfect dispusă să accepte oferta lui.

Din păcate, exista o mică problemă de preferințe: prefera în mod infinit să fie singură decât să fie soția lui Lord Bancroft. Singura întrebare era, într-un moment ca acesta, câtă importanță trebuia să acorde acestei preferințe?

– Bine, a spus el. Poate că dumneata, doamna Watson și domnișoara Redmayne vă veți gândi să luați cina la mine acasă într-una din aceste zile? Ar fi o onoare pentru mine să vă găzduiesc pe toate trei.

Când el spusese că nu se va opune ca ea să se mai asocieze cu doamna Watson, ea presupusese că se referea la faptul că nu-i va interzice să se strecoare afară și să o viziteze pe doamna Watson, ca și cum ar fi avut o întâlnire ilicită. Nu avusese habar că el era dispus să le primească în propria casă pe doamna Watson sau pe domnișoara Redmayne.

– Voi fi încântată să le transmit invitația.

Aproape că îi era teamă să îl întrebe dacă nu cumva se răzgândise în privința acceptării de clienți în calitate de Sherlock Holmes.

Lordul Bancroft a înclinat capul.

– Și surorile dumitale, sunt bine?

Ah, știa exact unde să își exercite avantajul. Ea era de acord cu lucrul acesta. La urma urmei, erau doi adulți aflați în ceva care semăna cu o negociere. El avea libertatea de a-i reaminti, folosind toate mijloacele pe care le avea la îndemână, că ea nu se afla deloc în poziția de a negocia.

Înainte ca ea să poată răspunde, un servitor a anunțat:

– Lordul Ingram dorește să vă vadă, milord.

A intrat. Era îmbrăcat într-un costum de plimbare gri, croit lejer și dintr-un material foarte modest – cineva care nu-l cunoștea mai bine l-ar fi putut confunda cu un curier pe bicicletă. Cizmele și pantalonii lui aveau pe ei pete grăitoare – prea mult noroi ca să fi provenit din Londra totuși, cu drumurile și sistemul funcțional de canalizare de care se bucura în prezent marea metropolă.

Noroi de țară, deci, nu mai vechi de două ore.

Ziarele ar putea să-i dezvăluie ce locuri, la două ore de mers pe calea ferată, aveau genul acesta de vreme. Ziarele ar putea chiar să-i ofere indicii despre motivul pentru care se grăbise să se întoarcă la Londra pentru a vorbi cu Bancroft în persoană, în loc să folosească un telegraf codat.

Spre deosebire de Livia, Charlotte considera ziarele extraordinar de lămuritoare. Dar trebuia să știi unde să te uiți – de multe ori erau articole nedemne de prima pagină sau propoziții care apăreau după primele douăzeci de paragrafe ale unui

articol și care puneau din întâmplare în lumină adevărata semnificație a problemei.

Lordul Ingram a reacționat la prezența ei la masa fratelui său așa cum se așteptase ea să o facă, surprinderea lui – era oare și o urmă de îngrijorare? – repede și bine stăpânită.

– Domnișoară Holmes, ce mai faceți? Bancroft, o vorbă cu tine.

Lordul Bancroft s-a scuzat. Frații au părăsit încăperea. Câteva minute mai târziu, lordul Ingram s-a întors singur și s-a așezat.

– Bancroft îți transmite regretele sale, Holmes. Probleme care nu suportă amânare, pare-se.

Nu ar fi trebuit să fie o ușurare să-l audă adresându-i-se cu numele de Holmes, dar așa a fost. Holmes însemna că erau în relații bune. Sau, cel puțin, într-o relație normală.

– Bineînțeles că da. Și ce mai faci, milord?

Nu se mai văzuseră din ziua în care descoperiseră semnificația casei din Hounslow. Între timp, părul lui fusese tuns mai scurt, dar diferența era dată de cât de mult îi sublinia acum structura osoasă a feței.

– Sunt destul de bine. Tu?

S-a gândit la cearșaf – la ea însăși, lipsită de sentimente, trăgând de acesta și dezvăluind corpul de dedesubt.

– La fel. Presupun că nu ar trebui să mă interesez ce ai făcut tu de când m-ai abandonat brusc sâmbăta trecută.

– Poți să te interesezi, dar nu voi putea răspunde – iartă-mă. Și tu, ce ai făcut?

I-a venit în minte scrisoarea frenetică a soției sale, precum și speranța disperată din ochii ei, ultima dată când Charlotte o văzuse personal. Nu, mă tem că totul este greșit. Trebuie să fi găsit un alt domn Finch.

Și ea avusese dreptate tot timpul.

– Destul de interesant este că nici eu nu pot răspunde. Sper că mă vei ierta.

Privirea lordului Ingram a străpuns-o pe Charlotte. Mintea lui nu funcționa în același mod precum mintea ei. În timp ce a ei se baza pe calcule reci și rapide de logică și fapte, a lui se baza mult mai mult pe un instinct fin și rafinat. Un instinct bun, așa cum vedea ea lucrurile, nu însemna decât logică și fapte procesate de instinct, mai degrabă decât de creier – poate că nu era capabil să enumere fiecare pas al analizei, dar asta nu însemna că ajungea la o concluzie mai puțin sănătoasă.

– Ai făcut ceva, a declarat el. Nu te-ai scuzat la modul general, așa cum am făcut eu. Îmi ceri mie, în mod special, să te iert.

Ea a înmuiat o zmeură în vasul cu lapte condensat și a lăsat-o acolo.

– Ai dreptate.

El s-a lăsat pe spate în scaunul său.

– Și acesta este tot răspunsul pe care îl primesc?

Privirea lui era ațintită asupra degetelor ei, care încă mai mângâiau zmeura în spuma ei lăptoasă. Brațul lui se sprijinea de-a lungul spătarului scaunului alăturat, un gest aparent relaxat, care emana putere latentă. Sub vesta maro și cămașa albă modeste, pieptul lui se ridica și cobora uniform – aștepta.

L-a făcut să mai aștepte puțin, mâncând zmeura cu viteza unui melc obosit – de data aceasta fără să guste nimic.

El a ridicat o sprânceană.

A suspinat în sinea ei.

– Strict vorbind, nu am făcut nimic rău. Dar lucrurile sunt complicate și probabil că voi fi trasă la răspundere pentru anumite decizii pe care le-am luat, care au pus integritatea mea ca investigator mai presus de loialitatea mea ca prieten.

– De obicei, vorbești cu mai multă claritate și franchețe. El și-a ridicat ochii spre fața ei. Ar trebui să înțeleg, din tot acest verbiaj, că ai făcut ceva care ar putea fi interpretat ca fiind neloial față de mine?

Ea a dat din cap, distrasă pentru moment de mișcarea degetului lui mare, care mângâia încet spătarul scaunului alăturat.

– În timpul activității tale ca Sherlock Holmes?

Ea a dat din nou din cap, distrasă încă de felul în care degetele lui atingeau crestăturile și vârtejurile de pe scaunul decorat.

– Fii mai exactă.

Cu un oarecare regret, și-a îndepărtat privirea de mâna lui.

– Nu pot. Nu pot spune nimic în afară de ceea ce am spus deja.

– Crezi că asta mă va înfuria?

Dacă datul din cap ar putea reduce bărbia în plus, ar fi redus-o pe a ei la jumătate.

– Dar nu-ți face rău să nu știi.

Ochii lor s-au întâlnit, ochii lui reci și întunecați.

– Îmi ceri să am încredere în tine?

– Te anunț că mă aflu în mijlocul a ceva ce nu ți-ar plăcea dacă ai ști despre ce este vorba.

El a făcut ochii mici.

– Sunt foarte multe lucruri care nu-mi plac. Dar să pierd un meci de polo, de exemplu, nu este același lucru cu faptul că îmi arde casa.

Ea nu putea decât să se repete.

– Nu pot spune nimic în afară de ceea ce am spus deja. El a tăcut. Îmi pare rău! s-a auzit murmurând.

Fără zgomot, degetele sale au bătut pe marginea pe care se odihneau, fiecare pe rând.

– Cu ani în urmă, mi-ai spus ceva. Nu-mi amintesc cuvânt cu cuvânt, dar, în esență, mi-ai spus că bărbații, chiar și bărbații de altfel inteligenți, se lasă pradă iluziei că vor putea găsi o femeie perfectă. Că problema nu constă atât în căutare, cât în definiția perfecțiunii: o femeie frumoasă care se va integra perfect în viața unui bărbat, aducând cu ea exact cantitatea potrivită de inteligență, spirit și interese care să se alinieze cu ale lui, pentru a lumina fiecare aspect al existenței sale.

Își amintea de acea conversație, una dintre cele mai lipsite de armonie pe care le avuseseră vreodată pe tema viitoarei Lady Ingram.

– M-ai avertizat să nu cred în această iluzie – și am fost foarte nemulțumit. Nu am spus-o atunci, dar când ne-am despărțit, m-am gândit că, fără dar și poate, nu vei fi niciodată confundată cu o femeie perfectă. Era mai mult decât evident că nu te-ai fi încadrat niciodată cu ușurință în viața vreunui bărbat și nimeni nu ar fi putut crede că scopul vieții tale era să fii altceva decât ceea ce erai. La momentul respectiv, nu erau gânduri frumoase. Îmi pluteau prin minte cu mult dispreț – cu venin, chiar. Apropo, părerea mea despre tine nu s-a schimbat. Dar în prezent am aceleași gânduri cu multă resemnare, dar cu și mai multă admirație.

Ochii lor s-au întâlnit din nou. Ai lui erau în continuare aceiași ochi întunecați și misterioși, dar acum aveau o căldură, o afecțiune profundă, nuanțată, așa cum spunea el, cu multă resemnare, dar și mai multă admirație.

– Sunt sigur că voi sări calul și că te voi acuza de tot felul de perfidii odată ce voi afla ce ai pus la cale, dar să nu se spună că nu știu cu cine am de-a face. Suntem adesea în dezacord, iar asta este o realitate a prieteniei noastre. A întins mâna peste masă și a luat fructele de pădure și vasul cu lapte condensat. Dar pentru pedeapsa ta și pentru că sunt mai flămând decât tine, astea se confiscă.

Îl privea cum mănâncă. Cum își făceau apariția preferințele? Se datorau trăsăturilor sau modulației vocii? În mod sigur, nu se putea susține că lordul Bancroft era mai puțin înțelept sau mai puțin puternic decât lordul Ingram. Și totuși, unul din frați trezea în ea o aprobare fadă și mai degrabă distantă, în timp ce celălalt...

– Nu știu dacă știai că acestea sunt fructe interzise, i-a spus ea. Și voi obține o plată în schimb.

– Hm? a scos el un sunet drept răspuns.

– Cred că există o cameră obscură în această casă. Și cred că tu, atât cât timpul îți permite, developezi negative pentru Bancroft. Aș dori să am o copie a unei fotografii.

– Care fotografie?

– O imagine clară a feței victimei din casa din Hounslow.

A lăsat furculița jos.

– De ce o vrei?

Ea a explicat, omițând numele și trecutul general al lui Lady Ingram. El a ascultat cu o oarecare neîncredere.

– Înțelegi că este puțin probabil ca acel bărbat să fie fratele tău vitreg.

– Înțeleg asta. Cu toate acestea, sunt obligată să cred așa, până la proba contrarie. Aș dori o fotografie, ca să o pot arăta celor care chiar l-au cunoscut. În acest fel voi ști cu siguranță, într-un fel sau altul.

– Nu ar trebui să te implici mai mult în această chestiune. Dacă este așa cum ai spus, iar Moriarty sau asociații lui sunt implicați...

– Încerc doar să aflu dacă el era fratele meu.

– Și ce vei face dacă se va dovedi că a fost așa?

– Atunci îi voi cere lui Bancroft să se ocupe urgent de această problemă. Nu am de gând să mă grăbesc să îl vânez eu însămi pe ucigaș, dacă asta te îngrijorează.

– E o promisiune?

– Da.

– Atât de multe promisiuni în ultima vreme. El a privit-o cu o suspiciune evidentă. Așteaptă aici.

S-a întors câteva minute mai târziu cu un plic.

– Nu abuza de încrederea mea.

– Nu o voi face.

Ea a întins mâna după plic, dar el nu i-a dat drumul.

– Nu pentru asta ți-ai cerut scuze, nu-i așa?

– Nu.

– Nu te uiți în ochii mei.

Ea l-a privit în ochi.

El s-a uitat în altă parte, incapabil, dintr-un motiv oarecare, să îi susțină privirea.

Ea a luat plicul de la el.

– Mulțumesc, milord. Mă descurc singură.

Doamna Watson era înscrisă, de fapt, de multă vreme la cantina de supă de pe Great Windmill Street. În calitate de susținătoare, vizitase locația. Bazându-se pe această măruntă familiaritate, a luat asupra ei sarcina de a afla când urma să fie doamna Burns din nou prezentă. La început s-a gândit să trimită pur și simplu un bilet, dar în cele din urmă a decis să meargă personal, pentru a putea vorbi despre experiența ca voluntar atunci când o va întâlni pe doamna Burns.

Nu putea fi sigură în totalitate, dar nu părea să fie nimeni care să o urmărească – ceea ce era o ușurare. Norocul a fost de partea ei și la cantină. Femeia agitată care se ocupa de personal s-a uitat la ea și i-a spus:

– Este un lucru bun că o avem pe doamna Burns aici astăzi, doamnă. Ea vă va spune ce trebuie făcut.

Doamna Watson era deja transpirată în momentul în care se aflau la jumătatea drumului prin bucătăria mare. Se îmbrăcase lejer, știind că bucătăriile erau locuri infernal de fierbinți. Cu toate acestea, căldura și umiditatea au lovit-o în piept ca un zid mare de cărămidă, făcând-o să respire greu.

– Doamnă Burns – femeia și-a băgat capul într-o încăpere care ducea afară din bucătărie – am aici un abonat care vrea să se ofere voluntar. Puteți să-i arătați ce trebuie să facă, vă rog?

Tonul ei era rugător. Doamna Burns, aflată în spatele unei grămezi de gulii, nu părea deosebit de onorată de cerere. Dar s-a ridicat de pe scaun, a lăsat-o pe femeie să i-o prezinte pe doamna Watson și i-a urat bun-venit.

După ce femeia s-a grăbit să plece, a întrebat-o pe doamna Watson dacă aceasta ar putea să descojească guliile cu un cuțit fără să se rănească.

Doamna Watson a ezitat. În copilărie, ajutase în mod regulat la bucătărie acasă. Dar ca femeie de vârstă mijlocie nu mai îndeplinise sarcini de menaj de ceva vreme.

– Dacă nu știți să curățați legumele de coajă, cred că aș putea să vă pun la curățat și spălat, dar aceasta este o muncă mai grea.

– Am curățat o mulțime de cartofi și gulii, numai că nu recent. Pot să încerc câteva și să văd dacă mai am îndemânare?

Din fericire, vechile abilități i-au revenit repede – cândva fusese capabilă să descojească merele dintr-o singură fâșie. Doamna Burns nu s-a obosit să-și ascundă uimirea. Și nici nu s-a obosit să o laude pe doamna Watson pentru că nu era o rușine totală în bucătărie.

– Bine. Avem multe de făcut.

Doamna Burns nu i s-a părut frumoasă doamnei Watson. Dar, în scurt timp, a remarcat silueta zveltă și trăsăturile cu oase fine ale menajerei. Decojea napii cu o seriozitate pe care alții o rezervau rugăciunilor sau planificării unei bătălii.

Doamna Watson s-a concentrat și ea asupra napilor, până când au redus grămada cu aproximativ două treimi. Cineva a venit după coșul de napi decojiți și atât doamna Burns, cât și doamna Watson au ajutat la căratul vasului greu până la masa din bucătărie, unde urmau să fie tocați și adăugați în cazanele mari.

Când s-au întors la scaunele lor din zona de decojire, doamna Watson a considerat că era un moment oportun pentru a începe o conversație.

– Sunteți angajată aici, doamnă Burns?

– Sunt voluntară, doamnă Watson, a răspuns doamna Burns clătinând din cap.

– Dar nu una fără experiență. Veniți des?

– O dată pe săptămână.

– Admir o asemenea implicare.

Doamna Burns a ridicat din umeri. Mișcarea ei era plină de rafinament. Dacă o puneai într-o rochie adecvată nu avea să pară mai puțin doamnă decât soțiile colegilor doctorului Swanson. Doamna Watson crezuse mai devreme că doamna Morris era poate prea suspicioasă. Încă nu cunoștea suficient de bine adevărul situației ca să judece. Dar după ce o cunoscuse pe doamna Burns – și auzise laudele doctorului Swanson – un lucru devenise clar. Dacă doamna Burns dorea să devină următoarea doamnă Swanson, avea șanse foarte reale de a reuși.

– Sunteți cumva angajată, doamnă Burns?

Acest lucru a provocat o privire ușor precaută din partea doamnei Burns.

– Da.

– Vă sacrificați pauza de lucru pentru a fi aici.

– Astăzi, nu. Angajatorul meu este plecat în concediu, așa că timpul meu este numai al meu.

– Nu ați profitat de ocazie să plecați și dumneavoastră într-o mică vacanță?

– Sunt servitoare în casă – cineva trebuie să le supravegheze. Iar vacanțele sunt scumpe, a spus doamna Burns cu o urmă de regret. Cu cât economisesc mai mult acum, cu atât voi putea părăsi mai repede serviciul.

Dacă doamna Burns ar plănui să părăsească serviciul prin căsătoria cu un angajator, ar mai fi atât de atentă cu banii ei?

– Sunteți încă foarte tânără. Trebuie să mai fie mulți ani până la pensie.

Pentru prima dată o scânteie a apărut în ochii doamnei Burns.

– O, dar după propria mea estimare, și o estimez foarte prudent, mai am doar trei ani până la pensie.

– Serios?

Doamna Watson era uimită. Ea știa că era posibil ca cei aflați în serviciu să acumuleze economii decente, având în vedere că nu trebuiau să își cheltuiască salariul pe mâncare sau pe cazare. Dar puțini oameni, indiferent de domeniul de activitate, aveau disciplina necesară pentru a-și limita cheltuielile la strictul necesar. Era mult prea uman, mai ales pentru cei a căror muncă era monotonă, să caute plăcerea și să o caute din răsputeri.

– Am fost menajeră a unei doamne și eram foarte bună la aranjarea părului – alte doamne o rugau pe stăpâna mea să mă împrumute pentru serviciile mele. Cred că voi rămâne la Londra pentru o vreme și voi învăța câteva fete tinere abilitățile mele de coafeză. Dar chiar și fără asta, ar trebui să am destui bani.

Doamna Watson a clătinat din cap.

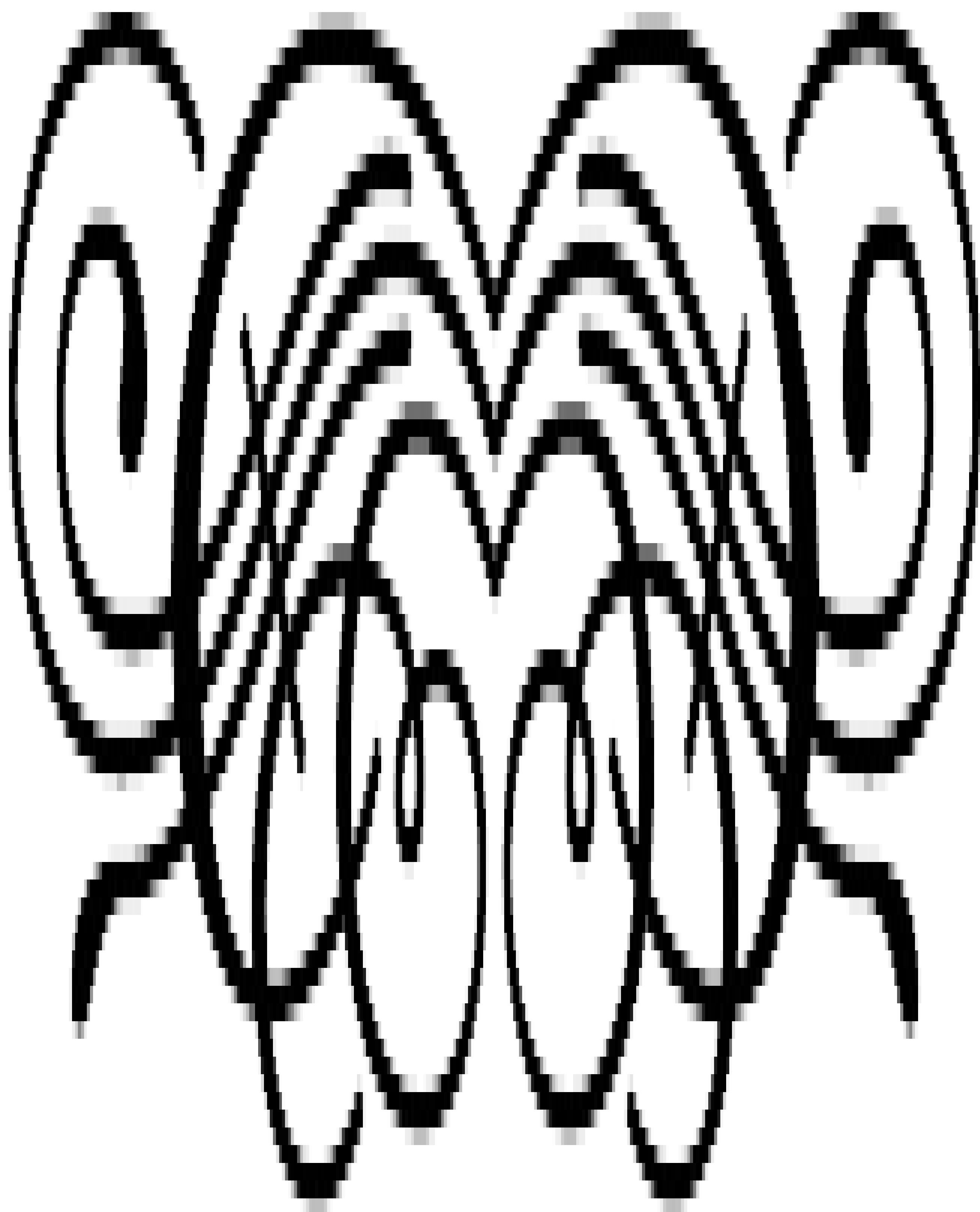
– Este minunat.

– Știu. Încă trei ani. Dar, uneori, fiecare zi poate părea atât de lungă.

– Stăpânul și stăpâna dumitale sunt prea pretențioși?

– Stăpânul meu este în regulă. Nu are amantă – este văduv. Dar fiica lui a venit să stea cu el și nu m-a plăcut de la bun început. Doamna Burns și-a strâns buzele. Nu a fost neplăcută sau ceva de genul acesta. Dar simți când cineva ar prefera să pleci. Soțul ei este pe mare în acest moment – abia aștept să se întoarcă, iar ea să plece. Mai sunt doar trei ani... Nu doresc să mă mut în altă gospodărie. A aruncat un nap decojit în coș. Dar o voi face dacă trebuie.

Capitolul 16

– Crezi că fratele tău este mort? au exclamat la unison doamna Watson și Penelope.

La ceai, domnișoara Holmes le-a povestit atât ceea ce aflase în acea zi la doamna Woods, cât și ceea ce descoperise cu o săptămână înainte, lucrând la un cod Vigenère pe care lordul Bancroft i-l trimisese pentru distracție, ca parte a curtării sale.

– Lordul Bancroft nu este încă convins. Și nu-l învinovățesc. Nu există nici o dovadă directă. Nu există, deocamdată, nici un motiv pentru care domnul Finch să fi fost strangulat și lăsat într-o casă goală, purtând o haină care avertizează în secret despre ucigașii săi. Așa că mai întâi trebuie să stabilesc identitatea persoanei decedate.

Doamna Watson s-a simțit ca și cum cineva îi pusese o mână de gheață la baza coloanei vertebrale.

– Cum?

– I-am scris lui Lady Ingram și am rugat-o să vină la noi în această seară. Domnișoara Holmes a scos un plic din geantă. Înăuntru este o fotografie a bărbatului mort. Intenționez să i-o arăt.

Mâna lui Lady Ingram a tremurat.

Penelope nu mai putea să respire. Morții nu o descurajau – avusese prea multe lecții de disecție pentru asta. Fotografiile cu morți o afectau și mai puțin. Dar în această seară nu reușea să facă apel la detașarea unui student la medicină. În această seară era expusă în totalitate la violența morții și la posibilul efect la fel de violent asupra celui care îl iubea pe cel plecat.

Lady Ingram a ridicat clapeta plicului. L-a lăsat să cadă fără să scoată conținutul. A ridicat-o din nou – și a lăsat să cadă totul în poala ei.

– Vă rog să mă scuzați, dar nu sunt sigură că am înțeles ceva din ceea ce ați spus adineauri.

Vocea îi tremura. Mărgelele de cristal de pe fusta rochiei ei elegante se ciocneau

între ele, o simfonie minoră dirijată de genunchii ei tremurânzi. Era foarte târziu – trimisese mai devreme un bilet în care spunea că nu va ajunge pe Upper Baker Street decât aproape de miezul nopții, când va putea să dispară câteva minute de la un bal la care participa – iar lămpile din cameră păreau să strălucească prea tare pe fața ei albă ca varul.

– Ultima dată când ne-am întâlnit, mi-ați spus că domnul Finch se simte bine. Mi-ați spus că pleca în vacanțe și că își fermeca proprietăreasa. De ce v-ați dus brusc la poliție?

Penelope explicase că fotografia fusese obținută de un contact din cadrul Departamentului de Investigații Criminale, ceea ce, dacă stătea să se gândească bine, nu era în întregime fals.

– Din moment ce ați insistat că nu vorbeam despre același domn Finch, am decis să luăm în serios judecata dumneavoastră. Și dacă am fi găsit într-adevăr omul greșit? Dacă i s-ar fi întâmplat ceva adevăratului domn Finch? Dacă i se întâmplase ceea ce era mai rău, atunci probabil că poliția ar fi aflat, mai devreme sau mai târziu, despre asta. Nu exista nici o înregistrare a morții domnului Finch. Așa că am făcut aranjamente pentru a vedea cadavrele care fuseseră aduse și care nu fuseseră încă identificate. Acest domn, în special, era tânăr și părea să fi avut o situație respectabilă înainte de moartea lui nefericită. El era un candidat puțin probabil pentru un dispărut fără ca nimeni să știe cine este.

– Și unde a fost găsit?

– Noi nu suntem la curent cu lucrul acesta – a fost o mare bătaie de cap doar pentru a obține această fotografie. Dar ne-am gândit că ar fi mai ușor pentru dumneavoastră să vedeți fotografia aici decât să mergeți la Scotland Yard. Penelope a făcut o pauză de o clipă. Cu siguranță ați luat în considerare această posibilitate.

Lady Ingram și-a întors privirea.

– Bineînțeles că da. Și după ce ați spus ultima dată despre recentele lui aventuri, mi-am dorit constant ca el să fie mai bine mort. Acum... acum cred că l-am blestemat.

Penelope, prinsă în disperarea lui Lady Ingram, își simțea ochii usturând-o de la lacrimi.

– Îmi pare rău că vă provoc atâta suferință, milady. Vă rog să rețineți că s-ar putea să nu fie domnul Finch cel din fotografie. Dorim doar să eliminăm această posibilitate.

Buzele lui Lady Ingram s-au strâmbat, dar fără umor.

– Așadar, opțiunile mele sunt ca el să fie mort sau ca el să se distreze de minune fără mine.

– Îmi pare rău.

– Nu e nevoie să vă cereți scuze. Știam că până la urmă nu aveați cum să descoperiți ceva bun. Dar am păstrat speranța că poate exista o șansă la o mie ca...

Mâinile i s-au încleștat în pumn. A apucat plicul și a scos fotografia. Expresia de pe fața ei era de nedescris, la jumătatea distanței dintre repulsie și euforie absolută.

– Acesta... acesta nu este domnul Finch!

Penelope a tras aer în piept.

– Nu e? Slavă Domnului!

Lady Ingram a aruncat la o parte atât plicul, cât și fotografia. Respirația îi șuiera și își ținea ochii strâns închiși.

– Nu am crezut niciodată că voi apuca ziua în care voi prefera ca el să mă fi uitat. Dar iată-ne ajunși aici.

Penelope a recuperat poza de unde căzuse, a tresărit văzând expresia grotescă a mortului și a băgat-o înapoi în plic.

Spre surprinderea ei, Lady Ingram a luat plicul de la ea. A scos fotografia, întorcând-o pentru că ieșise cu fața în jos, și a privit-o fix. După câteva secunde, a oftat din nou.

– Vă cer scuze. Pentru o clipă, am fost cuprinsă de îndoială. Dacă nu m-am uitat cu suficientă atenție? Dacă am făcut o greșeală, în dorința mea ca el să fie în

viață? I-a dat plicul înapoi lui Penelope. Dar nu, acela chiar nu este domnul Finch.

Penelope s-a întrebat dacă nu cumva chinul fusese prea mult pentru ea. La urma urmei, era o femeie protejată care, în ciuda suferințelor sale, nu se confruntase niciodată cu elementele mai dure ale vieții. Nu știa ce să spună, așa că și-a amestecat ceaiul și a lăsat-o pe Lady Ingram în pace.

După câteva minute, Lady Ingram s-a ridicat în picioare și a tresărit de durerea pe care mișcarea trebuie să i-o fi provocat spatelui ei.

– Ar trebui să plec, altfel absența mea va fi remarcată.

– Bineînțeles.

A suspinat, un sunet greu.

– Ultima dată când am fost aici, m-ați admonestat. Cred că, în sfârșit, v-am înțeles punctul de vedere, domnișoară Holmes: nu am nimic de câștigat din continuarea anchetei mele. Mă bucur că domnul Finch nu este mort. Și sper că se simte la fel de bine cum l-ați descris. Voi fi prezentă la întâlnirea noastră de anul viitor la Albert Memorial – și în fiecare an după aceea. Poate că îl voi revedea într-o zi. Poate că nu. Dar nu vă voi mai deranja din nou.

– Prin urmare, domnul Finch trăiește, a spus doamna Watson, copleșită încă de ușurare. Sau, cel puțin, bărbatul ucis în Hounslow nu era el.

Lady Ingram plecase. Doamnele de la numărul 18, din Upper Baker Street, se adunaseră în salon pentru ceai și biscuiți. Sau, mai degrabă, domnișoara Holmes a servit ceai și biscuiți; doamna Watson și Penelope au băut, fiecare, câte un deget de whisky. Ceasul vechi bătuse de ceva vreme miezul nopții, dar nici una dintre ele nu părea câtuși de puțin interesată să se retragă.

Domnișoara Holmes a dat gata o prăjitură cu pandișpan.

– Mai bine i-aș trimite vorbă lordului Bancroft că faptele au făcut praf ipoteza mea strălucită.

Părea la fel de impasibilă ca întotdeauna, dar mai devreme, când Lady Ingram declarase că bărbatul din fotografie era un străin, lăsase să se audă o respirație

zgomotoasă, ceea ce fusese suficient pentru a o informa pe doamna Watson că era mai mult decât ușurată că se înșelase.

– Ce ar trebui să facem atunci cu domnul Finch? a întrebat doamna Watson.

Poate că Lady Ingram își revenise în fire, însă singurul domn Finch pe care reușiseră să îl localizeze se dovedise a fi fals.

– Ți-l amintești pe domnul Gillespie, avocatul pe care l-a întruchipat domnul Mears? Domnișoara Holmes și-a mai turnat o ceașcă de ceai. M-am oprit la biroul lui în această după-amiază, când mă întorceam, și am făcut o programare pentru a-l vedea mâine. Deși nu am încă o poveste pregătită despre ce să-i spun, pentru a putea extrage maximum de informații de la el, fără să-l alertez pe tatăl meu de implicarea mea în această chestiune.

– Am o idee, a spus Penelope. Aș putea juca rolul lui Lady Ingram – sub un alt nume, desigur. Ideea este că pot folosi datele poveștii ei, să-i spun domnului Gillespie că domnul Finch lipsește și să-i strecor niște informații.

– Îmi place ideea asta, a spus domnișoara Holmes cu hotărâre. S-a întors către doamna Watson. Nu am apucat să vă întreb mai devreme, doamnă, dar ați aflat ceva din mersul de azi la cantina pentru săraci?

Doamna Watson a povestit conversația cu doamna Burns.

– Nu părea deloc interesată de angajatorul ei. Bineînțeles, se poate argumenta că este șmecheră și atentă și că nu ar fi dat din casă mai ales unui străin. Dar mie mi s-a părut sinceră, fără menajamente.

Domnișoara Holmes a dat din cap și nu a mai făcut nici un comentariu la observația doamnei Watson. Au discutat despre planurile lor. Doamna Watson se va întoarce la cantină sâmbătă – doamna Burns îi spusese că atunci plănuia să acorde din nou din timpul ei. Domnișoara Redmayne va implora să le însoțească pe doamnele de Blois într-o excursie la Bath pentru a se putea întâlni cu domnul Gillespie.

– Voi merge cu domnișoara Redmayne, a spus domnișoara Holmes. Prezența unui prieten va ajuta ca afirmațiile domnișoarei Redmayne să pară mai convingătoare.

– Dar ești sigură că este înțelept să te întâlnești cu un apropiat al tatălui tău? Doamna Watson nu s-a putut abține să nu-și imagineze toate consecințele nedorite în cazul în care domnișoara Holmes ar fi fost recunoscută.

– Eu și domnul Gillespie nu ne-am întâlnit niciodată, a spus domnișoara Holmes. Dar chiar dacă știe cum arăt, în acest moment, este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

Au tăcut preț de un minut, doamna Watson plănuind cum să folosească machiajul de teatru pentru a schimba înfățișarea domnișoarei Holmes.

Penelope și-a dres glasul.

– Sper, domnișoară Holmes, că nu vă va șoca să aflați că am fost informată de intențiile matrimoniale ale lordului Bancroft.

Doamna Watson și-a dres și ea glasul, jenată că se dăduse de gol că era o bârfitoare. Dar, așa cum a spus Penelope, cu greu ar fi putut să o șocheze pe domnișoara Holmes.

Domnișoara Holmes a așteptat doar ca Penelope să continue.

– V-ați întâlnit cu lordul Bancroft astăzi... sau ieri, de vreme ce e trecut de miezul nopții. Sunt curioasă să știu dacă v-a presat pentru un răspuns.

– A făcut-o, deși nu în cuvinte. Domnișoara Holmes și-a sorbit ceaiul și a privit restul de prăjituri de pe farfurie cu un amestec de dor și scuze. Cred că lordul Bancroft consideră că sunt femeia perfectă pentru el.

– Nu pari deosebit de entuziasmată de această idee, a subliniat Penelope.

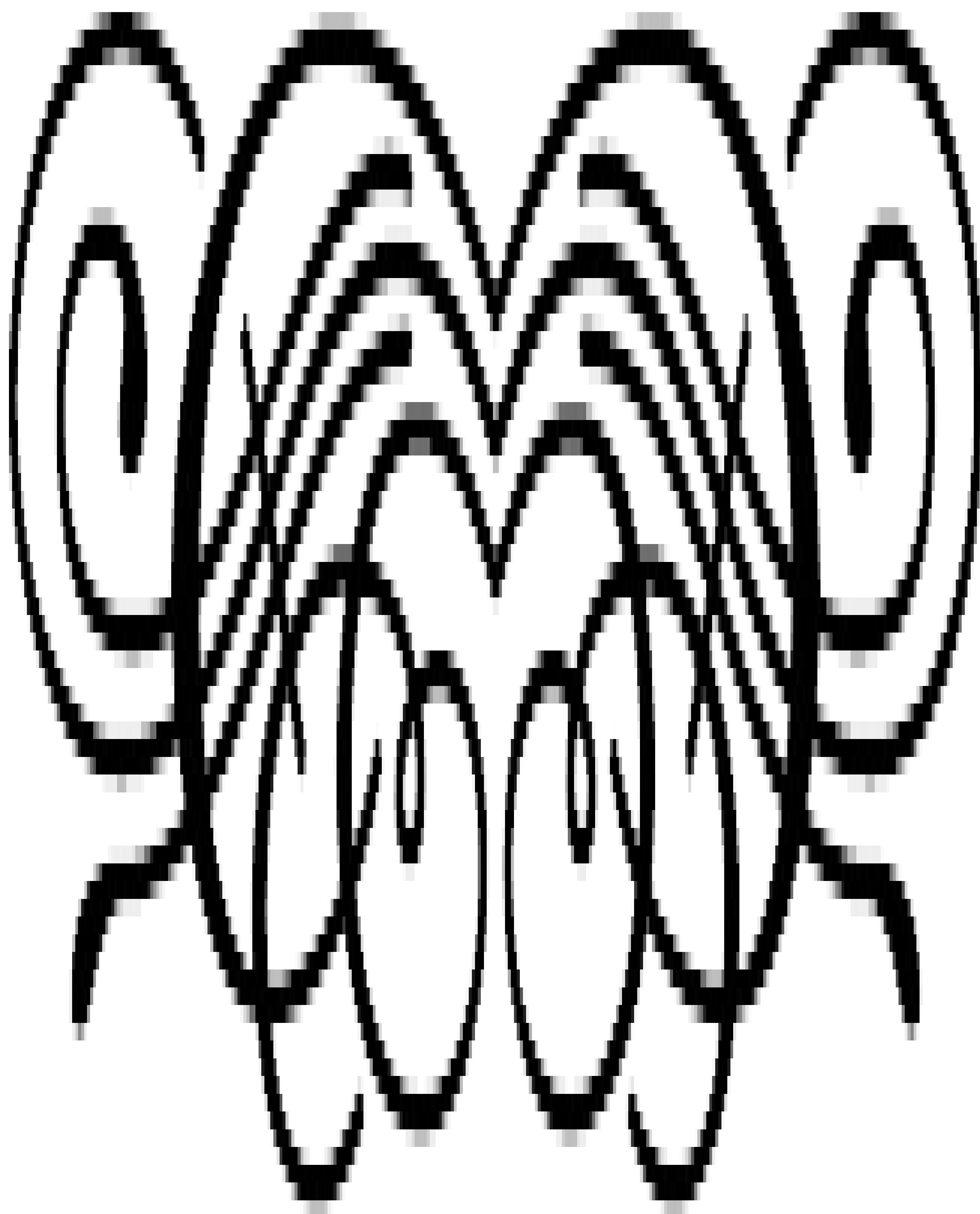
– Să fii considerată femeia perfectă de un bărbat nu este un compliment pentru o femeie, ci mai degrabă despre cum se vede bărbatul pe el însuși și ceea ce are nevoie. Domnișoara Holmes a suspinat. Dacă ne căsătorim, fie voi fi epuizată încercând să-i păstrez iluzia intactă, fie lordul Bancroft va fi grav dezamăgit de alegerea sa. Probabil amândouă.

Doamna Watson nu s-a putut abține.

– Ce părere are lordul Ingram despre tine?

– Lordul Ingram? Mișcarea buzelor domnișoarei Holmes putea indica fie un zâmbet, fie un moment de mâhnire. El a înțeles întotdeauna că sunt una dintre cele mai imperfecte femei în viață. Slavă Domnului!

Capitolul 17

VINERI

Livia privea paginile, uimită. Scria povestea lui Sherlock Holmes. Și o făcea cu viteza nebună a unui deținut care se pregătea să înfrunte spânzurătoarea.

Două decizii ajutaseră la descătușarea cuvintelor. În primul rând, alesese să nu înceapă povestea cu originile crimei. La urma urmei, tema era Sherlock Holmes. În al doilea rând, după ce a încercat – și nu a reușit – să-l facă pe el povestitor, a ales în schimb să folosească echivalentul masculin fictiv al doamnei Watson pentru a îndeplini acest rol.

Și asta a fost perfect. Watson era întruchiparea tuturor celor care se uitaseră vreodată la Charlotte cu uimire și neliniște și a tuturor celor care spuseseră vreodată aș fi putut ghici și eu asta, după ce au pus-o pe Charlotte să explice deducția în detalii minuțioase.

Fuseseră la locul crimei. Vizitaseră un jandarm care nu-și dăduse seama că cel care hoinărea beat la locul crimei era chiar criminalul, care se întorcea să găsească un obiect personal pe care îl scăpase din greșeală. (Livia nu se hotărâse încă despre ce obiect va fi vorba. O broșă cu o camee? Un medalion? Nu conta, putea să se hotărască asupra a ceva mai târziu.) Iar acum, Sherlock Holmes comandase un anunț în ziar despre respectivul obiect sentimental, pentru a-l atrage pe criminal la el.

Dar va veni oare criminalul?

Livia a căscat. Stătuse trează de la patru și jumătate, scriind. Și acum era aproape șapte. Nu voia micul dejun, dar voia niște ceai.

A coborât în salonul de mic dejun, și-a turnat o ceașcă și s-a așezat cu ziarul. Aproape imediat a zărit noul mesaj al Cdaq Khuha în spate.

CDAQKHUHAGDHRMNSNTQXQNSGDQXTSXDVAQD

DRAGĂLIVIAELNUESTEFRATELENOSTRUDARSĂFIIATENTĂ

Și-a acoperit gura cu mâinile. Nu era fratele lor? Nu era fratele lor!

Aceasta era cea mai bună veste pe care o primise de mult timp.

A fugit înapoi la etaj, a căzut pe patul ei și a rămas acolo gâfâind de ușurare, rămasă fără cuvinte. Slavă Domnului! Totul era încă în neregulă cu povestea, dar slavă Domnului că sentimentele ei nu mai erau incestuoase.

Abia după cinci minute bune s-a ridicat și s-a încruntat. Bineînțeles că avea să fie atentă, dar dacă el nu era fratele lor, atunci cine era?

De Lacy, presupusul ucigaș al domnului Richard Hayward, chiar dacă nu ar fi fost înecat în apă, tot ar fi avut dimensiuni considerabile.

După o baie bună în Tamisa, devenea mai greu de spus dacă fusese puternic și voinic sau doar gras și moale.

Probabil undeva la mijloc. Nu era cineva pe care inspectorul Treadles ar fi vrut să-l întâlnească pe o alee întunecată; dar dacă ar fi întâlnit un astfel de om într-un asemenea loc, nici nu s-ar fi temut în mod nejustificat.

– Interesantă eșarfă, a comentat sergentul MacDonald.

Bărbatul era îmbrăcat neglijent, cu excepția eșarfei de vară cu dungi albe și stacojii de la gât, culori atât de vii, încât modelul era inconfundabil chiar și sub un strat de noroi.

Inspectorul Treadles a pipăit materialul între degete. Mătase, fără îndoială, ușoară, dar rezistentă.

– Ai citit raportul preliminar, MacDonald. Aceasta este eșarfa cu care a spus legistul că a fost strangulat?

– Aceasta este teoria lui, domnule. Spune că vânătăile din jurul gâtului indică strangularea. Dar va trebui să-l deschidă pe bărbat și să-i verifice plămânii înainte de a fi sigur dacă nu înecul a fost cauza morții. Treadles a mai făcut încă un tur în jurul lespezii pe care zăcea mortul.

– Să vorbim cu câțiva martori.

*

Charlotte refuzase oferta doamnei Watson de a o face să pară pătată și mai bătrână cu cel puțin cincisprezece ani.

– Voi sta la un metru și jumătate în fața lui, îi spusese ea doamnei Watson. O față plină de machiaj l-ar putea face să fie mai atent la mine, în loc să mă privească mai puțin.

Dar acum, că stătea la un metru și jumătate în fața domnului Gillespie, se întreba dacă nu i-ar fi fost mai bine cu „o față plină de machiaj". El nu se holba la ea, dar clipise rapid de câteva ori când fuseseră conduse în biroul lui. Chiar dacă părea să acorde atenția cuvenită recitalului domnișoarei Redmayne, el continua să rearanjeze obiectele de pe birou, ca și cum ar fi fost propria secretară, mult prea zeloasă.

– Mă ascultați, domnule Gillespie? a întrebat imediat domnișoara Redmayne.

Avocatul a schițat un zâmbet dureros.

– Bineînțeles, domnișoară. Vă rog să continuați.

Dar se pare că instinctele domnișoarei Redmayne fuseseră corecte și că el nu-i acordase nici cea mai mică atenție, pentru că acum, când era obligat să o facă, stătea cu ochii mari, clipind des, încruntându-se aproape la fel de des, ba chiar clătinând de câteva ori din cap, nu cu o mișcare care indica negație, ci genul de zvâcnire rapidă pe care o făcea cineva în situații extraordinare, pentru a se asigura că nu visează.

Nu era chiar răspunsul înduioșător pe care l-ar fi anticipat un bărbat mai în vârstă care se confruntă cu suferința plină de lacrimi a unei tinere frumoase.

După relatarea mai multor necazuri de către domnișoara Redmayne, el a studiat-o cu atenție.

– E o glumă, nu-i așa, domnișoară...

– Domnișoara Gibbons, a completat domnișoara Redmayne.

– Bine, domnișoară Gibbons. Cu siguranță că totul este o farsă.

– Cum puteți să spuneți asta? a strigat domnișoara Redmayne, vădit consternată.

– Pentru că nu sunteți prima femeie care vine și îmi povestește exact același lucru despre el.

– Ce? Ce?!

Vocea domnișoarei Redmayne a devenit stridentă. În clipa următoare, s-a prăbușit în poala lui Charlotte.

– Ah, Doamne. Ah, Doamne! a strigat Charlotte plină de teamă, deși nu s-a oprit înainte de a-și răsuci mâinile.

– Să... să trimit după un doctor? a spus domnul Gillespie, cu expresia unui om care nu știa sigur dacă trebuie să râdă sau să bea mult.

Charlotte era pe jumătate hotărâtă să-l întrebe direct pe bărbat dacă știa cine este, dar a decis să continue șarada.

– Biata de ea, va fi atât de jenată. Să vedem dacă își revine singură.

Amândoi se holbau la domnișoara Redmayne, Charlotte bătând-o de câteva ori pe obraji. Când domnișoara Redmayne nu a dat nici un semn de „înviorare“, Charlotte a decis că aceasta dorea ca ea să preia conversația.

– Am încercat să o avertizez, domnule Gillespie, am încercat. I-am spus că este un gest nesăbuit să încerci să găsești un om care nu vrea să fie găsit. Dar nu poți să le spui nimic tinerilor, nu-i așa?

– Nu, nu poți. Nu în ziua de azi.

Expresia lui era mult mai controlată. Oare și el, ca și ea, alesese să continue farsa?

– Doamna care a venit să vă vadă era o brunetă înaltă, subțire, frumoasă, cu ochi negri, cam de vreo douăzeci și șase de ani, cu un semn particular de frumusețe în

colțul gurii?

– O, da!

Charlotte își strânse nasturii de la corset.

– Ah, ticălosul ăla! L-am văzut o dată cu ea și a jurat pe față că era verișoara lui, în vizită de la Stokes.

– Sunt foarte mâhnit să aflu că domnul Finch s-a dovedit a fi atât de necredincios. Dar el este nelegitim și a fost o greșeală din partea însoțitoarei dumneavoastră că a avut o părere bună despre caracterul său.

Charlotte a suspinat exagerat.

– Ei bine, este foarte tânără. Sper că aceasta se va dovedi a fi o lecție valoroasă pentru ea.

S-a auzit o bătaie în ușă. Secretara domnului Gillespie s-a năpustit înăuntru.

– Domnule, domnul Malcolm este aici și se grăbește să vă vadă.

La auzul acestui lucru, domnișoara Redmayne s-a ridicat încet.

– O, Doamne, a spus ea vag, cât de ciudat mă simt. Ce s-a întâmplat?

– Îți voi spune mai târziu, draga mea.

– Dar așteptați, i-a spus domnișoara Redmayne domnului Gillespie. Aveți ultima adresă cunoscută a lui Finch? Am nevoie de ea. Pentru o clipă, domnul Gillespie a părut nelămurit.

Domnișoara Redmayne s-a ridicat și a bătut din picior.

– Trebuie. Nu voi pleca până nu o voi avea.

– Da, da, desigur. Sunt foarte fericit să vă fac pe plac.

Dar Charlotte știa că el nu le făcea deloc pe plac. Când au plecat din biroul domnului Gillespie, i-a spus domnișoarei Redmayne că ar putea da bucata de hârtie de la avocat următorului colector de resturi pe care îl vor întâlni.

Domnișoara Redmayne era consternată.

– Aceasta nu este adresa corectă?

– Nu, a spus Charlotte.

– Dar am văzut adresa în dosarul pe care l-a scos, aparent pentru a o nota pentru noi.

– Dar a pus mâna în fața ei.

O făcuse, dar o fracțiune de clipă fusese suficientă pentru ca Charlotte să memoreze fiecare rând, uitându-se la adresa cu susul în jos.

– Însă nu contează, a spus ea. Eu zic că ne-am descurcat bine.

Cârciuma era un loc îmbâcsit de fum și mirosea a bere ieftină și a mâncare oarecare. Dar era, de asemenea, mult mai curat decât avea nevoie să fie, imitându-o pe proprietara sa, o femeie făcută parcă din cremene, care părea să nu fi fost niciodată drăguță, dar care era aranjată cu precizia unui ceas elvețian.

Treadles nu avea idee de unde știa, dar era sigur că femeia fusese prostituată la un moment dat.

Nu-i plăcea deloc să interogheze prostituatele, ca să nu spunem altceva.

– Doamnă Bamber, mortul a fost găsit la țărm, nu departe de spatele acestui bar. Când s-au adunat trecătorii, iar unul dintre clienții dumneavoastră a declarat că l-a văzut pe acest bărbat în cârciumă cu două nopți în urmă și că a stat o oră întreagă de vorbă cu el, l-ați contrazis și ați spus că victima nu a fost niciodată în localul dumneavoastră.

– Așa am făcut.

– Vă îngrijorează faptul că, dacă ați spune adevărul, asta ar duce la probleme?

– Ceea ce am spus a fost adevărul. Îi cunosc pe clienții obișnuiți care vin aici. Îi cunosc pe străinii care vin – le acord mai multă atenție, de fapt, în caz că încep o bătaie sau că mă lasă cu nota de plată. Acum două nopți, un bărbat a vorbit o vreme cu Young Boyd. Dar mortul? În nici un caz.

– De ce v-aș crede, doamnă Bamber, având în vedere ocupația dumneavoastră din trecut?

Femeia a rămas nemișcată, apoi i-a aruncat lui Treadles o privire disprețuitoare.

– Dacă nu aveți intenția să mă credeți, mai bine nu mă faceți să îmi irosesc timpul, inspectore. Uitați-l pe Young Boyd acolo. Luați-i o declarație! Și dacă tot sunteți acolo, rugați-l să vă citească titlurile de astăzi.

Pe Treadles îl depășea motivul pentru care ea se arăta atât de disprețuitoare față de el. Cu toate acestea, privirea ei îl făcea să se simtă... josnic, într-un fel. I-a mulțumit sec și a plecat spre locul unde stătea Young Boyd, care bea o halbă înainte de prânz.

– Domnule Boyd, ne interesează să ne spuneți despre bărbatul pe care l-ați întâlnit acum două nopți.

Young Boyd părea să se potrivească descrierii unui bețiv amabil sau cel puțin inofensiv. Le-a întins o mână tremurândă polițiștilor și era plin de zâmbete și de nerăbdare – fără îndoială, în speranța unei halbe gratis. Treadles i-a făcut semn cu reticență să i se aducă una.

– A fost un tip de treabă. Un tip mare și bun. Îmi tot făcea cinste cu câte una. Apoi m-a întrebat, când eram bine și veseli, dacă pot păstra un secret, a spus Young Boyd, omul cel mai puțin înclinat să păstreze un secret pe care Treadles îl întâlnise vreodată. I-am spus, bineînțeles! Ar putea să mă tortureze în Turnul Londrei și tot nu voi spune nimic. Atunci mi-a spus că este ucigaș de profesie. Că își închiria serviciile și că nu trăia rău, dar nici nu era ceva de lux. Dar ceva nu a mers bine pentru el și era pe cale să fugă. Așa că l-am întrebat dacă îi era frică de poliție. A râs și a spus că numai niște terchea-berchea se tem de poliție. Lui îi era frică de cei care l-au angajat. Aceștia voiau ca treaba să se facă frumos și în liniște, iar poliția aflase cumva despre el în Hounslow. Și acum, cei care l-au angajat voiau să scape de el, să... să se asigure că poliția nu-i va găsi.

– Ați întrebat cine erau ei?

– A spus că erau infractori. Dar nu hoți de buzunare. Nici măcar ucigași plătiți, ca el. Ei sunt regii crimei și cu greu își murdăresc propriile mâini. Omul pe care l-a ucis a încercat să-i tragă pe sfoară. Și ei l-au vânat. Iar tipul ăsta, de Lacy, cum a spus că îl cheamă, credea că are zilele numărate. Și, Doamne, avea

dreptate!

Treadles l-a privit cu suspiciune pe Young Boyd, întrebându-se dacă nu inventează cumva pur și simplu lucruri pe care le citise în ziare, până când numele de Lacy i-a scăpat de pe buze. Asta abia aflase el însuși, nu era nicidecum o informație publică.

– Ți-a spus cum îl cheamă?

– Și a zis că așa i se spunea, și nu pe numele său real, și că nici măcar nu a fost primul om care a purtat acest nume.

– Atunci ce s-a întâmplat?

– Apoi a plecat. Nu m-am gândit niciodată să-l mai văd – credeam că va reuși să fugă și să se ascundă într-un loc sigur. Dar în dimineața aceasta era acolo, nemișcat ca o ușă, umflat și urât.

Treadles a încercat să culeagă mai multe informații, dar Young Boyd a început să se repete. Treadles a făcut semn să mai aducă o halbă, ceea ce nu a făcut decât să-l facă pe Young Boyd să brodeze ceea ce le spusese deja.

Simțind că martorul nu-i mai era de folos, Treadles i-a mulțumit și s-a ridicat.

– Apropo, domnule Boyd, a spus MacDonald, vreți să citiți acest titlu pentru noi? Știți să citiți, presupun.

– Bineînțeles că pot. Young Boyd a urmărit cu privirea la literele mari și îndrăznețe și a mai privit încă o dată, până când a murmurat și a scos din buzunar o pereche de ochelari îndoiți. „Regina se îndreaptă spre Balmoral.“

Treadles a înjurat în sinea lui.

– Purtați ochelari în noaptea în care l-ați întâlnit pe acest de Lacy?

– Bineînțeles că nu. Nu îi scot niciodată decât ca să citesc, dar nu prea citesc. Dar văd destul de bine ca să mă orientez aici... și i-am văzut bine eșarfa lui fantezistă.

*

– Nu știu de ce ar fi trebuit să fiu atât de surprinsă că Lady Ingram nu ne-a spus totul, a rostit doamna Watson, dând în sfârșit glas exploziei de gânduri care îi inundaseră mintea de când aflase de vizita lui Lady Ingram la domnul Gillespie. Privind în urmă, este mai mult decât evident că ar fi ascuns tot ceea ce nu trebuia să ne spună. La urma urmei, se afla într-o misiune ilicită.

– Și era logic să fi mers mai întâi la un avocat decât la un detectiv consultant. Abia după ce ar fi rămas fără opțiuni, ar fi putut să se gândească la o vizită la Sherlock Holmes. Dar asta, desigur, înseamnă că adresa de la domnul Gillespie nu va duce nicăieri. Și-a legat panglicile pălăriei mai strâns decât era nevoie. Oricum, te rog să nu mă asculți vorbind despre lucruri pe care le știi deja, domnișoară Holmes.

Se întorseseră în Oxfordshire. Cea mai recentă adresă pe care domnul Gillespie o avea pentru domnul Finch le adusese într-un sat pitoresc. Doamnei Watson, care locuia de mult timp la Londra, îi plăcea să vadă peisajul verde, câmpia și frumusețea tipic englezească a unui cătun dispus în jurul unei biserici modeste din piatră. Trăise exact într-un astfel de loc în adolescență și îi fusese greu să depășească prejudecățile sătenilor față de străini, mai ales față de cei care se gândeau să plece. Nu era însă în firea ei să aibă o părere proastă despre toate așezările mici de la țară doar pentru că una se dovedise neplăcută. Ea prefera să-și imagineze că majoritatea acestor locuri erau la fel de încântătoare prin locuitorii lor, ca și prin peisajele lor, că pacea și liniștea vieții sătești coexistau cu un spirit de curiozitate și mărinimie.

La cârciuma din sat a comandat o farfurie de cârnați și piure, friptură și tocăniță de rinichi pentru domnișoara Holmes. Felurile de mâncare simple, dar substanțiale, au fost stropite cu berea proprie a cârciumii, o bere ușoară, răcoritoare. Când soția cârciumarului a venit să întrebe dacă mai doreau ceva, a izbucnit o discuție aprinsă dacă ar trebui să mănânce puding cu fructe și frișcă, pentru că vara era pe terminate, sau ruladă cu gem în cremă caldă, deoarece nici una din ele nu mai gustase de ceva vreme.

S-au hotărât să ia câte o porție din fiecare, iar când soția cârciumarului s-a întors, doamna Watson era gata.

– Dacă aveți un minut, doamnă Glossop, pot să vă pun o întrebare despre un tânăr care ar fi putut locui în acest sat cu ceva timp în urmă?

– Sunteți cumva interesată de domnul Myron Finch? a făcut doamna Glossop ochii mari.

De data aceasta, doamna Watson nu a fost surprinsă. La urma urmei, la ce i-ar fi fost de folos adresa domnului Finch lui Lady Ingram, dacă ea nu s-ar fi folosit de aceasta?

– Da, așa este. Facem cercetări în numele unui client al domnului Sherlock Holmes, care încearcă să-l localizeze pe domnul Finch.

Numele Sherlock Holmes nu a avut nici un efect asupra doamnei Glossop, dar le-a privit pe cele două femei de la masă cu un amestec de curiozitate și neliniște.

– Doamnelor, sunteți detectivi particulari?

– Fratele meu este detectiv consultant, a spus domnișoara Holmes. Eu și doamna Hudson îl ajutăm în demersurile sale. În acest moment, sănătatea lui nu mai este ce-a fost odată. Prin urmare, aventurile care necesită călătorii ne revin nouă.

– Cât de curajoase trebuie să fiți!

– Încercăm să nu acceptăm clienți care ar necesita prea multe deplasări, a spus doamna Watson cu modestie. Dar, în orice caz, nu cu mult timp în urmă, o doamnă a venit la noi, îngrijorată că domnul Finch nu era acolo unde ar fi trebuit să fie. Întrucât nu am reușit să-l localizăm în Londra, ne-am gândit să încercăm să vedem dacă cineva de acasă ar putea avea vești despre el.

Doamna Glossop a clătinat din cap.

– Mi-ar plăcea să vă ajut, dar nu știu nimic. Și dacă cineva ar trebui să știe ceva, aceea sunt eu, nu-i așa?! După ce a venit bărbatul acela acum o lună, întrebând de domnul Finch, am devenit curioasă. Așa că l-am întrebat pe domnul Glossop. Unchiul lui a fost cârciumar aici înaintea lui și s-a căsătorit cu văduva Finch acum douăzeci de ani. Ea nu era de aici – vreme de zece ani au fost doar ea și băiatul într-o căsuță veche de pe Sweetbriar Lane, înainte de a se căsători cu bătrânul domn Glossop. Oamenii de aici nu au prea multe de spus despre ea – a

rămas retrasă chiar și după ce a devenit soția unui cârciumar. Și știu și mai puțin despre fiul ei. A fost trimis la școală mai devreme. Se spune că a jucat cricket la școală, dar nu juca niciodată cu băieții din sat când venea acasă în vacanțe. Avea grijă doar de caii bătrânului domn Glossop și citea cărți. Ultima dată când cineva de aici l-a văzut a fost acum mai bine de doisprezece ani, la înmormântarea mamei sale și a bătrânului domn Glossop – au murit la patruzeci și opt de ore distanță unul față de altul. A fost o iarnă proastă din cauza pneumoniei. Eu și domnul Glossop nu-l cunoșteam prea bine pe bătrânul domn Glossop, nici măcar nu știam că a murit. Am fost destul de șocați când am primit o scrisoare de la avocatul său, în care ne spunea că ne-a lăsat cârciuma. Domnul Glossop s-a simțit prost pentru că tânărul domn Finch nu a primit nici măcar o parte din aceasta. El i-a scris domnului Finch și i-a spus că poate să vină și să stea cu noi oricând.

– Unde i-a scris domnului Finch? a întrebat domnișoara Holmes.

– A, la școala lui. Era la o școală de băieți de lângă Oxford. Iar domnul Finch i-a răspuns politicos și i-a mulțumit foarte mult, dar nu se aștepta să se întoarcă aici prea curând. Domnul Glossop i-a scris din nou, după un an sau doi, și din nou domnul Finch i-a răspuns spunând exact același lucru. Și aceasta a fost ultima dată când am auzit de el.

Domnișoara Holmes avea o altă întrebare.

– A doua oară când ați scris, el era încă la școală?

– Am scris pe adresa școlii, dar s-ar putea să fi fost trimisă mai departe. Adresa de la care ne-a răspuns era alta, chiar în Oxford. Când bărbatul a întrebat de domnul Finch, i-am dat acea adresă. Data următoare când am mers cu domnul Glossop la Oxford, am făcut un tur, deoarece atât de mulți oameni au întrebat de el...

– Așteptați! a întrerupt-o doamna Watson. Au mai fost persoane care au întrebat de el?

– Ah, n-am ajuns încă la partea asta? Corect, așa că după ce a venit omul, am început să-i întreb pe săteni despre domnul Finch. Ei nu știau nimic. Singura persoană pe care nu m-am gândit să o întreb a fost soțul meu – am crezut că nu știe mai mult decât mine. Abia mai târziu a venit vorba, din întâmplare, și atunci mi-a spus despre cei doi bărbați care au venit în aprilie anul trecut să întrebe

despre domnul Finch. Eram în pat, răcită, în acea zi, iar el a servit toți clienții. Au fost câteva zile aglomerate, de asemenea, așa că a uitat complet de asta, până când am adus vorba despre celălalt bărbat.

– Ar putea domnul Glossop să-mi spună dacă acesta este unul din cei doi bărbați care au venit în aprilie? a întrebat domnișoara Holmes, întinzând o fotografie mică.

– Îl pot întreba.

Doamna Glossop s-a întors două minute mai târziu, părând emoționată.

– Domnul Glossop nu poate fi complet sigur, dar crede că așa este.

Doamna Watson a întins mâna pentru a primi înapoi fotografia. Era cea a tinerilor Marbleton, pe care domnișoara Holmes o găsise în casa doamnei Woods, cu Frances Marbleton aflată cu fața la cameră.

– Mai este altcineva care îl caută pe domnul Finch? Vreo doamnă?

– Nu, nimeni altcineva de care să știm noi. Și nici o doamnă în afară de dumneavoastră.

– Bărbatul care a venit acum o lună de unul singur... îi puteți descrie înfățișarea?

– Avea în jur de 40 de ani, aș spune. De înălțime medie. Subțire. Își ștergea vârful capului cu o batistă la un moment dat – era pe jumătate chel. Nu-mi amintesc prea multe despre fața lui – una dintre acele fețe, știi dumneata.

Domnișoara Holmes a dat din cap.

– Dacă nu vă deranjează să vă întoarceți un pic în timp, doamnă Glossop. Spuneați ceva despre ultima dată când dumneavoastră și domnul Glossop ați fost împreună la Oxford?

– Așa este. Ne-am hotărât să căutăm adresa pe care ne-a dat-o domnul Finch. Locul nu mai este acolo. Adică, clădirea se află încă acolo, dar nu mai este o pensiune. O croitoreasă a preluat localul. La parter este magazinul; ea și croitoresele locuiesc la etaj. Chipul doamnei Glossop s-a înseninat. Domnul Glossop mi-a cumpărat o eșarfă frumoasă în timp ce eram acolo, având în vedere

că afacerile au fost bune în ultima vreme.

După ce au plecat de la cârciumă, doamna Watson și domnișoara Holmes au vizitat biserica și cimitirul satului.

Registrul bisericii a confirmat data nunții răposatei văduve Finch cu bătrânul domn Glossop. Cimitirul a coroborat perioada în care a avut loc moartea cuplului. Iar vicarul, un bărbat amabil, deși cu un aspect mai degrabă fragil, care era în acest loc de șaisprezece ani, a întărit afirmația doamnei Glossop că nimeni nu știa prea multe despre Myron Finch, el însuși fiind destul de ignorant în această privință.

– Vă gândiți cumva, domnișoară Holmes, că ar putea exista ceva rece în caracterul domnului Finch? a întrebat doamna Watson. Înțeleg că un caracter ilegitim poate acționa ca o barieră în calea prieteniei, dar să ai parte de o educație completă în acest sat și nici o relație demnă de menționat cu cineva?

Nu-i plăcuse deloc satul în care își petrecuse timpul după ce rămăsese orfană. Dar, după ce a fugit în lumea largă, păstrase corespondența cu o tânără care fusese amabilă cu ea, până la moartea acesteia din urmă, la naștere.

– Dar presupun că este posibil ca el să iubească cu ardoare o persoană și să-i ignore în același timp pe oamenii în mijlocul cărora a crescut, a spus ea, răspunzându-și la propria întrebare.

În drum spre Oxford, s-au oprit la casa părintească a lui Lady Ingram. Mica proprietate părea ordonată și bine îngrijită – se vedea averea lordului Ingram.

Nimeni din satul din apropiere nu auzise de Myron Finch. Și nimeni nu știa de vreo încurcătură romantică legată de fosta domnișoară Greville. Cu toate acestea, au confirmat că au existat zvonuri conform cărora, atunci când familia Greville a plecat într-un mare tur în sudul Franței și în Italia, au stat de fapt într-o casă destul de dărăpănată, chiar în Oxford.

– Probabil că acolo s-au întâlnit, a presupus doamna Watson.

Domnișoara Holmes nu s-a aventurat să aibă o opinie proprie.

Doamna Watson era în același timp și fericită, și puțin tristă. Când domnișoara Holmes devenise pentru prima dată musafirul ei, făcuse mai multe eforturi să

vorbească. Dar acum, înțelegând că tăcerea era obiceiul ei natural, doamna Watson era ușurată că se simțea suficient de confortabil dacă tăcea și nu era obligată să procedeze altfel. Lucrul acesta însă nu înlătura faptul că domnișoara Holmes era o companie fascinantă atunci când vorbea, chiar dacă uneori descurajantă.

Au vizitat adresa indicată de doamna Glossop și au primit confirmarea că aceasta fusese cândva o casă de oaspeți pentru tinerii specialiști din oraș. Întrucât trecuseră câteva ore de la prânz, doamna Watson se aștepta ca domnișoara Holmes să arunce o privire în jur pentru a găsi un loc atractiv pentru a bea un ceai. În schimb, ea a întrebat:

– Ați vizitat vreodată Universitatea Oxford, doamnă?

– Nu cred.

– Pot să vă ispitesc cu un tur rapid? Nici eu nu am fost niciodată.

Desigur, domnișoara Holmes își dorise să fie educată. Ar fi fost interesată de colegiile pentru femei din cadrul celor mai bune universități din țară.

– Da, absolut.

Au petrecut o după-amiază plăcută plimbându-se pe lângă pajiștile verzi ale diferitelor colegii, admirându-le fațadele mărețe și plimbându-se cu barca pe apele blânde ale râului Cherwell.

Abia în trenul de întoarcere spre Londra doamnei Watson i-a venit ideea și a întrebat:

– Cine credeți că ar putea fi acel bărbat, cel care s-a interesat de domnul Finch acum o lună? Credeți că Lady Ingram a angajat pe altcineva înainte de a veni la noi?

– Habar nu am cine este acest om. Domnișoara Holmes a făcut o pauză de o clipă. Dar mă bucur că nu părea a fi lordul Ingram.

Doamna Watson s-a holbat la ea.

– Credeți că lordul Ingram... credeți că el ar putea fi implicat în toate astea?

– În acest moment, singurul lucru pe care îl știu cu siguranță este cât de puțin știm. Lady Ingram nu spune tot adevărul. De ce ar trebui să fim atât de încrezătoare că lordul Ingram nu este la curent cu tot ceea ce se întâmplă sau că nu are nici un amestec? Domnișoara Holmes a răsuflat ușor. Dar, așa cum am spus, mă bucur că acel bărbat nu părea să fie el.

Inspectorul Treadles a primit raportul oficial al medicului legist cu puțin timp înainte de a părăsi Scotland Yard în acea zi. Nu era apă în plămânii mortului – acesta murise prin strangulare.

A bătut cu degetele pe raport. Nu era nimic neașteptat acolo. Și, sincer, dacă „de Lacy“ ar fi murit înecat, ar fi fost același lucru. Dacă și-ar scrie raportul pe care își petrecuse jumătate de zi compunându-l în minte, acesta ar fi sunat cam așa:

Richard Hayward, un tânăr cu posibilități financiare reduse, locuia la Londra sub un nume fals. Își dobândise averea prin mijloace ilicite. Când aceste mijloace ilicite l-au ajuns, a murit de mâna unui ucigaș profesionist cunoscut sub numele de „de Lacy“. De Lacy, după ce a atras atenția poliției, s-a temut că și el se va confrunta cu represalii din partea acelorași personaje criminale care îl doreau mort pe Hayward. Sub influența băuturilor alcoolice, de Lacy i-a mărturisit povestea vieții sale domnului Lucas Boyd din Lambeth, a cărui mărturie este anexată.

Adevăratele personaje criminale de elită au avut mai puțin de-a face cu Scotland Yard decât Majestatea Sa Regina. Dacă ar prezenta această versiune a evenimentelor, superiorii săi ar fi mai mult decât mulțumiți. Bine lucrat, Treadles. Nimeni nu poate merge mai departe de atât într-un astfel de caz. Arhivează-l și uită-te la acest nou caz care tocmai a sosit.

Doar că știa că această versiune a evenimentelor era, dacă nu o minciună sfruntată, atunci cel puțin un miraj. Cineva făcuse eforturi mari să se asigure că un prostănac de calibrul lui Young Boyd, pe jumătate orb, va spune această poveste poliției. Ca să nu mai spunem că același cineva a trebuit să ucidă un om – sau cel puțin să găsească un cadavru – și să se asigure că acesta a ajuns în locul potrivit pentru ca Young Boyd să recunoască eșarfa de vară.

Cu toate acestea, știind că era o înșelătorie, Treadles nu putea fi sigur că nu va prezenta un astfel de raport.

A intrat în casa lui frumoasă și a închis ușa în urma lui. Sunetul a răsunat în locul

gol. Soția lui urma să se întâlnească cu un grup de femei – se înscrisese în acel grup cu șase luni în urmă. Îi era dor de ea când era plecată. În această seară însă, era bucuros că nu era acolo.

Ca să nu-l vadă așa, luptându-se și probabil pierzând în fața acestei dorințe de a părea extrem de competent și de eficient în fața superiorilor săi.

Dorința nu pornea de la Alice, ci de la Sherlock Holmes – el nu voia ca o femeie să-i facă treaba mai bine decât putea el. Cât despre Alice... De când aflase că ea nutrise cândva – și poate încă mai nutrea – ambiții care nu aveau nimic de-a face cu viața lor de acasă, nu mai fusese același om.

Voia să aibă un succes atât de mare, încât ea să nu viseze niciodată să conducă Cousins Manufacturing. Voia să-i facă atât de mulți copii, încât să nu mai aibă niciodată timp. Dar Dumnezeu nu părea să-și dorească lucrul acesta din urmă pentru ei. Cât despre prima parte – chiar ar fi scris un raport plin de înșelăciune doar pentru a fi cu un pas mai aproape de următoarea promovare?

Nu știa.

Iar acest lucru îl speria mai presus de orice.

Era trecut de ora unsprezece, iar Charlotte era cam prost dispusă. Nu i se întâmpla foarte des, dar atunci când se întâmpla, când acea neliniște ciudată o cuprindea, ea nu era prea bine pregătită pentru a o gestiona. Era ceva ce nu putea fi înlăturat cu mintea sau anihilat sub o avalanșă de prăjituri.

S-a plimbat o vreme prin camera ei. Apoi s-a îmbrăcat din nou și s-a strecurat afară. Ar fi putut la fel de bine să recitească O vară printre ruine romane, iar cartea aceea se afla în prezent pe rafturile lui Sherlock Holmes.

Numărul 18 de pe Upper Baker Street era în întuneric. A întins mâna să caute lumina. Flacăra de gaz s-a aprins, luminând treptele.

Un sunet mic s-a auzit de sus. Să fi fost din cauza casei care se răcea noaptea și se contracta? Ori era un șoarece în pod? A urcat și a intrat în salon.

– Bună seara, domnișoară Holmes!

Felinarul de pe scară lumina cu galben o porțiune din cameră și lăsa umbre

întunecate în celelalte părți. Salutul a venit din umbră.

S-a întors spre voce.

– Domnul Marbleton, presupun?

S-a auzit un chicotit ușor.

– Observ că geniul lui Sherlock Holmes este real.

– Nu este nevoie să fii geniu. Am mai conversat înainte, chiar dacă pentru scurt timp. Nu uit vocile.

A aprins lampa fixată lângă ușă. Domnul Marbleton stătea lângă orologiu, cu un pistol în mână.

– Un ceai pentru dumneata și pentru domnișoara Marbleton? Are nevoie de atenția unui medic?

– Cum...

– Simt miros de sânge în aer... și nu păreți rănit.

Stephen Marbleton a răsuflat ușurat.

– Domnișoara Marbleton este bine. Glonțul i-a zgâriat doar umărul. I-am curățat rana cu whisky-ul tău fin și am bandajat-o cu un unguent boric.

Charlotte a dat din cap... un doctor nu ar putea face mai mult de atât. A intrat în dormitor, unde domnișoara Marbleton dormea liniștită.

– I-ai dat și puțin din laudanumul fin al lui Sherlock?

Doamna Watson se asigurase că aveau la dispoziție sortimentul obișnuit de tincturi și de medicamente brevetate care înfrumusețau patul unui convalescent.

– Da. Mulțumesc!

A pus o mână pe fruntea tinerei. Nu avea febră. Și totuși, rana era foarte recentă. Nu aveau să știe decât peste ceva timp dacă se va infecta. A lăsat-o pe domnișoara Marbleton să se odihnească, a pus un ceainic să se încălzească pe

lampa cu alcool și a pus câteva prăjituri cu pandișpan pe o farfurie.

– Ați luat cina amândoi?

– Da. Dar madlenele sunt bine-venite. Vreți să împărțiți câteva cu mine?

Cei mai mulți vorbitori nativi de limba engleză nu ar fi capabili să numească imediat aceste prăjiturele în formă de scoică. Dar Stephen Marbleton avea un accent abia ghicit, care sugera nu atât originile străine, cât părți semnificative din viață petrecute în străinătate.

– Eu pregătesc madlenele pentru mine. Va trebui să fiți rapid și lipsit de scrupule ca să aveți o șansă la vreuna.

El a zâmbit. Ea nu i-a întors zâmbetul. El era tânăr, mai tânăr decât ea. Stângaci, evident. Trăise în zonele calde nu cu mult timp în urmă. Îi plăcea ficțiunea. Era puțin vanitos în privința hainelor sale, dar nu atât de mult încât să interfereze cu caracterul practic.

– Dumneavoastră ați fost cel care a alertat poliția în legătură cu cadavrul din Hounslow?

Polițiștii alergaseră la fața locului pentru că primiseră o telegramă privind nelegiuiri petrecute în casă.

A clătinat puțin din cap, dar nu în semn de negare.

– Bineînțeles că Sherlock Holmes știe lucrul acesta.

Ceasul a bătut jumătate de oră, apoi și-a continuat ticăitul.

– Vă mulțumim foarte mult că ne-ați lăsat să rămânem, a spus el.

– Spuneți-mi de ce v-ați dat drept domnul Finch, a rostit ea în același timp.

El a suspinat, s-a așezat în fața ei și a luat o madlenă.

– Domnul Finch are ceva ce ne dorim noi.

– *Noi însemnând?*

– Familia mea – părinții mei, sora mea și eu.

– Mama dumneavoastră este doamna Marbleton?

– Da.

– Tatăl?

– Domnul Marbleton, bineînțeles.

– Ce legătură există între domnul Marbleton și domnul Moriarty?

– Nu este unul și același om, dacă asta mă întrebați.

Charlotte a ronțăit o madlenă.

– Să înțeleg atunci că nu dumneata ai fost responsabil pentru moartea celui cunoscut în prezent sub numele de Richard Hayward. Dar nu ați aflat de ea din întâmplare.

– Noi supravegheam casa. Casa nu era deosebit de importantă, dar nu mai fusese de ceva vreme. Bărbatul care locuia acolo făcea servicii dubioase contra cost. Lucra de câtva timp pentru Moriarty, dar era genul de subaltern fericit să nu știe nimic despre motivul pentru care i se cerea să facă ceea ce i se cerea. Cu toate acestea, era una dintre puținele noastre piste.

– Mama dumneavoastră nu știe mai multe despre organizația lui Moriarty?

– L-a părăsit cu zeci de ani în urmă.

– Și ea nu cooperează cu el într-un mod reciproc avantajos?

– Nu, din câte știu eu.

Ea l-a fixat cu privirea.

– Nu este un răspuns prea liniștitor.

– Știu multe despre viața mamei mele. Moriarty ne vânează de aproape cincisprezece ani și nu ne putem permite să avem secrete. Orice ignoranță – orice presupunere greșită căreia i se permite un punct de sprijin – poate duce la

dezastru pentru întreaga familie. Faptul că nu știu despre ceva ar trebui să fie un răspuns suficient de liniștitor.

O replică puternică. Nu putea considera că mintea ei era complet liniștită, dar motivul pe care el îl oferise era cu siguranță suficient de detaliat. A luat ceainicul de pe lampa de spirt și a turnat apă fierbinte în ceainic.

– Cum a ajuns domnul Finch să aibă ceva de valoare pentru dumneavoastră? Lucra pentru Moriarty?

– Lucra, da.

Sperase, când se dovedise că domnul Finch ar putea fi în viață în cele din urmă, că nici el nu avea legături cu Moriarty. Bineînțeles că știuse întotdeauna că era o speranță deșartă, și totuși...

– De când? Și cum l-a găsit el pe Moriarty, sau invers?

– Nu știu când a început să lucreze pentru Moriarty. Știu însă că Moriarty are o preferință pentru cei nelegitimi – tind să fie înfometați de succes și nemiloși, pentru că lumea a fost nemiloasă cu ei. Nu îi lipsesc cuiva prea mult atunci când dispar și există întotdeauna o ofertă generoasă de bărbați tineri și dornici de afirmare născuți de partea greșită a păturii.

– Deci, când ați spus că are ceva ce vă doriți, vreți să spuneți că are ceva ce îi aparține lui Moriarty.

– Așa este.

– Ce anume?

– Nu știm cu exactitate. Ceea ce știm este că există un dosar privind planurile care vor fi puse în aplicare anul viitor. Planurile au dispărut în același timp cu domnul Finch și cu domnul Jenkins, cunoscut și sub numele de Richard Hayward. Moriarty este extrem de nemulțumit de dispariția planurilor și de trădarea subordonaților săi.

– De unde știți toate astea?

Zâmbetul lui era amar pentru cineva atât de tânăr.

– Cu cât știți mai puțin despre asta, cu atât mai bine.

– În regulă. Acest domn, Jenkins, a fost și el nelegitim?

– Cam așa ceva. Am înțeles că el și domnul Finch au frecventat aceeași școală și au fost în același cămin.

Deci avea dreptate, într-un fel, în legătură cu faptul că domnul Jenkins a fost orfan. Cum trebuie să fi fost pentru niște tineri precum fratele ei și domnul Jenkins să se simtă nu atât copii ai acelor tați îndepărtați și bine născuți, cât saci de gunoi care fuseseră părăsiți cu neglijență? Și mai era de mirare că un om ca Moriarty le câștigase cu ușurință încrederea și loialitatea, cel puțin la început?

– De ce au fugit domnii Finch și Jenkins cu acele planuri? a întrebat ea.

– Nu am informații sigure în acest sens, ci doar speculații.

– Și care este speculația dumneavoastră?

– S-ar putea să fie ceva în acele planuri care ar putea fi folosit pentru șantaj – Moriarty plătește bine, dar nu atât de bine, încât un om să nu viseze încă la o avere.

– Cu siguranță, astfel de vise trebuie să fie temperate de teama de a-l călca pe bătături pe Moriarty.

– Tocmai de aceea nu sunt pe deplin sigur de propria mea suspiciune. O altă posibilitate este că au vrut să nu mai fie angajații lui Moriarty și au crezut că, având planurile în posesia lor, acestea le-ar putea asigura protecția.

– De ce v-ați implicat în toate astea? Nu ar trebui să fie scopul dumneavoastră să stați cât mai departe de Moriarty?

– Timp de cincisprezece ani, rareori am rămas mai mult de trei luni în același loc, iar când am făcut-o, când credeam că suntem în siguranță și ascunși... A tras aer în piept. Vrem ceva despre Moriarty. Ceva care l-ar face să fie neliniștit în schimb în privința noastră. Ceva care l-ar forța să ne lase în pace, pentru că asta l-ar distruge mai întâi pe el.

– Și cum ați sperat să obțineți acest lucru, dându-vă drept domnul Finch?

– Nu l-am putut găsi. Așa că a trebuit să sperăm că el ne va găsi pe noi.

– Abordându-i familia?

– Ne-am gândit că, dacă am fi fost flagranți în încercările noastre de a lua legătura cu familia dumneavoastră, poate că l-ar fi supărat suficient de tare pe tatăl dumneavoastră încât să trimită acuzații dure prin intermediul avocaților, ceea ce l-ar fi făcut pe domnul Finch să realizeze că există un impostor.

– Și apoi ce?

– I-am scris tatălui dumneavoastră de trei ori și i-am dat adresa noastră de fiecare dată. Speranța noastră era că domnul Finch, după ce avea vești de la sir Henry, ne va găsi. Atunci i-am fi oferit un târg: dosarul în schimbul siguranței sale.

– Cum îi puteți garanta siguranța? Nici măcar pe a voastră nu o puteți garanta.

– Și totuși suntem încă în viață, mai mult sau mai puțin întregi, după ani buni în care am fost căutați de Moriarty. Cine altcineva este mai bine poziționat pentru a-l ajuta să păstreze împreună trupul și sufletul?

Era posibil ca acest lucru să fie adevărat. Domnul Hayward, zis Jenkins, cu siguranță că nu mai putuse trăi la fel de mult după ce părăsise serviciul lui Moriarty.

– Apropo de păstrarea trupului și a sufletului împreună... ce s-a întâmplat cu domnișoara Marbleton?

– Ne-am întors la mine în seara aceasta, la doamna Woods. După vizita dumitale de la miezul nopții, primul ei gând a fost că era domnul Finch. Mi-a trimis o telegramă a doua zi. În timp ce încerca să se strecoare înapoi în casă, v-a văzut vorbind cu doamna Woods. Deoarece erați doar dumneavoastră, nu am crezut că ar fi atât de periculos să ne întoarcem. De fapt, principala noastră grijă a fost să evităm să fim văzuți de către doamna Woods. Nu am anticipat deloc ambuscada. Din fericire, doctorul Vickery a sosit acasă după o seară petrecută în oraș și a intrat în camera sa în timp ce noi așteptam pe scările de serviciu ca pasajul să se elibereze. Atunci am văzut că ușa noastră se deschide și se închide din interior. Încă ne gândeam că cel mai probabil erați dumneavoastră sau domnul Finch. Dar cel puțin eram în gardă... Pe scurt, am reușit să scăpăm de urmăritori în cele din urmă.

– Sunteți sigur de lucrul acesta?

– Se întâmplă să fie specialitatea noastră.

Spera, fără dar și poate că da, din moment ce se aflau deja pe proprietatea doamnei Watson.

– Atunci, de ce ați venit aici?

– Am văzut scrisoarea pe care v-a scris-o mama, spre sfârșitul afacerii Sackville. Ea este o excelentă judecătoare de caractere. Dacă ea are încredere, atunci și eu pot avea încredere în dumneavoastră.

– Nu v-ați făcut griji că locul acesta ar putea fi supravegheat?

– În această seară, slugile lui Moriarty supraveghează stațiile de la capetele liniei ferate, pentru că se așteaptă să fugim.

– Înțeleg că ați fost într-o asemenea stație și ați găsit-o sub supraveghere.

– Exact. În plus, voiam să vă pun o întrebare.

– Spuneți!

– De ce îl căutați pe domnul Finch?

– L-am căutat în numele unui client, un vechi prieten al domnului Finch, cu care avea o întâlnire permanentă.

Domnul Marbleton a ridicat o sprânceană.

– Cine este clientul?

– Nu am libertatea de a dezvălui această informație.

– Și clientul nu știe că sunteți rudă cu el?

– Asta nu pot fi sută la sută sigură. Doamna Marbleton știa că Sherlock Holmes era rudă cu Myron Finch când a venit să mă vadă?

– V-a chemat pentru o cu totul altă problemă.

– Asta nu răspunde la întrebarea mea.

– Nu, nu am știut. Dar după aceea, când am aflat de legătură, am fost siguri că nu-l adăposteați, cel puțin nu aici, pentru că am verificat locul din pod până-n pivniță. Și ar fi fost o nebunie să-l ascundeți la doamna Watson, când aveți o casă goală aici.

– Charlotte a dat din cap, a verificat ceaiul care stătea la infuzat în ceainic și i-a turnat o ceașcă.

– Mai aveți o întrebare, nu-i așa?

S-a uitat la ea un minut.

– Presupun că da. Sora dumneavoastră este bine?

– De câte ori v-ați întâlnit cu ea?

A adăugat zahăr în ceaiul său.

– De trei ori.

– Mai mult decât este necesar.

Roșise puțin?

– Poate. Se simte bine?

– Viața nu este ușoară pentru Livia – nu a fost niciodată. Este o femeie inteligentă, cu discernământ, care crede că inteligența și discernământul ei nu au nici o valoare.

– Probabil că și dumneata trebuie să fi simțit presiunea de a crede același lucru.

– Deloc. A trebuit să fac eforturi mari pentru a înțelege că există o astfel de presiune – nu sunt sensibilă la opiniile celorlalți, individuale sau colective. Dar Livia este. E chinuitor de conștientă de ceea ce se așteaptă de la ea și cât de diferită este de ceea ce se așteaptă să fie. Nu există nici măcar o clipă în care să nu-și simtă neajunsurile.

Stephen Marbleton a luat o înghițitură din ceaiul său – ținea ceașca cu ambele

mâini, ca și cum i-ar fi fost frig.

– De ce îmi spuneți asta?

– Ca să înțelegeți că este fragilă, dacă nu v-ați dat seama deja. Ea nu va pieri din cauza unui mic flirt, dar va suferi.

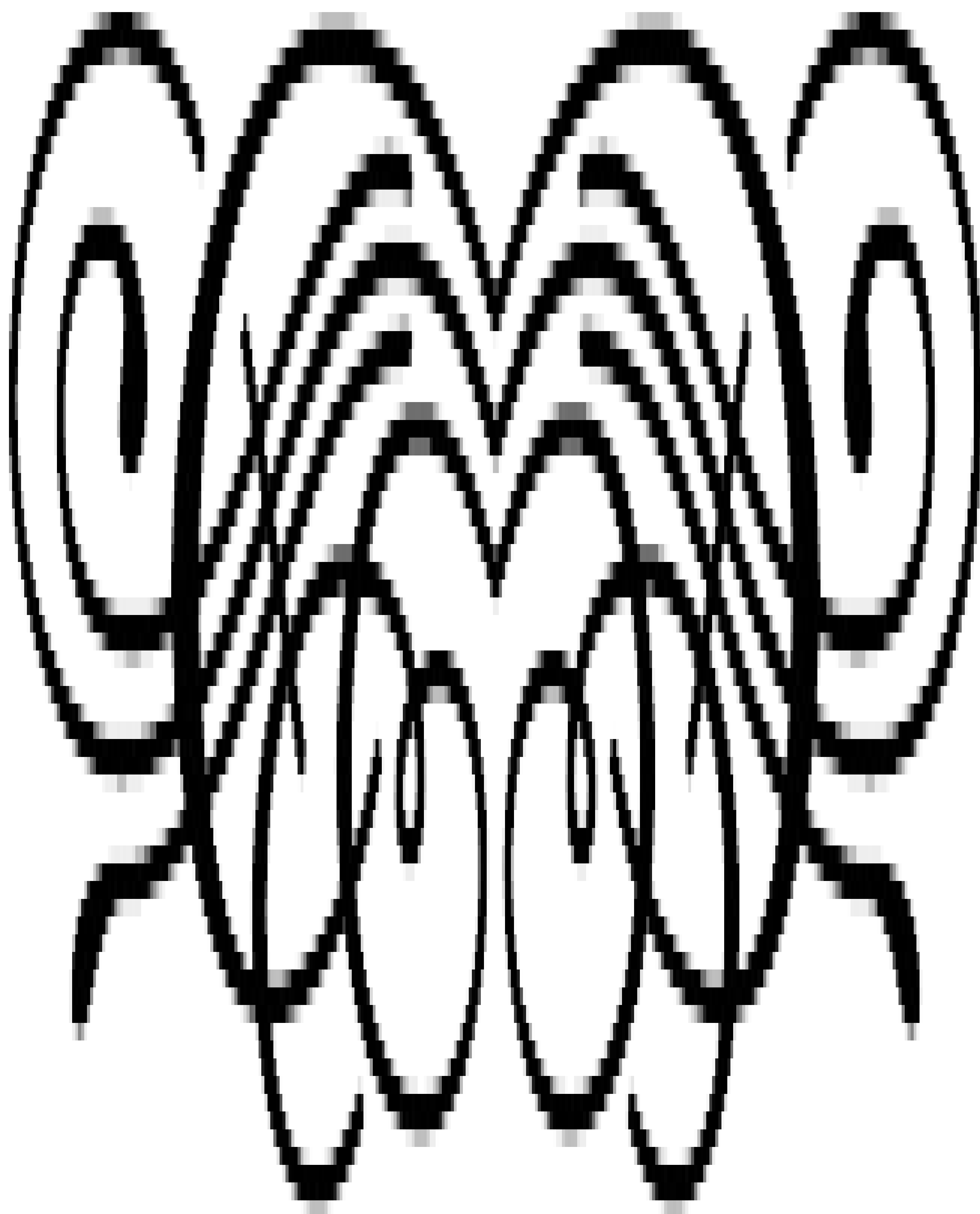
– Mă avertizați să mă îndepărtez de ea?

– Nu, dar se cuvine să vă semnalez consecințele probabile, astfel încât, dacă alegeți să continuați, să o faceți în deplină cunoștință de cauză.

S-a ridicat.

– Trebuie să fiți obosit. O să mă descurc singură.

Capitolul 18

SÂMBĂTĂ

Charlotte s-a trezit devreme, a luat un coș cu alimente din bucătărie și plecat la numărul 18, pe Upper Baker Street. Nu a fost surprinsă să-și vadă oaspeții nepoftiți plecați, dar a fost mai degrabă impresionată de cât de îngrijit și neatins arăta locul.

Un bilet fusese ascuns sub perna lui Sherlock.

Vă mulțumim pentru ospitalitate. Sperăm să ne întâlnim din nou în circumstanțe mai favorabile.

*

În ziua în care Charlotte aflase că femeia care păzise ușa de la intrarea doamnei Watson telegrafiase un verset biblic pentru a fi publicat în ziar, trimisese o cerere de consultare a arhivelor de la Times. Permisiunea fusese în sfârșit acordată.

Se așteptase ca locul să fie zgomotos. Dar presele de imprimare nu erau pornite în acel moment, iar birourile ziarului, deși pline de viață, erau mult mai liniștite decât un salon în seara unei petreceri.

O sală de redacție mare, bine luminată, era punctul de ancorare a întregii operațiuni, cu o masă de stejar de mari dimensiuni în centru și birouri mai mici dispuse de-a lungul pereților, mobilate cu toate uneltele și instrumentele necesare pentru a facilita actul de scriere. Alături de sala de redacție, potrivit funcționarului care o conducea, se afla sala de mese a redactorilor.

Arhiva, aflată în josul coridorului de la sala de mese, conținea toate edițiile Times de la înființarea ziarului.

Charlotte a primit instrucțiuni scurte, apoi a fost lăsată să răsfoiască.

Ea presupusese că versetele biblice apăreau săptămânal. De fapt, apăreau de trei

ori pe lună, întotdeauna la aceleași date. A verificat ziarele din urmă cu trei ani, dar versetele nu erau acolo. Când s-a uitat cu atenție, totuși, a găsit un cifru săptămânal care se descifra într-un număr roman, urmat de un număr. XIII, 260, XI, 81, XIV, 447, și așa mai departe. Nu păreau să se refere la Biblie. Charlotte s-a ridicat și a mers în camera alăturată, unde lucrau mai mulți corectori, înconjurați de sute de dicționare și enciclopedii. A localizat Enciclopedia Britannica, volumul 8, pagina 260. Pe prima pagină era Anglia.

Celelalte coduri au oferit și ele câte o semnificație – dacă asta însemnau.

Dar care era rostul tuturor acestor lucruri?

S-a gândit un timp, apoi s-a dus la casa din Portman Square și i-a lăsat un bilet lordului Bancroft.

Când anume a fost trimis prin telegramă cifrul Vigenère pe care mi l-ați dat?

Informația va fi foarte apreciată.

*

Doamna Burns, fidelă cuvântului dat, era la cantina de supă, curățând morcovi. Doamna Watson și-a legat un șorț și s-a apucat de o grămadă de legume.

– Uneori vin aici și alte doamne să ne ajute. Dar ele sunt pretențioase. Nu vor să facă nimic prea murdar, greu sau fierbinte. Sunteți în regulă, doamnă Watson? a spus doamna Burns, după ce trecuse aproape o oră.

Doamna Watson a râs.

– Asta probabil pentru că nu sunt o lady, doamnă Burns. Am fost actriță de musical. Chiar dacă m-aș căsători cu un duce, doamnele adevărate tot ar strâmba din nas la mine.

Doamna Burns s-a oprit din ceea ce făcea.

– Nu râdeți de mine, nu-i așa?

– Dacă aș fi vrut să râd de dumneata, doamnă Burns, v-aș fi spus cât de respectabilă sunt, în loc să fac opusul.

– Deci, chiar ați fost pe scenă, cântând și dansând?

– Exact așa cum am spus.

– Și ați avut domni în genunchi la ușa cabinei, implorându-vă favorurile?

Doamna Watson a râs din nou.

– Nu în genunchi. Dar da, au fost câțiva domni pe ici, pe colo care au vrut să se prezinte și alte nimicuri.

– Nimicuri, hm?

– Oh, știi dumneata.

Doamna Burns a ridicat o sprânceană, dar expresia ei era mai degrabă încântată decât scandalizată.

– Sper că ați ales cum trebuie.

– Aveam modul meu de a gestiona acest aspect al afacerii, a spus cu modestie doamna Watson.

Doamna Burns a clătinat din cap și a reluat decojirea.

– Niciodată nu m-am gândit că voi întâlni o actriță la cantină.

– M-am întâlnit cu vechi cunoștințe în librării, în gări și, odată, în timp ce mă plimbam pe dealurile din Pennine. Nu suntem atât de puțini, mai ales în Londra.

Doamna Burns a mai scuturat puțin din cap. Apoi s-a uitat la doamna Watson și a spus:

– Întotdeauna am fost interesată de teatru. Nu să apar pe scenă, mă rog – nu aș vrea ca toți acei străini să se holbeze la mine. Dar ar fi... eliberator, nu-i așa, să fiu într-un loc în care toată lumea este, ei bine, nu știu cum să o spun fără să

jignesc, dar...

– Unde nimeni nu este, la drept vorbind, atât de respectabil, a încheiat doamna Watson zâmbind.

– Și, prin urmare, respectul trebuie câștigat, pentru că toată lumea pornește de pe aceeași treaptă.

– Dacă sunteți în căutarea unei profesii egalitare, nu sunt sigură că teatrul este răspunsul dumitale. Iar numărul de îmbrânceli pentru o poziție este la fel de acerb ca tot ceea ce vezi în societate în plin sezon. Dar mie mi-a plăcut. Există o anumită magie în a juca și îți poți face mulți prieteni, chiar dacă există și multă nebunie urâtă.

Mai degrabă ca viața însăși.

Doamna Burns nu a răspuns. În bucătărie, cuțitele băteau pe scândurile de tăiat, iar aburii șuierau din cazane. Doamna Watson a crezut că doamna Burns își epuizase curiozitatea, dar aceasta din urmă a continuat:

– O parte din motivul pentru care mă tot gândesc din când în când la teatru este din cauza unei persoane pe care o cunoșteam. El este, ei bine, de o anumită convingere, cum se spune.

– Vreți să spuneți că interesul său romantic nu este legat de femei.

– Da, avea această înclinație. Îl bătea gândul să se alăture teatrului... credea că acolo nu vor fi atât de respingători cu cei ca el.

– Nu se înșela întru totul. Sunt mai mulți de felul lui în teatru decât în populația generală, aș spune. S-ar fi simțit mai puțin singur și mai puțin expus pericolului. Dar asta nu înseamnă că ar fi fost tratat bine de toată lumea sau că oamenii de scenă nu i-ar fi pus porecle urâte sau nu ar fi făcut gesturi grosolane când ar fi trecut în costumația lui.

– Nu există utopii nicăieri, nu?

– Mă tem că nu. Asta este tot ce avem. Doamna Watson a lăsat să treacă o clipă. Iar dumneavoastră, doamnă Burns, nu vreau să fiu directă, dar sunteți o femeie frumoasă. Ați avut vreodată probleme la serviciu?

Doamna Burns a ridicat din umeri.

– Sinceră să fiu, nu cred că are vreo importanță dacă o femeie este sau nu atât de arătoasă când vine vorba despre aceste lucruri. Un bărbat nu decide brusc, în fața unei femei frumoase, că i se cuvine să aibă mâna sub fusta ei. Dacă este de acest gen, poate că este mai probabil să o facă atunci când femeia este frumoasă. Dar chiar dacă nu ar fi, ar face-o oricum pentru a se mulțumi pe sine.

Un răspuns bun, dar nu cel pe care îl căuta doamna Watson.

– Sper că nu aveți probleme cu stăpânul în această privință.

– Nu, doctorul Swanson este în regulă. Vorbește mai mult decât mi-aș dori, dar este în regulă.

– Dacă se îndrăgostește de dumneavoastră într-o bună zi și vine cu o cerere în căsătorie?

– Oh, iată un gând, a chicotit doamna Burns. Dacă face asta, îi voi spune că prefer să am grijă de el pe bani decât să am grijă de el pe gratis.

– Cu siguranță, trebuie să existe și alte avantaje în a fi soția unui medic prosper. În primul rând, o poți stăpâni pe fiica lui enervantă.

– Tentant, dar nu suficient de tentant – aș prefera să nu-i văd deloc fața. În plus, am pe cineva. Doamna Burns s-a aplecat. O cheamă Gabrielle – lucrează pentru o văduvă bogată, cu trei fiice care vor să fie contese. Și într-una din zilele acestea ne vom retrage împreună în sudul Franței.

– Ah, a spus doamna Watson. Deci bietul doctor nu a avut nici o șansă.

– Acum, dacă ar fi fost duce, poate că m-aș fi gândit, a chicotit din nou doamna Burns. Știu că ducesele umblă și își iau amanți. Dar un doctor se va aștepta ca eu să fiu toată grijulie și corectă. Dar nu sunt. Nu a existat niciodată nimeni pentru mine în afară de Gabrielle, dar bătrânul doctor Swanson ar avea un atac de apoplexie dacă i-aș spune că mai degrabă m-aș culca cu ea decât cu el.

– Sau ar putea cere să vi se alăture. Nu se știe niciodată.

– Doamna Burns a rămas cu gura căscată la doamna Watson înainte de a izbucni

în chicoteli. Au râs împreună timp de un minut, apoi s-au apucat de un coș cu cartofi.

– Hm, intriga se îngroașă... sau se subțiază? a întrebat Penelope.

Mătușa ei trăgea un pui de somn, iar domnișoara Holmes făcuse o relatare concisă a ceea ce mătușa Jo aflase la cantină – nu exista niciodată un moment de plictiseală în afacerea Sherlock Holmes.

– Dacă doamna Burns nu este câtuși de puțin interesată de doctorul Swanson, atunci doamna Morris se amăgea până la urmă?

– Nu s-a mai plâns de sănătatea ei de când a venit la mine, a spus domnișoara Holmes. În fiecare dintre ocaziile ulterioare în care ne-am întâlnit, părea să fie într-o formă robustă și bucuroasă pentru asta.

– Deci, ce aveți de gând să faceți?

– O voi căuta din nou pe doamna Morris și îi voi mai pune câteva întrebări.

Penelope a clătinat din cap, ușurată că nu era problema ei. Au vorbit puțin despre doamnele de Blois, care trimiseseră deja două cărți poștale din călătoriile lor. Apoi, Penelope a decis că făcuse suficientă conversație de politețe.

– Chiar aveți suspiciuni cu privire la lordul Ingram, domnișoară Holmes?

Fața domnișoarei Holmes era ca a unei Madone în seninătatea ei.

– Nu în mod special.

– Dar ieri i-ați spus mătușii Jo că ați crezut că era posibil ca omul care întreba de domnul Finch să fie el.

– Ar putea fi cineva trimis de el.

– Doar nu credeți că l-a terminat pe domnul Finch?

– Nu. Dar cum pot fi sigură că nu a încercat să afle tot ce a putut?

Penelope a încercat să și-l imagineze pe lordul Ingram furișându-se, strângând în secret informații despre fostul drăguț al soției sale. Nu putea – dar, la fel ca

domnișoara Holmes, nici nu putea să respingă complet această posibilitate. Poate că el nu o mai iubea pe Lady Ingram, dar ea era încă soția lui și mama copiilor lui. Cine, în afară de persoana însăși, putea fi sigur de ceea ce făcuse sau nu făcuse aceasta?

– Tatăl meu se consideră un om deștept, a continuat domnișoara Holmes, și crede că mama mea este de o inteligență mediocră. Așa că și-a semnalat aventurile într-un mod subtil. Dar, din câte îmi dau seama, ea a știut întotdeauna, cu mult înainte ca el să se deranjeze să trimită acele semnale. O gospodărie poate ascunde multe secrete. Dar lordul Ingram este un bun observator. Poate că Lady Ingram a reușit să îi ascundă totul înainte de această vară. Dar, având în vedere activitatea ei frenetică în urma dispariției domnului Finch, nu este exagerat să presupunem că el are o idee că nu este totul în regulă.

– Dar acel om despre care vorbim, cel pe care credeți că lordul Ingram l-ar fi putut trimite, a vizitat satul domnului Finch acum o lună. Iar dispariția domnului Finch este mai recentă de atât.

– Nu putem avea încredere în totalitate în versiunea lui Lady Ingram în ceea ce privește evenimentele. Ea a spus că nu știa nimic despre unde ar fi putut să-l găsească pe domnul Finch. Dar vizita ei la avocatul tatălui meu arată că știe mai multe decât ne-a spus. Dacă a mințit în legătură cu un aspect al cazului, ar fi putut foarte bine să mintă și în legătură cu alte aspecte.

Penelope a oftat.

– Aș vrea să pot fi sigură că lordul Ingram nu a fost implicat.

– Și s-ar putea să nu fie – nu în mod direct, în orice caz. Dar, indiferent de situație, dacă soția lui este implicată, atunci nici el nu poate scăpa de încurcătură.

Semne revelatoare de dezamăgire trebuie să fi apărut pe fața lui Penelope, pentru că domnișoara Holmes a spus foarte mărinimoasă:

– Domnișoară Redmayne, am o întrebare de natură medicală. Credeți că ați putea să mă ajutați?

*

Trecuseră ani buni de când lordul Ingram pășise ultima dată în dormitorul soției sale din casa lor din oraș. Existau schimbări – noul ceas de pe șemineu, două mici peisaje marine despre care nu-și amintea să fi fost acolo înainte. Dar, în general, camera i se părea atât de familiară, încât aproape că se aștepta să-i întâlnească privirea în oglinda de la toaletă în timp ce-și peria părul frumos, cu un zâmbet încântat pe față.

Nu, zâmbetele încântate erau de la începutul căsniciei lor. Ultima dată când el pășise în această cameră, ea zâmbise, dar zâmbetul fusese superficial, aproape forțat.

Își dorise să facă dragoste cu ea, în speranța că apropierea fizică ar putea acoperi distanța care se întindea între ei, o distanță pe care nu o putea reduce, orice ar fi făcut. Dar, în cele din urmă, plecase după ce îi spusese noapte bună și alte câteva nimicuri, atât de nedorit se simțise în spațiul ei intim.

În săptămâna următoare, nașul său murise pe neașteptate. El îi spusese că moștenise doar o rentă viageră de cinci sute de lire sterline, în loc de averea care se afla în testamentul nașului său, iar ea se înfuriase la culme. Se căsătorise cu el pentru că se aștepta ca el să fie un om foarte bogat, strigase ea, iar acum se căsătorise cu el degeaba. Acum, copiii ei aveau sânge evreiesc degeaba.

La început a fost încurajat de furia ei – furia era solidă, furia era reală, furia era ceva ce putea investiga și despre care putea afla mai multe. Orice era mai bine decât distanța politicoasă care îl făcea să dispere.

Ceea ce-i spusese ea de fapt necesitase minute, ore, zile pentru a-și găsi ecou.

Pentru a deveni real.

Nu și-au mai vorbit niciodată, decât din necesitate.

Atunci, de ce se afla el aici, în camera ei?

Acțiunea lui era răspunsul pe care nu voia să-l exprime în cuvinte.

Pe jumătate rușinat, dar inexplicabil de constrâns, a cercetat camera cu o minuțiozitate care ar fi trebuit să fie rezervată doar celor suspectați de vânzarea

secretelor coroanei.

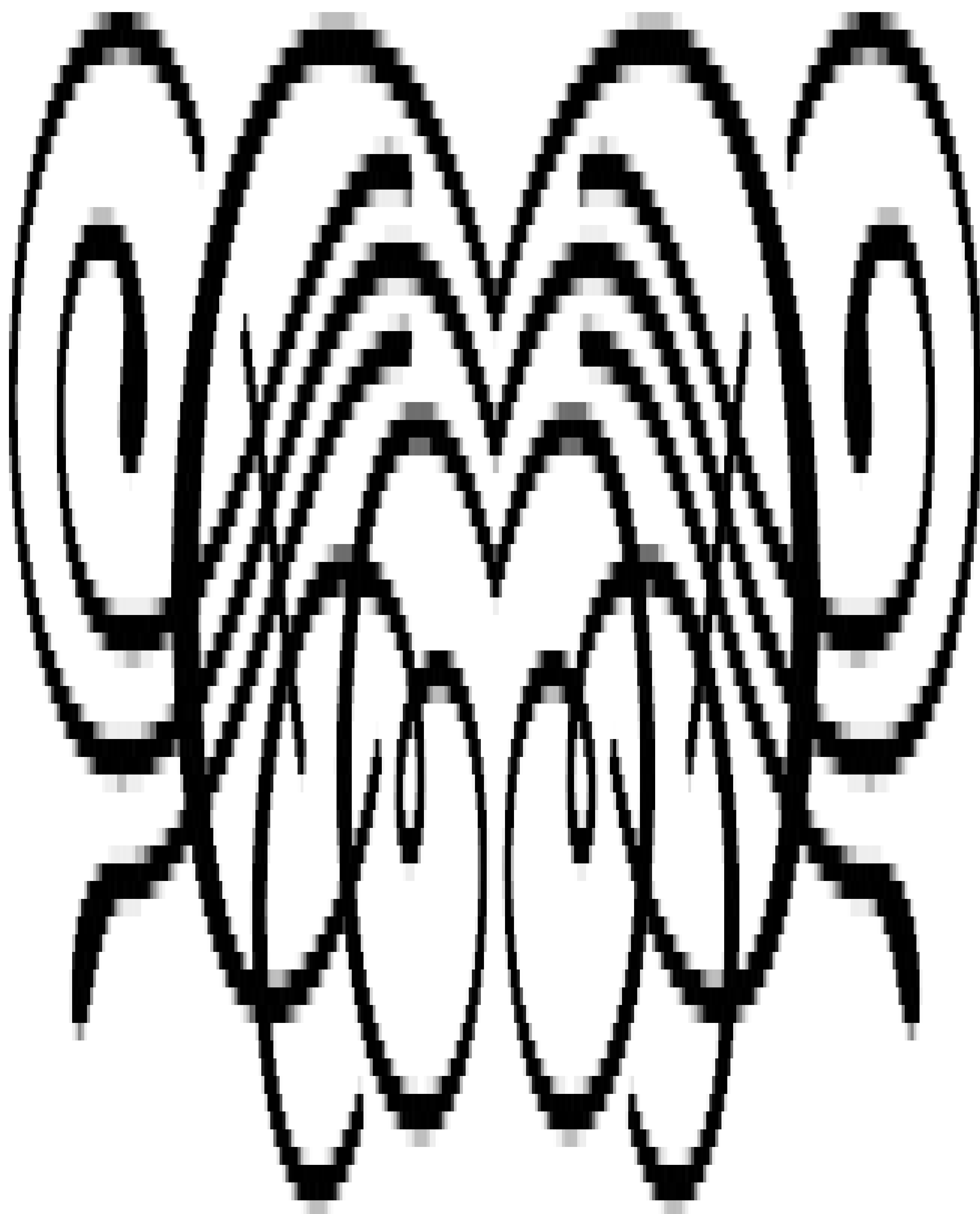
Când în camera ei nu a găsit nimic, a căutat în biroul lui, pe care știa că ea îl folosea uneori când el nu era acasă. Când nu a găsit nici un indiciu – din păcate, benzile mașinii de scris nu păstrau o înregistrare lizibilă a ultimului text scris pe ele – s-a uitat cu atenție la colecția sa de cărți. Menajerele ștergeau praful de pe cărți în mod regulat, dar nu făcea parte din rutina lor zilnică și ar fi fost posibil să-și dea seama dacă un anumit volum fusese luat recent de pe rafturi.

Prima carte care arăta semne inconfundabile că fusese folosită în ultima vreme – praful de pe copertă fusese șters – era un volum despre dreptul matrimonial.

Nu avea un interes deosebit pentru drept. Setul de tratate fusese un cadou, dar nu-și putea aminti nici ocazia, nici pe cel care i l-a oferit. Paginile erau complet netăiate, cu excepția secțiunii referitoare la desfacerea căsătoriilor.

Asta avea de gând să facă? Se interesase discret de un divorț?

Capitolul 19

LUNI

Domnișoară Holmes, doamnă Hudson, ce surpriză minunată!

Droctorul Swanson s-a ridicat și a dat mâna călduros cu Charlotte și cu doamna Watson. Clarissa nu se va întoarce decât peste o jumătate de oră – este în parc, își face plimbarea de dimineață. Sper că, între timp, compania mea vă va face plăcere.

– Cu siguranță. a zâmbit domnișoara Holmes.

– Să sun după o cafea? Doamna Burns este acasă astăzi și ne putem bucura cu toții de minunata ei cafea.

– Nu ne supărăm deloc.

Și-au petrecut timpul discutând până când o menajeră a adus cafeaua. Doctorul Swanson a turnat-o ceremonios, iar interlocutoarele sale au fost generoase în laudele lor la adresa aromei și a gustului băuturii.

Domnișoara Holmes a savurat-o pe a ei cu mult zahăr și frișcă. Apoi a pus jos ceașca și a spus:

– Trebuie să ne iertați, domnule doctor Swanson – și pe fiica dumneavoastră, de asemenea – pentru că nu am fost perfect sincere cu dumneavoastră la întâlnirea noastră anterioară. Vedeți, doamna Morris nu ne-a cunoscut la cercul de tricotat al doamnelor. În schimb, am făcut cunoștință cu ea când a sosit la ușa noastră, nu cu mult timp în urmă, pentru a-l consulta pe Sherlock Holmes, fratele meu, deoarece era în secret tulburată, temându-se că este otrăvită în propria casă.

Dr. Swanson a clipit la auzul numelui Sherlock Holmes. A dat înapoi la cuvântul otrăvit.

– Biata copilă... nu știam că se simțea hăituită în asemenea măsură. Dar e doar Londra. Însuși aerul nostru este nociv. Cei mai mulți sunt obișnuiți cu el, dar din când în când unii devin insuportabil de sensibilizați la particulele pernicioase pe care le respiră.

– Nu este ceea ce crede doamna Morris. Ea crede că doamna Burns intenționează să scape de ea pentru a putea să vă urmărească mai bine.

Doctorul Swanson a rămas cu gura căscată.

– Dar asta este ridicol. Doamna Burns nu este deloc genul acela de femeie. Doamne, acest punct de vedere este atât de complet rupt de realitate, încât nu am nici cea mai mică idee cum să rezolv problema.

Domnișoara Holmes s-a aplecat în față.

– Singurul mod în care puteți rezolva problema este să-i spuneți doamnei Morris adevărul.

Doctorul Swanson a privit-o fix.

– Mă... mă tem că...

– Vă temeți că știți exact despre ce vorbesc, domnule doctor. Fiica dumneavoastră crede că menajera a pus ceva în biscuiți ca să o îmbolnăvească. Dar nu a fost vorba despre biscuiți, ci despre cafeaua pe care a băut-o și pe care dumneavoastră ați modificat-o.

– Nu am pus otravă în cafea.

– Nu, nu i-ați face așa ceva. Dar ați vrut ca ea să fie suficient de bolnavă pentru a părăsi Londra. Așa cum stăteau lucrurile, ostilitatea doamnei Morris ar fi putut să o determine pe doamna Burns să își dea demisia, iar dumneavoastră nu voiați neapărat să se întâmple asta. Doctorul Swanson a înghițit în sec. Fiica dumneavoastră a trădat o profundă aversiune față de fructele tropicale. Uneori, oamenilor nu le plac anumite alimente pentru că nu le suportă gustul. Alteori, este pentru că reacționează grav chiar și la cea mai mică cantitate. Fratele meu a luat în calcul posibilitatea ca ea să fie alergică la o varietate de fructe tropicale. Dar ea le evită insistent – evită chiar și fructele uscate, care nu sunt de origine tropicală. Cum ar fi posibil, atunci, să se introducă un astfel de alergen în dieta ei? El a fost nedumerit până când i-am amintit că în încăperea de lângă bucătărie, pe care o cunoașteți pentru că obișnuiți să vă faceți propria cafea, există o sfoară din fibră, care provine de la nucile de cocos. Nu ar trebui să vă fie prea greu să tăiați – sau să măcinați – o cantitate mică, astfel încât să semene cu cafeaua măcinată. Încăperea nu este foarte luminoasă și, în orice caz, doamna Morris nu

ar trebui să aibă nici un motiv să suspecteze ceva în neregulă cu cafeaua pe care o măcinase ea însăși cu doar câteva ore în urmă.

Doctorul Swanson s-a prins de brațele scaunului său.

– Aveți... aveți de gând să-i spuneți Clarissei?

– Nu ar trebui să facem asta?

– Vă rog, vă rog, nu o faceți. Ar devasta-o. Vă jur că scopul meu nu a fost să o rănesc. A fost exact cum ați spus, am sperat că va părăsi Londra.

– Ați văzut cum a suferit și totuși ați făcut-o și a doua oară. Doamna Watson nu s-a mai putut abține. Ce fel de tată sunteți dumneavoastră?

– Trebuie să înțelegeți că, după moartea soției mele, am început să mă consider un om aflat la sfârșitul vieții. Un om bătrân. Mi-am pierdut interesul pentru lucruri. Am încetat să mai citesc ziarele. A trebuit să mă forțez să răspund la scrisori, când înainte fusesem întotdeauna un corespondent prompt. Apoi, vechea mea menajeră s-a pensionat și a venit doamna Burns. Și... și dintr-odată m-am simțit din nou tânăr. În timp ce înainte puteam vedea doar sfârșitul, acum vedeam un viitor. Ea este frumoasă și cultă. Am putea merge împreună la teatru și la conferințe. Am putea călători în toată lumea. Mi-am vândut cabinetul pentru a avea mai mult timp să o curtez, dar este atât de corectă și de enigmatică. În cele din urmă, am crezut că se deschide în fața mea. Apoi Clarissa a venit în vizită și nu a mai plecat. Și am început să mă simt destul de agitat. Este o bijuterie doamna Burns. Ce se întâmplă cu negustorii care vin în casă, ce se întâmplă dacă unul dintre ei îi câștigă mâna în schimb? Și apoi... și apoi mi-am amintit de alergia Clarissei...

Era un bătrân care privea implorator la domnișoara Holmes și la doamna Watson.

– Doctore Swanson, sunt două lucruri pe care trebuie să le știți, a spus hotărâtă doamna Watson. Unu, nu vei reuși niciodată cu doamna Burns. Ea are pe cineva și are toată intenția de a-și petrece restul vieții cu acel cineva, de îndată ce amândoi vor părăsi serviciul. Doi, fiica dumitale nu se va întoarce la soțul ei. Sherlock Holmes avea suspiciunile sale. Eu și domnișoara Holmes, la indicațiile lui, am vizitat ieri Devonport. Am aflat despre căpitanul Morris că a adus o altă femeie în casa lui. Doamna Morris a ales, evident, să nu accepte un astfel de

aranjament.

– Acel... acel bădăran!

– Nu a fost foarte norocoasă cu bărbații din viața ei, a spus doamna Watson acidă.

Doctorul Swanson a făcut o grimasă, dar nu a contestat afirmația ei.

– Voi avea grijă de ea. Vă rog să nu-i spuneți!

– Nu o vom face. Aveți dreptate, ar devasta-o... și nu sunt sigură în acest moment cât de multă devastare mai poate suporta. Dar vom avea nevoie de o declarație semnată de dumneavoastră, care va fi păstrată într-o cutie încuiată la Banca Angliei. Și intenționăm să o vizităm în mod regulat pentru a ne asigura că se simte bine.

Doctorul Swanson a înghițit în sec, dar a făcut cum i-au cerut. Abia când s-au ridicat pentru a pleca, a întrebat:

– Și ce îi veți spune?

– Puteți să-i spuneți că am fost și v-am comunicat rezultatele anchetei noastre, și anume că acest lot special de boabe de cafea a fost depozitat împreună cu niște nuci de cocos. Ne-ați confirmat că este foarte alergică la nucile de cocos și, iată, misterul este rezolvat.

– Încă mai cred că ar fi trebuit să-i spunem doamnei Morris adevărul, a spus domnișoara Holmes, în timp ce ieșeau din casa doctorului Swanson.

Poate că avea dreptate. Dar doamna Watson pur și simplu nu putea suporta să îi facă asta bietei femei. Ea nu avea unde să se ducă în altă parte. Adevărul nu ar fi făcut decât să o facă să se simtă nefericită toată viața ei, că tatăl pe care se bazase că o va proteja de soțul care o înșelase, în cele din urmă, o trădase la rândul lui.

– Voi folosi intrarea de serviciu de aici, a spus doamna Watson.

Domnișoara Holmes a dat din cap, fără a insista asupra punctului ei de vedere.

– Și ar fi bine să mă îndrept spre Times ca să mă prezint la întâlnirea de la arhivă.

După ce a plecat, doamna Watson a suspinat și a încercat să-și amintească ocaziile în care reușiseră să ajute clienții fără să frângă inima nimănui, inclusiv a ei. Îi fusese teamă uneori, dar această tristețe i se simțea mai greu de suportat ca orice frică.

„Bătrână prostuță, asta este doar pentru că nu ești în pericol acum“, își spuse ea însăși, în timp ce cobora la ușa de serviciu.

De fapt, nu era chiar așa. Domnișoara Holmes îi spusese că familia Marbleton se refugiase la numărul 18, de pe Upper Baker Street, și că dl Finch avea o legătură confirmată cu Moriarty. Pericolul plutea în aer – ea nu se mai gândise, pur și simplu, la lucrul acesta.

Doamna Burns a răspuns ea însăși la clopoțel.

– Doamnă Watson? Ce căutați aici?

Doamna Watson a zâmbit tristă.

– Dacă îmi oferiți o ceașcă din excelenta dumneavoastră cafea, vă voi povesti totul.

Doamna Burns a ascultat povestea cu o expresie din ce în ce mai neîncrezătoare, dar nu a întrerupt-o nici măcar o dată.

– Așa că asta e. Teoretic, în acest caz sunt implicați doar tatăl și fiica. Dar cred că ar trebui să știți.

Doamna Burns a rămas tăcută încă un timp.

– M-am gândit că doamna Morris a fost un pic idioată, dar nu merita asta.

– Nu, nu merita.

– Iar doctorul Swanson, n-aș fi bănuit niciodată că are o asemenea cruzime în el. Cât de tulburător...

– Mă bucur că nu vedeți asta ca pe ceva romantic.

– Doamne ferește, nu! Este egoist, pur și simplu.

– Ce veți face, atunci?

– Cred că voi căuta un alt loc.

– Îmi pare rău. Știu că nu asta ați vrut.

Doamna Burns a zâmbit.

– Nu vă faceți griji pentru mine, doamnă Watson. Știu cum să am grijă de mine. A însoțit-o pe doamna Watson până la ușă. Vă mulțumesc! Vă sunt foarte recunoscătoare.

– Și mă bucur că am fost de folos, a spus doamna Watson, trăgându-și mănușile. Apropo, prietenul pe care l-ați menționat mai devreme, a intrat vreodată în teatru?

– Cine? Ah, tânărul Greville? Nu, sora lui s-a căsătorit cu un bogătaș, iar ăsta a fost sfârșitul speranței lui de a avea o viață boemă.

Singura modalitate de a fi sigură că anunțurile din ziare pe care Charlotte le alesese erau cuvintele-cheie ale cifrului lui Moriarty era să le verifice. Acum, că lordul Bancroft îi transmisese data exactă la care cifrul Vigenère fusese trimis prin liniile telegrafice, ea a putut în sfârșit să facă testul.

Dar mai întâi, trebuie să găsească anunțul din ziarul respectiv. Ea a căutat la data respectivă și înainte de acea dată. Pentru că era vorba de un deceniu în urmă, a fost nevoie de o altă rundă de descifrare a tuturor mesajelor codate dintre anunțuri. În cele din urmă, a găsit unul care, atunci când a fost descifrat, arăta C 2 5 7. Un mesaj similar, apărut cu două săptămâni mai devreme, atunci când a fost redat în clar, scria H 146 6 4.

S-a uitat la litere și la numere timp de un minut. Apoi s-a dus în camera corectorilor și a întrebat dacă au o copie a textului din operele lui Shakespeare la îndemână. După cum s-a dovedit, erau două pe rafturi, o ediție modernă și una ca aceea a Liviei, un facsimil al primei foi.

S-a uitat în facsimil. Comedii, pagina 2, linia 5, al 7-lea cuvânt. Pământ. Acesta nu era cuvântul-cheie pentru cifrul Vigenère pe care îl rezolvase. A încercat să citească mesajul anterior. Istorii, pagina 146, linia 6, al patrulea cuvânt. Vrăjitor. Nu, nici ăsta.

Se înșelase complet?

Teoria ei era că aproape toate comunicațiile de la Moriarty către subalternii săi – și între subalterni – erau codificate. O astfel de practică avea avantajele sale, dar și partea sa de dezavantaje. Același cifru, folosit prea des, devenea ușor de prins de alții. Iar atunci când existau dezertori, aceștia puteau divulga secretul în întregime.

Soluția a fost, deci, să aleagă un cifru foarte sofisticat, iar apoi să schimbe frecvent cuvântul-cheie prin care putea fi codificat textul în clar. Ceea ce prezenta propriile probleme, și anume cum să difuzeze noul cuvânt-cheie, în așa fel încât toată lumea din organizație să afle de el aproximativ în același timp.

Ziarul s-a ocupat de difuzare. Dar cei care primeau anunțurile aveau totuși nevoie de o referință comună, ceva care să nu le fie prea greu de găsit. Sfânta Biblie. Enciclopedia Britannica. Comediile, Istoriile și Tragediile domnului William Shakespeare, cunoscute și sub numele de Primul Folio.

În cazul în care se producea o dezertare, cei responsabili schimbau pur și simplu cartea de referință.

Dezertorii puteau încă să citească anunțurile din ziar, dar ar fi fost destul de confuzi cu privire la noile cuvinte-cheie.

Un sistem complet. Un sistem funcțional. Și dacă ar fi fost Moriarty, privindu-l prin lentila dublă a paranoiei și a admirației de sine, un sistem aproape perfect.

Atunci, de ce nu era acesta sistemul?

Și-a dat o palmă în frunte, atrăgând o privire nedumerită și oarecum dezaprobatoare din partea celui mai apropiat corector. Desigur, chiar și cel mai meticulos sistem proiectat era predispus la erori umane. Dacă ar fi existat o greșeală din partea slugii care trebuia să posteze indiciul în ziare? Dacă o nenorocire sau o neatenție ar fi cauzat o întârziere în postarea liniei de legătură cu cifrele?

S-a întors la arhivă și a căutat în exemplarele din Times publicate ulterior trimiterii diagramei cifrate a lui Vigenère. Un anunț datat cu două zile mai târziu a fost descifrat ca fiind T 44 7 9.

Pagina 44 din tragedii a adus-o la Titus Andronicus. Și-a coborât degetul arătător până la rândul 7. Al nouălea și ultimul cuvânt de pe linie era... adevăr.

Și acesta era, într-adevăr, cuvântul-cheie al cifrului Vigenère.

Când domnișoara Holmes a ajuns acasă, la o oră după prânz, doamna Watson a sărit să o informeze despre ceea ce aflase.

– Doamna Burns a lucrat în casa lui Lady Ingram – ei bine, în gospodăria părinților ei, ca să fiu mai exactă, în perioada în care au locuit în Oxford.

Domnișoara Holmes s-a oprit doar o clipă pentru a-și scoate pălăria.

– Trebuie să plec imediat după ceai, doamnă. Vă supărați dacă îmi spuneți restul în timp ce exersăm canne de combat?

Doamna Watson a fost luată prin surprindere. De obicei, ea și Penelope trebuiau să-i reamintească domnișoarei Holmes, care prefera să rămână așezată, că trebuie să-și facă timp pentru a-și perfecționa abilitățile de autoapărare. Aceasta a fost prima dată când domnișoara Holmes a luat inițiativa.

– Bineînțeles.

S-au schimbat și s-au întâlnit în sala de sport, unde doamna Watson a supus-o pe domnișoara Holmes la exercițiile obișnuite de început.

– Loviți un pic mai tare, a spus domnișoara Holmes. Și vă rog să continuați cu ceea ce ați aflat de la doamna Burns.

Doamna Watson își legăna bastonul cu mai multă forță. Domnișoara Holmes s-a clătinat.

– Ei, haide! Nu lăsa o bătrână să te domine. Unde rămăsesem? A, da. Doamna Burns lucra pentru vara mamei lui Lady Ingram la acea vreme. Aceasta avea de gând să plece în străinătate pentru șase luni cu surorile ei și nu voiau să ia mai mult de o menajeră, așa că doamna Burns a fost împrumutată doamnei Greville

ca o favoare, deoarece familia Greville nu-și lua propriul personal cu ei la Oxford – nu voiau să se afle că locuiau într-o sărăcie lucie în apropiere, în loc să plece într-un mare tur în Europa.

Domnișoara Holmes a parat puternic și s-a ferit de următoarea lovitură a doamnei Watson cu o agilitate pe care doamna Watson nu o asocia în mod normal cu tânăra femeie.

– Bun! Mișcă-ți picioarele!

– Îmi mișc picioarele. Restul corpului meu nu le urmează suficient de repede.

– Așa că iat-o pe doamna Burns în acea gospodărie ciudată. Doamna Watson s-a întors la locul ei. Băieții ar fi trebuit să meargă la școală, dar nu existau bani pentru asta. Tatăl lor i-a învățat cât de bine a putut, dar uitase aproape toată latina și greaca. A spus că băieții erau ignoranți. Celui mai mic nu-i păsa, dar celui mai mare îi părea rău de asta.

– Și sora lor? Probabil că ai întrebat-o pe doamna Burns despre ea.

– Doamna Burns a spus că principala impresie pe care o avea despre Lady Ingram la acea vârstă era una de frustrare. O frustrare care se apropia de furie, uneori.

Doamna Watson a ezitat o clipă, aproape expunându-și brațul cu arma la atacul domnișoarei Holmes – poate că aceasta era lipsită de experiență, dar știa cum să sesizeze o oportunitate. Doamna Watson abia a reușit să evite bățul domnișoarei Holmes.

– Lady Ingram avea șaisprezece sau șaptesprezece ani pe atunci?

– Șaptesprezece ani, cred. A fost în iarna acelui an.

Domnișoara Holmes a sărit în lateral și s-a împins de perete pentru a evita să fie pusă la colț.

– Când am aflat că prima logodnică a tatălui meu îl părăsise pentru că făcuse un copil în afara căsătoriei, am crezut că nașterea unui fiu nelegitim în sine fusese cauza acelei respingeri – chiar dacă majoritatea bărbaților nu sunt considerați în mod deosebit răspunzători pentru astfel de ghinioane. Abia mai târziu mi-am dat

seama ce trebuie să se fi întâmplat – că lăsase însărcinată o servitoare în timp ce o curta pe Lady Amelia Drummond, iar aceasta l-a respins pentru infidelitatea sa. Având în vedere că s-a căsătorit cu mama mea în ziua în care trebuia inițial să se căsătorească cu Lady Amelia, domnul Finch este cu cel mult un an mai mare decât Henrietta, sora mea cea mai mare. Ceea ce l-ar fi făcut să aibă în jur de 23 de ani în acea iarnă.

Doi tineri, amândoi îngrădiți de circumstanțele lor.

– Credeți că Lady Ingram era frustrată pentru că nu putea fi cu domnul Finch? a întrebat doamna Watson. Și credeți că domnul Finch s-a lăsat recrutat de Moriarty din cauza frustrării de a nu se putea căsători cu Lady Ingram?

– Nu știu când s-a hotărât domnul Finch să i se alăture lui Moriarty. Stephen Marbleton nu avea această informație.

Domnișoara Holmes a sărit spre stânga, dar nu suficient de repede. Bățul doamnei Watson s-a lovit de brațul ei. Domnișoara Holmes a tresărit.

– Ești din nou obosită, draga mea. Trebuie să-ți dezvolți rezistența – ceea ce se va întâmpla doar dacă dedici mai mult timp exercițiilor fizice. Partea mai zburdalnică a minții doamnei Watson se întreba dacă nu cumva ar putea să scoată un picior și să o împiedice pe tânără, dar partea mai compătimitoare a decis că, înainte de a face acest lucru, trebuie să capitoneze camera. Apropo, ai observat că în ultimii ani, a apărut un curent subteran de furie la Lady Ingram, care nu fusese acolo când a apărut în peisaj?

– Întotdeauna a existat un curent subteran de furie la Lady Ingram – așa cum a existat întotdeauna unul la sora mea, Livia. Cu excepția faptului că Lady Ingram l-a ascuns pe al ei mult mai bine. Domnișoara Holmes a ridicat o mână pentru a indica faptul că avea nevoie de o pauză. S-a sprijinit de perete, cu umerii căzuți. Apropo, doamnă, aveți cumva o umbrelă cu greutăți – sau ceva asemănător?

– Domnul Gillespie este plecat în vizită la un client și nu este așteptat să se întoarcă astăzi, a spus secretarul său agitat, un tânăr cu tenul roșcat.

În loc să precizeze că văzuse bastonul domnului Gillespie, cu inițialele lui pe vârf, în suportul de umbrele din vestibul, Charlotte a zâmbit.

– Nu am nevoie să-l văd pe domnul Gillespie. Sunt sigură că, în calitate de mână

dreaptă, domnule...

– Parsons.

– Da, domnule Parsons. Sunt sigură că mă puteți ajuta cu o simplă informație.

– Mă tem că nu pot, domnișoară. Vedeți, mi s-a dat permisiunea să închid biroul mai devreme – chiar din acest moment, de fapt – pentru a... pentru a merge să o aștept pe mama la tren. Vine în oraș în vizită și nu vreau să rămână singură în gara Waterloo.

Culoarea lui se schimbase din roz în stacojiu în mai puțin de un minut. Fascinant cum fețele unor oameni îi trădează atunci când mint, nu că nu și-ar fi dat seama deja din scrisoarea pe jumătate terminată în mașina de scris – printre alte indicii de pe biroul lui – că se afla încă în plin program de lucru.

– Bineînțeles că nu ați vrea să aștepte singură, a spus ea cu amabilitate.

– Nu, într-adevăr. Dar dacă vă întoarceți mâine, domnișoară, la ora zece dimineața, sunt sigur că vă voi putea ajuta atunci.

Ea i-a zâmbit din nou.

– Așa voi face. Mulțumesc!

Când Charlotte a avut dovezi solide că ipoteza ei despre felul în care cei din organizația lui Moriarty își codificau și decodau mesajele era corectă, i-a trimis vorbă lordului Bancroft, solicitând o întâlnire. Și acum erau din nou așezați în salonul lipsit de inhibiții al casei de lângă Portman Square.

Ea i-a făcut o prezentare succintă a activității depuse în arhiva ziarului Times.

– Cred că am dreptate în legătură cu modul în care funcționează sistemul lui Moriarty. Dar, până acum, am un singur punct de coroborare, un cifru Vigenère vechi de zece ani. Dacă dumneata, domnule, ai în posesie exemple mai recente de cifru, despre care crezi că ar proveni de la Moriarty, aș dori să le folosesc pentru a verifica dacă într-adevăr am dat de ceva.

Lordul Bancroft a suspinat.

– Domnișoară Holmes, trebuie să mă consider dezamăgit. Când am primit biletul dumneata, am sperat că îmi vei da în sfârșit răspunsul mult așteptat la propunerea mea.

– Ah! a exclamat Charlotte.

– Într-adevăr. Au trecut două săptămâni. Și ne cunoaștem de mai bine de zece ani. Sunt convins că nu poți avea nici o reținere în privința caracterului meu, a finanțelor mele sau a sincerității mele în această privință.

– Nu, nu am.

De fapt, pe hârtie, erau o pereche aproape perfectă. El se dovedise a fi la fel de neconvențional și la fel de rece ca și ea.

– Acum, că ai înțeles reacția mea inițială față de scopul vizitei, permiteți-mi să mă adresez cererii dumneata. S-a lăsat pe spate în scaunul său. Mă tem că ai înțeles pe dos, domnișoară Holmes. Dacă ai descoperit modus operandi al lui Moriarty, atunci este de datoria dumneata să-mi dezvăluiți respectiva metodă. Iar eu îi voi pune pe subalternii mei să verifice dacă descoperirea este justificată.

Acesta nu era răspunsul pe care îl spera. Lordul Bancroft îi dădea de înțeles, deloc subtil, că o femeie care nu avea de gând să se căsătorească cu el nu se putea baza pe accesul continuu la lucrul său.

– Mă veți informa despre rezultate? Și cât de curând?

– Doar agenții coroanei vor fi informați de rezultate. Cu toate acestea, pot face o excepție.

Ea știa exact care va fi acea excepție. Și-a înclinat capul.

– Vă rog să mă lămuriți.

– ¨Te voi oferi ceea ce cauți, dacă am o promisiune fermă că vei deveni în scurt timp Lady Bancroft.

Dacă ar fi știut de teoriile care începeau să se coaguleze în capul ei, nu s-ar fi grăbit să se joace cu informații vitale. Dar problema era că ea nu era pregătită pentru ca el să cunoască aceste teorii.

De fapt, era imperativ ca el să nu aibă nici o idee despre ele.

Dar putea ea să fie cu adevărat de acord cu cererea lui capricioasă? Era chiar atât de important încât să intre fără nici o tragere de inimă în căsătorie – căsătorie – pentru a obține ceea ce avea nevoie?

Acesta a fost momentul în care perechea lor ideală pe hârtie s-a destrămat. Charlotte nu era lipsită de o doză de cruzime. Dar dacă ei îi curgea apă rece prin vene, atunci lordul Bancroft avea ghețari în venele lui. Și chestiunea era că nu avea nici o îndoială că el o va face să se țină de cuvânt, chiar dacă ea ar fi considerat că orice înțelegere fusese obținută sub presiune.

Deci, pe de o parte, zeci de ani cu un bărbat pe care nu l-ar fi ales singură, gând care îi făcea plămânii să se simtă de parcă ar fi fost prinși într-o presă hidraulică. Iar pe de altă parte... ceva mult, mult mai rău?

– De acord, a spus ea, privindu-l în ochi.

Uneori, trebuie să-ți plătești datoriile – iar ale ei erau atât multe, cât și mari.

Lordul Bancroft și-a permis un mic zâmbet. Era surprins, fără îndoială, dar și foarte, foarte mulțumit.

– Dar, a adăugat ea, stipulez că acordul nostru se va dovedi valabil doar dacă ceea ce îmi dați se va dovedi util.

– Și de unde să știu eu asta?

– O, veți ști, milord. Ea i-a întors zâmbetul, pentru că uneori și ea avea un aisberg sau două care îi pluteau prin vene. Și din moment ce îmi cereți atât de mult, va trebui să îmi împrumutați și un om care să aibă toată încrederea dumneavoastră.

Telegrama interceptată pe care lordul Bancroft i-o dăduse lui Charlotte – sau, mai degrabă, textul copiat, pe care ea îl verificase de trei ori față de original pentru a se asigura că nu se făcuse nici o greșeală de transcriere – era datată cu două zile înainte ca ea să descopere secretul casei din Hounslow.

Ceea ce însemna că nu mai trebuia să consulte din nou arhiva de la Times și nici măcar să se străduiască să descifreze vreun anunț micuț suplimentar din spatele

ziarului. Datorită investigației făcute pentru Lady Ingram, Charlotte avea deja toate anunțurile mici din acea perioadă înregistrate și descifrate în carnețelul ei.

Iar faptul că telegrama avea o dată scrisă în clar, a confirmat ideea ei că cei care primeau mesaje codificate trebuiau să știe când a fost compusă, pentru a ști ce cuvânt-cheie să folosească pentru a descifra codul.

Anunțurile din ziare care foloseau ca punct de plecare Enciclopedia Britannica sau prima ediție a pieselor lui Shakespeare au ajuns toate, fără echivoc, la un singur cuvânt din acele pagini. Dar cu versetele biblice nu era pe deplin sigură cum să procedeze. Din moment ce versetele în sine nu erau criptate, era logic, având în vedere natura secretă a organizației lui Moriarty, ca acele cuvinte-cheie să nu fie cuvinte vizibile în versetele anunțate. Dar dacă un verset servea drept indicator, spre ce arăta?

Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, se vor frânge, vor fi prinși în laț și vor fi luați.

Isaia 8:15.

A încercat primul și ultimul cuvânt al capitolului, urmat de primul și ultimul cuvânt din „Cartea lui Isaia“, dar nici unul dintre acestea nu a decodat nimic.

Titlul cărții? Tot nimic.

Și-a frecat tâmplele. Bineînțeles că nu procedase cum trebuia. Încerca să rezolve un cifru Vigenère. Cărțile în care urmau să se găsească cuvintele-cheie se schimbaseră de cel puțin două ori în ultimii zece ani. Cu toate acestea, ea încă presupunea că forma de bază a cifrului rămăsese aceeași.

În ce s-ar fi schimbat? Din moment ce indiciile cuvintelor-cheie erau acum acoperite de un văl mai puțin opac, ar trebui să rezulte că cifrul în sine a devenit unul și mai dificil de descifrat.

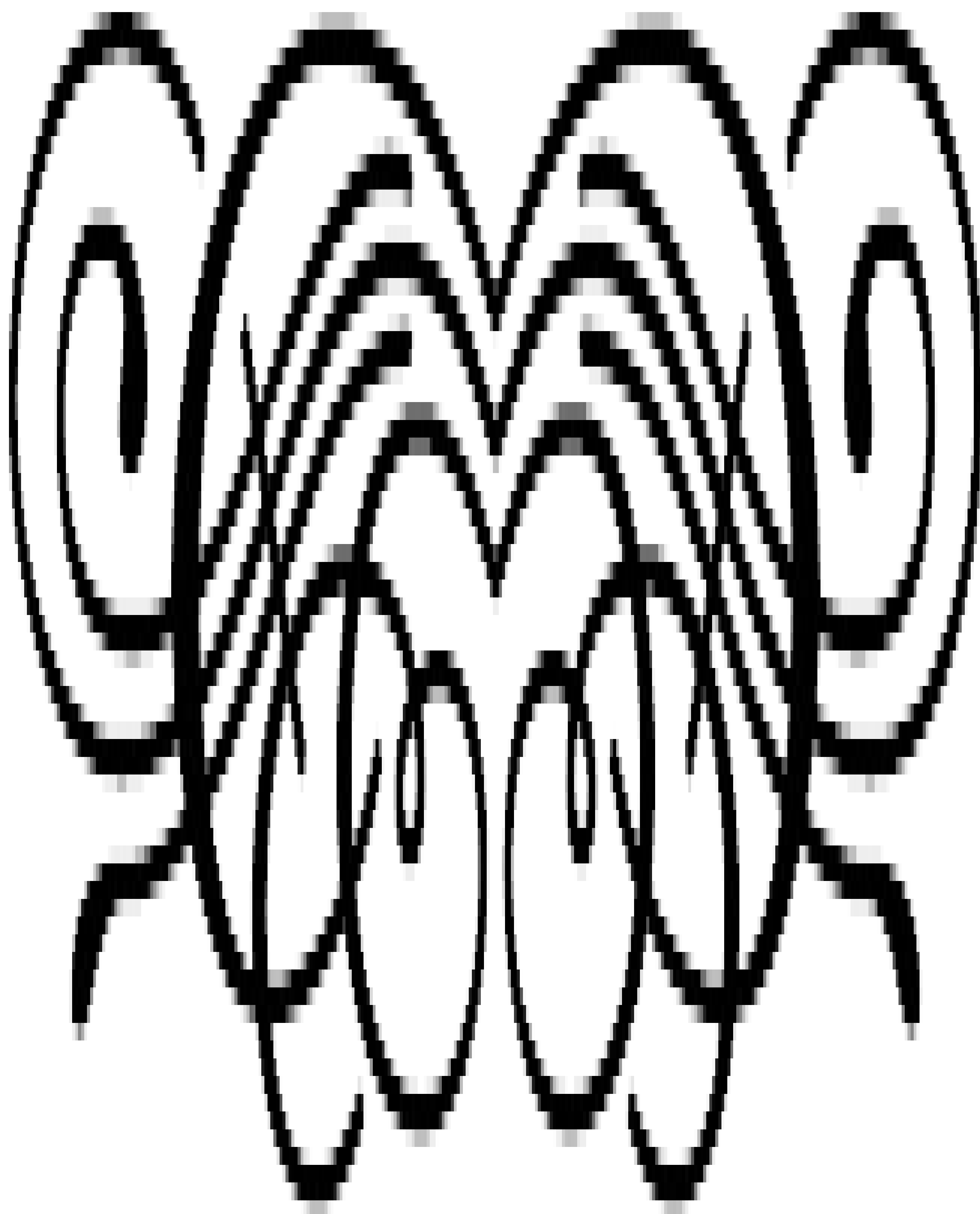
Un cifru Wheatstone? Acestea, fără cunoașterea cuvântului-cheie, erau practic imposibile. Dar ea avea cuvintele-cheie la îndemână – sau candidați, cel puțin, dacă lanțul ei de raționamente fusese corect până acum. A desenat un pătrat de cinci pe cinci, a împărțit literele textului cifrat în perechi și s-a apucat de treabă.

Și după ce a verificat, târziu în noapte, că într-adevăr ISAIAH servise drept

cuvânt-cheie pentru acea perioadă de zece zile, și-a lăsat capul pe birou.

Apoi a oftat, și-a consultat din nou caietul, a scos un teanc de hârtie și a început să scrie.

Capitolul 20

MARȚI

Livia continua să fie uimită de ea însăși.

În vinerea precedentă, după ce euforia ei pentru că nu avusese niciodată gânduri incestuoase, nici măcar accidental, se estompase oarecum, se îngrijorase că paginile pe care le produsese erau rezultatul exclusiv al abisului emoțional în care fusese aruncată. Că, dacă s-ar fi simțit mai mult ca ea însăși – nu că ar fi fost ceva de invidiat în asta – nu ar mai fi fost în stare să scrie nici un cuvânt.

Dar povestea a continuat în grabă. Ucigașul trimisese o bătrână să revendice obiectul sentimental pe care îl lăsase la locul crimei. Ea a reușit să scape de urmărirea lui Sherlock Holmes. Și acum un inspector de la Scotland Yard venise să-i spună lui Holmes că au arestat pe cineva – evident, pe cine nu trebuia – pe baza unor dovezi circumstanțiale.

A pus stiloul jos și și-a flexat degetele. Din când în când, se gândea cu nostalgie la mașina de scris a lui Charlotte. Dar, din nou, nu i-ar fi fost la fel de utilă Liviei. Chestia aia era zgomotoasă. Și cea mai bună perioadă de scris a Liviei – sau cel puțin cea mai neîntreruptă – se dovedise a fi dimineața devreme, înainte ca părinții ei să se trezească.

O servitoare a intrat în salonul de mic dejun, aducând cu ea poșta de dimineață. Livia a aruncat o privire superficială asupra teancului de scrisori, fără să se aștepte la ceva, dar numele dactilografiat de pe prima scrisoare spunea clar Miss Olivia Holmes.

Când a deschis plicul gros, nu a descoperit o scrisoare, ci un semn de carte mare, ilustrat de mână, care înfățișa o tânără femeie într-o rochie albă, citind pe o bancă din parc.

*

Charlotte a ajuns la biroul domnului Gillespie la ora precizată de Parsons,

secretarul. Parsons, al cărui chip era deja cu câteva nuanțe mai roșu, a insistat ca ea să intre în biroul domnului Gillespie.

– Nu am nici o treabă cu domnul Gillespie, a spus ea liniștită. Am nevoie doar de răspunsul la o întrebare rapidă din jurnalul pe care îl țineți pentru birou.

– Dar am instrucțiuni de la domnul Gillespie să vă conduc înăuntru.

Charlotte și-a încrucișat mâinile în jurul mânerului umbrelei.

– Chiar așa? Dacă domnul Gillespie este atât de dornic să fie în compania mea, poate să iasă și să mă vadă aici. Puteți să-i transmiteți cuvintele mele.

– Vreți să... veți rămâne aici?

– Bineînțeles. Nu ați răspuns la întrebarea pentru care am venit.

Parsons a clipit rapid, apoi s-a îndepărtat, întorcându-se să se uite la Charlotte la fiecare câțiva pași. În curând s-a întors și, împreună cu el, au venit nu numai domnul Gillespie, ci și sir Henry, tatăl lui Charlotte, cu îngrijitorul Mott după el.

– Ajunge cu prostiile astea, Charlotte, a urlat sir Henry. Vei pleca cu mine chiar acum!

– Ah, tată! Ce mai faci? Domnule Gillespie. Mott. Mâinile ei s-au strâns pe umbrelă. Nu putea fi pe deplin sigură de loialitatea lui Mott în această chestiune, dar chiar dacă el ar fi rămas neutru, ea tot se confrunta cu trei bărbați în toată firea. Umbrela cu greutăți a doamnei Watson, oricât de bine făcută, nu se va dovedi suficientă pentru a-i proteja libertatea. Din păcate, tată, sunt destul de ocupată astăzi și trebuie să îți refuz invitația.

– *Charlotte, a fost rostit numele ei cu un mârâit.*

– Da, tată?

– Trebuie să-ți spun în mod specific ce se va întâmpla dacă nu vii de bunăvoie?

– Mi-ar plăcea să aud, dar s-ar putea să-mi fie greu să cred un om care se știe că își încalcă cuvântul dat.

Domnul Gillespie și secretarul s-au uitat amândoi îngroziți la sir Henry, deși ea nu-și putea da seama dacă erau șocați de acuzație sau doar de faptul că o asemenea acuzație fusese rostită cu voce tare. Mott însă părea să încerce să nu cedeze în fața unui râs nervos.

Tatăl ei s-a înroșit aproape la fel de mult ca secretarul.

– Vii cu noi sau vei fi scoasă afară.

– Nu prea cred.

– A băgat mâna în geantă, a scos un Derringer Remington și l-a armat – nu era genul care să-și încredințeze siguranța doar unei umbrele.

Sir Henry a făcut ochii mari. Atât domnul Gillespie, cât și Parsons au făcut un pas înapoi.

– Îți vei împușca propriul tată?

– Îl voi împușca pe domnul Gillespie mai întâi – nu vă faceți griji, doar în picior. Și apoi te voi împușca pe tine, tot în picior. După aceea, nu cred că va mai fi nimeni altcineva deosebit de interesat să mă ducă undeva împotriva voinței mele. A zâmbit ușor. Tu m-ai învățat cum să folosesc armele de foc, tată. Știi că ținta mea este excelentă.

S-a auzit o bătaie la ușă. Cei patru bărbați s-au privit nesiguri unul pe altul. Bătaia s-a auzit din nou. Bărbații au rămas nemișcați.

Ușa s-a deschis și a intrat lordul Ingram. A aruncat o privire prin cameră și a întrebat.

– Încerci să-i iei ostatici pe acești oameni, Holmes?

– Nici pe departe, milord. Și bună dimineața și ție!

– E amanta ta?

Vocea lui sir Henry era înaltă și aspră.

Lordul Ingram a întors o față de o inocență surprinsă în direcția lui.

– Domnule, sunt un bărbat căsătorit. Și, spre deosebire de unii pe care îi pot numi, nu mi-am trădat niciodată jurămintele. Domnișoara Holmes se păstrează în stil admirabil, de asemenea, după cum îmi dau seama.

– Nu te cred.

– De ce nu? Spre deosebire de unii din această cameră, nici eu nu mi-am încălcat niciodată cuvântul dat.

Domnul Gillespie și secretarul au înghițit în sec la unison. Mott a fost cuprins de o criză de tuse. Sir Henry, care acum fusese acuzat de două ori de lipsă de încredere în decurs de cinci minute, privea în gol, ca și cum nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

– Atunci, ce cauți aici? a reușit în cele din urmă să spună.

– Mă aflu aici la ordinul fratelui meu. A cerut-o în căsătorie pe domnișoara Holmes și ar prefera ca ea să rămână la Londra până când îi poate da un răspuns.

– Lordul Bancroft vrea să se căsătorească cu ea?

– Da.

Sir Henry se întoarse spre Charlotte, arătând ca și cum ar fi avut nevoie disperată să sugrume pe cineva.

– Atunci, de ce nu ai spus da, fată proastă?

– Din același motiv pentru care nu i-am spus nici data trecută. Nu sunt încântată de ideea de a fi căsătorită cu lordul Bancroft.

– Chiar dacă ai putea...

– Chiar dacă aș putea să te fac mai fericit, pe tine, care nu ai nici un respect pentru dorințele mele?

– Ăsta e tot respectul pe care îl ai pentru cei care te-au crescut? a zbierat sir Henry stropind cu salivă.

– Nu, am mai mult respect pentru tine decât atât. De fapt, am de gând să vă

trimit ție și mamei o sută de lire sterline pe an.

– Niciodată nu ne vei putea răsplăti pentru nefericirea pe care ne-ai provocat-o!

Charlotte a ridicat o sprânceană.

– Să înțeleg că nu vrei cele o sută de lire pe an, atunci.

– Nu am spus asta.

– Le vrei sau nu?

– Da.

– Excelent. Dar înțelegi că nu vă dau acești bani pentru că am inimă bună. Vreau ceva în schimb.

Sir Henry își șterse o mână pe frunte.

– Ce e? Ce vrei?

– Veți vedea. Dar nu-ți face griji, nu va fi nimic care să-ți lipsească. A zâmbit, de data aceasta larg. Acum, domnilor, am venit să-i pun o întrebare domnului Parsons și aș vrea să trec la treabă. După cum am spus, va fi o zi plină pentru mine și nu este timp de pierdut.

– Mulțumesc, milord, i-a spus Charlotte lordului Ingram, după ce acesta a ajutat-o să urce într-o birjă.

El a dat din cap, a râs și a clătinat din nou din cap.

– Uneori am vrut să-l lovesc pe tatăl tău, dar nu sunt sigur că l-aș fi împușcat.

– Doar în picior, a precizat ea, și doar dacă refuza să dea dovadă de bun-simț.

– Și bietul avocat?

– Săracul avocat a fost de bunăvoie părtaș la o tentativă de răpire. A oftat. Participarea domnului Gillespie nu era deloc neașteptată, dar întreaga afacere încă îi dădea fiori reci pe șira spinării. Problema este că el credea că face ceva bun. Treaba cu forțatul unei femei adulte să fie închisă pentru tot restul vieții ei,

ca parte a datoriei față de tatăl ei.

Lordul Ingram s-a aplecat înainte și i-a strâns mâna.

– Știi că nu aș fi stat să te las să putrezești la țară.

Contactul mâinilor lor înmănușate a durat o fracțiune de secundă – și fiorul a ajuns până la umărul ei.

– Știu. Mă bucur prea mult să te am ca prieten.

Dar va mai fi el prietenul ei, după ce va auzi ce avea de spus?

Vechea tăcere amenința să coboare. În orice altă zi, ar fi lăsat să se întâmple asta. Dar astăzi a vorbit. L-a întrebat despre copiii lui. L-a întrebat despre siturile arheologice pe care plănuia să le viziteze din nou, acum că sezonul se apropia de sfârșit. L-a întrebat chiar și despre balul pe care el și soția lui urmau să-l organizeze, în cinstea zilei de naștere a acesteia, considerată ultima petrecere importantă a sezonului. Și, la rândul ei, i-a povestit despre cazurile ei recente – precum și despre încercarea doamnei Watson de a o transforma în cea mai importantă spadasină din Londra, ceea ce l-a făcut să râdă.

Trăsura se apropia de numărul 18, pe Upper Baker Street, când ea a spus:

– Mă bucur că Bancroft te-a trimis astăzi, fiindcă trebuie să vorbesc cu tine oricum. Vii să bei o ceașcă de ceai?

El a privit-o cu prudență, dar a spus doar:

– Bineînțeles.

S-au așezat în salonul lui Sherlock Holmes. Ea a făcut ceai și a pus pe masă o farfurie de macarons, ultimele succese ale doamnei Gascoigne, biscuiți de bezea ușori ca aerul, înveliți cu o umplutură delicioasă de cremă de unt.

Și acum, momentul adevărului.

– Ți-am cerut iertare mai devreme. Ești pe cale să afli de ce am făcut-o.

El amesteca în ceai fără să-l bea. Acum îl dădea la o parte, renunțând la orice

pretenție de interes pentru gustare.

– Aproape că nu vreau să aud.

Dar nu avea de ales. Nici ea nu avea de ales.

– Cu puțin mai mult de două săptămâni în urmă, Lady Ingram a venit la mine. Era supărată. Mi-a spus că iubise pe cineva înainte de a se căsători cu tine și că aveau un pact să treacă unul pe lângă celălalt o dată pe an la Albert Memorial, în duminica dinaintea zilei lui de naștere. Fața lui a devenit inexpresivă. Anul acesta, bărbatul a lipsit de la întâlnire. Ea nu știa ce să facă, pentru că nu știa cum să-l găsească. Când a văzut articolul din ziare despre Sherlock Holmes, a decis să-l consulte. Odată ce am aflat că persoana pe care o căuta era domnul Myron Finch, fratele meu vitreg nelegitim, a trebuit să continui până când am avut o idee despre soarta lui.

El s-a uitat la ea.

– Știai cine era înainte de a accepta să o vezi?

Ea a răsuflat.

– Da.

– Mă gândeam eu, a spus el încet, aproape în șoaptă. Uimitor cum niște silabe rostite atât de liniștit puteau să conțină atâta condamnare. Continuă!

Și de acolo, nu a mai scos nici un cuvânt în următoarea oră.

Când a vorbit din nou, după o tăcere care a durat de două ori cât Războiul de 100 de Ani, a făcut-o doar pentru a-i spune:

– Nu m-am gândit niciodată că voi spune asta, Charlotte Holmes – sau că mă voi gândi la asta. Dar îmi doresc din tot sufletul să nu te fi întâlnit niciodată!

Charlotte nu mințise în legătură cu faptul că avea o zi plină. După plecarea lordului Ingram, a călătorit cu trenul până la Oxford și a vizitat vechiul internat al domnului Finch, o instituție fără renume național, dar cu un minimum de prestigiu local.

De la vizita sa la familia Glossop, din săptămâna precedentă, a corespondat cu fostul internat al domnului Finch. Ca pretext, a inventat o societate de caritate pentru doamne, unde câteva dintre cele mai admirate matroane au avut fii care au frecventat școala și care au făcut parte din echipa de cricket împreună. Societatea își dorea să publice un articol despre realizările echipei în buletinul său informativ, ca o surpriză pentru matroane. Ar putea ea, cea responsabilă cu scrierea articolului, să vină să vadă ce fotografii ar putea avea școala?

Răspunsul a fost fără echivoc: Da, bineînțeles. Am fi încântați să împărtășim imaginile noastre de arhivă.

Și acum, mai mult de o sută de băieți îmbrăcați în redingote și pantaloni în dungi, o priveau solemn dintr-o fotografie de acum un deceniu și jumătate.

– Acela era Jones, a spus directorul cu tristețe, arătând cu degetul spre un băiat anume. Mi-l amintesc, Archibald Jones. Unul dintre cei mai buni jucători de cricket din istoria școlii. Păcat că tatăl său nu a vrut să-l educe mai departe. Ar fi excelat în multe echipe de colegiu – poate chiar și într-una universitară.

Charlotte era ocupată cu scanarea literelor mici de tipar din partea de jos a fotografiei, în care erau enumerate numele băieților. Iată-l, M.H. Finch. Al patrulea rând, al nouălea din stânga. Dar, înainte de a-l găsi în mulțime, directorul îi împinse în față o altă fotografie.

– Iată încă una cu Jones, în anul în care a fost căpitanul echipei școlii.

Unsprezece băieți în fotografia echipei, iar un chip i-a sărit imediat în ochi lui Charlotte. Nu existau nume în partea de jos. A întors-o. Pe spate era scris cu creionul: În picioare, de la stânga la dreapta, T.J. Pearson, M.C. Curthoys, O.A. Murray, G.G. Barber, M. Finch.

Stomacul i s-a relaxat.

Se pare că fratele ei era în viață și în siguranță până la urmă.

Lady Ingram a ieșit din magazinul modistei, șchiopătând. Ultima probă fusese interminabilă. Croitoresele o folosiseră pe post de manechin pentru rochie, iar acum, partea inferioară a spatelui ei se simțea ca și cum o țepușă i-ar fi fost înfiptă adânc sub piele.

Nu prea îi plăcea moda și nu-i plăcea nici să cheltuie atât de mulți bani pe fleacuri. Din nefericire, ceilalți se așteptau ca ea să se afișeze într-o rochie nouă, cel puțin la propriul bal de ziua ei, așa că trebuia să piardă timp și bani pentru a satisface cerințele societății, când mai degrabă...

Pe bancheta trăsurii se afla un plic. Ea s-a uitat la vizitiu. Acesta stătea cu privirea plecată respectuos în jos, așteptând ca ea să urce. Ea a făcut-o cu o grimasă – mușchii din spate i s-au încordat atât de tare, încât au tras-o înapoi.

Cea de-a doua naștere fusese și mai rapidă, și mai ușoară. Se aștepta să se recupereze complet în scurt timp, dar durerile de spate nu au dispărut niciodată. Aproape doisprezece doctori consultați, dar nimeni nu fusese în stare să facă nimic pentru ea în afară de a-i prescrie laudanum și morfină, de parcă ar fi fost vreodată atât de slabă, încât să se complacă în așa ceva.

Nici măcar nu s-a uitat la plic până când trăsura nu s-a îndepărtat de bordură. Și atunci, numai după ce a coborât jaluzelele de la ferestre.

Un plic nesigilat, fără destinatar pe față, cu o foaie dactilografiată în interior.

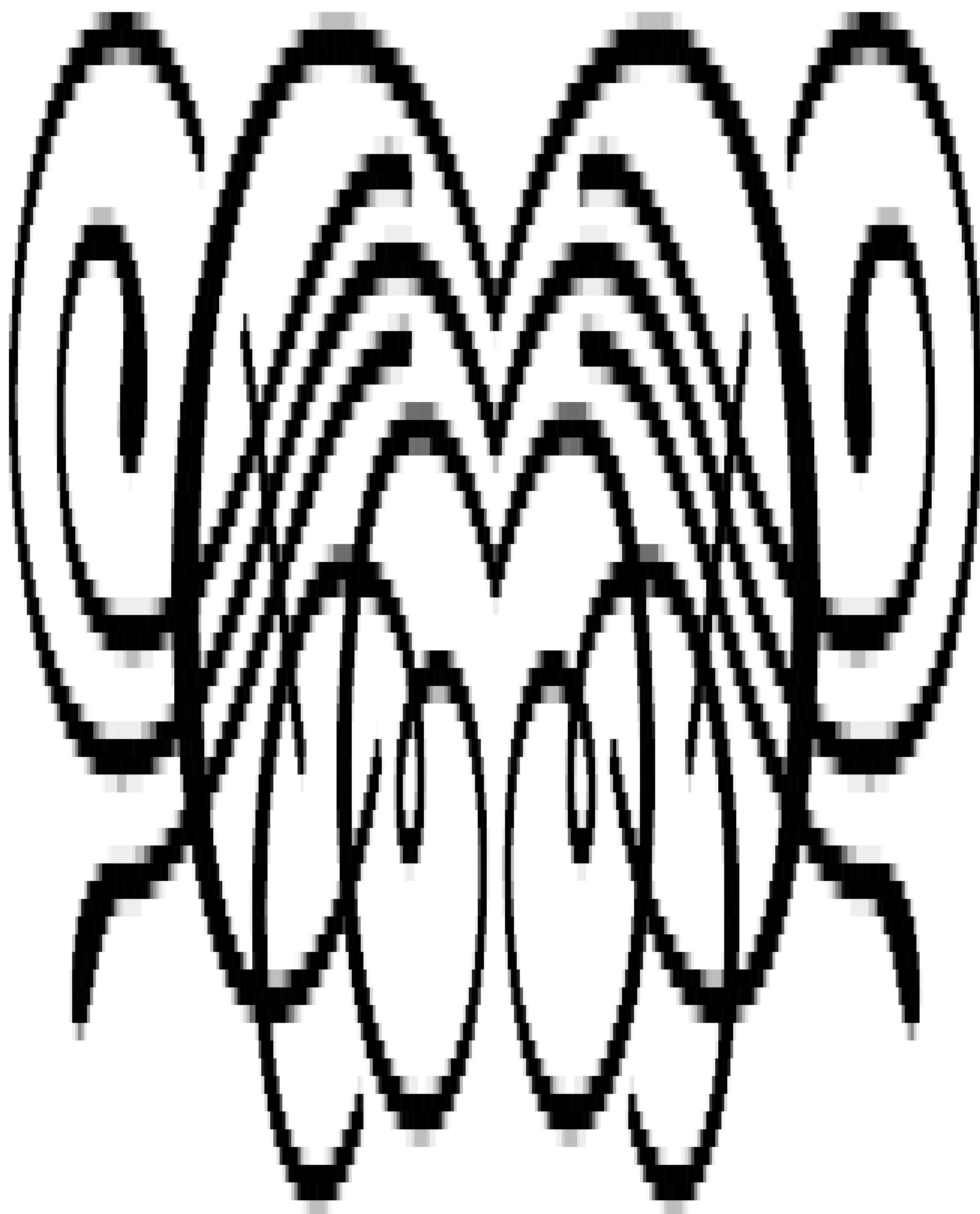
Ar putea fi?

L-a apăsat pe inimă. După atât timp, în sfârșit, o contactase. A scos un creion din geantă și s-a ocupat de descifrarea mesajului în timp ce trăsura se învârtea și se legăna.

Să aibă încredere în el pentru a-i aduce un zâmbet pe față: voia să se întâlnească în seara balului de ziua ei. Bine că nu dădea doi bani pe acea pacoste.

Nu-și dorea decât să-l vadă.

Capitolul 21

JOI

La ora unu dimineața, în timpul unei interpretări entuziaste a valsului Du und du al lui Strauss, Lady Ingram a părăsit casa ei supraaglomerată pe ușa de serviciu din spate. Exact în acel moment, pe aleea pentru trăsuri din spatele casei, un cupeu nemarcat și-a făcut apariția – nemarcat, adică, cu excepția unei bucăți de hârtie lipite pe interiorul geamului, cu un desen cu o pasăre.

Nu o pasăre oarecare, ci o cinteză.

Inima ei bătea cu putere. S-a urcat în trăsură, sperând să-l găsească înăuntru. Dar era goală. În schimb, pe scaun era un plic cu un număr pe față și o cheie înăuntru.

Trăsura a dus-o la un hotel care era la dispoziția domnilor de la țară și a soțiilor lor care doreau să rămână la Londra în timpul sezonului, dar care nu doreau să închirieze o casă. Acesta oferea apartamente mari, cu uși la stradă, astfel încât se putea intra și ieși ca și când ar fi fost într-o reședință privată.

Trăsura s-a oprit chiar în fața ușii al cărei număr se afla pe plic. Cu inima bătându-i cu putere și durerea ei de spate uitată, a urcat în fugă cele câteva trepte care duceau până la mica verandă și a introdus cu nerăbdare cheia în încuietoare.

Toate luminile din apartament păreau să fie aprinse, fiecare cameră era luminată puternic, dar fiecare cameră, de la vestibul încoace, goală. Singură în salon, cu o mână sprijinită de șemineu și cu cealaltă pe locul din spate care îi pulsa din nou, s-a încruntat.

Chiar atunci s-a deschis ușa de la intrare. S-a răsucit și i-a zâmbit bărbatului care a intrat.

Zâmbetul ei a înghețat.

Nu era el, ci soțul ei.

– Ce faci aici?

El, ca și ea, era încă în ținuta de seară. Expresia lui o făcea să i se ridice părul de

pe ceafă. Niciodată nu mai văzuse o asemenea privire la el până atunci, nu pustie, nu absentă, ci doar... goală.

– Am venit să-mi iau la revedere.

– Ce la revedere? Vocea i se ridica – nu-și putea controla tonul vocii. Pleci undeva?

– Nu, tu pleci. A lăsat o pungă de catifea pe măsuța lipită de perete, chiar în spatele ușii. Ți-am adus bijuteriile.

În uimirea ei, totul începea să capete sens. El știa. El știa totul. Totul se terminase.

– De unde ai știut?

– Nu ai fost atât de atentă pe cât ar fi trebuit, a spus el cu blândețe. Ai crezut că nu te voi suspecta niciodată.

– Cât timp? De cât timp mă suspectezi?

Vocea ei încă se înălța, în timp ce a lui rămânea liniștită și egală. Ura asta aproape la fel de mult cum ura că fusese descoperită.

– Are vreo importanță? Eu știu adevărul. Cel puțin trei oameni au murit din cauza ta.

S-a auzit râzând.

– Sunt morți pentru că au ales să facă lucruri periculoase. Iar oamenii care aleg să facă lucruri periculoase uneori nu se mai întorc acasă.

S-a așezat rigid, de parcă și spatele lui îl deranja.

– De mai multe ori, când am fost în străinătate, era cât pe ce să nu mă mai întorc. Sperai să nu mă mai întorc?

– Mai contează acum?

O urmă de tristețe i-a umbrit ochii.

– Nu, ai dreptate. Nu mai contează acum. Doar pleacă.

Doar pleacă? Oare nu o cunoștea deloc? A scos pistolul pe care îl adusese în geantă.

– Dacă plec, n-o să mă mai lași să-mi văd niciodată copiii. Mai bine te omor și continui ca o văduvă îndurerată.

Nu părea nici surprins, nici descurajat la vederea unei arme de foc îndreptate spre fruntea sa.

– Nimeni nu te va crede o văduvă îndurerată. De asemenea, dacă se va auzi o împușcătură, nu vei părăsi acest loc decât în arest. Sunt oameni staționați atât pe stradă, cât și de cealaltă parte a ușii care duce la hotel. Nu există alte ieșiri. Dacă mă omori, copiii noștri își pierd ambii părinți. Își mușca interiorul buzei. Ca să nu mai spun că Bancroft este pe drum. Dacă vei cădea în mâinile lui, nu vei avea parte de un proces public pentru crimă – îți vei dori doar să ai unul. Dacă aș fi în locul tău, n-aș pierde nici o clipă.

Pistolul a tremurat. Era acesta cu adevărat sfârșitul? Muncise atât de mult și îndurase atât de mult pentru asta?

– Te-am disprețuit de mult timp. Toți ceilalți înțeleg o căsătorie de societate pentru ceea ce este. Dar pentru tine, pentru tine nimic nu contează, decât dragostea adevărată, nu-i așa? Ei bine, m-am săturat de reproșurile tale de „gentleman“. Să putrezești mult timp în iad.

– Trăsura de afară îți stă la dispoziție, a spus el, cu un ton la fel de blând ca întotdeauna. Eu nu aș încerca, totuși, să mă duc acasă și să răpesc copiii. Ei sunt deja în altă parte.

Degetul ei s-a strâns pe trăgaci, ultima bucățică de rezistență din metal cedând.

Nu a mișcat nici un mușchi.

– Amintește-ți de Bancroft. Aceasta este singura ta șansă de a fugi. Odată ce te-a prins, nu voi mai putea interveni în favoarea ta.

Îi tremura tot brațul. Ar fi fost frumos să vadă un glonț spulberând acel craniu gros. Ce n-ar da să vadă asta.

Un țipăt i-a ieșit dintre buze.

El nu făcea decât să se holbeze la ea.

A băgat pistolul înapoi în geantă, a luat punga cu bijuterii și a ieșit în fugă. Nu-și putea permite să cadă în mâinile lui Bancroft. Nu putea. Acesta ar fi fost cu adevărat sfârșitul a tot. Atât timp cât încă își mai avea libertatea, acest lucru se va dovedi a fi doar un eșec temporar.

O înfrângere minoră înainte de marea victorie care va urma.

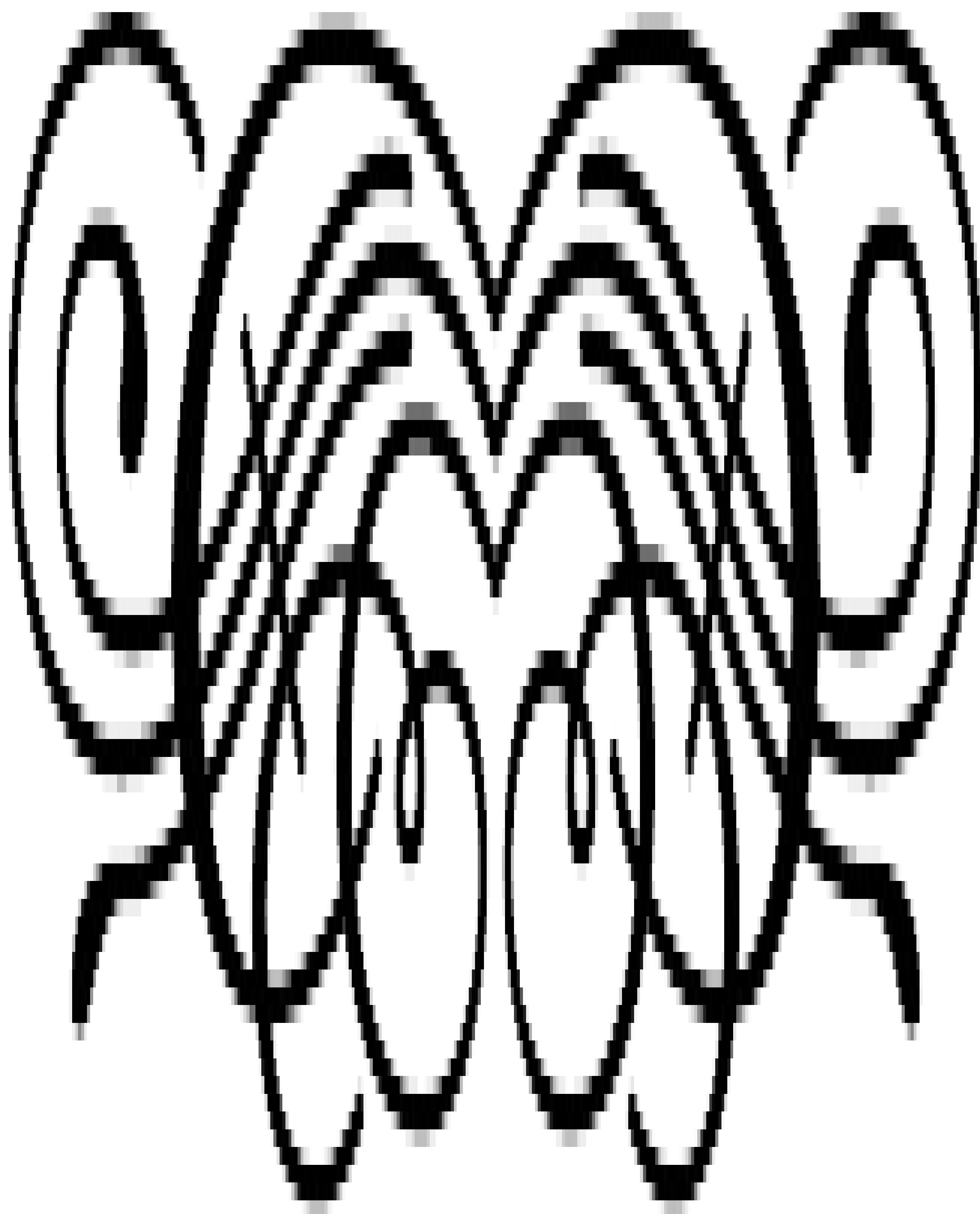
Lordul Ingram și-a desfăcut încet mâna de pe revolverul din buzunar.

Și el tremura acum.

Copiii fuseseră luați din casa din oraș, asta era adevărat. Dar nu existau oameni afară gata să sară în ajutorul lui și nu avea de gând să-l informeze pe Bancroft despre plecarea ei decât după douăzeci și patru de ore.

Îi datora asta mamei copiilor săi.

Capitolul 22

VINERI

Charlotte stătea în fața măsuței de toaletă, aranjându-și părul și numărându-și bărbiile.

S-a auzit soneria. Charlotte se trezise cu o oră mai devreme decât de obicei, în așteptarea vizitei lordului Bancroft. Se pare că îi subestimase nerăbdarea.

– Vă rog să-l conduceți în salonul de pe Upper Baker Street, l-a instruit ea pe domnul Mears, care venise să le anunțe vizitatorul. Spuneți-i că voi fi acolo într-un sfert de oră.

Când a ajuns în salonul lui Sherlock Holmes, lordul Bancroft stătea în fața unei ferestre deschise, fumând o țigară.

– Nu am realizat că este permis în zilele noastre să fumezi în salonul unei doamne, a spus ea.

– Scuzele mele, a spus el, stingând țigara și închizând fereastra, deși nu părea foarte plin de remușcări. Ceai? Majordomul dumitale a insistat să îl pregătească.

– Foarte bine din partea lui că a avut un comportament civilizat. Mă bucur că a insistat și pentru niște brioșe, ca să nu fiu târâtă din pat la o oră nepotrivită doar ca să mor de foame.

Lordul Bancroft își trecu degetele prin păr, iar pentru prima dată în viața ei, Charlotte văzu o fărâmă de asemănare fizică între frați.

– Acum că ai ceai și brioșe, vrei să-mi spui, te rog, ce naiba se întâmplă?

– Ce v-a spus lordul Ingram?

– Doar că îmi vei explica totul.

– Trebuie să fi spus mai mult decât atât.

– Foarte bine. În acest moment, nu pot să îți spun nimic din ceea ce nu ai ghicit deja. Lordul Bancroft s-a așezat și a turnat o ceașcă din ceaiul pe care Mears a

insistat să-l servească. Charlotte avea senzația că și-ar fi dorit să fie whisky în loc de ceai. Recent am pierdut agenți buni, doi bărbați și o femeie. Se pare că există un trădător printre noi, dar nu puteam fi siguri cine este. În această dimineață, fratele meu a bătut la ușa mea la prima oră și mi-a spus că trădătorul nu se afla în rândurile noastre, ci în casa lui. Și că soția lui a dispărut în noaptea balului, cu mai bine de douăzeci și patru de ore în urmă.

– Asta este tot ce a spus?

– Și apoi a plecat. Habar nu am unde este.

Cu copiii săi, desigur. Era a doua zi după ce își pierduseră mama.

Lordul Bancroft a privit-o așteptând. Charlotte, aflată la jumătatea unei brioșe, avea senzația că nu va apuca să mănânce restul până când nu-i va spune totul lordului Bancroft. Dar presupunea că bărbatul așteptase destul de mult timp.

– Foarte bine, atunci. Nu cu mult timp în urmă, numele lui Sherlock Holmes a apărut în ziare, într-un articol destul de condescendent, care insinua că acum nu mai făcea decât investigații domestice, fără nici o importanță. De fapt, a fost în ziua în care, cu amabilitate, m-ați cerut în căsătorie.

– Înțeleg.

– La o oră de la plecarea dumitale, la această adresă a sosit o scrisoare, livrată prin curier. Am recunoscut plicul și mașina de scris ca fiind ale lordului Ingram – dar cum nu avea nevoie să-i scrie lui Sherlock Holmes pentru o întâlnire, scrisoarea trebuia să vină de la soția sa. Ceea ce mi-a indicat că avea o problemă extrem de personală – cel mai probabil, legată de un bărbat.

– Și ați fost de acord să o vedeți?

– Da, am fost. Sau, mai bine spus, domnișoara Redmayne a fost. Lady Ingram a spus o poveste sfâșietoare despre o pereche de tineri îndrăgostiți – unul dintre ei fiind chiar ea – despărțiți cu forța de părinți lacomi și de așteptările puse asupra unei doamne de condiție bună. Și acum iubitul ei dispăruse. Ne-a spus că îl chema Myron Finch și că era un bărbat ilegitim, care lucra în domeniul contabilității. Știam despre un astfel de om, fratele meu vitreg, deși nu îl întâlnisem niciodată. Aveam chiar și adresa lui, dintr-o scrisoare pe care i-o scrisese tatălui meu la începutul sezonului. Părea un caz grozav de ușor. Tot ceea

ce trebuia să fac era să merg la domiciliul lui și aș fi știut dacă într-adevăr dispăruse sau dacă pur și simplu se săturase să o vadă pe Lady Ingram doar în public și doar o dată pe an.

– Totuși, încă de la început, mi s-a părut că ceva nu este în regulă în acest caz. Mi-am pus întrebări în legătură cu povestea lui Lady Ingram, despre ceea ce nu ne spunea. De fapt, după ce sora mea m-a informat că îi văzuse pe domnul Finch – sau pe bărbatul despre care credeam că este domnul Finch – și pe Lady Ingram la o distanță vizuală foarte mică unul de celălalt și nici unul nu părea să-l recunoască pe celălalt, nu am considerat imposibil ca povestea lui Lady Ingram să fi fost o pură făcătură.

– Lady Ingram a fost scutită de alte suspiciuni, pentru că acel domn Finch s-a dovedit a fi unul fals. În acest caz, bineînțeles că nu l-ar fi recunoscut. Și, desigur, el nu ar fi știut să fie prezent la nostalgica lor întâlnire anuală de la Albert Memorial.

– În tot acest timp însă, nu am avut niciodată încredere deplină în Lady Ingram. Întotdeauna am simțit, încă de la început, că nu era genul de persoană care să iubească profund – nu în sens romantic, oricum. Așa că a existat întotdeauna această tensiune între ceea ce consideram a fi caracterul ei și povestea pe care o spunea despre dorința ei imposibilă, care contrazicea tot ceea ce știam despre ea.

– Apoi, a fost îndoiala privind alegerea detectivului particular. Nu a apelat la oricine altcineva, ci la Sherlock Holmes, care lucrase îndeaproape la un caz scandalos, împreună cu inspectorul Treadles, un om bine cunoscut de soțul ei. Cât de sigură puteam fi că ea nu știa că eu sunt Sherlock Holmes și că Myron Finch era fratele meu vitreg?

– Dacă ar fi știut, ar fi însemnat că am fost aleasă special pentru această relație. Și dacă știa despre acea legătură, atunci însemna că știa mult mai multe despre Myron Finch decât recunoscuse. Însă, doar pentru că nu fusese suficient de deschisă, nu însemna că avea motive ascunse. Poate că se temea că nu o voi ajuta dacă știam că vrea ajutorul meu în mod special. De asemenea, s-ar fi putut simți incapabilă să înfrunte judecata celorlalți dacă ar fi mărturisit cât de mult efort depusese ea, o femeie căsătorită, pentru a căuta un bărbat care nu era soțul ei.

– Rezervele mele cu privire la Lady Ingram au fost lăsate deoparte în timp ce

încercam să înțeleg de ce domnul Marbleton voia să treacă drept domnul Finch. Asta până când eu și domnișoara Redmayne am vorbit cu avocatul tatălui meu și am aflat că Lady Ingram fusese la el. Asta însemna că ea știa cu ce familie era el în legătură și probabil că știa mult mai multe. Dar abia când familia Marbleton s-a refugiat aici, după ce a fost prinsă într-o ambuscadă la doamna Woods, suspiciunile mele cu privire la Lady Ingram au început să se consolideze.

– Lordul Ingram m-a informat prima dată că locuința doamnei Watson era supravegheată. M-am gândit că era Moriarty, în eventualitatea că acțiunile noastre l-ar putea conduce la soția care îi scăpase printre degete. Dar am început să mă întreb dacă nu cumva era cineva care avea legătură cu Lady Ingram, încercând să vadă dacă, urmărindu-mă pe mine, l-ar putea duce direct la domnul Finch. În zilele care au urmat după ce am descoperit că ne sunt urmărite mișcările, am acționat cu mare atenție. Pe măsură ce a trecut timpul, am devenit mai puțin atente. Există posibilitatea ca supravegherea să fi fost redusă atunci când eram în mod deliberat evazive, iar apoi reluată atunci când lăsam garda jos. Și astfel am condus-o pe Lady Ingram la adresa domnului Marbleton, fără să intenționez asta.

– Vă amintiți că venisem cu teoria că cineva din familia Marbleton se dădea drept Finch pentru a se apropia de familia Holmes și pentru a afla ce ar putea ști membri acesteia din greșeală și că adevăratul domn Finch era bărbatul ucis în Hounslow? Făcusem legătura între familia Marbleton și Moriarty din cauza unei scheme similare de coduri pe care o foloseau, iar teoria mea a fost dărâmată când Lady Ingram a declarat categoric că mortul nu era domnul Finch.

– Dar apoi, Stephen Marbleton mi-a confirmat că cel puțin unele dintre presupunerile mele erau corecte – și anume că domnul Finch lucrase pentru Moriarty. Că mortul din Hounslow fusese colegul lui Finch. Și că împreună dezertaseră, luând la plecare ceva important de la Moriarty. A fost un salt destul de mare să mă gândesc că Lady Ingram l-ar fi putut urmări pe domnul Finch pentru Moriarty. Pe de altă parte, era plasată într-un loc perfect. Dumneavoastră nu aveți pe nimeni apropiat, așa că, cel puțin pe termen scurt, ea era cea mai bună alegere a lor, o femeie extrem de inteligentă, plictisită de societate și potrivnică soțului ei, care se întâmpla să fie nu numai fratele, ci și aliatul dumneavoastră cel mai de încredere.

La aceste cuvinte, lordul Bancroft a mai dat pe gât o ceașcă de ceai.

– Lordul Ingram era tăcut și meticulos. Dar soția sa, deși înstrăinată, locuia în aceeași casă. El ținea un jurnal care, chiar dacă era scris în întregime codificat și în care toți cei importanți erau menționați tot timpul cu pseudonime... Ei bine, codurile sunt făcute pentru a fi sparte, iar codurile potrivite pentru o utilizare frecventă, cu atât mai mult. Și chiar dacă ar fi fost plecat, iar jurnalul nu ar fi fost în casă, tot le scria frecvent copiilor săi, iar plicurile îi dădeau soției sale o idee bună despre locațiile în care își îndeplinea misiunile. Când a încetat să mai fie afectuos cu ea, a crezut că era suficient pentru a rămâne în siguranță.

Charlotte își amestecă ceaiul.

– L-am vizitat a doua oară pe avocatul tatălui meu pentru a afla când anume s-a dus Lady Ingram să-l vadă. Am aflat că fusese cu trei săptămâni înainte ca ea să vină să mă vadă. Cam în același timp, în satul în care locuise domnul Finch, un bărbat venea să solicite niște informații. Aș fi putut să argumentez că ea i-a transmis informația lui Moriarty, iar el l-a trimis pe om. Dar asta ar fi fost doar o speculație. M-am gândit la un plan de a vorbi cu doamnele Avery și Somersby, pentru a verifica vechimea zvonului că Lady Ingram ar fi avut cândva o slăbiciune pentru cineva nepotrivit. Dar chiar dacă aș fi aflat, iar zvonul s-ar fi dovedit a fi recent, asta mi-ar fi oferit doar mai multe dovezi suplimentare. Exista totuși o modalitate de a verifica dacă lucra pentru Moriarty: dacă da, ar fi știut cum să descifreze un mesaj de la el. Am vorbit cu lordul Ingram. Nu mai este nevoie să spun că a fost extrem de nemulțumit de mine, de la prima dezvăluire că am încercat să o ajut pe Lady Ingram să dea de urma fostului ei iubit până la sugestia mea finală de a face tot ce poate pentru a afla dacă ea a jurat credință cuiva pe care coroana îl consideră un dușman și o amenințare.

Nu era de mirare. Ultima dată când își pusese soția la încercare, aflase că ea se căsătorise cu el doar pentru bani.

Charlotte s-a întins din nou spre brioșe.

– Și restul îl știți.

Buzele lordului Bancroft s-au încrețit fără umor.

– Nu ți-a trecut prin cap, domnișoară Holmes, să-mi dai această informație la ultima noastră întâlnire?

Charlotte i-a întâlnit privirea direct.

– Aveam o imensă datorie de recunoștință față de lordul Ingram. Nu cred că ar fi apreciat ceea ce i-ați fi făcut mamei copiilor săi.

– Mama copiilor săi este acum o amenințare pentru noi toți.

– Sunt sigură că a luat asta în considerare.

În acel moment, lordul Bancroft s-a ridicat, s-a dus la bufet și s-a servit cu o porție sănătoasă din cel mai bun whisky al lui Sherlock Holmes.

– Nu știu tot restul. Nu știu, de exemplu, unde se află în prezent domnul Finch. Charlotte a luat o înghițitură delicată din ceaiul ei. Despre aceasta nu am nici cea mai mică idee.

Lordul Ingram spusese întotdeauna că era cea mai mare mincinoasă pe care o cunoscuse vreodată, un talent care se naște o dată la o generație. Poate că toate neadevărurile pe care le răspândise vreodată fuseseră o pregătire pentru acest moment.

– Dar pot să vă spun următorul lucru. Cred că Moriarty și-a recăpătat deja dosarul dispărut. Vă amintiți privirea de pe chipul mortului? Este expresia unui om căruia i s-a spus că viața îi va fi cruțată dacă le dădea ceea ce căutau – doar pentru a fi strangulat oricum pentru deranjul său. Ca să nu mai spun că ultima dată când am văzut-o pe Lady Ingram, se răzgândise în privința găsirii domnului Finch, iar asta din partea cuiva care fusese aproape tulburat înainte. Ceea ce îmi spune că interesul lui Moriarty pentru domnul Finch s-a diminuat. Poate că domnul Finch încă mai are o țintă pe spinare, dar acum, că Moriarty și-a recuperat dosarul, nu mai are o grabă atât de scandaloasă de a găsi și pedepsi un trădător.

Minciuni, bineînțeles. Lady Ingram văzuse spatele pozei mortului, pe care erau scrise locul și data crimei, când se uitase a doua oară. Și-ar fi dat seama cine era bărbatul. Și că, în mod deliberat sau nu, Charlotte făcuse legătura între domnul Finch și Moriarty. De aceea s-a răzgândit brusc, renunțând la orice alt interes pentru domnul Finch.

Iar expresia mortului putea la fel de bine să fie aceea a unui om care spusese ceea ce Charlotte știa că este purul adevăr, că prietenul său era cel care deținea dosarul, iar apoi a fost eliminat oricum.

Lordul Bancroft a studiat-o o clipă îndelungată. Charlotte i-a fixat privirea, rugându-se să poată să-și mențină expresia ei obișnuită de dulce goliciune.

– Uneori, un om trebuie să facă sacrificii pentru țara sa, a spus în cele din urmă lordul Bancroft. Fratele meu a făcut ceea ce ținea de el, iar eu nu mă pot lăsa mai prejos. Ea a ridicat o sprânceană. Conform înțelegerii noastre, dacă astăzi aș fi reiterat propunerea mea de căsătorie, trebuia să fii obligată să răspunzi afirmativ. Dar ești o femeie prea valoroasă pentru a te irosi în căsătorie. N-aș vrea ca Lady Bancroft să se ocupe de problemele care îmi apar în cale, dar de dumneata, de dumneata am nevoie în această calitate. Poți considera că propunerea mea este retrasă, domnișoară Holmes.

Și-a luat rămas-bun. Când a rămas singură în cameră, a oftat. Salvată de la căsătoria cu lordul Bancroft pentru că nu-și putea imagina o lume în care soția lui îl salva de un trădător aflat între ei.

Sau pentru că realizase că ea nu avea absolut nici o remușcare să îl mintă în față în timp ce îl privea în ochi.

Trecuseră mai bine de douăsprezece ore, iar inspectorul Treadles încă nu știa ce părere avea despre cazul uciderii lui Richard Hayward, care fusese declarat închis de către superiori.

Pe de o parte, blestemată fie interferența. Pe de altă parte, acum nu mai avea nevoie să afle despre sine dacă era o nevăstuică lașă, care mințea ca să dea bine.

Și pe de încă o parte – ceasurile aveau trei ace, nu-i așa? – era oare Sherlock Holmes implicat în asta? Nu o mai văzuse pe domnișoara Holmes decât o singură dată, în Hounslow. Și nici nu mai știa nimic de lordul Ingram. Și totuși, dintr-un motiv oarecare, avusese mereu o îndoială în mintea sa că, în timp ce el se chinuia să rezolve cazul, concentrat, ei îl investigau pe un plan mult mai înalt.

I-a luat ceva timp să își dea seama că soția lui nu era lângă el în pat. Obișnuiau să doarmă ghemuiți unul lângă altul, ca două pisicuțe într-un coș. Dar, de câteva zile, dormea cu spatele spre ea, invocând un nas foarte înfundat, care nu-l lăsa să respire dacă se culca pe cealaltă parte.

S-a ridicat în același timp în care ea a intrat în cameră, complet îmbrăcată, cu pălăria deja pusă, cu fața sumbră.

– Barnaby a murit în timpul nopții. Mă duc să o văd pe Eleanor. Și apoi va trebui să mă opresc pentru niște haine de doliu.

Se holba la ea, nedorind să înțeleagă ce auzise.

– Asta înseamnă... asta înseamnă... Cousins Manufacturing...

– Da, îmi va reveni. Dar nu mă pot gândi la afaceri acum... sunt atât de multe de făcut. Ea s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz. O zi bună, domnule inspector. Ne vedem diseară.

A rămas încremenit pe loc pentru o lungă perioadă de timp, apoi și-a lăsat capul în mâini. Ea avea ceea ce-și dorise dintotdeauna, iar el nu se simțise niciodată mai mic sau mai singur.

Lordul Ingram nu a fost deloc surprins să o vadă pe Charlotte Holmes urcând pe aleea care ducea la căsuța sa din Devon. Copiii, care se jucau în grădină, au salutat-o cu bucurie. Ea i-a mângâiat destul de stângaci și a părut ușurată când au luat dulciurile pe care ea le-a oferit și au fugit să se bucure de ele în propriile lor colțuri secrete.

– Mă tem că tot ce pot să-ți ofer la ceai este pâine prăjită cu unt, i-a spus el.

– La un moment dat, în această vară, pâinea prăjită cu unt ar fi fost culmea luxului dacă mi-aș fi putut permite, a spus ea veselă. Întotdeauna sunt fericită să am pâine prăjită cu unt.

El s-a scuzat pentru a vorbi cu îngrijitorul casei. Când s-a întors, ea stătea la marginea grădinii, cu mâinile pe balustradă, admirând priveliștea stâncilor Hangman.

– Frumoasă panoramă.

– Este, într-adevăr.

Ea s-a uitat la el.

– Cum sunt copiii?

– Se pare că sunt în regulă, deocamdată.

– Ce le-ai spus?

– Că s-a îmbolnăvit și că medicii i-au recomandat să fie internată imediat într-un sanatoriu din Elveția.

– Au întrebat dacă pot merge să o vadă?

– Da. Dar deocamdată au fost de acord că, pentru propria lor siguranță, nu ar trebui să se apropie de ea – riscuri de infecție etcetera.

Ea a dat din cap.

Marea fremăta la poalele stâncilor. Pescărușii strigau și se învârteau pe deasupra. O briză sufla, umplându-i simțurile cu mirosuri de sare, de iarbă proaspătă și de flori sălbatice. De cealaltă parte a micului golf, oile pășteau pe promontorii verzi, mici bulgări de puf alb.

Ea s-a uitat din nou la el.

– Și tu?

A clătinat ușor din cap.

– Nu știu. Uneori mă bucur că toată înșelăciunea a luat sfârșit. Uneori îmi doresc să fi putut rămâne ignorant pentru totdeauna. Dar apoi mă gândesc cum trebuie să se simtă ea în acest moment... A închis ochii pentru o clipă, ca și cum asta ar fi putut alunga turbulențele. Vinovăția. Încă îi mai am pe copiii mei, pe frații mei, prietenii mei, tot confortul vieții – nu am pierdut nimic, cu excepția, poate, a ultimei mele iluzii despre ea. Dar ea... ea a trebuit să renunțe la tot pentru a-și păstra libertatea. Și cine poate spune ce fel de libertate va fi aceea de a servi un om ca Moriarty.

– O femeie care nu mai are nimic de pierdut se poate dovedi periculoasă.

– Sunt în gardă. Sunt aproape sigur că va veni după copii.

I-a luat mâna și i-a strâns-o. Dar când ea ar fi vrut să-i dea drumul, el i-a reținut-o.

– Știi ce am vrut să spun, nu-i așa, când am spus că mi-aș fi dorit să nu te fi

întâlnit niciodată?

– Cred că da. Am fost purtătoarea celei mai proaste vești din viața ta. Cea care te-a informat că pruncii tăi își vor pierde mama.

A fost prea amabilă pentru a menționa că tot ea a fost cea care l-a făcut să înțeleagă că soția lui era responsabilă de trădarea unor colegi respectabili. Că, prin căsătoria cu ea, comisese o greșeală mult mai mare decât și-ar fi putut imagina vreodată.

– Îți cer scuze, a spus el.

– Scuzele sunt acceptate.

I-a dat drumul la mână – îngrijitorul era pe drum cu ceai și pâine prăjită cu unt.

– Apropo, îți mulțumesc că m-ai ascultat, a spus ea, când nu ai fi dorit să auzi nici măcar un cuvânt.

Întotdeauna asculta, atunci când ea avea ceva de spus. Lucrul acesta nu-l spusese cu voce tare, pentru că ea știa deja.

Ceaiul a fost servit la umbra a unui brad mare. Un observator obișnuit ar fi remarcat frumusețea rustică a locului. O față de masă din pânză cadrilată peste o masă veche de picnic; serviciul de ceai mare și fără ornamente; o vază cu flori sălbatice, mov, albe și roz-deschis.

Și-ar fi dorit să se bucure de decor. Și-ar fi dorit să nu fi fost atât de orb. Și-ar fi dorit să se trezească mâine, iar singura lui problemă să fie o căsnicie rece, liniștită și ostilă.

A turnat ceai pentru Holmes și a întrebat-o, pentru că prefera să se gândească la altceva decât la dezastrul în care ajunsese viața lui:

– Chiar ai fi acceptat propunerea lui Bancroft, pentru că ți-a dat exemplul de care aveai nevoie?

– A fost un pariu. Am pariat că voi dovedi că aveam dreptate și îl voi scăpa pe Bancroft de un mare pericol pentru organizația sa. Caz în care mi-ar fi fost dator și nu s-ar mai fi aflat în poziția de a solicita respectarea unei înțelegeri ridicole.

Vocea ei era calmă și lipsită de inflexiuni, dar el avea senzația că ea nu fusese nici pe departe atât de sigură. Că auzise o ușurare egală cu cea a unui alpinist care fusese salvat din prăpastie de frânghia lui și care chiar și acum încă mai respira greu.

– Dar totul este irelevant, a continuat ea. Bancroft și-a retras propunerea.

– Serios? Asta era o noutate pentru el. De ce?

– Se pare că sunt prea valoroasă ca să mă irosesc într-o căsătorie... Și eu care credeam că am păreri groaznice despre căsătorie. Și-a ales o felie de pâine prăjită cu unt. Acum lasă-mă să te întreb ceva. Tu ai fost cel care i-a recomandat lui Bancroft să mă ceară din nou în căsătorie?

– Exact opusul – l-am sfătuit să nu o facă. Amintirea l-a făcut să zâmbească ușor. Când Bancroft mi-a spus că dorește să-și încerce din nou norocul, i-am spus că ar trebui să te curteze fără să îți ceară mâna.

– De ce nu? a întrebat ea, întinzând gem pe pâinea prăjită.

– Nimeni care te cere în căsătorie nu va avea succes. Când vei fi pregătită să te căsătorești, îl vei bate pe umăr pe individ și vei face tu însăți cererea.

Lingura ei de dulceață s-a oprit.

– Acum înțeleg un pic mai bine cum de oamenii devin speriați să fie cunoscuți atât de precis. Briza i-a ridicat o șuviță liberă din păr și i-a tras-o peste buze. Ea a îndepărtat șuvița ofensatoare. Dar mă bucur că cineva mă cunoaște atât de bine.

El a ridicat o sprânceană.

– Cineva?

A privit spre marea strălucitoare și aproape la fel de albastră precum cerul, înainte ca ochii ei să-i întâlnească pe al lui.

– În regulă. Mă bucur că tu mă cunoști atât de bine.

Livia nu se putea opri să vorbească despre povestea ei.

– Iar Sherlock Holmes – Sherlock Holmes al meu – a căpătat o viață proprie. Nu cred că mănâncă. Nu cred că doarme. E un tip destul de nepoliticos și superior. Și nu mă pot sătura să scriu despre el spunându-le celorlalți că sunt idioți.

– Cunosc pe cineva căruia i-ar plăcea să le spună unui număr mare de oameni că sunt idioți, a spus Charlotte.

– Eu? Livia a rezistat impulsului de a chicoti, dar nu și-a putut opri senzația de buimăceală care o cuprindea. Doamne, cred că ai dreptate.

În lumina felinarelor din trăsură, Charlotte a zâmbit.

– Și nu ești deosebit de atrasă nici de mâncare, nici de somn.

Era ultima noapte a Liviei la Londra. Obținuse cumva permisiunea de a participa la o conferință de seară de la părinții ei. Nu conferința era importantă. Ideea era să se întâlnească cu Charlotte acolo și să-și ia rămas-bun de la sora ei iubită.

Stătuseră într-o ceainărie deschisă până târziu, până când nu au mai putut pretinde în mod rezonabil că prelegerea nu se terminase încă. Și acum erau conduse acasă de către Mott. Livia era prea timidă – și temătoare, și prea bucuroasă – ca să-l menționeze pe fratele lor ilegitim care îi trimisese frumosul semn de carte, așa că a întrebat:

– Crezi că ești în siguranță atât de aproape de casă?

– Ah, acum îmi dau seama că nu ți-am povestit despre întâlnirea mea cu tata la biroul domnului Gillespie.

În timp ce Charlotte povestea ce se întâmplase, Livia ba ofta, ba chicotea.

– Așadar, atât de mult antrenament cu bastoanele de luptă, ca să ajungi să folosești un pistol.

– Trebuie să te adaptezi.

– Și ce anume încerci să obții de la tata cu suta de lire pe an?

– Pe tine, bineînțeles, a spus Charlotte cu blândețe. Pe tine și Bernadine.

Dintr-odată, ochii Liviei s-au umplut de lacrimi. Și-a înfășurat brațele în jurul lui Charlotte.

– Îmi pare rău. Știu că te neliniștește să fii îmbrățișată prea mult timp. Dar o să-mi fie tare dor de tine. Și îmi doresc atât de mult ca planul tău să reușească... și mi-e atât de teamă să nu-mi doresc prea mult!

Charlotte a bătut-o de câteva ori pe spate.

– O să fie bine. Vom găsi o cale.

Livia s-a forțat să se desprindă din îmbrășițare. Trăsura s-a oprit. Și-a șters lacrimile din colțurile ochilor și a luat mâinile lui Charlotte în ale ei.

– Eu te cred. Cred că vom găsi o cale.

Charlotte îi spusese Liviei că Mott o va duce acasă. Cu toate acestea, Mott s-a îndreptat direct spre grajduri, a deschis ușile șopronului pentru trăsuri, a aprins lămpile și a dus cupeul înăuntru.

Exact așa cum îl instruise în biletul pe care i-l pusese în mână, când o ajutase să urce în trăsură.

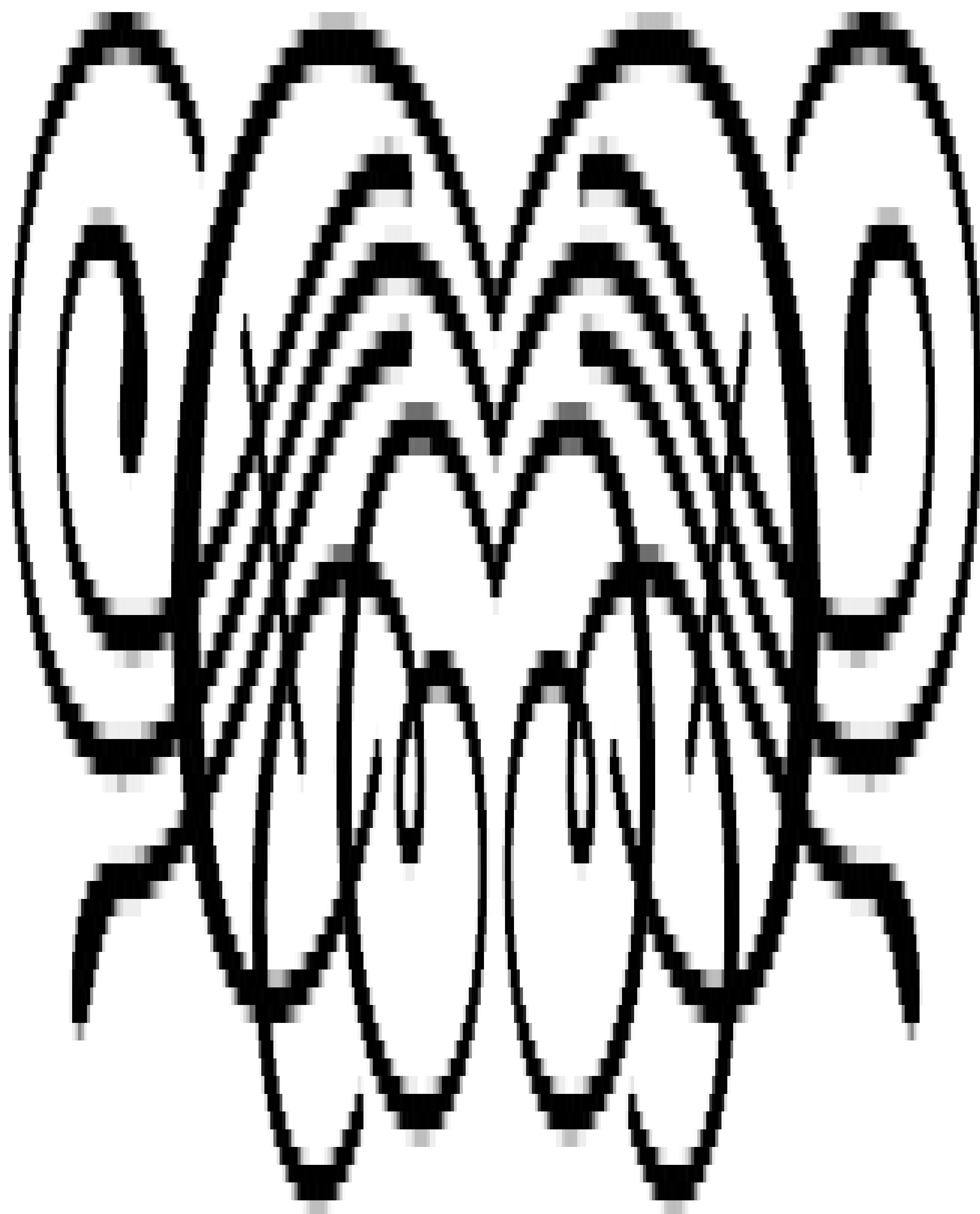
Ușile de la șopron erau închise și zăvorâte. Mott și-a scos mănușile și a deschis ușa trăsurii de oraș.

– Domnișoară Charlotte.

L-a lăsat să o ajute să coboare și l-a studiat ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Bună, frate!

Mulţumiri

Lui Kerry Donovan, Roxanne Jones, Sara-Jayne Poletti, departamentului artistic și tuturor celorlalți de la Berkley pentru munca lor de top.

Lui Kristin Nelson, care se ocupă cu aplomb de toate.

Lui Janine Ballard, cel mai bun partener de critică de sub soare.

Lui Jeff Lord, care mi-a împărtășit cu generozitate cunoștințele sale despre artele marțiale istorice. Soțului meu, care le vorbește tuturor celor pe care îi întâlnește despre cărțile „Lady Sherlock".

Tuturor celor care au fost atât de entuziasmați de Un studiu despre femei libertine.

Iar ție, dacă citești aceste rânduri, îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru tot.